

Giới thiệu Đôi Nhạn Quay Về

Công ty phát hành: Amunbooks Đình Tị - NXB Thanh Niên

Dịch giả: Thu Trang

Type: Hồng Anh, chuot tery, thienyet98, Thảo Anh, Lương Holly

Giới thiệu sách:

Sinh ra đã mồ côi mẹ, cha cưới vợ kế bỏ mặc không quan tâm, Mộ Thanh Hề được di ruột nhận về nuôi, duyên phận của nàng và Phong Lưu bắt đầu từ đó. Phong Lưu hơn Thanh Hề mười tuổi, suốt mười lăm năm chàng luôn che chở, nuông chiều, bao dung nàng. Rồi khi Thanh Hề đến tuổi cập kê, nàng lại trở thành vợ của Phong Lưu, là Tề Quốc công phu nhân cao quý.

Dường như số phận của nàng vô cùng may mắn được mẹ chồng yêu thương, gia đình nhà chồng đều là người thân thuộc. Thế nhưng như người ta nói, số phận là do chính bản thân mình tạo nên. Thanh Hề không biết quý trọng phúc phận vốn có, ý vào việc được nuông chiều từ nhỏ, làm nhiều điều quá đáng khiến gia đình chồng thất vọng, cuối cùng nàng bị bỏ và rơi vào kết cục bi thảm, qua đời khi vẫn còn trẻ.

Ông trời đã cho Thanh Hề một cơ hội nữa được sống lại để sửa chữa những sai lầm của bản thân. Liệu hai vợ chồng vốn có duyên sâu đến vậy có thể như chim nhạn sánh đôi, sát cánh đến trọn đời?

Bạn đang đọc truyện *Đôi Nhạn Quay Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Tái Sinh

Type: Le Phan

Mộ Thanh Hề kéo chăn lên, ra sức hít hà mùi hương hoa hồng nồng đượm và thanh tân quen thuộc mà đã lâu nàng không được ngửi thấy. Nàng vẫn nhớ chỉ có Vĩnh Hương Trai ở kinh thành là có món thịt viên hoa hồng thơm phưng phức như thế này, những lúc đất hàng khó mua nổi một viên.

Mộ Thanh Hề khẽ thở dài một tiếng, phải chăng nàng đã đến lúc gần đất xa trời rồi, nên mới đột nhiên nhớ tới những chuyện xưa cũ?

“Phu nhân, người mau đi cầu xin Quốc công đi, nô tì thấy lần này Quốc công nổi giận thật rồi.”

Giọng nói nửa quen nửa lạ khiến Mộ Thanh Hề vô cùng kinh ngạc, “phu nhân” nào vậy? Nàng mở to mắt ra nhìn.

“Kiêm Hà?”

“Phu nhân làm sao vậy?” Kiêm Hà kinh ngạc nhìn Mộ Thanh Hề, không hiểu vì sao phu nhân lại giật mình.

“Người là Kiêm Hà phải không?” Mộ Thanh Hề hỏi với vẻ nghi ngại.

Kiêm Hà lại càng cảm thấy kì lạ, nhìn lên vết thương trên trán Mộ Thanh Hề, nghĩ bụng không biết có phải thần trí bị ảnh hưởng rồi hay không, càng nghĩ lại càng lo lắng, liền sai một a hoàn khác: “Bạch Lộ, mau đi mời Vương thái y đến đây, nói là phu nhân tỉnh rồi, nhưng đầu... đầu hơi đau.” Kiêm Hà tất nhiên không dám nói là Mộ Thanh Hề bị điên.

Mộ Thanh Hề ngồi dậy, loạng choạng đi tới trước bàn trang điểm, người trong gương có dung mạo yêu kiều xinh đẹp, thanh khiết như giọt sương mai đọng trên đoá mầu đơn, nào còn nét tiêu tụy, vồ vằng của người phụ nữ bị chồng hành hạ đến nỗi thương tích đầy mình nữa.

Mộ Thanh Hề ngẩng đầu nhìn quanh, màn giường bằng vải tơ màu tím nhạt điểm xuyết chỉ thêu kim tuyến trông như vệt khói lam chiều, chăn gấm thêu hoa hồng màu tím, quả cầu lưu hương bằng vàng chạm hình hoa mầu đơn uốn lượn, gương soi bằng thủy tinh tráng thủy ngân từ Ả Rập, lò than hình tòa lâu ba tầng tráng men, rèm cửa bằng tơ vàng điểm hoa mai rực rỡ che trước ô cửa tròn.

Mộ Thanh Hề mở ngăn kéo giữa tầng thứ hai bên tay trái của bàn trang điểm ra, đó là nơi nàng vẫn thường để lịch khi còn ở phủ Tề Quốc công. Trên nền hoa văn màu vàng là hàng chữ “mùng Hai tháng Chín năm Tân Sửu”.

Nàng không cảm được nước mắt, lúc này nàng vẫn là Mộ Thanh Hề mười lăm tuổi, có phu quân là Tề Quốc công cao quý hiển hách, chứ không phải là người phụ nữ bị mẹ kế gả đến nơi phương xa, chịu đủ đắng cay, tủi nhục.

“Phu nhân, người đừng khóc nữa, nghe nói Quốc công gia đã sai người đến chùa Từ Ân rồi.” A hoàn Kiêm Hà kia còn có vẻ sốt ruột hơn cả Mộ Thanh Hề.

Nghe thấy ba chữ “chùa Từ Ân”, cánh tay Mộ Thanh Hề bủn rủn, đánh rơi cả quyển lịch xuống đất. Chùa này tuy có tên là Từ Ân nhưng lại chẳng liên quan gì đến hai chữ “từ” và “uh”, nàng chỉ nhớ đó là một nơi tối tăm lạnh lẽo. Tiếc là chỗ dùng chân cho những người phụ nữ bị ruồng rẫy trong các gia đình trâm anh thế phiệt nhưng thực chất lại là nơi diễn ra những trò dâm loạn đáng khinh, mà Huệ Chân sư thái, trụ trì ngôi chùa, lại càng là kẻ biến thái. Mộ Thanh Hề nàng sao có thể chịu đựng được nơi nhơ nhớp đó, khó khăn lắm mới tìm được cơ hội bảo Kiêm Hà về nhà cầu cứu cha, chẳng ngờ Kiêm Hà cũng bật vô âm tín từ đó.

Sau đó, cha Thanh Hề thấy phủ quốc công chẳng đoái hoài gì đến nàng, đã đón nàng về nhà, nhưng thực chất cũng chẳng phải vì tình nghĩa cha con mà là vì mẹ kế của nàng đã gả bán nàng cho kẻ khác.

Nàng bị bán cho một tên vô lại, cơ bạc rệu rã không gì không thạo, hết tiền là lại lòi nàng ra thương cẳng chân hạ cẳng tay, đến nỗi nàng sảy mất hai bào thai đã thành hình. Đến lúc đó, Mộ Thanh Hề nàng mới biết được thế nào là nỗi thống khổ sống không được mà chết cũng không xong, có ai ngờ một thiên kim nhà quyền quý lại có lúc lưu lạc đến mức này.

Nghĩ đến những tháng ngày đó, Mộ Thanh Hề vội vã lắc đầu, chẳng cần biết cảnh đẹp trước mắt là mơ hay thực, nàng đều vô cùng lưu luyến, không muốn nhớ đến những sự đày đoạ trước kia.

Bất luận thế nào, ba chữ “chùa Từ Ân” đều nhắc nhở Mộ Thanh Hề nhận thức rõ ràng hoàn cảnh hiện tại của mình và lí do khiến Tề Quốc công Phong Lưu muốn đưa nàng đến chùa, để rồi từ đó phụ thê ân đoạn nghĩa tuyệt.

“Kiêm Hà, mau giúp ta rửa mặt chải đầu. Ta muốn đi gặp Quốc công gia.” Mộ Thanh Hề đưa tay gạt dòng lệ trên má, nói.

Kiêm Hà nghe thế vâng lời, định chọn cho nàng một bộ xiêm y lộng lẫy nhưng lại bị Mộ Thanh Hề ngăn lại. Trải qua một lần chết đi sống lại, Mộ Thanh Hề đã hiểu được trước đây mình không biết cách đối nhân xử thế, bướng bỉnh làm càn như thế nào, giờ nhất quyết không thể làm điều sai quấy nữa.

Đến nước này mà Kiêm Hà còn muốn nàng ăn mặc lộng lẫy, chắc có ý muốn làm Tề Quốc công động lòng, cũng không hiểu vì sao kiếp trước nàng lại tin dùng con nha đầu này đến vậy.

Mộ Thanh Hề chọn một bộ xiêm y màu trắng giản dị, không trang điểm, để mặc trông mắt hoe đỏ vì khóc, bỏ lại Kiêm Hà, Bạch Ngọc, chỉ dẫn theo hai a hoàn đến Tứ Tĩnh Cư của Phong Lưu.

Thăng hầu canh cửa nhìn Mộ Thanh Hề với vẻ áy náy, nói là Quốc công dặn không muốn gặp ai. Mộ Thanh Hề sờ lên mảnh băng trắng quăn trên trán mình, vẫn nhớ rõ vết thương này từ đâu mà có, đó là khi Phong Lưu đến chất vấn nàng có giờ trò gì lúc Thương Nhục Văn sinh con không, nàng thề sống thề chết không nhận, còn lớn tiếng mắng Phong Lưu có tư tình với em dâu, khiến hấn tức giận đẩy nàng một cái, đầu đập vào cạnh cửa.

Giờ cũng khó trách vì sao Phong Lưu lại không muốn gặp nàng.

Cũng may hai a hoàn của nàng đều là những đứa được việc, Mộ Thanh Hề liền sai bọn chúng giữ chân thăng hầu, còn mình thì đi vào Tứ Tĩnh Cư. Thăng hầu cũng không dám chặn nàng lại, chỉ không ngờ rằng đường đường là phu nhân quốc công mà lại giờ thủ đoạn này.

“Đình Trục ca ca!” Mộ Thanh Hề lại nhanh nhẹn lên tiếng trước khi Phong Lưu lại trách mắng nàng, rụt rè đứng chờ ngoài cửa.

Tề Quốc công tuy tuần tú, oai phong cả kinh thành đều biết tiếng nhưng vì hiếm khi nở nụ cười cho nên trên dưới lớn nhỏ trong phủ đều sợ hãi, kiêng dè. Mộ Thanh Hề cũng không phải là ngoại lệ, chỉ khác là ở kiếp trước, nàng dùng sự ngang ngạnh để che giấu nỗi sợ hãi của mình, còn kiếp này, nàng lại thấy tính cách này của Phong Lưu cũng có cái hay của nó, chỉ cần hiểu được hấn, sẽ thấy hấn thực ra cũng khoan dung độ lượng với khuyết điểm của kẻ khác.

Dưới ánh nhìn lạnh lùng của Phong Lưu, Mộ Thanh Hề khó nhọc đi từng bước đến chỗ hấn, dâng cây thuốc giấu sau lưng lên trước mặt hấn, nói: “Thiếp biết thiếp sai rồi, Đình Trục ca ca.”

Mộ Thanh Hề rung rung nước mắt, nấc một tiếng rồi lại nói: “Chỉ vì thiếp thấy chàng cất giữ bài thơ do cô ta làm, mẹ cũng thích súi cào cô ta làm, nhị đệ muội(1), tam đệ muội(2) đều thân thiết với cô ta, ai cũng yêu quý cô ta...” Nói đến đây, Mộ Thanh Hề nghẹn ngào không sao thốt nên lời.

“Chỉ vì lí do này mà nàng đã ra tay hãm hại một sinh linh vô tội, nếu không nhờ cứu chữa kịp thời thì tứ đệ muội(3) cũng mất mạng rồi.” Phong Lưu tức giận mắng.

(1) Em dâu thứ hai

(2) Em dâu thứ ba

(3) Em dâu thứ tư

Chưa xót trào dâng, lời Mộ Thanh Hề nói cũng không phải là giả dối, đối với nàng, không giành được tình yêu thương lớn nhất từ người mà nàng quan tâm chính là việc to tát không gì sánh bằng, nhưng đối với người khác, đó chỉ là chuyện vặt vãnh không đáng nhắc tới.

Phong Lưu rút cây thuốc mà Mộ Thanh Hề dâng lên sang một bên, nói: “Ai dạy nàng rằng một trận đòn có thể đổi lấy một mạng người?”

Mộ Thanh Hề lao đảo lúi lại một bước, ngỡ ngàng phát hiện mình quả thực quá ngây thơ, một lần nữa được sống lại lẽ nào vẫn là để chịu một kết cục bi thảm như cũ?

Phong Lư thấy Mộ Thanh Hề cắn chặt môi đến bật máu, mặt mũi tái xanh tái xám, lao đảo chực ngã thì bất chợt thấy không đành lòng, tự trách mình đã quá thiếu quan tâm đến cô bé trẻ người non dạ này nên mới dẫn đến hậu quả ngày hôm nay.

Năm nay, Phong Lư hai mươi lăm tuổi, hơn Mộ Thanh Hề đúng mười tuổi. Quá nửa quãng đời từ khi sinh ra đến giờ của Mộ Thanh Hề là sống ở phủ quốc công, có thể nói Thanh Hề gần như là do hần một tay chăm sóc. Còn nhớ tiếng đầu tiên Thanh Hề gọi không phải “cha” cũng chẳng phải “mẹ”, mà chính là hai tiếng “ca ca”, niềm vui của hần khi đó so với việc được làm cha cũng không thua kém chút nào.

Chỉ có điều khi tân hoàng đế kế vị, Phong Lư phụng mệnh bảo vệ giang sơn, quanh năm trấn giữ ngoài biên ải, Thanh Hề đã bị mẹ của hần, cũng tức là dì của nàng, chiều chuộng đậm hừ, sinh thói ích kỷ ngang bướng. Phong Lư vì ít khi ở nhà nên cũng không có cách nào uốn nắn được hành vi của nàng, rất nhiều việc đành phải mắt nhắm mắt mở cho qua, sau đó lo lắng giúp nàng dọn dẹp hậu quả, thế mới tạo nên tính ngang ngược không coi ai ra gì của nàng. Chuyện đến nước này, cả Phong Lư lẫn thái phu nhân đều dẫn vật tự trách.

“Ta đã sai người đến chùa Từ Ân thu xếp rồi, nàng hãy đến đó mà tu tâm dưỡng tính cho tốt.”

Mộ Thanh Hề trừng mắt, run rẩy nhìn Phong Lư, lòng tự hỏi liệu hần có biết đến hiện trạng kinh khủng ở chùa Từ Ân hay không.

Phong Lư thấy Mộ Thanh Hề sợ hãi như vậy thì cũng có chút không đành lòng, chỉ có điều hần luôn coi nàng như con, giờ con cái gây ra họa tày đình thế này, nếu không trừng phạt thích đáng, sau này hần biết ăn nói với tứ đệ như thế nào? “Khi nào tứ đệ muội tha thứ cho nàng, khi đó nàng mới được về nhà.” Phong Lư lạnh lùng quyết định.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Nhạn Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Dẫn lòng quyết ý

Type: Le Phan

Vì đã từng trải qua rồi nên Mộ Thanh Hề hiểu rất rõ, một khi đã đến chùa Từ Ân thì nàng không còn đường quay về nữa, đi cũng vì nàng mà đau lòng đến sinh bệnh, quanh năm ốm yếu, chẳng được mấy năm đã qua đời. Cũng vì lý do này mà Phong Lư không tha thứ cho nàng.

Lời cuối cùng của Phong Lư tuy có vẻ lạnh nhạt vô tình nhưng lại giúp Mộ Thanh Hề vỡ ra một điều, nghĩ lại thì Thương Nhược Văn có một tính tốt là lương thiện thương người, không nỡ làm đau dù chỉ một con kiến. Trước đây Mộ Thanh Hề không nhận ra, còn bây giờ thì đã hiểu được ý tốt của Phong Lư, hần không nói là cần tứ đệ tha thứ mà lại nói là chỉ cần tứ đệ muội tha thứ là nàng có thể về nhà.

Mộ Thanh Hề không biết mình đã rời khỏi Từ Tĩnh Cư như thế nào, vốn định đến Lan Huân Viện nhưng ngược mắt vẫn thấy nơi ở của thái phu nhân vẫn sáng đèn, thế là nàng liền rẽ sang hướng đông, đến phòng của thái phu nhân.

Nếu hỏi trong phủ này ai thương Mộ Thanh Hề nhất, đương nhiên chính là thái phu nhân, ngoại trừ hái sao trên trời cho nàng, tất cả những việc khác, bà đều hết lòng hết sức giúp đỡ, ưu ái nàng. Nhưng trước đây, Thanh Hề vẫn luôn oán trách thái phu nhân không chịu gả nàng cho người có tuổi tác tương đương là tứ gia Phong Cẩm mà lại gả nàng cho người nhiều hơn cả chục tuổi, tính tình lại nghiêm túc, lạnh lùng như Tề Quốc công Phong Lư.

Chính vì nguyên nhân này mà Thanh Hề càng bướng bỉnh ngang ngạnh, thường xuyên chọc giận thái phu nhân khiến bà sinh bệnh, vậy mà bà cũng không trách phạt nàng bao giờ.

Đến bây giờ Mộ Thanh Hề mới thấy được sự nhân từ độ lượng của thái phu nhân, lúc nào bà cũng muốn dành cho nàng thứ tốt nhất, đó là địa vị phu nhân Tề Quốc công danh giá, cao sang và người chồng có thể giúp nàng che mưa chắn gió – Phong Lư.

Mộ Thanh Hề đưa tay gạt dòng nước mắt, đi vào phòng, hầu gái thấy nàng đến có một mình thì đều kinh ngạc nhưng cũng không dám tỏ thái độ, chỉ cung kính chào hỏi. Chuyện giữa Mộ Thanh Hề và Thương Nhược Văn đã bị thái phu nhân và Phong Lư ếm nhem kỹ càng, kẻ nào biết chuyện hoặc là phải giữ kín mồm miệng hoặc là phải cuốn gói ra đi, ngay cả việc Mộ Thanh Hề đến chùa Từ Ân cũng là viện một cớ khác.

Thanh Hề bước vào gian phòng phía đông, cảm thấy có điều khác lạ, thái phu nhân tuổi tác đã cao nhưng luôn thích náo nhiệt ồn ào, chứ yên tĩnh vắng vẻ như hôm nay thì thật là hiếm thấy.

Vừa bước vào, Thanh Hề đã thấy thái phu nhân nghiêm mặt ngồi trên tràng kỷ, chẳng ngó ngang gì đến nàng.

Thanh Hề cũng không dám lên tiếng, cúi đầu bước đến trước mặt thái phu nhân, ngồi xuống bực để chân, dụi đầu vào chân bà. Thái phu nhân ban đầu

còn né tránh, sau không tránh được, đành để mặc nàng.

Hai người cứ ngồi như vậy một hồi lâu, Thanh Hề tấm tức khóc đến hai vai run rẩy, sau rồi thái phu nhân cũng không kìm được rơi lệ.

“Từ nay về sau Thanh Hề không thể hiếu thuận với mẹ được nữa rồi.” Thanh Hề ôm chân thái phu nhân, nói. “Kì thực con cũng chưa bao giờ hiếu thuận với mẹ, chỉ toàn làm mẹ bức mình.”

“Con bé này...” Thái phu nhân cũng không thể làm mặt giận được nữa nhưng chớp mắt đã lấy lại vẻ nghiêm nghị. “Chuyện đến nước này, ta cũng không quản được nữa, từ nay về sau con phải trông vào phúc phận của mình thôi.”

Thanh Hề đứng dậy, chỉnh lại xiêm y rồi cung kính quỳ xuống lạy thái phu nhân ba lạy, sau đó mới lui ra.

Chưa ra khỏi cửa viện, Thanh Hề đã nghe thấy tiếng khóc của thái phu nhân, tiếng khóc đó còn khiến nàng đau khổ hơn cả việc bị thái phu nhân ghét bỏ, cũng chẳng biết lúc trước ma xui quỷ khiến thế nào mà nàng lại nở ra tay độc ác như vậy.

Trong lòng thái phu nhân đương nhiên cũng buồn bã, đứa con gái duy nhất mà chị gái để lại, bây giờ, bà cũng không bảo vệ nổi nữa rồi. Khi còn nhỏ nhờ một tay chị gái săn sóc, nếu không có chị gái lo lắng, chu toàn thì sao bà có thể được gả vào phủ Tề Quốc công, cũng làm sao có được cuộc sống sung túc vinh hiển ngày hôm nay, chưa kể vì sự vô tâm của bà mà chị gái gặp nạn, Thanh Hề vừa sinh ra đã mất mẹ.

Nghĩ đến đây, thái phu nhân không khỏi cắn rứt lương tâm, cuối cùng đành đích thân đến Tứ Tịnh Cư một chuyến.

Ra khỏi phòng của thái phu nhân, Thanh Hề liền đến thẳng Cẩm Tú Viên của tứ gia. Nếu kiếp trước, nhẫn nhục cuối đầu cầu xin Thương Nhục Văn là việc mà Mộ Thanh Hề e sợ hơn cả cái chết thì bây giờ chuyện đó với nàng đã chẳng còn gì đáng sợ nữa rồi.

Sau hôm Mộ Thanh Hề đến Cẩm Tú Viên, Phong Cẩm liền tìm đến thái phu nhân, nói là việc Thương Nhục Văn sinh khó chẳng can hệ gì đến Thanh Hề. Tất nhiên lời này không có nghĩa là Mộ Thanh Hề nàng thực sự không liên quan đến việc này, nó chỉ biểu lộ ý tứ của tứ gia mà thôi.

Sau khi biết chuyện, Phong Lưu cũng chẳng tỏ thái độ gì, chỉ có thái phu nhân là nghi ngại. Bà hiểu rõ tính của Phong Cẩm, y là con út của bà, từ nhỏ đã được nuông chiều, không bao giờ chịu nhận thiệt thòi, huống hồ chuyện lớn thế này, y không làm ầm lên đòi đưa Thanh Hề ra quan phủ đã là nể tình lắm rồi.

Thái phu nhân định gọi Thanh Hề đến gặp riêng để hỏi rõ ngọn ngành nhưng không được vì ngày hôm sau nàng bỗng nhiên đổ bệnh, mặt mũi nhợt nhạt, da dẻ khô vàng, bất cứ ai nhìn vào cũng biết là bệnh không nhẹ. Vì vậy mà thái phu nhân vẫn chưa giải đáp được khúc mắc trong lòng.

Tuy nhờ có lời của tứ gia mà Mộ Thanh Hề thoát được nạn đến chùa Từ Ân nhưng nàng vẫn phải chịu phạt. Thấy bệnh tình của nàng đã đỡ, Phong Lưu liền nhờ thái phu nhân mời hai ma ma thật nghiêm khắc đến dạy dỗ nàng, bắt nàng phải ở trong Lan Huân Viện ngoan ngoãn học quy tắc, không có việc gì thì không được ra ngoài, dĩ nhiên là nàng cũng không được quyền quản lý việc nhà nữa.

Thái phu nhân rất ủng hộ việc học quy tắc này, từ trước đến nay, bà luôn giận mình không đủ nghiêm khắc với Thanh Hề, để nàng xem thường quy củ, lại còn góp phần khiến nàng sinh hư. Thế nên bà muốn mượn dịp này để quân giáo nàng thật chu đáo, hi vọng nàng còn trẻ có thể sửa đổi.

Vương ma ma và Lý ma ma đều vô cùng nghiêm khắc, nghe lời lẽ thì hình như không hề nể sợ danh phận phu nhân Tề Quốc công của Thanh Hề, đừng nói là phu nhân quốc công, ngay cả gả cho một viên quan thất phẩm tếp riu cũng không đủ tư cách. Từ nay về sau, tất thảy những việc ăn uống, ăn mặc cùng hành vi cử chỉ của Thanh Hề, đều sẽ do hai vị ma ma này uốn nắn, nếu nàng không phục, nhẹ thì phạt nhịn đói, nặng thì roi vọt cũng có phần.

Thái phu nhân dường như cũng đã hạ quyết tâm, chỉ cho phép Thanh Hề mừng một, ngày rằm hằng tháng đến thỉnh an, thời gian còn lại đều phải ở Lan Huân Viện học quy tắc, mà đối với sự dạy dỗ nghiêm khắc của hai vị ma ma, trước giờ bà cũng chưa từng phản đối một câu. Thanh Hề đành phải nghe lời.

Đến tháng Tư năm sau, thái phu nhân thấy cử chỉ, lời nói của Thanh Hề đã vào khuôn phép, không còn ngang ngược xốc nổi như trước thì vô cùng vâng ý. Lại thấy đôi má trước đây hồng hào bầu bĩnh giờ đã trở nên xanh xao hốc hác, trong lòng tự nhiên cũng thấy xót xa, liền miễn việc cấm túc cho Thanh Hề. Giờ nàng đã được ra ngoài nhiều hơn, lại có Kiêm Hà khéo mồm khéo miệng, vô tình mà như hữu ý đem những nỗi khổ cực mà Thanh Hề phải chịu trong suốt nửa năm qua kể cho thái phu nhân nghe. Tuy việc cấm túc học quy tắc là ý của thái phu nhân nhưng thấy đứa con từ nhỏ tới lớn mình không nở mắng chửi một câu phải chịu đối chịu đánh, thái phu nhân làm sao chịu nổi, thế là không lâu sau, bà liền nói khéo để giới thiệu hai vị ma ma cho nhà khác.

“Tuy hai vị ma ma đi rồi nhưng con cũng không được quên chuyện học quy tắc.” Thái phu nhân dù sao vẫn lo lắng về Thanh Hề.

“Chuyện này con nào dám quên.” Thanh Hề ôm lấy thái phu nhân, nũng nịu.

“Còn nói là không dám, mới đó lại không giữ quy củ rồi.” Thái phu nhân khẽ đẩy tay của Thanh Hề ra, nói.

“Là vì ở trước mặt mẹ thôi, chứ ở trước mặt người khác, con nào dám thế. Làm gì có quy tắc nào cấm con dẫu gần gũi với mẹ chồng.” Thanh Hề bĩu môi phụng phịu. “Mẹ, mẹ nở lòng đuổi con đi sao?”

Người lớn đương nhiên thích những đứa trẻ có lễ nghĩa hiểu biết, nhưng nếu nói là thương yêu thì chắc chắn vẫn là đứa con thân thiết với mình nhất, trước đây thái phu nhân không gò ép Thanh Hề, chính là vì sợ sẽ biến nàng thành một người giống như Phong Lưu. Từ tận đáy lòng, bà vẫn thích Thanh Hề thân thiết, gần gũi với mình.

“Chỉ giới quấy ta thôi.” Thái phu nhân bật cười đánh yêu Thanh Hề. Cho dù nàng có phạm lỗi lớn hơn nữa thì trong lòng thái phu nhân, nàng vẫn chẳng khác gì đứa con gái rút ruột đẻ ra, giờ nàng đã chịu phạt và cũng đã biết hối cải, đương nhiên bà sẽ cho nàng một cơ hội, không còn lạnh nhạt với nàng nữa.

“Con mau nói cho mẹ biết đi, tại sao Phong Cẩm lại chịu bỏ qua cho con vậy?” Cuối cùng, thái phu nhân cũng không nhịn được, đem thắc mắc bấy lâu hỏi Thanh Hề.

Thanh Hề lưỡng lự một hồi, chuyện gì đến cũng phải đến, chuyện này hệ trọng như vậy mà thái phu nhân lại rất thương nàng, về tình về lý nàng đều không nên giấu diếm.

Thái phu nhân nghe rồi, hồi lâu sau mới hít một hơi khí lạnh. “Con...con chấp nhận rồi sao?”

Thanh Hề gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Nhạn Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Bắt đầu lại

Thái phu nhân không giữ nổi bình tĩnh, đẩy mạnh Thanh Hề ra. “Sao con có thể chấp nhận một chuyện như vậy hả, lẽ nào con không biết sau này con...”

Thái phu nhân nào có biết những việc mà Thanh Hề đã phải trải qua ở kiếp trước. Chùa Từ Ân kia, đừng nói là bắt nàng đến đó, chỉ nghĩ tới thôi đã khiến nàng gặp phải ác mộng, so với những nỗi khổ nhục đó, một bát thuốc vô sinh có đáng gì.

“Nhưng nếu không làm thế thì Phong Cẩm và Thương Nhược Văn chắc chắn sẽ không tha thứ cho con, Đình Trục ca ca cũng sẽ không cho con ở lại phủ.” Thanh Hề rút nước mắt, nghẹn ngào nói. Đương nhiên nàng biết là từ lúc uống bát thuốc đó, đời nàng coi như hết hi vọng, nhưng dầu vậy vẫn còn hơn phải đến chùa Từ Ân.

Thái phu nhân đưa tay ôm trán, lão đạo chực ngã, Thanh Hề vội vàng sai người đi gọi Phong Lư về, lại mời thái y đến khám. Thái phu nhân liền nắm lấy tay nàng, nói: “Chuyện này bất luận thế nào cũng không được nói với Phong Lư.”

Thanh Hề gật đầu. Nếu Phong Lư biết chuyện, chắc chắn sẽ bỏ nàng, hẳn là người thế tập tước vị Tề Quốc công, bắt buộc phải có người nối dõi, chỉ riêng chuyện nàng không có con cũng đủ để hắt bỏ nàng, sao nàng dám nói với hắn. Phong Lư không thể không có người nối dõi, chờ thái phu nhân khỏe lại rồi, nàng sẽ bàn bạc với bà giải quyết chuyện này sau.

Thái phu nhân vừa ngã bệnh, việc nhà liền không có ai lo liệu. Trước đây, vốn là Thanh Hề lo liệu việc trong phủ, nhưng từ khi nàng bị cấm túc, việc này lại trở về tay thái phu nhân, giờ bà không khỏe, chẳng biết sẽ đến tay ai. Tuy nhiên, ai cũng đoán nếu không phải là dâu cả thì cũng là dâu út, vì nhị gia, tam gia đều là con vợ lẽ. Không ngờ thái phu nhân lại giao việc này cho phu nhân của nhị gia là Tạ thị.

Nhị gia và tam gia đều là con vợ lẽ, nếu để quyền quản gia cho phu nhân quốc công hoặc phu nhân của tứ gia thì chẳng nói làm gì, đằng này cùng là con vợ lẽ mà cõng lại đến trong tay nhị phu nhân, tam phu nhân là Đỗ thị khó tránh khỏi cảm thấy ảm ức.

Mới sáng sớm, trên đường đến thăm thái phu nhân, Thanh Hề đã “tình cờ” gặp được tam phu nhân.

“Thật là trùng hợp quá.” Đỗ thị cười, nói với nàng.

“Vâng.” Thanh Hề dừng bước, chờ tam phu nhân.

Tam phu nhân thân thiết nắm lấy tay Thanh Hề, khẽ nói: “Em cũng đừng để bụng làm gì, có ai mà không phải từ từ học hỏi, quản lý việc nhà cũng chỉ là một chuyện nhỏ, em mới là chủ nhân đích thực của phủ Tề Quốc công, sớm muộn gì mẹ cũng trao lại quyền này cho em. Nhị tẩu xuất thân hàn hèn, lại chẳng có kinh nghiệm, em đừng nghĩ ngợi nhiều, cũng đừng giận mẹ.” Đỗ thị hết sức dịu dàng khuyên Thanh Hề.

Lời của Đỗ thị, thoát nghe thì chẳng có gì sai nhưng phải xem người nghe là ai đã. Nếu Thanh Hề vẫn còn là kẻ ngang bướng, nóng nảy như trước, bị Đỗ thị nói khích thế này, không tức giận mới là lạ. Chỉ là bây giờ vật còn người đã khác, những lời này ngược lại còn giúp Thanh Hề nhìn rõ bản chất của người chị em dâu vốn rất thân thiết này.

“Đỗ ti ti nói gì lạ vậy, em nào có giận dỗi gì mẹ đâu, nhị tẩu đứng ra cáng đáng việc nhà, em cảm kích còn không kịp nữa là. Tính em vốn lười nhác, giờ càng vui vì đã được nhàn thân.”

Mộ Thanh Hề gọi Đỗ thị là “tí tí” là việc đi ngược với quy tắc thông thường, nàng tuy là con dâu cả nhưng lại được cưới về phủ sau cùng, nguyên nhân vì Phong Lưu lãnh binh xa nhà, tri hoãn chuyện hôn sự, lại nghĩ bản thân mình chẳng biết khi nào da ngựa bọc thây, không muốn làm lỡ dở đời con gái của ai nên cứ lần lữa không chịu tính chuyện cưới xin. Mãi tới năm kia, khi đã chiến thắng trở về và người vẫn lạnh lặn, hắn mới thành thân cùng Thanh Hề. Chính vì vậy mà đối với nhị phu nhân hơn mình tám tuổi có lẽ, lại là người về phủ đầu tiên và tam phu nhân cũng lớn hơn nhiều tuổi, Mộ Thanh Hề luôn cảm thấy nếu gọi là em dâu thì có phần ngượng miệng nên mới gọi hai người họ là tí tí. Thái phu nhân cũng chiều nàng, cũng không quản đến chuyện xưng hô này.

Đỗ thị nghe Thanh Hề nói vậy, nụ cười trên mặt thoát nhạt đi mấy phần, lòng thầm nghĩ phu nhân quốc công học quy củ xong, hình như đã đổi tính.

Vừa đi vừa nói chuyện nên chẳng mấy chốc đã đến chỗ của thái phu nhân. Nhị phu nhân đã đến phòng thái phu nhân hầu hạ từ sớm, giờ Thanh Hề mới tiến đến, rất tự nhiên cầm lấy cây lược gỗ trong tay a hoàn thân cận của bà là Hà Ngón, cẩn thận chải đầu cho bà, rồi lại có phần buồn bã nói: “Mẹ có tóc bạc rồi.”

Thái phu nhân dường như chẳng bận tâm đến chuyện này, cười nói: “Ta từng này tuổi rồi, có tóc bạc cũng chẳng phải chuyện gì to tát, con hà tất phải buồn.”

Nhị phu nhân là người khô cứng vững về, lại có chút tự ti về xuất thân nghèo khó của mình nên chưa khi nào chịu lấy lòng thái phu nhân, sợ người khác dị nghị cô ta cúi đầu trước phú quý.

Còn tam phu nhân xuất thân danh giá nhưng đã quen thói tiểu thư quyền quý, chẳng cần thiết phải nịnh ai, đã thế còn có phần đố kỵ và khinh thường sự hiểu thuận của Thanh Hề.

Hai người liếc mắt nhìn nhau rồi cùng quay mặt đi, không nói năng gì. Chỉ có Thanh Hề và thái phu nhân tí tí trò chuyện.

Ăn sáng xong, Thanh Hề đưa thái phu nhân đến Phật đường, nhị phu nhân và tam phu nhân thì về phòng riêng dùng bữa.

“Ta giao quyền quản lý việc nhà cho con dâu thứ, con đừng khó chịu vì việc đó.”

“Con hiểu mà mẹ. Con tính tình xốc nổi, cũng không hợp quản chuyện nhà, lần trước mẹ trao quyền cho con, con đã gây ra bao rắc rối, khiến Đình Trực ca ca cũng phải dạy bảo không ít lần.” Thanh Hề có chút ngượng ngùng, cười nói. Thật ra mọi người đều biết quyền chủ trì việc nhà sẽ chẳng bao giờ nằm trong tay Thanh Hề nữa, chỉ sợ nàng không nhận được mà làm âm lên thôi.

Nhắc đến Phong Lưu, thái phu nhân lại nghĩ đến chuyện hôm trước. “Phong Lưu tuy lạnh lùng, nghiêm khắc nhưng cũng không đến nỗi khó gần, con phải chú ý sửa cái tính trẻ con của mình, nếu không ngộ nhớ ngày nào đó ta nằm xuống...”

“không đâu.” Thanh Hề dậm chân ngắt lời thái phu nhân, nàng quả thực không dám nghĩ đến ngày đó. “Mẹ, mẹ không được nói như vậy, mẹ sẽ sống lâu trăm tuổi, con sẽ cầu xin Phật tổ chia bớt tuổi thọ của con cho mẹ, mà nếu có ngày đó, con cũng sẽ không sống cô độc một mình.”

“Xem con kia, lại nói linh tinh rồi.” Những lời này tuy không thực tế nhưng người già thường thích nghe những lời ngon ngọt, thái phu nhân cũng không phải ngoại lệ.

“Chuyện đó cũng không thể trách con, người hầu của con cũng toàn những đứa trẻ người non dạ, thế nên con muốn xin hai người hầu của mẹ, để chúng nó thường xuyên nhắc nhở, chứ những kẻ chỉ biết nịnh hót lấy lòng, con không cần nữa.”

Thái phu nhân trầm tư một hồi rồi đáp: “Cũng được. Hai đứa Hà Ngón, Hà Ngừ là a hoàn thân cận của ta, chỉ có Lâm Lang và Thôi Xán, một đứa trầm tĩnh chín chắn, một đứa nhanh nhẹn tháo vát, là thích hợp hơn cả. Ta sẽ cho con một ma ma nữa.”

Thanh Hề vội vả lắc đầu quầy quậy. “Không, con không dám, đã xin hai người hầu của mẹ rồi, nếu thêm người ta lại nói mẹ thiên vị.”

Thái phu nhân buồn cười, chọc vào trán Thanh Hề, mắng yêu: “Con bé láu cá này, con sợ ta sai ma ma đến cản nhàn con thì có.”

Thanh Hề cười trừ, mấy vị ma ma đó, ai cũng coi mình như chủ nhân, nàng làm sao mà hầu hạ cho nổi.

“Nói ra thì Kiêm Hà và Bạch Lộ ở chỗ con tuổi tác cũng không còn nhỏ nữa, con muốn xin mẹ gia ân, trả tự do hoặc gả chồng cho chúng.” Thanh Hề không muốn giữ hai đứa a hoàn không biết khuyên can chủ nhân lại còn đồ thêm dầu vào lửa kia nữa.

Thái phu nhân gật đầu. “Con đã trưởng thành thật rồi. Việc này con không cần bận tâm, ta sẽ bảo Viên ma ma lo liệu.” Thái phu nhân thấy Thanh Hề dứt khoát đuổi Kiêm Hà và Bạch Lộ đi, trong lòng mới thực sự yên tâm. Thanh Hề còn trẻ, có một số chuyện không thích hợp để làm, nhưng thái phu nhân tuyệt đối không thể tha cho đám a hoàn chỉ biết gây tai vạ cho chủ như vậy được.

Viên ma ma âm thầm mà gọn ghẽ xử lý xong việc của Kiêm Hà và Bạch Lộ, chỉ nói là gả chồng nơi xa, cũng chẳng có ai rảnh rỗi mà hỏi nhiều.

“Tôi thấy phu nhân quốc công chừng chặc hơn xưa rất nhiều.” Viên ma ma nói chuyện phiếm với thái phu nhân.

“Ngã một cú đau như thế, nếu còn không tỉnh ngộ thì chẳng ai giúp nổi nó.” Thái phu nhân vẫn còn thương xót Thanh Hề, nói.

“Nhưng...” Viên ma ma cũng có chút không đành lòng, tuy Thanh Hề là do thái phu nhân nuôi nấng từ nhỏ nhưng người lo lắng cho nàng từ miếng ăn

giấc ngủ lại là Viên ma ma, tình cảm của bà dành cho Thanh Hề cũng sâu sắc không kém.

“Người xót con bé, lẽ nào ta lại không? Trước đây quả thực đã nuông chiều nó quá nên mới gây ra tai họa này, người ấy à, từ nay về sau đừng nuông chiều nó nữa.” Thái phu nhân có vẻ oán trách Viên ma ma.

“Nghe người nói kia, chẳng lẽ người nuông chiều Thanh Hề chỉ có mình tôi?” Viên ma ma cự lại. Bà ta là a hoàn theo hầu khi xuất giá của thái phu nhân, đã ở bên bà mấy chục năm, ở phủ quốc công cũng coi như có địa vị hơn người, ngay cả Phong Lư cũng coi bà ta là bậc trưởng bối, thế nên bà ta mới đối đáp với thái phu nhân một cách thoải mái như vậy.

Thanh Hề từ khi được cho Lâm Lang và Thôi Xán thì luôn coi hai đứa như chị em, vì dù sao chúng cũng là người hầu hạ bên cạnh thái phu nhân, thân phận phải cao hơn kẻ khác một bậc. Vừa tới Lan Huân Viện, cả hai đã gọi tất cả kẻ hầu người hạ đến giáo huấn một lượt, sau đó soạn ra một bản nội quy đưa cho Thanh Hề xem. Bên cạnh Thanh Hề quả thực thiếu người được việc như vậy cho nên nàng rất vui, vừa thưởng bạc, lại giao hết người hầu trong viện cho chúng quản lý.

Nửa năm sau, Phong Lư đi công cán ở phương Nam trở về. Hôm hồi phủ, Thanh Hề đang ở Tây Nỗn Các của thái phu nhân để chép kinh cho bà, nghe thấy tiếng a hoàn thỉnh an Phong Lư, nàng mới ngượng ngùng bước ra khỏi phòng, cúi đầu đứng một bên.

Nhị phu nhân, tam phu nhân nghe nói Phong Lư trở về, cũng đến vấn an, tứ phu nhân Thương Nhục Văn đang dưỡng bệnh ở Cẩm Tú Viên không đến được nhưng vẫn sai người đến vấn an thay.

“Phương Nam thời tiết ẩm ướt, con có quen không?” Thái phu nhân đã lâu không gặp Phong Lư nên có rất nhiều điều muốn hỏi han.

“Rất tốt ạ.” Phong Lư kể sơ qua về phong cảnh con người phương Nam, tuy hẳn không thích nói nhiều nhưng thái phu nhân tỏ ra thích thú nên mới nhiều lời hơn bình thường, câu chuyện mạch lạc cuốn hút khiến người nghe ai nấy cũng say mê.

Thanh Hề len lén liếc trộm Phong Lư, thấy hấn phong thái đỉnh đặc, thanh cao như ngọc, nhưng dù có anh tuấn thế nào thì vẫn lạnh lùng như một tảng đá.

Phong Lư thấy thái phu nhân có vẻ mệt mỏi, cũng không tiện ở lâu, chỉ nói: “Con có mang về ít đặc sản phương Nam, đã bảo Thính Tuyền đem cho các nhà rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Đôi Nhạn Quay Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Nước mắt mẫu đơn

Type: Le Phan

Nhị phu nhân, tam phu nhân cảm ơn, Thanh Hề có chút đứng ngồi không yên, muốn xem quà của mình là gì, chẳng lẽ nàng cũng muốn tìm chút manh mối,ặng tìm hiểu ý tứ của Phong Lư đối với mình.

Nhưng về đến Lan Huân Viện rồi Thanh Hề mới biết, chẳng có ai mang quà của Tứ Tịnh Cư tới cho nàng cả. Rõ ràng là Phong Lư vẫn chưa tha lỗi cho nàng.

Thanh Hề có chút rầu rĩ đến ngồi ở cửa sổ hướng nam, lại nghĩ đến tương lai tăm tối của mình. Phong Lư và Thanh Hề là vợ chồng nhưng lại ở riêng, đêm thứ tư sau đám cưới, Phong Lư đã chuyển đến ở trong thư phòng Tứ Tịnh Cư, chỉ nói là do vết thương cũ tái phát.

Đó là vết thương đã suýt chút nữa lấy mạng hấn, nghe nói là ở bên hông, mỗi năm đông đến lại tái phát một lần. Đàn ông bị thương ở hông khiến người ta không khỏi đoán già đoán non nhưng chẳng có kẻ nào dám đến hỏi Phong Lư. Phong Lư trước giờ ít gần gũi nữ sắc, trước khi cưới Thanh Hề, hấn chỉ có một nàng hầu, mà trước khi lấy vợ không lâu cũng đã đuổi đi, vì vậy mà lại càng khiến người khác xì xào bàn tán.

Việc Phong Lư dọn đến Tứ Tịnh Cư tuy khiến kẻ trên người dưới kinh ngạc nhưng chẳng ai dám nhiều lời, thái phu nhân cũng chẳng đã động gì đến chuyện này. Thanh Hề không nhớ rõ lắm đêm động phòng hoa chúc với Phong Lư diễn ra như thế nào, chỉ còn chút ít ấn tượng về sự đau đớn. Trước đây, nàng vừa không thích vừa e sợ Phong Lư, chẵn chuyển đi rồi, nàng thực sự vô cùng vui vẻ. Cứ như vậy, chuyện Phong Lư và Thanh Hề ở riêng lâu dần thành lệ, gần như trở thành một thói quen.

Nhưng vì kiếp trước đã trải qua chuyện nam nữ nên Thanh Hề biết rất rõ, vợ chồng không ngủ cùng giường, dù tình nghĩa có sâu đậm đến mấy cũng không vượt qua nổi những tháng ngày dài lạnh nhạt đó, huống hồ giữa nàng và hấn lại không có tình yêu. Nếu sau này có kẻ thì thầm bên gối hấn kẻ xấu nàng thì cuộc sống của nàng chắc chắn không lấy gì làm dễ chịu.

Lâm Lang thấy Thanh Hề mặt mày ủ rũ, liền cho rằng nàng hờn giận vì không có quà. Lâm Lang là con của người hầu trong phủ, từ nhỏ đã lớn lên trong

phủ quốc công nên biết rất rõ tính cách của Thanh Hề. Nó sợ nằng gây sự cãi lộn, đến lúc đó thái phu nhân lại trách nó không biết đường khuyên nhủ chủ nhân.

Thế là Lâm Lang liền lên báo Thôi Xán đến viện của thái phu nhân, bẩm báo tình hình. Nào ngờ thái phu nhân nghe xong chỉ cười vui vẻ, khiến cho Thôi Xán cũng cảm thấy hồ đồ.

“Thanh Đồng, ta còn lấy làm lạ là tại sao lần này Phong Lư lại biểu bà già này nhiều vải vóc màu tím nhạt, hồng phấn trẻ trung như vậy, hóa ra là để tặng cho Thanh Hề.” Thái phu nhân nói với Viên ma ma.

“A Di Đà Phật! Xem ra trong lòng quốc công vẫn nhớ đến phu nhân.” Viên ma ma cũng cười, nói.

Thái phu nhân thờ phào một hơi. Trong những ngày Phong Lư đi miền Nam làm việc, khi gửi thư về rất ít nhắc đến Thanh Hề, mà nếu có thì cũng chỉ nhắc thái phu nhân dạy dỗ nằng nghiêm khắc hơn, còn nói rõ nếu nằng tiếp tục gây chuyện, nhất định sẽ bắt nằng đến chùa Từ Ân. Thái phu nhân chỉ sợ sau khi về rồi, Phong Lư vẫn chưa nguôi giận, lại khiến nhà cửa ảm đạm một phen.

Rất nhanh, Thôi Xán đã sai người mang đồ thái phu nhân thưởng về Lan Huân Viện.

Lâm Lang lần lượt đưa lên những món quà mà Thanh Hề vẫn thích, nói: “Phu nhân, người xem, vải vóc phương Nam đúng là mềm mại hơn ở chỗ chúng ta, thanh nhả như nước. Người nhìn xấp lụa màu đỏ nhạt này này, cứ như là áng mây chiều vậy, dù ở kinh thành cũng hiếm gặp.”

Thanh Hề đưa tay sờ tấm vải đoạn có tên “đoạn tuyết quang”, liền nhớ đến kiếp trước có lần vì tấm vải này mà phải chịu đòn. Nằng xuất thân phú quý, loại vải đoạn tuyết quang này nằng đã thấy nhiều thành quen. Nhưng sau khi tái giá, nhà kia đâu được giàu có như phủ quốc công, mẹ chồng thì cay nghiệt hung dữ, chồng thì thô lỗ bỉ ổi, tấm vải đoạn đó là của hồi môn cuối cùng còn sót lại của nằng cũng bị gã cướp đi bán lấy tiền đánh bạc, vì nằng không chịu giao ra nên mới bị đánh cho một trận thừa sống thiếu chết, đến nỗi nằm liệt giường nửa tháng.

Nhớ đến những tháng ngày đó, Thanh Hề vừa kinh hãi vừa đau đớn, hai hàng lệ trong mắt không kiềm được tràn khỏi bờ mi. Lâm Lang thấy chủ nhân như vậy thì cuống quýt nói: “Tuy Quốc công đưa đến chỗ thái phu nhân nhưng người nhìn tấm vải này mà xem, đâu phải là loại mà thái phu nhân thích, màu sắc tươi tắn thế này, chắc chắn là Quốc công tặng cho phu nhân rồi.”

Người hầu càng nói, Thanh Hề khóc càng thảm thiết.

Đúng lúc này, Phong Lư đến Lan Huân Viện. Qua cửa kính trong suốt, hần nhìn thấy Thanh Hề ngồi trước một bàn đầy vải vóc, nước mắt lã chã như mưa, dáng vẻ thê lương, khuôn mặt nhỏ nhắn toát lên vẻ tủi thân, trông mong manh yếu đuối như cánh hoa hồng phải chịu sương giá, trong nét đau thương buồn bã lại có vẻ xinh đẹp mê hồn.

Phong Lư nhìn tới mức ngây ngẩn cả người. Thanh Hề vốn xinh đẹp yêu kiều, rực rỡ long lanh như một viên ngọc quý, khiến ai lần đầu gặp cũng phải sững sờ, cảm thấy một người như nằng sinh ra là để được nâng niu, chiều chuộng. Bây giờ trong nét yêu kiều đó lại có thêm phần yếu ớt nhu mì, như mẫu đơn đọng sương, hoa hồng ngậm mưa, càng khiến người ta phải xót xa thương tiếc.

Một người con gái yếu đuối dịu dàng, mang vẻ đẹp sau mưa như Thương Nhục Văn quả thực khiến người ta thương xót, nhưng nếu nói là khiến người ta càng thêm phần thương tiếc muốn che chở thì vẫn là đoá mẫu đơn vốn được nâng niu, một khi đọng sương, người ta bèn sợ mưa gió sẽ vùi dập, không cho phép dù chỉ là một hạt mưa bụi làm tổn hại đến cánh mẫu đơn.

Phong Lư nhìn thấy cảnh này, tự nhiên lại thấy mùi lòng. Trong nửa năm hần ở miền Nam, thái phu nhân cũng nhiều lần viết thư, kể hai ma ma mời đến dạy dỗ cho Thanh Hề nghiêm khắc nhường nào, bây giờ nằng cũng biết phép tắc hơn nhiều, do đó con giận của Phong Lư cũng nguôi dần theo thời gian. Hần nghĩ nằng từ nhỏ đã bị hần chiều đến sinh hư, ngày bé chính hần còn thay tã cho nằng, bây giờ nằng ngang bướng khó bảo, lỗi cũng là ở hần.

Nghĩ đến đây, Phong Lư liền thấy có điều không ổn. Nào có người chồng nào nghĩ về vợ như hần chứ, hần đối xử với Thanh Hề như cha với con, ngoài lạnh trong nóng, nhìn bề ngoài tuy có vẻ xa cách nhưng trong bụng lại quan tâm nằng hơn tất cả mọi người, luôn lo nghĩ phải dạy dỗ nằng thế nào cho tốt, chỉ thiếu điều nói nằng xấu tính như vậy, sau này biết gả cho ai.

Thật ra chuyện này cũng không thể trách Phong Lư, Thanh Hề từ nhỏ đã mất mẹ, cha lấy vợ mới, thái phu nhân sợ mẹ kế ức hiếp nằng nên thường xuyên đón nằng về phủ quốc công. Phong Lư khi đó vẫn còn nhỏ, chưa có cái vẻ lạnh lùng như bây giờ, nhìn thấy Thanh Hề trắng trẻo xinh xắn, liền vô cùng yêu thích. Thanh Hề tè dầm lên người hần, hần cũng không hề giận mà còn tự tay thay tã cho nằng. Rồi hần dần dần trưởng thành, công việc trong phủ đè nặng lên vai hần, càng ngày càng khiến hần trở nên nghiêm nghị lạnh lùng, chỉ cảm thấy chăm sóc người nhà là bổn phận của hần, tự nhiên cũng muốn che chở cho Thanh Hề. Mà Thanh Hề thì cứ giữ mãi tính trẻ con, khiến hần bất giác cũng coi nằng như con gái.

Khi thái phu nhân ngó ý muốn gả Thanh Hề cho Phong Lư, hần cũng từng nhăn mặt nhíu mày, nhưng nghĩ Thanh Hề lúc này đã bước binh quá rồi, hần sợ nằng lấy người khác sẽ phải chịu áp lực, thế là đành gật đầu. Thoát một cái, “con gái” biến thành vợ, hần không thích ứng kịp, lại cũng không biết phải đối xử với nằng thế nào, thế nên mới đề cập càng ngày càng ương ngạnh.

Phong Lư chỉnh đốn lại những suy nghĩ trong lòng rồi mới bước vào phòng. A hoàn canh cửa vén rèm thỉnh an, Thanh Hề nghe thấy tiếng mới vội vàng lau nước mắt. Phong Lư nhìn cặp mắt hoe đỏ của nằng, nhớ rằng mẹ có nói nằng đã thay đổi, hần cũng hi vọng nằng thực sự biết hối cải.

“Cảm thấy áp lực sao?” Phong Lư lạnh lùng hỏi, đúng là lời với nói với thực tâm cách nhau một trời một vực.

Thanh Hề nhất thời không biết đáp thế nào, tuy cũng biết là mình làm sai nhưng vẫn không kiềm được sự tủi thân, nghĩ bụng sao hần có thể nhẫn tâm đuổi nằng đến chùa Từ Ân, mặc kệ nằng chịu khổ, không chút ngó ngàng như vậy. Từ việc này, Thanh Hề có thể nhìn ra Phong Lư không hề có tình cảm gì

với mình, nếu không vì nê thái phu nhân, chỉ sợ hân đã không nhẫn nhịn chịu đựng nàng lâu như vậy. Nghĩ đến tiền đồ gian nan, nước mắt của Thanh Hê lại không kìm được, lặng lẽ tuôn rơi.

Mộ Thanh Hê vốn là người vì một chuyện nhỏ mà có thể náo loạn đến kinh thiên động địa, chịu một chút thiệt thòi thôi cũng muốn làm ầm lên cho người người đều biết, thế mà hôm nay lại đổi tính, từ đầu chí cuối chỉ khóc, càng gạt nước mắt càng trào ra. Phong Lư nhìn nàng, vẫn có cảm giác đang nhìn một đứa trẻ.

“Nói đi chứ. Có phải nàng vẫn muốn được nhường nhịn, cung chiêu, nghĩ rằng dù có giết người phóng hỏa thì người khác cũng phải chạy đến quạt cho lửa bốc, đúng không?” Phong Lư quả nhiên không có kinh nghiệm làm cha, cứ nghĩ quát thật to thì con cái sẽ nín, nào ngờ lại phản tác dụng.

Từ khi Phong Lư bước vào cửa, bọn a hoàn đều tự động lấy có tránh mặt, nào là sang phòng bên mượn này mượn nọ, nào là xuống bếp để xem nước đã sôi chưa để pha trà, chỉ có Lâm Lang là có đủ dũng khí bùng trà vào, nào ngờ mới đi đến cửa đã nghe thấy Phong Lư lớn tiếng trách mắng Thanh Hê, liền sợ tới mức run lấy bầy, chen đĩa trên tay va vào nhau lạch cạch.

Phải khó khăn lắm Lâm Lang mới giữ được khay trà, bùng đến trước mặt Phong Lư, đầu cúi gằm không dám ngẩng.

Phong Lư dường như cũng biết mình làm cho con a hoàn sợ mất mặt, liền hạ giọng nhẹ nhàng nói: “Người lui ra đi.”

Lâm Lang mừng như được đặc xá, Thanh Hê ngược đôi mắt ầng ầng nước lên, lòng thầm cầu khẩn Lâm Lang đừng đi.

Lâm Lang tự nhủ một câu “nô tì có lỗi với phu nhân” rồi lui nhanh như chạch.

Phong Lư nhìn vào đôi mắt biết nói của Thanh Hê, bỗng nhiên trên khóe miệng lại có ý cười.

“Lại đây, làm gì mà đứng xa thế, ta có ăn thịt nàng đâu mà sợ.”

Thanh Hê chậm chậm bước tới.

“Nếu nàng vẫn cho rằng mình bị thiệt thòi, chứng tỏ vẫn chưa nghĩ thông suốt, ta thấy nàng vẫn nên...”

“Không, không, đâu phải thiếp vì chuyện này mà thấy ảm ức.” Thanh Hê cuống quýt thanh minh.

“Thế sao còn khóc?” Phong Lư bị nước mắt của Thanh Hê làm cho bối rối, khi nàng bước tới gần, hai hàng lông mi đầm nước mắt trở nên rõ ràng hơn, lại càng khiến hân mềm lòng.

“Không phải thiếp ảm ức mà... mà là không kìm nén được.” Thanh Hê luống cuống đưa tay lau nước mắt nhưng có lẽ vì sợ hãi quá mà càng khóc dữ hơn.

Phong Lư thấy nàng mếu máo đến tội nghiệp, cũng biết mình đã làm khó nàng, liền đưa tay ra lau nước mắt cho nàng.

Thanh Hê bị hành động này của Phong Lư làm cho kinh ngạc, mà ngay cả hân cũng lấy làm lạ lùng, liền đánh trống lảng, hỏi một câu: “Không phải ảm ức chuyện này, thế là vì chuyện gì?”

Có lẽ được hành động dịu dàng của Phong Lư khích lệ, Mộ Thanh Hê lấy hết dũng khí, nói: “Vi Đình Trục ca ca muốn đưa Thanh Hê đến chùa Từ Ân, thiếp nghe người ta nói nơi đó cực kì đáng sợ...” Dứt lời, nàng lại khóc nức lên.

Sau vụ của tứ phu nhân, Phong Lư bận rộn liên miên, vừa mới từ miền Bắc về lại bị Hoàng đế phái đi miền Nam, mãi đến hôm nay, Thanh Hê mới có cơ hội hỏi cho rõ.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Nhạn Quay Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: May áo xuân

Type: Mai Sophie

“Nếu nàng chịu ngoan ngoãn thì ai nỡ bắt nàng đến chùa Từ Ân?” Phong Lư rút chiếc khăn tay từ trong tay của Thanh Hê ra, lau nước mắt cho nàng. Hân không quen làm những việc như thế này nên có hơi mạnh tay, khiến Thanh Hê đau quá, vô thức lùi lại nửa bước, nhờ thế cũng nín khóc.

“Gọi a hoàn vào hầu hạ nàng rửa mặt đi, mặt mũi lem luốc y như con mèo, còn ra thể thống gì nữa.” Phong Lư rút tay về, nói.

Thanh Hề khẽ gạt đầu. Lâm Lang đứng ngoài nghe ngóng nãy giờ, thấy tiếng nói trong phòng nhỏ dần, trái tim sắp nhảy ra khỏi lồng ngực mới yên ổn được một chút, giờ nghe thấy Thanh Hề gọi, nó liền nhanh nhẹn cùng Thôi Xán bưng nước vào hầu hạ.

Phong Lư thấy nàng rửa mặt rồi lại định bôi sáp thơm, sức nhớ đến mấy hòm đồ ở chỗ mình, liền nói: “Ta có mang mấy thứ từ miền Nam về, tặng cho nàng hết, bảo a hoàn ra ngoài gọi Thỉnh Tuyền mang tới đây.”

Thanh Hề nghe nói còn có quà, liền nghĩ bụng hóa ra Phong Lư vẫn rất thương nàng, thế là nàng lại mặt mũi hớn hở, giục Thôi Xán mau đi lấy về.

Không lâu sau, bốn người hầu chuyên làm việc nặng khiêng hai chiếc hòm vào. Thanh Hề không kìm được tò mò muốn mở ra xem ngay, có lẽ là vì kiếp trước phải chịu khổ quá lâu nên kiếp này gặp thứ gì tốt cũng thích.

Trước khi xem quà, Thanh Hề vẫn không quên quay đầu nhìn Phong Lư đang ngồi thưởng trà đọc sách bên khung cửa sổ hướng nam, thấy hắn gạt đầu rồi, nàng mới tung tăng kéo Lâm Lang tới cùng mở quà.

Hòm thứ nhất đầy ắp lụa là gấm vóc, nào lụa lụa Hàng Châu, lụa Giang Nam, lụa Nam Kinh, tất nhiên không thể thiếu đoạn tuyết quang, còn có gấm hoa, gấm Tứ Xuyên nổi tiếng của miền Nam, ngoài ra còn có vải nhung, da cáo, da báo dùng để may áo khoác mùa đông, thứ nào cũng là loại thượng đẳng, màu sắc cũng là những màu Thanh Hề yêu thích nhất.

Nhưng Thanh Hề vẫn thích hòm thứ hai hơn, vừa mở ra nàng đã reo lên vì phấn khích, Thanh Hề nâng niu quả cầu hương bằng vàng chạm rồng hình hoa sen trên tay, quả thực vô cùng tinh xảo, sống động như thật, nàng vô cùng thích thú, trong quả cầu còn có hoa khô, chính là mùi hoa hồng mà nàng thích nhất. Loại cầu lưu hương này ở kinh thành cũng có, chỉ là chạm khắc không được tinh xảo bằng ở miền Nam.

Thanh Hề vui mừng khôn tả, sai Lâm Lang mau treo quả cầu lên đầu giường, lại thấy một chiếc hộp vuông ba tầng sơn màu hồng phấn nhạt có vẽ hình hoa hồng, mở ra, bên trong toàn là vàng bạc, châu báu. Tầng thứ nhất là hoa tai, vòng tay kiểu dáng mới nhất, đính đá quý, lấp lánh chói cả mắt, khiến Thanh Hề nhìn tới mức mê mẩn. Tầng thứ hai là bộ trầm cài bằng vàng chạm hình ong bướm vờn hoa, khiến Lâm Lang trầm trồ mãi không thôi. Tầng thứ ba là một bộ trầm bằng thạch anh hồng và ngọc bích, long lanh rực rỡ, chỉ riêng cái hộp này có khi không dưới năm ngàn lượng.

“Phu nhân, cái hộp này đẹp quá!” Mộ Thanh Hề vốn có không ít đồ trang sức quý giá nên Lâm Lang cũng không đến nỗi bị những thứ ngọc ngà châu báu trong hộp làm cho lóa mắt, chỉ thấy chiếc hộp ba tầng kiểu ngăn kéo này là cực kì đặc biệt.

“Ừ, cái hộp này chắc không phải là của Trung Nguyên chúng ta, giống như được mang từ nước ngoài về. Ta cũng thấy màu hồng phấn nhạt này thật là đẹp, so với chiếc hộp bằng gỗ từ đàn đen tuyền mà ta đang dùng thì đẹp hơn nhiều.”

“Con mắt khá tinh tường đấy.” Phong Lư nói.

Thanh Hề đắc ý nhoen miệng cười, lại hào hứng lấy một chiếc hộp ba tầng có ngăn kéo màu hồng phấn nhạt, vẽ hình mỹ nữ phương Tây ra xem. Lâm Lang và nàng đều tưởng bên trong vẫn là đồ trang sức, không ngờ vừa mở ra đã thấy toàn là các hũ sứ nhỏ đựng phấn màu.

Lâm Lang không biết đó là gì, Thanh Hề thì lại reo lên đầy phấn khích, những chiếc hũ này chính là các loại son phấn thời thượng nổi tiếng nhất Kim Lăng.

Thanh Hề bày những chiếc hũ nhỏ ra, mở nắp xem, có phấn màu đỏ, màu tím, màu vàng, màu trắng... đủ loại màu sắc.

“Đây là bột màu để vẽ tranh sao?” Lâm Lang tò mò hỏi.

Thanh Hề nhếch miệng cười, nói: “Đây là phấn trang điểm.”

Lâm Lang kinh ngạc thốt lên một tiếng. “Sao lại thế được, ai lại bôi phấn màu tím lên mặt chứ?”

Thanh Hề đảo mắt nhìn, nói: “Người không tin ư, xem ta biểu diễn đây này, đi gọi Càn Nhi vào đây.”

Càn Nhi là a hoàn phụ trách việc lau dọn quét nhà, ngây ngô khờ khạo, da dẻ vàng bủng, không biết Thanh Hề gọi nó đến có việc gì, nhìn thấy Phong Lư cũng ở đó thì lại càng run rẩy sợ sệt. Nhưng Thanh Hề chỉ bảo Càn Nhi ngồi xuống, rồi lấy một bộ cọ trang điểm trong ngăn kéo thứ ba của chiếc hộp gỗ từ đàn ra, trộn bột phấn màu tím với màu vàng, dùng vải bông cuộn tròn găm lên một nửa mặt của Càn Nhi, sau đó lại dùng cọ đánh phấn màu tím lên một bên mắt của nó, cuối cùng đánh chút phấn trắng nơi khóe mắt.

Sau một hồi tô vẽ vẽ, hai bên mặt Càn Nhi trong như của hai người riêng biệt, nửa mặt trái được đánh phấn trở nên trắng nõn, lại còn sáng bóng mịn màng, khiến Lâm Lang không khỏi chặc lưỡi xuýt xoa.

Phong Lư ngồi một bên, thấy dáng vẻ dương dương tự đắc của Thanh Hề thì khẽ nhếch miệng mỉm cười, nhưng không ai phát hiện ra.

Bỏ đồng phấn son xuống, Thanh Hề lại tìm thấy trong hòm có mấy bánh xà phòng, hương hoa quế, hoa hồng, hoa nhài các loại, lại có cả hương cam mà nàng thích nhất. Nàng nâng niu những bánh xà phòng trên tay, thích thú không rời, Lâm Lang không tiếc lời khen đồ của miền Nam tinh xảo.

Thanh Hề thưởng hai bánh xà phòng cho Lâm Lang và Thôi Xán, những thứ còn lại nàng bảo Lâm Lang cất gọn gàng. Nàng vui mừng khôn tả, những

thứ Phong Lư đem về đều là đồ mà nàng thích, chỉ có một điều khiến nàng thắc mắc: hần là đàn ông, xưa nay nghiêm túc, lạnh lùng, sao lại biết mua phấn son, trang sức cho phụ nữ?

Trong lòng Thanh Hề trào lên một cảm giác lo lắng, nàng ngượng ngùng vờ lén tóc mai, ngồi xuống mép giường sồi(*) trước mặt Phong Lư. “Đình Trục ca ca tặng cho thiếp toàn đồ tốt, không biết là ai chuẩn bị cho chàng?”

(*) Đây là loại giường đất, bên trên thường kê một chiếc bàn trà nhỏ để ngồi đọc sách, bên dưới có lò sưởi.

Phong Lư thấy nàng nghiêm chỉnh ngồi ở đó, chực bật cười. Nhớ đến mấy tháng xa nhà, mẹ hần nhiều lần viết thư hỏi ở miền Nam có ưng ý cô nương nào không, nếu có thì cứ nạp thiếp, sau khi về kinh bà sẽ đứng ra là chủ, lại sợ hần ở ngoài không có người chăm sóc, liền chọn ra hai hầu gái mặt mũi ưa nhìn để hần mang theo. Phong Lư chỉ cho là mẹ hần giận Thanh Hề, nay nghĩ Thanh Hề không có ai chăm sóc, trong lòng lại thấy xót xa.

“Như phu nhân của Tuần phủ Tô Châu giúp ta chuẩn bị.”

Thanh Hề nghe thấy vậy mới dám yên tâm, cũng không thấy Phong Lư dẫn theo ai từ miền Nam trở về, trong lòng cũng được an ủi. Lát sau, nàng lại nghĩ, nếu để Phong Lư chủ động nạp thiếp, chỉ bằng nàng tự tìm một người cho hần sẽ tốt hơn.

Đến tháng Mười một, nhị phu nhân đã bắt đầu lo liệu việc may áo xuân. Cô ta tự biết quản lý việc nhà là không dễ dàng, có bao người chỉ chờ bới móc sai sót của cô ta, đến tháng Chạp lại bận rộn tặng quà sắm Tết, không còn thời gian lo việc may quần áo, đợi sang xuân thì e đã muộn, thế nên chuẩn bị sớm vẫn hơn.

Lúc Lâm Lang nói với Thanh Hề rằng hôm nay chương quây của Vân Thường Phụng sẽ dẫn thợ may đến phủ lấy số đo, Thanh Hề ngạc nhiên hỏi: “Sao sớm thế này đã may áo xuân? Còn chưa biết sang năm sẽ có chất liệu, kiểu dáng nào mới.”

“Chắc là nhị phu nhân sợ sang xuân mới may thì không kịp, đến lúc đó nếu trong cung có kiểu dáng nào mới, chúng ta may thêm hai bộ là được. Cả nhà từ trên xuống dưới cùng may áo, có khi cả tháng mới may xong, cũng khó trách nhị phu nhân muốn chuẩn bị sớm.” Lâm Lang nói đỡ cho nhị phu nhân.

Thanh Hề nghiêng đầu nghĩ ngợi, một lát sau lại nói: “Năm ngoái chẳng phải là giao cho Khánh Tường Phụng sao?”

Việc này Lâm Lang cũng không rõ nguyên do, chỉ mỉm cười nhàn nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Nhạn Quay Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Bị sờ gáy

Type: Mai Sophie

Khi Thanh Hề từ chỗ thái phu nhân về Lan Huân Viện, nữ chương quây của Vân Thường Phụng dẫn theo hai thợ may đã đứng đợi sẵn. Thấy nàng, bà ta cất tiếng chào: “Phu nhân vạn phúc.”

Thanh Hề nhìn thấy chương quây mặt mũi trắng trẻo, sạch sẽ, tóc tai mượt mà, bóng bẩy, cả người toát lên sự gọn gàng, chín chu, chỉ tầm trên dưới ba mươi tuổi, nụ cười cung kính mà không có vẻ hèn mọn thì trong lòng có thiện cảm.

“Đội có lâu không?”

“Cũng vừa mới tới ạ. Hoa thủy tiên phu nhân trông thực đẹp để có hồn, đoán hoa cũng lớn, nhưng hiếm thấy nơi nào chăm được hoa son trà nở tươi tắn giữa tiết trời này, người trồng hoa của quý phủ đúng là tài giỏi.” Chương quây của Vân Thường Phụng cười, nói.

Thanh Hề thấy Hoàng chương quây ăn nói khéo léo thì cũng nở nụ cười, đi vào trong phòng. Để may áo xuân thì phải cởi áo ra lấy số đo, vì trong phòng ấm hơn bên ngoài nên nàng mới mời chương quây vào đó.

Hoàng chương quây cũng xuất thân từ thợ may, đích thân lấy số đo cho Thanh Hề. Sau khi cởi áo ngoài, lớp quần áo mỏng manh còn lại không che được thân hình nở nang, đầy đặn của nàng. Hoàng chương quây không kìm được khen ngợi: “Dáng người phu nhân đẹp thật, quả là giá áo trời sinh, mặc gì cũng đẹp.”

Thanh Hề nhìn xuống khuôn ngực của mình, thoát đỏ mặt, so với người khác thì đúng là ngực nàng đầy đặn hơn thật.

“Ở đây có vài mẫu áo, phu nhân mặc lên nhất định sẽ đẹp nổi bật.” Hoàng chương quỳ lấy cuốn sổ vẽ mẫu áo đưa cho Thanh Hề xem.

Hoàng chương quỳ chỉ vào một bộ áo váy mùa xuân có vạt chéo nhau.

“Cổ áo này hình như hơi thấp?” Thanh Hề có chút lưỡng lự, kiểu dáng quả nhiên mới mẻ và độc đáo, hoa văn cũng hiếm gặp.

“Vâng, kiểu dáng này là của phương Tây, nghệ đồn phụ nữ bên đó đều mặc như thế này, có người từng đi nước ngoài về kể rằng phụ nữ phương Tây thường để lộ quá nửa bộ ngực ra ngoài. Hai năm nay, ở miền Nam rất thịnh hành kiểu dáng này, nghe nói thân thích của Huệ Phi nương nương năm nay đều may váy áo theo kiểu này, đảm bảo sang năm sẽ thành xu hướng.”

Những lời này của Hoàng chương quỳ đã làm Thanh Hề dao động, Huệ Phi đang là phi tần được sủng ái nhất, nếu lời của Hoàng chương quỳ là thật thì chắc chắn nó sẽ thành xu hướng của năm tới, ngoài ra cũng cho thấy Hoàng chương quỳ này có bản lĩnh lớn, tin tức bí mật như vậy mà cũng biết.

“Ừ, vậy thì may mấy bộ kiểu này, mang vài đến cho ta xem.” Thanh Hề mặc áo ngoài vào rồi lại ngồi xuống ghế.”

Hoàng chương quỳ tự tay lấy từng mảnh vải mẫu ra cho Thanh Hề chọn, có màu hồng phấn thêu kim tuyến họa tiết trăm cánh bướm vờn hoa, cũng có màu thiên thanh điểm họa tiết hoa mai màu trắng ngọc, đều là loại thượng đẳng. Thanh Hề lại sai Lâm Lang lấy vài của mình ra, cùng Hoàng chương quỳ bàn cách phối màu và họa tiết sao cho đẹp, hai người có vẻ rất hợp ý nhau. Ngoài bốn bộ xiêm y theo thông lệ, Thanh Hề còn dùng vài mà Phong Lưu mang từ miền Nam về may thêm bốn bộ nữa.

Vậy mà nàng vẫn còn chưa thấy đủ, lại lấy vài dạ và lông thú ra, bảo Hoàng chương quỳ may thêm mấy bộ áo mùa đông. Tuy bây giờ đã là tháng Mười một nhưng sang xuân vẫn còn đợt rét nàng Bân, tiết trời còn lạnh, vẫn mặc được.

Hoàng chương quỳ cười không khép nổi miệng, giờ hết các ngón nghề tán tụng, tăng bốc Thanh Hề lên tận mây xanh.

Lâm Lang đứng bên cạnh nhìn mà sốt ruột. Nhị phu nhân đã cho người đến nhắc nhở, mỗi chủ nhân trong nhà chỉ được may bốn bộ xiêm y theo quy định, không ngờ Thanh Hề một hơi đặt là những hơn chục bộ. Nhưng thấy nàng cao hứng như vậy, Lâm Lang lại không dám làm nàng mất hứng. Thanh Hề vốn là người nóng nảy bốc đồng, nói không khéo có khi còn chọc giận khiến nàng là loạn lên thì càng hỏng việc. Nhớ lần trước Thanh Hề ung một cây trâm phi thủy, Lâm Lang khuyên hủ ở nhà đã có tới cả chục cây như vậy, còn mua nữa làm gì, thế là nàng giận nó những ba ngày trời, cuối cùng còn bực tức đi mua mười cây trâm cả phi thủy lẫn bạch ngọc mới nguôi cơn giận.

Cái tính tiêu hoang của Thanh Hề chưa sửa được, vẫn cứ thích gì là là nấy, thêm vào đó nàng không biết tương lai sẽ như thế nào, thôi thì hưởng thụ được ngày nào hay ngày đó, thế nên mức độ ném tiền qua cửa sổ chỉ có hơn mà không có kém. Bọn Lâm Lang, Thôi Xán có khuyên rất cổ cũng chẳng ăn thua.

Nửa tháng sau, Hoàng chương quỳ đích thân đến đưa áo, đồng thời xem xem có phải sửa lại chỗ nào không, lại tặng cho Thanh Hề mười hai cái khăn tay, đồng bộ với mười hai bộ quần áo. Thanh Hề vô cùng ưng ý, nhưng nàng là phu nhân quốc công, sao có thể lấy không đồ của người khác, thế là nàng lập tức bảo Lâm Lang trả mười hai lượng bạc.

Lâm Lang vừa mở rương lấy tiền vừa lẩm bẩm: “Khăn tay là bằng vàng chắc mà mỗi cái những một lượng bạc.”

Mộ Thanh Hề chỉ say sưa làm tán tài đồng tử, tất nhiên không để ý đến lời lẩm bẩm của con hầu.

Không ngờ bốn, năm ngày sau, nhị phu nhân lại đột nhiên đến thăm Lan Huân Viện.

Mộ Thanh Hề vô cùng kinh ngạc. Nhị phu nhân hiền lành chất phác, bình thường ngoài việc thỉnh an thái phu nhân cũng chỉ ở trong viện chăm sóc hai đứa con một trai một gái. Từ ngày Thanh Hề về làm dâu đến giờ, ngoại trừ ngày thành hôn, nhị phu nhân chưa bao giờ đến Lan Huân Viện, hôm nay không biết ngọn gió nào đưa tới.

“Cảm ơn ti ti đến thăm, mời vào, trong nhà hơi bừa bộn.” Thanh Hề có chút ngại ngùng, nói.

“Quá quá đại tẩu rồi.” Nhị phu nhân vừa bước vào đã bị khí nóng trong nhà là cho hơi ngột ngạt, phòng này vốn ấm, còn đặt nhiều chậu than nên ấm áp vô cùng. Mộ Thanh Hề cũng chỉ mặc một chiếc áo mỏng, khiến thân hình gợi cảm được phô bày triệt để.

“Trong này ấm thật đấy.” Nhị phu nhân cười, nói.

“Vâng, mặc áo kép vừa nặng vừa dày, làm gì cũng bất tiện, mặc áo đơn vẫn thoải mái hơn.”

Lâm Lang dâng trà mời nhị phu nhân, loại Tước Thiệt(*) hảo hạng. Nhị phu nhân nhấp một ngụm, khen trà ngon, tiện thể quan sát một lượt căn phòng.

(*) Một loại trà nổi tiếng thời xưa, được làm từ những búp trà non, sau chế biến khô quăn lại thành ra nhỏ như lưỡi chim sẻ nên được đặt tên là “tước thiệt”.

Đệm ghế, khăn trải bàn, đệm trải giường, rèm cửa đều rất độc đáo, không vì ngại bản mà dùng những màu tối, trái lại toàn dùng những màu tươi sáng như vàng nhạt, tím nhạt. Đệm ghế, khăn trải bàn đều là vải đoạn thêu kim tuyến, gấm hoa, gấm Tứ Xuyên không thiếu, tấm màn che dài chấm đất cũng được làm từ tơ lụa mềm mại, uốn lượn như xiêm y của thiếu nữ. Từ phòng khách nhìn sang phía đông và phía tây, các căn phòng đều được ngăn cách bằng rèm che chạm đất, hoa lệ chẳng khác gì trong cung cấm, khiến nhị phu nhân choáng ngợp đến không thốt nên lời.

Ngẩng đầu lên nhìn đồ trang trí trên bức hình phong che trước cửa tròn, là hai quả cầu hoa cỡ lớn, trông rất nhã nhặn, độc đáo.

Lại nhìn xuống bàn khách giữa phòng, trên đó bày hai quả cầu hoa nhỏ đang làm dở một nửa. “Đại tẩu, đây là cái gì vậy, thực là độc đáo?” Nhị phu nhân hỏi.

“Em làm quả cầu hoa treo trước màn, chị nói xem có phải độc đáo hơn hẳn đồ trang trí bình thường không?” Mộ Thanh Hề nói đến đó mình tự làm thì cười tươi như hoa.

“Đúng vậy, màu sắc rực rỡ rất bắt mắt, nhưng qua vài ngày là sẽ héo tàn, làm sao chơi được nữa?”

Lâm Lang đứng bên cạnh bụm miệng cười, đại khái là chê nhị phu nhân không có kiến thức. Ai cũng biết nhị phu nhân xuất thân không cao, là con gái nhà nông dân, may mà cha cô ta có chí tiến thủ, hơn hai mươi tuổi đỗ tiến sĩ rồi nhậm chức tri huyện ở nơi xa. Thái phu nhân thấy cô ta làm quan có tiếng trong sạch, lại ưng tính nết của cô ta nên mới cưới về cho nhị gia.

Thanh Hề trừng mắt lườm Lâm Lang rồi quay sang nói với nhị phu nhân: “Sổ hoa này đều là dùng vải mỏng là thành, cách làm là của người miền Nam, nói là bí quyết gia truyền, em phải tốn không ít ngân lượng mới học được đấy. Chị thấy rất giống thật phải không?”

Nhị phu nhân dường như không nhìn thấy thái độ vô lễ của Lâm Lang, cười nói: “Chẳng trách, đại tẩu đúng là thông minh khéo léo, hoa này đâu chỉ giống thậm chí còn có mùi thơm như hoa thật nữa.”

Thanh Hề thấy nhị phu nhân cũng có chút kiến thức thì cười, nói: “Lại chẳng không. Trước khi làm phải ngâm vải trong nước sương đọng trên cánh hoa một đêm, phơi khô rồi lại ngâm thêm một đêm nữa, cứ thế ba lần, tự nhiên sẽ có mùi thơm.”

“Thế mà cũng nghĩ ra được, đúng là kì công.” Nhị phu nhân kinh ngạc thốt lên.

Thanh Hề hiếm có dịp được cùng người khác bàn luận về tác phẩm của mình nên trong lòng rất vui. Tuy nhị phu nhân là người chất phác nhưng nói chuyện với cô ta không giống nói với bọn người hầu, Thanh Hề càng nói càng có hứng, lại giảng giải cánh hoa phải dùng loại vải nào, nhụy hoa phải dùng loại vải nào, kì công phức tạp, khiến người nghe chóng hết cả mặt.

Một lúc lâu sau, nhị phu nhân mới đề cập chuyện mình muốn nói.

“Áo xuân may xong rồi, đại tẩu có vừa ý không?”

Thanh Hề gật đầu, đáp: “Tay nghề của Vân Thường Phụng cũng khá lắm, không thua kém gì Khánh Tường Phụng.”

“Đại tẩu thích là tốt rồi, nhưng trong nhà các chủ nhân mỗi người chỉ may bốn bộ, ngay cả mẹ cũng vậy.” Nhị phu nhân nói đến đây thì dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Nhạn Quay Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Cây kim trong bọc

Type: Mai Sophie

Mộ Thanh Hề nghiêng đầu, nhìn nhị phu nhân với vẻ ngạc nhiên.

Nhị phu nhân nói với vẻ khó xử: “Ta vừa mới đứng ra lo liệu việc nhà, sợ nhất là có người nói ta thiên vị, mong đại tẩu thông cảm.”

Thực ra Thanh Hề ngay từ đầu đã hiểu, chỉ không ngờ nhị phu nhân lại nói thẳng ra vậy. Chuyện này nếu là người khác, chắc không dám nói với nàng như thế.

Nhị phu nhân xưa nay là người thật thà, ngay cả Mộ Thanh Hề cũng không ngờ rằng cô ta hành sự lại chuyện nào ra chuyện nấy như vậy.

Tuy nhiên, bởi trước nay Thanh Hề ít qua lại với nhị phu nhân nên mới không hiểu rõ tính cách của cô ta. Vì từ nhỏ đã phải chịu cực khổ, việc lớn việc nhỏ gì cũng đến tay nên tính tiết kiệm đã ăn vào máu của nhị phu nhân. Phù quốc công thường ngày nhiều khách khứa, vì giữ thể diện mà tiền thu vào nhiều, chi ra cũng không ít, chẳng mấy chốc bọn trẻ đều sẽ lớn, trai lấy vợ, gái gả chồng, việc gì cũng cần một khoản lớn, thế nên nhị phu nhân mới tiết kiệm ngay từ bây giờ.

Huống hò, nhị phu nhân xuất thân không cao, sợ không có uy với kẻ dưới nên càng phải lấy mình làm gương, công bằng mọi khoản, để người khác không thể nói ra nói vào, thế mới làm được việc. Nhắc nhở Thanh Hề đương nhiên là có sức thuyết phục nhất.

Thanh Hề tuy không biết được tâm tư của nhị phu nhân nhưng cũng không muốn làm cô ta khó xử, nàng liền nói: “Ừm, đúng là em không tốt, Quốc công mang từ miền Nam về ít vải tốt, em không kim được may thêm mấy bộ, phần bạc thêm ra em sẽ bảo Lâm Lang đưa cho chị.”

“Cảm ơn đại tâu đã thông cảm.” Nhị phu nhân bảo người hầu lấy sổ chi tiêu, ý để cho Thanh Hề xem.

Mộ Thanh Hề lật đầu quây quây, nói: “Cần bù bao nhiêu bạc tí ti cứ nói, tí làm việc luôn thỏa đáng, lẽ nào Thanh Hề lại không tin?”

Nhị phu nhân đến giờ mới nói ra con số, tổng cộng là bốn trăm lượng bạc.

Nếu chỉ tính tiền công may thì chưa đến một trăm lượng nhưng Mộ Thanh Hề còn yêu cầu đính hạt, đính đá, đính ngọc trai, tuy đa phần đều do nàng cung cấp nhưng mấy thứ vụn vặt và công đính tính ra rất nhiều tiền.

Nhị phu nhân vừa nói ra con số, ngay cả Mộ Thanh Hề cũng phải giật mình, có lẽ do kiếp trước tiêu xài hoang phí đã quen, sau lại lâm vào cảnh khó cực, khiến nàng nảy sinh tâm lí bù đắp nên mới dẫn đến việc vung tay quá trán thế này.

“Lâm Lang, mau lấy bạc đưa cho nhị phu nhân.”

Lâm Lang sững sốt một lát, không đi lấy tiền mà cười, nói: “Phu nhân, số tiền này lớn quá, từ trước đến nay đều phải chờ Ánh Tuyết ghi sổ chi tiêu rồi nô tì mới mở hòm lấy tiền được, nhưng vừa rồi Nguyệt Dung ở chỗ thái phu nhân lại đến gọi Ánh Tuyết sang đó rồi, không biết để đến mai nô tì lấy bạc đưa đến chỗ nhị phu nhân có được không?”

Thanh Hề nghe thấy thế thì giật mình, trước giờ đâu có cái lệ ấy. Nhị phu nhân thấy vậy cũng không nài, đứng dậy, cười nói: “Vậy làm phiền Lâm Lang.”

Chờ nhị phu nhân đi khỏi, Thanh Hề mới kéo Lâm Lang lại hỏi: “Sao người không đưa bạc cho nhị phu nhân? Làm thế này không khéo người ta lại nghĩ rằng ta có ý thoái thác, muốn chiếm dụng tiền của chung.”

Lâm Lang không vội đáp, chỉ quay người lấy sổ chi tiêu trong ngăn kéo ra đưa cho Thanh Hề xem. “Phu nhân, người xem này, đâu phải nô tì cố ý không đưa tiền cho nhị phu nhân, chỉ vì thực sự không có đủ bốn trăm lượng bạc.”

“Không thể nào.” Thanh Hề kinh ngạc thốt lên rồi cầm sổ sách lên xem, càng xem càng kinh hãi.

Lúc về làm dâu, Thanh Hề được nhà mẹ đẻ cho rất nhiều của hồi môn nhưng đều là cửa hàng và thôn trang, tiền mặt không quá năm ngàn lượng, với cái tính hoang phí của nàng thì sớm đã tiêu hết sạch. Kì lạ là các cửa hàng và thôn trang của nàng năm nào chỉ lỗ mà không lãi. Tuy mỗi tháng nàng được phát hai mươi lượng bạc tiền tiêu vặt nhưng cũng chỉ như muối bỏ bể.

Thanh Hề liếc nhìn hàng dài danh sách chi tiêu của mình, thực là thảm không dám nhìn, bình thường nàng chẳng để tâm đến sổ sách nên giờ mới không tránh khỏi thất kinh. “Ta... sao ta lại có thể tiêu nhiều tiền đến vậy?”

Lâm Lang nào dám trách mắng Thanh Hề, chỉ nhỏ nhẹ nói: “Quan trọng nhất là cửa hàng hồi môn của phu nhân năm nào cũng làm ăn thua lỗ, nếu không túi tiền của phu nhân cũng không cạn nhanh đến thế.”

Một năm tiêu tốn vài ngàn lượng, chẳng trách mà tán gia bại sản, Lâm Lang thầm nghĩ nhưng sợ không dám nói ra.

“Vậy bây giờ ta còn bao nhiêu tiền?” Thanh Hề hỏi.

“Chỉ còn vài lượng bạc vụn.”

Thanh Hề ảo não thờ dài một tiếng. “Ta biết phải ăn nói thế nào với nhị phu nhân đây? Mà sao người không nhắc nhở ta, để ta bót tiêu hoang đi một chút?”

“Nô tì nào dám nói phu nhân, lần trước khuyên phu nhân đừng mua cây trầm kia, kết quả phu nhân mua liền một lúc những mười cây.”

Thanh Hề nghĩ cũng phải, chuyện này khó mà trách được Lâm Lang.

“Vậy phải làm thế nào bây giờ?” Thanh Hề chán nản nhìn Lâm Lang.

“Hay là phu nhân đi cầu cứu thái phu nhân xem.” Lâm Lang cho rằng việc thiếu tiền cũng chẳng to tát lắm, trước nay thái phu nhân đều rất ưu ái Thanh Hề.

“Không được, không được.” Thanh Hề vội vã lắc đầu. Lần trước nàng quản việc nhà, thói tiêu hoang làm hồng không ít việc, thái phu nhân đã nhiều lần nhìn nàng bằng con mắt chán nản, hết hi vọng, nếu bây giờ còn đến đó xin tiền, chẳng phải sẽ càng phá hỏng hình tượng của nàng trong lòng thái phu nhân sao. Với tình hình hiện giờ, nàng không thể làm như vậy.

“Phu nhân không đi xin thái phu nhân, vậy làm gì còn cách nào khác.” Lâm Lang sốt ruột nói.

Thanh Hề lo lắng đi qua đi lại khắp phòng, bỗng nhớ đến kiếp trước. “Có cách rồi, mang mấy món trang sức của ta đi cầm, chờ sau này có tiền lại chuộc về, có được không?”

Lâm Lang hốt hoảng nói: “Làm thế sao được, phu nhân, nhờ bị người khác phát hiện thì thể diện của Quốc công và phu nhân biết để vào đâu?” Lâm Lang thực sự không dám tưởng tượng đến sắc mặt của Phong Lưu nếu biết chuyện.

Thanh Hề bực bội lườm Lâm Lang. “Người không nói đó là trang sức của ta là được rồi, tìm một người thích hợp mà cầm, cũng chẳng ai dư hơi ỏi người cầm đồ là ai.” Chuyện cầm đồ này, ở kiếp trước Thanh Hề chẳng xa lạ gì.

“Ôi trời, Lâm Lang, người đừng phản đối ta nữa, chúng ta đã đồng ý trả bạc cho nhị phu nhân rồi, chưa kể sức khỏe của thái phu nhân không tốt, ta không thể mang chuyện này đến chọc giận người được. Mà người cũng không được bép xép với thái phu nhân, nếu không ta sẽ bảo thái phu nhân đuổi người đi.” Thanh Hề vội vàng uy hiếp Lâm Lang.

“Nô tì tất nhiên không dám nói.” Lâm Lang đành phải nghe lời.

Bàn bạc xong, Mộ Thanh Hề mở hộp trang sức của mình ra, nhìn cây trâm này thấy tiếc, xem đôi hoa tai kia cũng thấy không đành lòng, đã hết một tuần trà mà vẫn chưa tìm ra thứ gì thích hợp mang cầm.

Lâm Lang nhìn mà sốt ruột, cũng muốn dạy cho vị phu nhân tiêu tiền như nước này một bài học, liền chọn ra mấy món trang sức mới tinh, nói: “Phu nhân đừng chọn nữa, cứ để nô tì mang mấy món này đi cầm, thế mới được giá, nếu không chỉ sợ không đổi được hai trăm lượng bạc, lòng dạ mấy người ở tiệm cầm đồ rất thâm hiểm.”

Thanh Hề vừa nhìn đã thấy đau lòng, món mà Lâm Lang đang cầm chính là cây trâm vàng khảm viên thạch anh hồng to bằng ngón tay cái mà nàng thích nhất, ba sợi tua rủ cũng đều khảm thạch anh hồng. Còn một món nữa là đôi khuyên tai vàng có tua rủ, những sợi tua được khảm đá ngũ sắc, rực rỡ vô cùng, nếu búi tóc cao rồi đeo đôi hoa tai này thì mỗi khi cử động, hoa tai sẽ lắc qua lắc lại, vừa phát ra âm thanh vui tai lại vừa bắt mắt.

“Đôi hai món khác được không, hai món này ta còn chưa đeo bao giờ?” Thanh Hề năn nỉ.

“Đôi thế nào bây giờ, món nào phu nhân cũng tiếc, chưa kể đồ phu nhân đã đeo khó tranh khỏi có người nhận ra, không được đâu.” Lâm Lang buồn bã đáp.

Lâm Lang nhanh chóng tìm người tin cậy mang đồ đi cầm, còn đặc biệt dặn dò không được cầm ở tiệm có qua lại với phủ quốc công.

Cứ thế việc này như tạm ổn, khi phiếu cầm đồ được mang về, Mộ Thanh Hề cũng không giao cho Lâm Lang giữ vì sợ nó mang đi mách với thái phu nhân, nhưng lại không biết nên giấu ở đâu, cuối cùng nàng nảy ra ý tưởng cất trong tủ quần áo của Phong Lưu. Hẳn chưa bao giờ ngủ ở Lan Huân Viện nên cái tủ đó chẳng ai dám động vào, giấu ở đó là kín đáo nhất. Nghĩ là làm, Thanh Hề liền nhét tờ phiếu vào trong tủ áo của Phong Lưu.

Nhưng lưới trời lồng lộng, tuy thưa mà khó lọt, chuyện của Thanh Hề lại càng như cây kim trong bọc.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Nhạn Quay Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Tình huống nguy hiểm

Type: Lương holly

Hôm nay, Phong Lưu từ nhà môn trở về, gặp phải trận tuyết lớn đầu mùa, từ đầu đến chân đều phủ đầy tuyết, hơi ẩm từ cơ thể hắt tỏa ra khiến tuyết tan chảy, thấm ướt cả áo quần giày ủng. Người hầu sợ hắt bị nhiễm lạnh, cũng không chờ về Tứ Tĩnh Cư nữa mà hầu hạ hắt đến thẳng Lan Huân Viện.

Thực ra Phong Lưu cũng có ý đến thăm Thanh Hề, hắt sợ trời đông giá rét, người hầu hầu hạ không cẩn thận, khiến nàng bị cảm lạnh. Nàng trước giờ vốn sợ nhất là bị lạnh.

Lúc đó, Thanh Hề đang ở chỗ thái phu nhân, đến khi về Lan Huân Viện, chỉ thấy nhà cửa vắng lặng như tờ, kim rơi còn nghe thấy tiếng chứ không ồn ào náo nhiệt như mọi ngày. Nàng lấy làm lạ, lại thấy Lâm Lang cứ thấp thỏm đứng chờ ở ngoài cửa phòng. Vừa thấy Thanh Hề, nó lại vội vàng nháy mắt ra hiệu, có lẽ là muốn bảo nàng tạm lánh đi nơi khác.

Nhưng chủ tớ nhà nàng nào đã trải qua tình huống này bao giờ mà ngầm hiểu được ý nhau. Thanh Hề cười, trêu chọc người hầu: “Sao hôm nay yên ắng vậy, lại mới bị Lâm Lang tỷ tỷ giáo huấn à?”

Lâm Lang lắc đầu quầy quậy nhưng Thanh Hề đã bước chân vào trong phòng rồi. Vừa nhìn vào đã thấy Phong Lư đang ngồi bên cửa sổ của giường sưởi hướng nam, thế là thắc mắc trong lòng nàng đã được giải đáp, chả trách nhà cửa lại yên tĩnh đến vậy.

Tuy nhiên, Thanh Hề không sao hiểu được tâm trạng của Phong Lư lúc này, xưa đến nay, lúc nào mặt hắn cũng lạnh như băng, tức giận cũng không để lộ ra biểu cảm gì.

Nàng tiến đến, nhanh nhẹn chào một tiếng: “Đình Trục ca ca.” Lúc ngẩng đầu lên tòe bên lại cảm đồ trên bàn trà trước mặt Phong Lư đập ngay vào mắt khiến nàng giật mình tái mặt.

Thanh Hề lén lén nhìn sang chỗ Lâm Lang, chỉ thấy nó cũng đang hoảng hốt vô cùng. Biểu cảm của hai người lọt vào mắt Phong Lư, hắn liền hiểu rõ sự tình. Ban đầu, hắn còn nghi ngờ bọn người hầu lấy trộm đồ của Thanh Hề mang đi cầm, nào ngờ nàng cũng biết chuyện này.

Phong Lư liếc nhìn Lâm Lang, nói: “Các người lui cả đi, ta có chuyện muốn nói với phu nhân.”

Lâm Lang nơm nớp lo sợ nhìn Thanh Hề nhưng không thể không lui xuống.

Thanh Hề cúi gằm mặt xuống, không dám nhìn Phong Lư nhưng từng lời hắn nói thì nàng nghe rõ mồn một: “Nàng biết chuyện này đúng không, là đũa hầu nào làm?”

Câu này không còn nghi ngờ gì nữa chính là chỉ ra lỗi thoát cho Thanh Hề. Nàng mở miệng, toan đổ hết tội lỗi lên đầu Lâm Lang, nhưng nghĩ đến chuyện nó vất vả vì nàng bấy lâu nay, sao nàng nỡ làm như vậy, phút chốc nàng cảm thấy thật hổ thẹn vì đã nảy ra một suy nghĩ dè hèn như vậy. Thế là nàng áp úng đáp: “Là...thiếp sai người đi cầm.”

Phong Lư đập bàn đánh “rầm” một cái, khiến tách trà vỡ tan tành, ngay đến cái bàn cũng bị lõm một vết hình bàn tay. Thanh Hề sợ đến mức mặt mũi tái dại, lùi về sau một bước, thật không dám tưởng tượng một chương đó mà đánh lên người nàng thì sẽ thế nào.

“Nàng thiếu ăn hay thiếu mặc mà phải làm trò này hả? Lẽ nào nàng muốn thiên hạ đều biết phu nhân của Tề Quốc công ta túng thiếu đến mức phải đi cầm cổ đồ trang sức?” phong Lư tức giận quát.

Dưới ánh mắt bùng bùng phần nộ của Phong Lư, Thanh Hề bủn rủn hết cả tay chân, dường như đứng còn không vững, nước mắt ứa chã tuôn rơi. Tự thân nàng cũng biết mình làm như thế là không đúng, “Đều là lỗi của thiếp, Quốc công gia muốn trừng phạt như thế nào, Thanh Hề cũng xin chịu.”

“Trừng phạt? Nàng tưởng ta không dám phạt nàng sao?” Phong Lư chỉ cảm thấy câu vừa rồi của Thanh Hề chính là nhắm vào hắn, vì từ trước tới giờ hắn đều không nhẫn tâm trừng phạt nàng. Lần trước nàng phạm lỗi, hắn không những đã bao che, thậm chí còn đích thân đi xin lỗi Phong Cẩm, lại đồng ý tìm một chức quan cho em trai Thương Nhược Văn và dành rất nhiều lợi ích cho nhà họ Thương nữa.

Không phải Thanh Hề nghĩ rằng Phong Lư không dám phạt nàng, chỉ đơn giản là biết rằng lần này mình đã sai nên muốn chịu phạt, thế nên mới ngậm ngùi ứa nước mắt, cắn môi không nói gì.

Phong Lư thấy nàng cắn chặt đến mức môi sắp bật máu thì cố nén lửa giận, nói: “Thôi được rồi, đừng cắn môi nữa, cẩn thận để lại sẹo.”

Thanh Hề không khỏi sững sờ, không ngờ hắn lại để tâm tới cả chuyện này.

Phong Lư gọi Lâm Lang vào, hỏi: “Nói đi, sao chủ các người lại đi cầm đồ, hả? Có phải bọn kẻ dưới các người xúi bậy không?” Hắn luôn nghĩ là do bọn người hầu dơ bẩn, nếu không thì với thân phận Thanh Hề, nàng sao có thể thiếu tiền cho được? Hàng năm, hắn đều mừng tuổi nàng không ít, chưa kể đến của hồi môn và tiền tiêu vật hàng tháng của nàng.

Lâm Lang vội vàng đáp: “Nô tì không dám, nô tì không dám, đều tại nô tì hầu hạ phu nhân không chu đáo.”

“Mang sổ chi tiêu của phu nhân đến cho ta xem.” Các khoản chi tiêu hàng tháng đều được ghi rõ ràng, chỉ cần xem qua là biết chuyện thế nào. Lâm Lang tất nhiên không dám dấu diếm, cuốn sổ chi tiêu cực kỳ nhức mắt của Thanh Hề rất nhanh đã được dâng lên đến trước mặt Phong Lư. Càng xem, hàng lông mày của hắn càng nhíu chặt lại.

“Người lui xuống đi.” Phong Lư phẩy tay đuổi Lâm Lang đi rồi mới chau mày nhìn Thanh Hề.

Nàng lập tức biết bản thân đã gặp họa, liền vội vàng nịnh bợ: “Đề thiếp đi pha tách trà cho Đình Trục ca ca, lúc trước đã cùng mẹ học mấy ngày, ca ca cũng thường thức xem tay nghề của thiếp như thế nào nhé.”

Phong Lư chưa từng nhìn thấy dáng vẻ xum xoe nịnh nọt của Thanh Hề, trước giờ chỉ thấy nàng cao ngạo, ương bướng, có chịu cuối đầu trước ai bao giờ, thế là sững sờ gật đầu.

Thanh Hề nhanh nhẹn đi ra khỏi phòng, lại gọi người hầu vào thu dọn mảnh chén vỡ và bàn trà, thay một cái bàn mới, cứ như vậy kéo dài thời gian, thiết nghĩ cơn giận của Phong Lư cũng nguôi được phần nào.

Tới khi nàng trở về phòng, tận tay dâng tách trà mới cho Phong Lư, quả nhiên sắc mặt hắn đã tốt hơn một chút. Hắn uống một ngụm trà, lông mày liền giãn ra một chút. “Nàng xem nàng đã mua những gì đây, cứ cái đà này thì núi của cũng hết, chả trách lúc nàng quản việc nhà, ta lại phải bù cho nàng nhiều tiền đến vậy.”

Thanh Hề đỏ mặt, không dám ngụy biện.

“Nàng nhìn đi, chỉ riêng tháng tám, nàng mua một lốc những mười cái quạt. Nàng dùng hết ngần ấy cái quạt sao?” Xem ra con giận của Phong Lư vẫn chưa nguôi hết.

Thanh Hề tự nhủ trong lòng, ngài là đàn ông, làm sao hiểu được những chuyện này, nghĩ vậy nàng liền tranh luận: “Mười cây quạt này đương nhiên có tác dụng khác nhau, ví dụ như cây có nan làm bằng gỗ đàn hương phối với bộ xiêm y bằng lụa màu xanh lá trúc là hợp nhất, còn cây quạt tròn có cán bằng ngà voi là để phối với bộ xiêm y bằng lụa đỏ; cây quạt nào phối với bộ đồ nào đều phải chọn lựa kỹ càng. Hơn nữa, có phải thiếp mua đủ số quạt tương ứng với từng bộ quần áo đâu. Chưa hết, ngay cả tua quạt cũng rất tinh tế...” Những lời sau đó đều bị sắc mặt càng lúc càng lạnh của Phong Lư nhấn chìm.

“Thế ra nàng đang cảm thấy ta chưa cho nàng mua đủ số quạt tương ứng với số xiêm y là đang bạc đãi nàng?” Trong lời nói của Phong Lư rõ ràng ẩn chứa sự nguy hiểm.

Thanh Hề vội vã lắc đầu. “Không phải, không phải, thiếp cũng biết tính mình tiêu hoang, nếu không phải là bắt buộc đi thì thiếp cũng không phạm sai lầm này, đợi gom góp đủ tiền rồi thiếp sẽ chuộc đồ về. Tháng này thiếp cũng chưa tiêu một lượng bạc nào.”

Phong Lư nhớ lại nội dung trong quyển chi tiêu, lời này là thật, mười ngày nay đúng là Thanh Hề chưa tiêu một đồng nào, so với quy luật ba ngày một lần rút hầu bao trước kia thì quả thật đã kiềm chế nhiều rồi.

“Nàng không có tiền sao không đến hỏi ta mà lại làm mấy chuyện vớ vẩn như vậy?” Phong Lư vẫn băng khoăn ở điểm này.

Thanh Hề hé miệng, nghĩ bụng ai dám hỏi xin tiền ngài chứ, nhưng không dám nói ra.

Phong Lư cũng biết nàng sợ hấn, liền chau mày, nói: “Sai lầm này ta không muốn nhìn thấy lần thứ hai, phạt nàng chép *Nữ giới* và *Nữ tặc*(1) mỗi cuốn một trăm lần, chưa chép xong thì chưa được phép ra khỏi phủ, khi nào xong thì mang đến *Tứ Tĩnh Cư* cho ta xem. Còn nữa, trước khi chép đủ số sách đó, nàng không được tiêu một đồng một cắc nào.”

1. *Nữ giới* và *Nữ tặc* là hai bộ sách do vợ của Đường Thái Tông là Trương Tôn Hoàng Hậu biên soạn, nội dung tổng hợp những điển tích về công lao của người phụ nữ thời cổ đại và các quy định giới điều dành cho nữ giới thời phong kiến.

Tiền Phong Lư về rồi, Thanh Hề vỗ vỗ ngực, một lúc lâu sau mới ổn định được nhịp thở.

“Phu nhân, Quốc công trách phạt người ư?” Lâm Lang vừa thấy bóng Phong Lư đi khuất, liền vội vàng chạy vào nhà hỏi.

“*Nữ giới*, *Nữ tặc* mỗi cuốn chép một trăm lần, chưa xong thì chưa được rời khỏi phủ.” Thanh Hề bĩu môi nói.

“Thật là hú hồn hú vía” Lâm Lang cũng vỗ ngực, nói “nhìn bộ dạng hằm hằm như muốn ăn tươi nuốt sống của Quốc công gia, nô tì còn tưởng...tưởng...” Dù biết là sẽ không có chuyện xấu xảy ra nhưng Lâm Lang không ngờ Thanh Hề lại có thể qua ải này dễ dàng như vậy.

“Thôi được rồi, mau đi mài mực đi, chép nhanh không ta lại bị phạt thêm.” Thanh Hề nói rồi thở dài một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Nhạn Quay Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Vì Linh Lung mà mất mặt

Type: Lương holly

Trong nửa tháng này, quả thực Thanh Hề đã khiến người khác đỡ lo hơn nhiều, vì không rời khỏi phủ nên nàng cũng không có cơ tiêu tiền. Nhưng trớ trêu thay, gần đây Linh Lung Trai mới ra mấy bộ trang sức, mà bà chủ Liễu còn đích thân mang tới phủ quốc công để mấy vị phu nhân lựa chọn, đây chính là mảnh khóa làm ăn của bọn họ.

Trước kia, Thanh Hề chính là khách hàng hào phóng nhất, chưa từng làm bà chủ Liễu phải thất vọng bao giờ, thế nên bà ta mới đặc biệt vốn và săn đón nàng. “Phu nhân, người xem bộ trâm đôi bướm vốn mẫu đơn này đi, là tôi học ở chỗ phu nhân đấy. Lần trước phu nhân dẫn tôi đi xem hoa mẫu đơn màu phấn hồng của quý phủ, thứ đẹp dễ như vậy đúng là chỉ có chỗ phu nhân mới có, về đến nhà, tôi liền về lại theo trí nhớ, đôi bướm này cũng bắt chước hình bướm bướm trên túi thơm của phu nhân mà làm, người nhìn xem, hoa văn bằng đá màu lam nhạt dính trên cánh bướm cũng là học lóm trên túi tiền của phu nhân đấy, phu nhân đừng trách tôi nhé.” Bà chủ Liễu cười, nói.

Bộ trâm bướm bướm vốn mẫu đơn bằng vàng nạm đá thạch anh kia quả thật khiến người ta thích thú không nỡ buông tay. Mộ Thanh Hề phải khó khăn lắm mới dời được mắt khỏi nó.

“Bà chủ Liễu này, đồ của Linh Lung Trai càng ngày càng tinh xảo đấy.” Tam phu nhân Đỗ thị cười, nói.

“Cũng là nhờ phúc của các vị phu nhân đấy ạ, tôi thường xuyên ra vào phủ quốc công, tầm mắt cũng được mở rộng ra rồi.”

“Ừm, bộ trăm bướm bướm vòn mẫu đơn này so với đồ trong cung còn độc đáo hơn vài phần, bà xem đại tấu của ta nhìn không đòi mắt kia, mua ghi vào sổ đi.” Tam phu nhân cười đùa vui vẻ.

Bà chủ Liễu vội vàng vâng dạ. Món trang sức này tuy độc đáo thật đấy nhưng giá cả cũng thuộc hàng cất cổ, hôm qua phu nhân Thành Quốc công cũng thích nó lắm nhưng cuối cùng vẫn không nỡ bỏ tiền ra mua.

“Không cần đâu” tuy Thanh Hề dễ bị những món trang sức lấp lánh chói lóa này hút mắt hồn nhưng đầu óc nàng vẫn chưa tới mức hồ đồ, tự nhắc mình làm gì còn tiền mà mua nó. Nói rồi nàng lại hồn đồi liếc nhìn tam phu nhân. “Em cũng nhìn chị không nỡ dời đây này, lẽ nào cũng mua chị luôn?” Lời này tuy chỉ là nói đùa nhưng ai nghe xong cũng nhận ra ý tức giận bên trong.

Tam phu nhân cũng không để bụng, chỉ nhếch miệng cười nhạt, còn mang theo ý mỉa mai. Trên đời này có bức tường nào không lọt gió, nhị phu nhân không chi tiền, Thanh Hề đã nhiều ngày không ra khỏi phủ, Lan Huân Viện cũng không đến nhà bếp dọn làm thức ăn riêng nữa, những chuyện này tự nhiên sẽ khiến người ta xì xào.

“Bộ trăm bướm bướm vòn mẫu đơn này quả là tinh xảo, ta mua một bộ.” Thương Nhược Văn này giờ vẫn im lặng ngồi một bên, lúc này đột nhiên lên tiếng.

Mộ Thanh Hề đưa mắt nhìn một vòng, chỉ thấy máu dồn lên não, mặt mũi nào mà ngồi lại nữa, thế là nàng vội vàng bỏ đi một mạch, khiến bà chủ Liễu tưởng rằng mình sợ ý đắc tội phu nhân Tề Quốc công.

Về tới Lan Huân Viện, Thanh Hề nằm nhoài ra giường sưởi, nghĩ bụng chẳng thể trách được người khác, đều do nàng thường ngày ném tiền ra cửa sổ quá nhiều, kiếp trước đã vậy, sau khi sống lại hình như nàng còn có tâm lý bù đắp cho những khổ cực phải chịu ở kiếp trước, thế nên càng vung tay quá trán, bây giờ bị người khác chế nhạo như thế nào cũng là kết cục sớm đã dự liệu được. Cũng may mà chuyện cảm đồ chưa lộ ra ngoài, nếu không nàng thật không còn mặt mũi gặp ai nữa.

Nếu hỏi Thanh Hề đã thay đổi tính nết được bao nhiêu, cũng thật khó trả lời. Tuy kiếp trước gặp nạn, kiếp này đã biết phân biệt thị phi nhưng vì thái phu nhân vẫn nuông chiều và Phong Lư vẫn mặc kệ nàng nên chẳng khó để nàng giữ cái tính tùy tiện như cũ, huống hồ tính nết đã ăn sâu vào tận xương tủy đâu dễ gì có thể thay đổi.

Đã mấy ngày rồi Thanh Hề không bước nửa bước ra khỏi Lan Huân Viện, một mực trốn trong phòng, ngay cả thái phu nhân cũng tưởng nàng ngã bệnh, bèn sai Hà Ngừ đến hỏi thăm.

Nhưng đóng cửa suy nghĩ mấy ngày cũng có cái tốt của nó, Thanh Hề đã chép xong Nữ giới và Nữ tắc, liền bảo Lâm Lang xếp vào hộp rồi thấp thòm mang đến Tứ Tĩnh Cư.

Thắng hầu canh cửa kinh ngạc tròn tròn mắt nhìn Mộ Thanh Hề rồi vội vàng chạy vào thông báo, không lâu sau thì trở ra dẫn nàng vào.

Vừa bước vào Tứ Tĩnh Cư, Thanh Hề liền không tự chủ được nhón chân nhẹ bước.

Tứ Tĩnh Cư là nơi có cảnh sắc thiên nhiên lý tưởng nhất phủ quốc công, phía tây bắc là một dãy núi sừng sững án ngữ, trùng trùng điệp điệp, quanh năm xanh tốt, dưới chân núi là một vườn mai; phía đông bắc có một rừng đào, mùa xuân hoa nở rực rỡ như ráng chiều; từ sau dãy núi có một dòng suối uốn lượn chảy đến trước cửa phòng tạo thành hồ nước phía đông nam, bên kia hồ là vườn hoa mẫu đơn; còn ở phía tây nam thì là một rừng trúc tươi tốt.

Tứ Tĩnh Cư được trang trí theo phong cách cổ sơ, giản dị mà tao nhã, có rất nhiều giá sách lớn, giá trang trí ở tường phía đông còn đặt rất nhiều cổ vật và tranh chữ vô cùng quý giá. Đây đều là bảo vật do hai đời chủ nhân dốc sức sưu tầm mà có được.

“Đình Trục ca ca” Thanh Hề khẽ gọi, sợ làm phiền đến Phong Lư.

“Ừ” Phong Lư ngẩng đầu lên, đóng tập công văn trong tay lại, hỏi: “Chép xong rồi à?”

Thanh Hề vội vàng dâng tập giấy chép phật lên. Phong Lư càng xem lòng mảy mảy càng nhủ chặt, nàng thấy vậy liền muốn chạy trốn.

Quả nhiên, Phong Lư đập mạnh tập giấy xuống bàn. “Nàng viết chữ gì vậy, xiêu xiêu vẹo vẹo, ta dạy nàng viết chữ thế à?”

Phong Lư cũng coi như thầy giáo dạy vỡ lòng của Mộ Thanh Hề. Chữ hán viết ngay hàng thẳng lối, thể hiện rõ tính cách rắn rỏi kiên cường, nước tiếng cả trong triều đình lẫn dân gian, có thể nói là một chữ đáng giá nghìn vàng.

Còn Thanh Hề thì bẩm sinh đã không thích đọc sách viết chữ, kiếp trước sau khi tái giá chẳng bao giờ động đến cây bút, kiếp này tuy được tái sinh trước khi xảy ra biến cố nhưng trong lòng nàng luôn có cảm giác như đã rời xa thế gian này rất lâu, thế nên chữ nghĩa càng không thông thạo.

Chưa kể kiếp trước nàng bị chồng sau đánh gãy tay, sau khi lành lại vẫn còn di chứng, em gái gã còn được thể châm chọc nàng là tiểu thư khuê các mà chữ viết xấu như gà bới, rồi thì nét chữ nét người. Nghĩ tới đây, nàng liền không kiềm được đau thương.

Phong Lư hoàn toàn không ngờ tới việc nàng có biểu cảm này, liền áy náy cho rằng mình đã quá nặng lời, sau đó dịu dàng nói: “Thôi được rồi, trời lạnh tay cứng, đợi đến mùa xuân nàng nhớ luyện viết chữ lại từ đầu đấy.”

Thái độ của Phong Lư và thái phu nhân như vậy làm sao có thể dạy dỗ được Thanh Hề, cũng khó trách sau khi tái sinh, nàng chỉ cần trọng mấy tháng đã lại ngựa quen đường cũ.

Thanh Hề lau giọt lệ ứa ra nơi khóe mắt, cúi gằm mặt cầm tờ giấy chép phạt trên bàn Phong Lư về, còn nhìn thấy một giọt roi trên giấy, chậm chậm lan ra “Thiếp sẽ luyện chữ lại.”

Phong Lư thấy Thanh Hề khóc mà xót xa, giờ tay ra nhưng lại không nói gì, chỉ thở dài một tiếng, nâng mặt nàng lên, dùng ngón tay cái khẽ揩 lau nước mắt giúp nàng, khiến nàng ngượng ngùng đỏ cả mặt.

“Được rồi, mới nói nàng một câu mà nàng đã nước mắt ngắn nước mắt dài, giống y như cái bịch nước mắt.” Sau đó Phong Lư dẫn Thanh Hề đến chỗ giường sưởi ở hướng nam ngồi, lại nói: “Nay nàng cũng lớn rồi, lại là dâu trưởng, sao có thể làm xằng làm bậy mãi được. Sau này, trên dưới lớn nhỏ trong phủ đều phải trông vào bàn tay nàng lo liệu, nếu nàng không sửa đổi cho tốt, ta sao có thể yên tâm giao nhà cửa cho nàng quản lý?”

Phong Lư nói những lời này là tự đáy lòng, bản thân Thanh Hề cũng nhận ra mối nguy hiểm trong đó, chỉ có điều nàng đã uống thuốc vô sinh, giờ chỉ biết “hôm nay có rượu, hôm nay say”, cảm thấy mỗi ngày được sống là một điều xa xỉ, nhưng những ngày tháng như thế này còn có thể kéo dài bao lâu?

Nàng không kìm được lên nhìn Phong Lư, nghĩ bụng, người đàn ông này là chỗ dựa cả đời của nàng, liệu có liệu có nên nịnh nọt hấn một chút?

Thế là nàng gật đầu. Phong Lư cũng không mong nàng trong ngày một ngày hai là có thể hiểu được, liền mở ngăn kéo lấy ra một cái hộp đưa cho nàng: “Cầm về đi, nhưng đừng tiêu pha bừa bãi nữa.”

Thanh Hề nhận cái hộp, cũng không tiện mở ra xem, bèn vội vàng chào tạm biệt Phong Lư, trở về Lan Huân Viện rồi mới không kìm được tò mò mở ra.

Cái hộp chia làm hai tầng, tầng trên là trang sức mà nàng mang đi cầm giờ đã được chuộc lại. Nàng vỗ vỗ ngực, thế là mầm họa này đã thu về được rồi. Nhưng tầng thứ hai mới thực sự khiến nàng sửng sốt.

“Lâm Lang, Lâm Lang, mau lại đây đếm giúp ta, chỗ này có bao nhiêu tờ?” Mộ Thanh Hề cầm một tập ngân phiếu lên, cuống quýt gọi.

Theo hầu nàng đã lâu, Lâm Lang cũng nhiễm tính tham tiền, nhìn thấy nhiều ngân phiếu như vậy, hai mắt liền sáng lên, nó vội vàng cầm lấy đếm từng tờ một. “Phu nhân, cả thảy là năm ngàn lượng.”

Thanh Hề cuống quýt giành lại đồng ngân phiếu, ôm trước ngực “Oa, thật là tốt quá đi!” Nàng ôm tập ngân phiếu xoay qua xoay lại mấy vòng, tưởng như không biết nên cất vào chỗ nào mới tốt, cuối cùng nàng giao cho Lâm Lang, tỏ vẻ xả thân liều chết, nói: “Lâm Lang, ngươi cất giữ cho cẩn thận vào, sau này hễ ta muốn tiêu tiền, ngươi phải nhắc nhở ta đó.”

Lâm Lang vội vàng gật đầu, chính nó cũng không yên tâm khi để chủ nhân nhà mình cất giữ số tiền này.

“Quốc công đưa cho phu nhân sao? Xem ra ngài ấy vẫn rất quan tâm đến người.” Lâm Lang nói tốt cho Phong Lư mấy câu.

“Sao nào, người thích chàng ư, hay là để ta tạo cơ hội cho người nhé?” Thanh Hề nửa đùa nửa thực nói. Thực ra ở gần nhau lâu như vậy, nàng cũng cảm thấy Lâm Lang không phải người xấu, ngoài chuyện an phận thủ thường, đáng quý hơn là nhanh nhẹn được việc, nếu có một người như vậy giúp nàng giữ chân Phong Lư thì cũng tốt. Lâm Lang xuất thân hèn kém, chờ nó sinh con rồi nàng nhận làm con mình thì chẳng có gì là không tốt.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Nhạn Quay Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Lao tâm khổ tứ

Type: Lương holly

Thanh Hề càng nghĩ càng thấy tâm đắc, không để ý Lâm Lang đang lắc đầu quầy quậy, mặt mũi tái nhợt cứ như gặp ma. “Nô tỳ không dám, không dám. Nô tỳ vô dụng, chỉ mình phu nhân mà còn hầu hạ chưa chu đáo, nào dám với cao.”

Thanh Hè kéo tay Lâm Lang, nói: “Ngươi yên tâm đi, ta và quốc công gia sẽ đối xử tốt với ngươi mà, có ngươi bên cạnh, ta cũng yên tâm.”

Lâm Lang lắc đầu tưởng muốn gãy cổ, hoảng hốt nói: “xin phu nhân tha cho Lâm Lang, có phải Lâm Lang đã làm gì sai không ạ?”

Thanh Hè lấy làm lạ, hỏi: “Ngươi nói thế nghĩa là sao?”

Lâm Lang gần như bật khóc: “Nô tỳ...nô tỳ chỉ nhìn thấy bóng lưng của Quốc công gia là đã sợ tới mức không dám thở mạnh rồi.”

Đến lúc này Thanh Hè mới hiểu ra, chẳng trách mỗi lần trong phủ xì xào chuyện này chuyện nọ, nếu không là a hoàn này thảm thương trộm nhó tứ gia thì cũng là con hầu nọ muốn treo cao tới tam gia, chưa bao giờ có chuyện a hoàn nào đó muốn dụ dỗ Phong Lư cả.

Có lẽ vì chẳng ai chịu nổi sự lạnh lùng của hắn.

Thanh Hè lại vỗ vỗ tay Lâm Lang, ôn tồn nói: “Thôi được rồi, ta cũng không làm khó ngươi nữa, ngươi giúp ta để ý xem có ai thích hợp, cũng nên tìm một nàng hầu cho Quốc công gia nữa chứ.”

Lâm Lang cuống quýt gật đầu.

Tin này truyền đến tai thái phu nhân, bà cười tít mắt khen ngợi Thanh Hè mấy câu, chủ động nạp nàng hầu cho Phong Lư tất nhiên là một chuyện tốt.

Thái phu nhân cũng đã suy nghĩ không ít về chuyện con cái nối dõi của Phong Lư, tốt nhất là hắn nạp một nàng hầu, đứa con sinh ra trên danh nghĩa sẽ nhận Thanh Hè làm mẹ, nếu nàng hầu kia không có tham vọng bất chính thì cũng có thể giữ lại phủ làm vợ lẽ, nhờ vả không biết thân phận thì bán đi là xong.

Chỉ có điều dù thái phu nhân đã nhiều lần ám chỉ nhưng Phong Lư lại vờ như không hiểu, mà hắn từ trước đến nay cũng chẳng để tâm tới nữ sắc. Thái phu nhân tuy đã nghĩ đến chuyện dúi hai nàng hầu cho hắn nhưng lại sợ đứa con cả này tâm tư kín kẽ, nhìn ra manh mối gì, nếu chẳng may liên lụy đến Thanh Hè chuyện này vớ lờ, chẳng phải là sẽ đi ngược với mong muốn ban đầu của bà sao?

Đến tháng chạp, cũng là thời điểm bận rộn nhất của cả phủ. Năm nay, tuy Thanh Hè không phải lo chuyện sắm lễ, tặng quà nhưng riêng chuyện của hàng hồi môn của nàng làm ăn thua lỗ cũng khiến nàng đau cả đầu rồi. Theo lệ cũ, mỗi kì kết toán cuối năm, các chương quầy đều không ngớt lời than nghèo kẻ khổ, nào là làm ăn không tốt, nào là cạnh tranh khốc liệt, vân vân.

Ban đầu, vì Thanh Hè muốn đỡ nhừ đầu nên mặc kệ các chương quầy thích làm gì thì làm. Còn năm nay, nàng còn đang lo sốt vó vì chuyện này thì Phong Lư lại cho người mời nàng tới Tứ Tĩnh Cư.

Thông thường, khi Phong Lư chủ động sai người mời nàng tới thì đều chẳng phải chuyện tốt lành gì, Thanh Hè hơi lo lắng nhìn về phía Lâm Lang. “Có biết Quốc công gia tìm ta vì việc gì không?”

Lâm Lang lắc đầu: “Tên hầu kia nói là không biết.”

Thanh Hè hít một hơi dài, thay bộ xiêm y màu tím nhạt, khoác chiếc áo không tay bằng lông chồn màu nâu xám, nghỉ ngơi một hồi chọn ra mấy tờ giấy luyện chữ viết đẹp nhất gần đây, mang theo tới Tứ Tĩnh Cư.

Thanh Hè nhẹ chân bước trong khi tim đập rộn ràng như trống trện, vào căn phòng Phong Lư đang ngồi, nhìn từ xa, sắc mặt của hắn không có vẻ gì là tệ lắm, đến lúc này Thanh Hè mới lấy hết cả dũng khí bước đến.

“Đĩnh Trục ca ca.”

Phong Lư ngẩng đầu lên, thấy là Thanh Hè, hắn liền chỉ tay bảo nàng đến ngồi ở chiếc giường sồi cạnh cửa sổ hướng nam, lại thấy trong tay nàng là tập giấy luyện chữ, liền nói: “Mang đến đây cho ta xem.”

Thanh Hè ngẩng người một lát mới sực hiểu ra Phong Lư muốn xem chữ của nàng, thế là nàng vội vàng đưa cho hắn, tâm trạng hồi hộp đến mức không dám thở mạnh.

Phong Lư giờ qua giờ lại một hồi, lông mày nhíu chặt, khiến Thanh Hè sợ đến mức suýt ngạt thở.

“So với lần trước thì khá hơn nhiều rồi, chẳng phải ta bảo nàng chờ đến mùa xuân hãy luyện chữ sao?”

“Trong phòng có lò sưởi ấm, không sợ cứng tay.” Thanh Hè cười nói, tỏ vẻ bản thân rất chăm chỉ.

“Không cứng tay mà chữ nàng viết còn cứng quèo thế này ư?” Phong Lư nhướn mày, nói tiếp: “Nàng ngồi vào bàn đi, để ta xem nàng viết chữ thế nào.”

Thanh Hè đương nhiên không dám cãi lời, chỉ đành cầm bút, chấm mực, mới viết được hai chữ đã bị Phong Lư kêu ngừng lại. Hắn nói: “Khó trách nàng chẳng có tiến bộ, thế này là cố quá thành hỏng mà, nàng dồn quá nhiều lực vào tay mà quên mất phải nhẹ nhàng phóng khoáng, chỗ thì thừa, chỗ lại thiếu.”

Phong Lư thấy trong một chốc một lát Thanh Hè khó mà hiểu được, bèn ngồi xuống bên cạnh nàng, cầm tay nàng viết từng nét, từng nét một.

Vì ở quá gần Phong Lư nên hơi ẩm trên người hắn dường như xuyên qua cả quần áo, truyền đến làn da của Thanh Hề. Ở Tứ Tĩnh Cư không ẩm áp nhưng nhờ có hơi ẩm trên người Phong Lư mà Thanh Hề cảm thấy vô cùng thoải mái, mà nàng cũng bị một tia suy nghĩ không đúng đắn này làm cho xấu hổ, vô thức dịch người ra một chút nhưng lại bị Phong Lư ngăn lại. “Nàng làm cái gì đấy, tập trung vào cho ta.”

Thanh Hề vội vàng lấy lại tinh thần, chuyên tâm đưa bút theo sự hướng dẫn của Phong Lư, nét sỗ rần rồi cứng cáp, nét mác nhẹ nhàng mà mạnh mẽ, những việc này quả nhiên phải cảm tay chỉ việc mới được.

“Được rồi, nàng tự viết đi.” Một lúc sau, Phong Lư buông tay Thanh Hề ra, nói.

Thanh Hề ngẩng đầu nhìn người đàn ông bên cạnh, ngay đến một hơi thở của hắn cũng không có vẻ rối loạn, xem ra chẳng có một tia tà niệm với nàng, thật đáng lo ngại.

Thanh Hề suy nghĩ miên man thì bị Phong Lư trừng mắt lạnh lùng lườm một cái, thế là nàng vội tập trung tinh thần, nhớ lại cách viết của hắn, tốt xấu gì cũng viết ra một chữ tạm được.

Đến lúc này, Phong Lư mới gật đầu cho phép Thanh Hề dùng bút. “Hôm nay gọi nàng tới là có chuyện muốn bàn với nàng, mấy cửa hiệu hồi môn của nàng, lần trước ta có xem qua rồi, đều buồn các mặt hàng bán chạy nhất, vậy mà năm nào cũng thua lỗ, chắc chắn là kẻ dưới làm việc không tới nơi tới chốn. Ta đã tìm cho nàng mấy người phù hợp, nàng xem thế nào.”

Thanh Hề kinh ngạc há hốc miệng, thật không ngờ rằng Phong Lư lại quan tâm tới cả những chuyện này.

“Cũng không phải là ta muốn can thiệp vào của hồi môn của nàng, chỉ tại thấy mấy cửa hiệu đó làm ăn thực chẳng ra thế thống gì.” Hiếm khi mới thấy Phong Lư có vẻ ngưng ngừng như vậy.

“Tất nhiên là thiệp biết Đình Trục ca ca thực tâm muốn tốt cho thiệp.” Thanh Hề nhanh nhẹn nói. “Thiệp cũng muốn thay người từ lâu rồi, hiếm một nỗi không tìm được ai thích hợp, nay có Đình Trục ca ca giúp, thiệp thực không biết phải cảm tạ ra sao nữa kia.” Thanh Hề cười tít cả mắt, nhìn Phong Lư.

Phong Lư nhìn thấy vẻ hồn nhiên của nàng, trong đôi mắt cong cong như vàng trắng ánh lên những tia sáng lấp lánh như sao trời thì lặng cả người, nơi chop mũi còn vương vấn hương thơm ngọt ngào, khiến người ta chỉ muốn cắn một miếng cho đã. Nghĩ đến đó, Phong Lư vội vàng xua đi ham muốn đang lan tỏa trong lòng mình, thâm trách bản thân sao có thể nảy ra suy nghĩ xấu xa như thế, Thanh Hề vẫn còn là một đứa trẻ.

Nhưng dù sao thì nàng cũng đã thay đổi và hiểu chuyện hơn rồi. Nghĩ vậy, Phong Lư không kiềm được nở một nụ cười dịu dàng, khiến Thanh Hề choáng váng. Tướng mạo của Phong Lư vốn rất tuấn tú, chỉ có điều bình thường luôn bị bao phủ bởi một lớp băng lạnh lùng nên người khác không nhận ra điều đó, hôm nay hắn lại nở một nụ cười dịu dàng cứ như mặt trời mùa xuân khiến cho lớp băng kia tan chảy, thực làm người ta thấy ấm áp vui mừng.

Sau đó, Phong Lư dẫn Thanh Hề ra phòng khách chính bên ngoài ngồi, người hầu dẫn một đám người đi vào, Phong Lư sợ người ngoài dị nghị hắn muốn quản lý của hồi môn của Thanh Hề, bèn sai người dẫn họ đi theo lối cửa ngách đến Tứ Tĩnh Cư.

Người được đưa tới là quản lý của phủ Quốc công, tên là Vạn Thắng Toàn, được Phong Lư trọng dụng nhất. Có ý làm việc, Thanh Hề đương nhiên có thể an tâm. Các chương quầy khác cũng đều khéo léo chừng mực, vừa nhìn đã biết là bậc lão làng, nàng cũng rất ưng ý, nhận vào làm luôn, hết năm nay sẽ bàn giao công việc xong xuôi với các chương quầy đương nhiệm, cho năm sau một bầu không khí mới.

Trút được một gánh nặng trong lòng, Thanh Hề mới có tâm trí ra ngoài đi dạo, lại nghĩ nếu là người mà Phong Lư tìm về thì chắc chắn là thỏa đáng, sang năm cửa hiệu của nàng chắc chắn sẽ có lãi, thế là nàng sẽ có thêm tiền tiêu. Một tháng nay túi tiền của nàng luôn bị buộc chặt, mà thói tiêu hoang của nàng cũng giảm được bảy, tám phần rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Nhạn Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 11: Đón giao thừa

Type: Hồng Anh

Đêm Giao thừa đúng ngày tuyết lớn. Tuyết lớn là điềm báo một năm mới được mùa, thái phu nhân vô cùng phấn khởi, sai người bày dạ tiệc thưởng tuyết ở Dao Quang Các.

"Hôm nay là gia yến, không cần giữ quy tắc nam nữ không ngồi cùng mâm nữa, nhà vốn đã neo người, lại còn chia cách thế thì càng thêm lạnh lẽo, cũng đỡ thành trò cười cho thiên hạ." Thái phu nhân lên tiếng hỏi.

"Trò cười gì hà mẹ?" Tam phu nhân Đỗ thị nhanh miệng hỏi.

"Đề Thanh Hề kể đi, cũng là chuyện của nhà nó chứ của ai." Thái phu nhân cười nói.

Thế là Thanh Hề đành phải kể: "Tam thúc công(*) nhà em vốn là người rất giữ lễ nghĩa, năm nay mừng thọ người, em là cháu gái mà cũng không nhận ra ông."

(*). Tức em trai thứ hai của ông nội.

Mọi người cười ồ lên, tam phu nhân cũng nở nụ cười hoa nhưòng nguyệt thẹn, nói: "Nào có chuyện cháu gái lại không nhận ra ông trẻ chứ, đúng là giữ lễ quá lại mà"t tình thân."

"Ai nói không có, nhà chúng ta không như vậy nhưng nhà họ Mộ thì quả thực có chuyện đó đấy." Thái phu nhân cũng cười, nói.

Trò chuyện một lúc, Dao Quang Các bày tiệc xong xuôi/ nhị phu nhân liền mời thái phu nhân và mọi người đi qua hành lang uốn lượn quanh hòn giả sơn đến Dao Quang Các. Thái phu nhân ngồi ở vị trí chủ tọa, trên một cái giường nhỏ, trước mặt là hai chiếc bàn trà cao, một bàn bày bình lô tam sự(*), một bàn bày các đĩa hoa quả và ly rượu.

(*) Bộ ba đồ trang trí trong tiệc rượu, gồm một lư hương, một hộp hương và một chiếc bình nhỏ.

Phía dưới thái phu nhân, bên trái là vợ chồng Phong Lưu và Thanh Hề, trước mặt hai người là hai chiếc bàn cao bày đủ loại hoa quả; bên phải là vợ chồng nhị phu nhân; tiếp theo bên trái là tam phu nhân, còn tiếp theo bên phải tất nhiên là vợ chồng Phong Cẩm.

Ngồi được một lúc, thái phu nhân lại sai người bê các cháu trai, cháu gái đến cho thêm phần nào nhiệt. Con gái của Phong Cẩm là Uyển Thư Nhi đến đi còn chưa vững, chập chững rúc vào lòng thái phu nhân, khiến bà phải bật cười, mắng yêu: "Con khi con này bám ta quá!"

"Bà nội, tuổi, tuổi..." Uyển Thư Nhi vẫn chưa nói sôi. Cả nhà nghe tiếng trẻ con bập bẹ mà chẳng hiểu gì, chỉ có Thương Nhược Văn mỉm cười, nói: "Con bé đòi tiền mừng tuổi đấy ạ, đều do mây đưa a hoàn dạy hư, mẹ không cần để ý đến con bé. Uyển Thư Nhi, lại đây với mẹ nào."

"Ta không để bụng chuyện này đâu, Uyển Thư Nhi nhà chúng ta thông minh quá, biế't đòi tiền mừng tuổi rồi cơ đấy." Nói rồi, thái phu nhân lấy ra một cái phong bao, đưa đến tận tay Uyển Thư Nhi. Uyển Thư Nhi cười khanh khách, tuột khỏi lòng thái phu nhân, chạy nhào đến chỗ Thương Nhược Văn, đưa cái phong bao cho cô ta, gọi to: "Mẹ, mẹ..."

"Thật đúng là thần giữ của!" Thái phu nhân cảm thán. Sau đó, thái phu nhân lại lần lượt mừng tuổi cho con gái con trai của vợ chồng nhị phu nhân là Tô Hân và Tân Ca Nhi, còn có con gái và con trai của vợ chồng tam phu nhân là Tô Mi và Hiên Ca Nhi nữa, rồi để đám trẻ con đi chúc Tết các bác và các chú(*).

"Mẹ, nhà mình không giống hầu phủ, mẹ còn sợ các cháu trai, cháu gái không nhận ra chú bác sao?" Thanh Hề cười trêu.

(*) Trong các gia đình quyền quý thời xưa ở Trung Quốc, người ta thường thêm hai chữ "Thư Nhi" (dành cho con gái) và "Ca Nhi" (dành cho con trai) vào sau tên để gọi con cháu như một cách gọi thân mật ở nhà.

Thái phu nhân nhìn về phía Phong Lưu, hẳn xưa nay luôn lạnh lùng, nghiêm nghị khiến các cháu đều sợ hãi, chỉ có Uyển Thư Nhi tuổi còn nhỏ là dám lăm chằm đi đến trước mặt hẳn, cất giọng véo von gọi "bác ơi".

Đêm nay là đêm Giao thừa, tâm tình thái phu nhân rất tốt, Phong Lưu tất nhiên không muốn làm bà mất hứng, cũng vì thấy Uyển Thư Nhi bị bắt đáng yêu, thế là hẳn liền bế lên, cho tiền mừng tuổi.

Đến lúc này, thái phu nhân mới hài lòng dòi mắt đi nơi khác.

Thanh Hề nhìn thấy cảnh này, trong lòng lại có chút xót xa, cứ nghĩ đến việc mình cả đời này chẳng thể sinh được đứa con gái đáng yêu như Uyển Thư Nhi, không biết đứa con sau này Phong Lưu bế trên tay sẽ là của ai đây.

Một lúc sau, thái phu nhân sợ bọn trẻ bị nhiễm lạnh, liền sai người bê chúng về phòng cho đi ngủ, đến lúc này Thanh Hề mới sực nhớ ra.

"Mẹ, mẹ thiên vị rồi, đến bọn Hán Thư Nhi cũng được tiền mừng tuổi, sao chúng con lại không được? Mẹ không được giữ tiền cho cháu trai, cháu gái thế chứ." Thanh Hề phụng phịu nói.

"Con khi con này lại dám vờ vĩnh cả ta nữa cơ à! Ta mới dành dụm được ít tiền mà đã rơi vào túi con bé này hết rồi, thôi được rồi, thì ta mừng tuổi, nếu không con lại nhấp nhòm không yên." Thái phu nhân lại lấy ra một xấp phong bao đã chuẩn bị sẵn, mừng tuổi cho các con.

"Con cảm ơn mẹ, câu "trong nhà có người già như có được báu vật" quả không sai, mẹ phải sống lâu trăm tuổi để mỗi năm chúng con có thêm ít tiền tiêu vặt mới được." Thanh Hề nhận tiền mừng tuổi, hai mắt sáng long lanh.

"Chút vốn liếng của ta còn chẳng đủ cho con tơ tưởng, rõ là đồ quý sứ, lớn tướng rồi mà vẫn y như trẻ con." Thái phu nhân cười mắng.

"Lớn đầu mà lớn ả, con cũng chỉ hơn Hân Thư Nhi có vài tuổi thôi mà" Thanh Hề nhăn mũi, nói.

"Được rồi mà nàv, nghĩ lại Hân Thư Nhi cũng không còn nhỏ nữa, con phải chú ý chuyện hôn sự của nó đi là vừa." Thái phu nhân quay sang phía nhị phu nhân nói.

"Con cũng đang để ý mẹ ả, chẳng hay mẹ đã có mối nào ưng ý chưa?" Nhị phu nhân thừa dịp hỏi.

Thái phu nhân ngẫm nghĩ giây lát, đáp: "Cũng có mấy mối nhưng vẫn phải nghe ngóng cẩn thận đã, có nhà trông thì hào nhoáng thật đấy nhưng giờ xem ra cũng chỉ là mẽ ngoài thôi, mà con cũng đừng quá ham vinh hoa phú quý."

Nhị phu nhân nghe xong gật đầu.

Sau đó, thái phu nhân lại hỏi han tình hình của các cháu trai một lượt, trước tiên là việc học hành của hai ca nhi, sau là việc học nữ công gia chánh của Hân Thư Nhi và Mĩ Thư Nhi.

Thanh Hề thấy thế liền nói: "Mẹ, chẳng trách tóc mẹ càng ngày càng nhanh bạc, đều tại mẹ lo nghĩ nhiều quá đấy, hay là để con kể chuyện cười mua vui cho mẹ nhé."

"Kể đi, không buồn cười thì phạt rượu." Thái phu nhân vui vẻ nói.

Thanh Hề liền kể: "Ở phía nam kinh thành có một người làm nghề xay xát gạo tên là Thảm Truân Tử. Một hôm, hắn đến quán trà nghe kể chuyện, nghe đến đoạn Dương Văn Quảng(*) bị vây ở Liễu Thành, trong thì thiếu lương thực, ngoài thì không có viện binh tương trợ, liền sầu não than thở. Về đến nhà, hắn ngày đêm buồn khổ, còn hỏi người nhà rằng: “Dương Văn Quảng bị vây khốn như thế có cách nào hóa giải không?”, buồn bã đến mức ăn không ngon ngủ không yên. Cuối cùng, người nhà hắn đành phải khuyên hắn ra ngoài du ngoạn để giải sầu."

(*) Dương Văn Quảng là con thứ ba của Dương Diên Chiêu, cháu nội của Dương Nghiệp, là một trong những danh tướng của nhà họ Dương thời Bắc Tống, Trung Quốc.

"Được đấy, tay Thảm Truân Tử này cũng thú vị đấy, nghe kể chuyện mà cũng buồn khổ đến mức ấy." Thái phu nhân cười nói.

"Vẫn còn đoạn sau nữa cơ. Thảm Truân Tử ra ngoài du ngoạn, nhìn thấy một người gánh trúc vào thành bán, liền ảo não nói: "Sổ trúc này cành lá sắc nhọn, người đi đường chắc chắn đã bị chúng đâm phải." Sau đó, vừa về đến nhà là anh ta lăn đùng ra ốm, người nhà hoảng hốt mời thầy bốc thuốc, đều chẳng có tác dụng gì, cuối cùng đành phải mời thầy pháp về cúng lễ hóa giải."

"Người này đúng là nghĩ nhiều hại thân rồi." Nhị phu nhân cũng cười nói.

"Đừng vội, vẫn còn đoạn sau nữa." Pháp sư nói: "Ta đã tra sổ sách dưới âm phủ, kiếp sau hắn sẽ tái sinh làm phận nữ nhi, gả cho một người tộc Hối ngoại hình vô cùng xấu xí tên là Ma Cáp." Lời pháp sư vừa dứt thì bệnh tình của Thảm Truân Tử càng thêm nguy kịch. Bạn bè họ hàng đến thăm hỏi, khuyên anh ta nên nghĩ thoáng một chút, bệnh tự nhiên khỏi. Mọi người đoán xem Thảm Truân Tử đã nói gì, buồn cười lắm đấy " Thanh Hề không nhịn được cười khúc khích.

"Đại tẩu mau nói đi, nhìn tẩu cười thế này mọi người càng thêm sốt ruột." Tam phu nhân sốt sắng nói.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Nhạn Quay Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Về hâu phủ

Type: Hồng Anh

Thanh Hề thông thả bắt chước dáng vẻ yếu ớt bệnh tật của Thảm Truân Tử, nói: "Nếu muốn bệnh của ta khỏi, trừ phi Dương Văn Quảng được giải vây, người bán trúc gánh trúc về nhà, Ma Cáp viết giấy bỏ ta."

Mọi người nghe xong liền cười rũ rượi, thái phu nhân cũng cười ngả cười nghiêng, nói: "Đồ khi, chỉ giỏi bầy người khác, ta hiểu rồi, con đang ám chỉ ta lo nghĩ lắm giống tay Thảm Truân Tử kia chứ gì."

"Mẹ, con nào có ý đó, cha chồng con tuần tú như vậy, sao có thể giống Ma Cáp người Hối chứ." Thanh Hề nhìn thấy thái phu nhân cười muốn chảy cả nước mắt, vội chạy đến xoa lưng cho bà để thờ.

Thái phu nhân nhéo má nàng, nói: "Còn nói là không có ý đó, bình thường ta nuông chiều các con quá nên giờ con mới dám nói xấu mẹ chồng thế này đây."

"Con đâu dám"

Nói rồi hai người lại cười rõ lên, khiến đêm Giao thừa càng thêm vui vẻ náo nhiệt.

Có hơi men vào, Thương Nhượng Văn liền gợi ý mọi người làm thơ, vì cô ta vốn dòng dõi thư hương, trước nay thi phú là sở trường.

"Thế nay không được, tứ đệ muội giỏi làm thơ, còn ta suốt ngày chỉ chăm chăm chuyện nhà cửa." Nhị phu nhân liên tục lắc đầu.

"Không sao, không sao, chúng ta lấy "tuyệt" làm đề, không giới hạn văn, như thế có được không?" Thương Nhượng Văn đã nói như vậy, mọi người cũng không tiện từ chối.

Thanh Hè biết thái phu nhân thích náo nhiệt nhưng không ưa văn vẻ, khi còn con gái cũng chỉ chữ tâm vào nữ công gia chánh, không giỏi văn thơ, còn Thương Nhượng Văn thì là tài nữ, lúc nào cũng muốn thể hiện mình văn chữ tốt, đúng là người có tài lại càng hay ra vẻ. Thanh Hè sợ thái phu nhân mất hứng, liền chủ động lên tiếng: "Hay là ta làm một đoạn bài trước nhé?"

"Nhanh như vậy đại tẩu đã có thơ rồi sao?" Thương Nhượng Văn có chút kinh ngạc, hỏi.

Thanh Hè cười, nói: "Cô nghe là biết mà." Thế rồi nàng háng giọng, chậm rãi đọc "Bất văn thiên thượng đá la tru, mẫn địa phân đo thị diện."(*)

(*) Tạm dịch: "Không nghe ông trời vào nhà bếp, mà sao dưới đất toàn bột nôi."

Thương Nhượng Văn nghe xong, hàng lông mày chợt nhíu lại, câu mở đầu thật là dung tục.

Nhưng thái phu nhân nghe xong thì lại thấy rất thú vị, vì hai câu này quả thực rất dễ hiểu.

Thanh Hè lại đọc tiếp: "Khí hữu thần tiên sai tảo mang, Ngọc Hoàng đại đế mai từ diêm."(*)

(*) Tạm dịch: "Phải chăng thần tiên đang quét dọn, Ngọc Hoàng bán muối để bị rơi."

Thanh Hè vừa dứt lời, thái phu nhân lập tức cười ngặt nghẽo. "Ta biết ngay mà, con đúng là đồ quỷ nhỏ, ngay cả Ngọc Hoàng đại đế mà cũng dám mang ra đùa."

Bài thơ này của Mộ Thanh Hè chẳng tuân theo luật bằng trắc, miễn cưỡng gieo vần cũng chỉ đáng là một bài thơ tệ hại nhất thiên hạ nhưng lại có thể khiến thái phu nhân thấy vui vẻ.

Hà Ngừ đứng bên cạnh thấy thái phu nhân cao hứng, cũng mạnh dạn xưng phong độ một bài: "Giang thượng nhất lung thống, tinh thượng hắc quật long. Hoàng cầu thân thượng bạch, bạch cầu thân thượng lũng."(*)

(*) Tạm dịch: "Trên sông có một cái lồng, dưới giếng có một cái hang, Chó vàng có một đốm trắng, chó trắng có một cái nhọt." Đại khái trong hai câu thơ này, Thanh Hè vì cảnh tuyết rơi giống như bột mì từ trên trời rơi xuống, bụi nước rơi ra khí thần tiên vậy nước quét nhà và Ngọc Hoàng buồn lậu muối tinh, luống cuống thế nào lại làm rơi muối xuống trần gian. Tuy đúng là lấy "tuyệt" làm chủ đề nhưng lời của thơ quả thực rất ngô nghê, thô thiển. (ND)

Một chủ đề cùng làm thơ con cóc, khiến thái phu nhân cười không khép môi miệng, mà Thương Nhượng Văn cũng không tiện có chấp đòi làm thơ, thế là mọi người cũng gác chuyện đó sang một bên.

Qua giờ Tý, Thanh Hè đã thấm mệt, thái phu nhân liền bảo nàng về trước nghỉ ngơi, sau đó mọi người lần lượt ra về. Hết hôm nay là sang năm Hoàng Dận thứ chín.

Ngày mừng Ba Tết, theo tục lệ là ngày con gái đi lấy chồng về thăm nhà mẹ đẻ. Nhị phu nhân đã đưa lễ vật đến Lan Huân Viện từ sớm.

Thanh Hè uể oải dựa người vào gối, nàng thật sự không muốn về nhà mẹ đẻ chút nào.

"Phu nhân." Lâm Lang khẽ khàng gọi.

"Có chuyện gì?"

"Quốc công gia nói giờ Thìn ba khắc ngày mai sẽ cùng phu nhân về phủ An Định Hầu."

Phủ An Định Hầu chính là nhà mẹ đẻ của Thanh Hè. "Biết rồi." Thanh Hè vốn định sai Lâm Lang đi hỏi xem Phong Lưu có thể đi cùng nàng không, không ngờ hần lại chủ động đề nghị.

Hôm sau, Thanh Hè đến thỉnh an thái phu nhân, nghe bà dặn dò một thời một hồi xong mới tạm biệt mọi người, cùng Phong Lưu về phủ An Định Hầu.

Thanh Hè đến thượng phòng thỉnh an bà nội trước, sau đó đến chỗ cha, lễ phép nói: "Con xin thỉnh an lão gia và phu nhân."

"Mau đứng dậy, mau đứng dậy đi. Đã lâu không gặp con, càng lớn càng đẹp ra đây." Mẹ kế của Thanh Hè phu nhân An Định Hầu, cười giòn tan, tiến đến vỗ vỗ nàng dậy.

Phu nhân An Định Hầu tên là Hường thị, mặt mũi tròn trịa đầy đặn, vừa vào phủ đã được lão phu nhân khen là có phúc tướng, quả nhiên không lâu sau, bà ta đã sinh được một đứa con trai. An Định Hầu và lão phu nhân vô cùng phấn khởi, sau đó, bà ta lại sinh được hai trai một gái nữa, quả nhiên là có phúc.

Còn mẹ đẻ của Thanh Hề thì bị sảy thai hai lần, đều là con trai, cuối cùng mới sinh được nàng nhưng lão phu nhân cũng chẳng bao giờ nhìn ngó đến, do đó tình cảm giữa nàng và bà nội cũng không thân thiết lắm.

Từ hồi Thanh Hề còn nhỏ, Hường thị đã chẳng mấy chăm lo cho nàng, một là bởi nàng là con của vợ cả, hai là bởi nàng ở phủ quốc công còn nhiều hơn ở nhà nên hai người chỉ giữ lễ là chính. Kiếp trước, Thanh Hề nào biết được nàng vừa bị Phong Lư bỏ, Hường thị đã ác độc đến nỗi xúi bầy cha nàng bán nàng cho một kẻ chẳng ra gì.

Thanh Hề thực sự không muốn giả bộ ân cần với Hường thị, liền khề tránh đi, quay người đứng dậy, cũng chẳng thèm liếc bà ta lấy một cái, khiến bà ta lúng túng khó xử.

An Định Hầu thấy cảnh này thì đầu như búa bổ, nhưng ở trước mặt Phong Lư, ông ta chỉ đành nuốt con giận xuống. (*)

(*) Tước quốc công của Phong Lư cao hơn tước hầu của cha Thanh Hề.

Bữa tiệc trưa được bày ở hoa viên hầu phủ, khách khứa tập trung ở Xuyết Cẩm Các, suốt bữa ăn không ai nói một tiếng nào, không khí muôn phần nặng nề.

Thanh Hề không chịu được sự gò bó này, cũng thực chán ghét Hường thị, liền lấy cớ đi thay quần áo, không cho hầu gái đi theo để trốn ra ngoài hoa viên. Một lúc sau, nàng đến chỗ ở của mẹ mình hồi còn sống, nơi này vẫn còn người mất đã lâu, giờ trở thành phòng ở của Hường thị, phồn hoa xa xỉ, càng khiến lòng Thanh Hề thấy phản cảm.

Đồ dùng của mẹ Thanh Hề năm xưa đều được chuyển vào tây sương phòng ở hậu viện, trong phòng tối om om, Thanh Hề thấp một nén hương trước bức họa đã ố vàng của mẹ mình, càng nghĩ lòng càng chua xót.

Mẹ nàng tài sắc vẹn toàn là thế, chỉ vì không sinh được con trai mà bị mẹ chồng ghét bỏ, phu quân ruồng rẫy, giờ cô đơn dưới tuổi vàng, bao nhiêu vinh hoa phú quý đều để lại cho người đàn bà ác độc họ Hường kia hưởng thụ.

Nàng lại không dằn lòng được mà nghĩ đến phận mình, tương lai mờ mịt, nhất thời không khỏi chạnh lòng, một mình dạo bước đến ngôi đình sâu trong vườn mai.

Bốn bề vắng lặng, Thanh Hề nhớ lại cảnh sống tưng tửu của kiếp trước mà tim đau như thế bị kim châm, từ đó nàng luôn cảm thấy tự ti, vẫn thường nghe thấy tiếng cười quái dị của người chồng sau trong cơn ác mộng, lại cảm thấy bản thân đã phạm phải tội ác, thật sự hổ thẹn với mẫu thân, không dám được ứa nước mắt.

Rồi nàng lại nhớ đến sự tuyệt tình của cha cùng lòng dạ độc ác của mẹ kế, trở trêu thay trong kiếp này, những việc đó chưa hề xảy ra nhưng nàng vẫn biết và vẫn oán hận, mà người khác thì lại chẳng thể hiểu cho nỗi lòng của nàng.

Trong khi Thanh Hề còn đang đau lòng rơi lệ thì Phong Lư khi ở Xuyết Cẩm Các sớm đã nhìn thấy nàng đi về phía thượng phòng của hầu phủ, sau đó lại một mình đi về phía rừng mai. Thế là hẳn cũng xuống lầu đi theo nàng, từ xa đã trông thấy nàng ngồi khóc một mình trong đình.

Phong Lư thấy lòng mình đắng chát, dù hẳn có thương yêu Thanh Hề đến đâu thì cũng không thể thay thế được cha mẹ nàng. Bao nhiêu năm trôi qua, Phong Lư sao có thể không nhận ra thái độ của An Định Hầu đối với Thanh Hề?

An Định Hầu xưa nay vốn trọng nam khinh nữ, Thanh Hề lại mất mẹ từ nhỏ, còn Hường thị thoát trông đã biết không phải người đơn giản, chẳng trách mẹ hẳn một mực đòi đón Thanh Hề về ở cùng.

"Trời lạnh thế này, sao lại chạy ra đây một mình thế? Bị cảm rồi lại làm khổ người khác." Phong Lư sợ Thanh Hề khóc nhiều sưng mắt, lại thấy chóp mũi nàng ứng hồng, sợ nàng bị cảm lạnh, mới lên tiếng hỏi.

Thanh Hề vừa nghe thấy tiếng Phong Lư đã vội vàng đứng lên, luống cuống đưa tay lau nước mắt.

Phong Lư thấy Thanh Hề vút bừa lò sưởi cầm tay trên mặt bàn, liền cầm lên đưa cho nàng, lại phát hiện lò sưởi đã nguội ngắt, bèn kéo bàn tay nàng đang giấu sau lưng ra, thấy cũng lạnh ngắt.

"Sao nàng cứ khiến người khác phải lo lắng như vậy, người hầu đâu sao không chăm sóc nàng?" Giọng nói của Phong Lư đã thêm phần nghiêm khắc.

Thanh Hề ban này còn chìm đắm trong bể khổ của bản thân, nào cảm thấy lạnh, bây giờ được bàn tay ấm áp của Phong Lư nắm lấy, ngay lập tức thấy toàn thân ớn lạnh, nhất là đôi chân đã tê cứng như khúc gỗ, chẳng còn chút cảm giác.

Thanh Hề chạnh lòng, liền ngã vào người Phong Lư, dụi đầu vào lòng hắn, nước mắt lại tuôn rơi. Nàng cảm thấy người đàn ông này tuy lạnh lùng, nghiêm khắc thật đấy nhưng còn tốt hơn cha nàng rất nhiều. Dù kiếp trước hẳn đã bỏ nàng nhưng suy cho cùng cũng tại nàng phạm phải lỗi quá lớn, đã không chịu nhận lỗi còn lớn tiếng cãi lại hắn, khiến cho tình nghĩa vợ chồng bị nứt mẻ đến mức không cách gì hàn gắn được.

Phong Luru vốn định đẩy Thanh Hề ra nhưng thấy vai nàng run rẩy và mùi thơm nhẹ nhàng tỏa ra từ người nàng lại khiến hắn bỗng nhiên không nỡ.

Thanh Hề có sở thích dùng hương thơm của trái cây để xông quần áo, thế nên trên người lúc nào cũng có hương thơm dịu ngọt khiến người không ưa mùi son phấn như Phong Luru cảm thấy mùi hương của nàng rất thơm mát ngọt ngào, giống như một món điểm tâm đáng yêu. Hắn giờ tay vỗ nhẹ vào vai nàng, lại trùm áo choàng của mình lên người nàng.

“Hai đứa làm gì ở đây vậy?” Tiếng nói của An Định Hầu chợt vang lên bên ngoài đình.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Nhạn Quay Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Màu tương tư

Type: Hồng Anh

Nghe thấy tiếng nói, Phong Luru chậm rãi buông Thanh Hề ra. Nàng ngẩng đầu lên, hai tròng mắt vẫn còn hơi đỏ, nước mắt vẫn chưa khô.

“Tết nhất người chạy đến đây khóc lóc cái nỗi gì?” An Định Hầu nghiêm giọng hỏi. Gần đây, thời vận của ông ta không tốt lắm, bị Hoàng thượng hiểu lầm trong nhiều chuyện làm mất lòng vua, giờ lại nhìn thấy Thanh Hề đầu xuân năm mới chạy đến phủ An Định Hầu khóc lóc, đương nhiên là tức điên lên, cảm thấy đứa con gái này khóc lóc khiến cho thời vận của mình sa sút.

“Đi về để mẹ người dạy dỗ người cho đến nơi đến chốn, sau đó hãy quay về phủ quốc công, kéo thể diện của ta đều bị người làm cho mất hết.” An Định Hầu nói câu này thực chất là chỉ cây dâu mắng cây hòe, ông ta bị Phong Luru làm cho mất mặt nên trong lòng luôn oán hận hắn. Chẳng là mấy ngày trước, có người đến đút lót cho An Định Hầu nhằm xin một vị trí đang trống trong quân đội, đó là chức quan hậu phương huyện phụ trách quản lý vật tư, lương thực. An Định Hầu cậy có con rể là Tề Quốc công, liền nhận lời ngay, nào ngờ Phong Luru thẳng thừng từ chối, khiến ông ta bị mất mặt một phen, trong lòng vô cùng căm phẫn, nhìn thấy Thanh Hề thì lại càng ngứa mắt. Ông ta nghĩ nàng là một đứa con gái vô dụng, ngay đến ni non bên gối cũng làm không xong, thế nên hôm nay mới ra mặt dạy dỗ.

“Mẹ con đã mất từ lâu rồi, người đàn kia mà cũng đáng làm mẹ con ư?” Thanh Hề tức giận phản bác, nàng không hề biết khúc mắc giữa cha mình và Phong Luru.

“Người nói thế mà nghe được à? Đúng là đồ mất dạy!” An Định Hầu vừa quát vừa vung tay lên, muốn cho Thanh Hề một cái bạt tai, nhưng rất nhanh bàn tay của ông ta đã bị cánh tay của Phong Luru chặn lại giữa không trung.

Hương thị đứng bên cạnh chồng nhìn thấy cảnh này, bèn nhanh mồm nhanh miệng chen vào: “Hầu gia, năm hết tết đến, đừng bực tức như thế, nói đi nói lại đều là lỗi của thiếp. Con gái từ nhỏ đã mất mẹ, thiếp là mẹ kế lại không dám dạy dỗ...” Nói đi nói lại vẫn là ám chỉ Thanh Hề là đồ vô giáo dục.

Thanh Hề bị những lời của Hương thị làm cho tức run người. “Mụ đàn bà độc địa hơn rắn rết như người không xứng đáng dạy dỗ ta.”

Hương thị lập tức òa khóc, An Định Hầu nghe xong cũng giận phát run. “Làm phản rồi, đừng có tưởng đã làm phu nhân quốc công thì ta không dám quản người nhé, mau xin lỗi mẹ người ngay, nếu không ta sẽ trị tội người tội đại bất hiếu.”

Lời của An Định Hầu đối với Thanh Hề cũng chỉ như gió thoảng bên tai, chẳng dọa được nàng, hiềm một nỗi tội danh “bất hiếu”, nàng có thể chịu được nhưng Phong Luru chưa chắc đã gánh được. Hắn tuy được Hoàng thượng trọng dụng nhưng cũng không thể phạm vào những điều kiêng kỵ của ngài. Nay bề trên lấy đức hiếu trị thiên hạ, tội bất hiếu có nặng có nhẹ, nếu nặng thì bãi quan lột tước cũng không chừng.

Nếu đôi là Thanh Hề của kiếp trước thì tất nhiên nàng sẽ chẳng để ý đến chuyện này, nhưng giờ nàng đã chín chắn hơn nhiều nên phải cân nhắc kỹ thiệt hơn. Thế rồi nàng lau nước mắt, dù ngàn vạn lần không muốn nhưng không thể không hành lễ, nói một câu: “Xin phu nhân lượng thứ cho sự vô lễ của ta.”

“Không dám, đều là người một nhà, hà tất phải nói những câu khách sáo như vậy.” Hương thị miệng thì nói vậy nhưng không hề đỡ Thanh Hề dậy, miễn cưỡng đáp lời.

Thanh Hề ngồi lên xe ngựa, Lâm Lang và Thôi Xán nhanh nhẹn lấy từ trong túi hành lý của nàng ra một miếng hương hoa quả—(*), bẻ làm đôi cho vào lò sưởi cầm tay, sau đó đưa cho Thanh Hề, lật đặt một cái lò sưởi chân bằng đồng bên cạnh chân nàng để nàng đỡ lạnh.

(*) Đây có lẽ là một loại hương có hình dáng giống chiếc bánh mà người xưa thường cho vào lò sưởi cầm tay. Thông thường, hương này được làm từ những loại thảo dược như bột sa nhân, bột gỗ đàn hương, cam tùng... vừa có tác dụng tạo hương thơm để chịu vừa phòng tránh cảm lạnh. Như đã nói ở trên, Thanh Hề rất thích mùi thơm của hoa quả nên chắc là cũng dùng loại hương làm từ bột hoa quả.

Thanh Hề phải chịu ảm ức, lại phải cúi đầu xin lỗi Hương thị, tất nhiên là chỉ muốn chết quách đi cho xong. Nàng nằm úp mặt vào gối, khóc nức nở. Về đến phủ quốc công, Phong Luru vốn định dạy dỗ nàng một phen về việc không được nói chuyện với trường bối như thế một đứa trẻ không biết điều như thế, nhưng vừa vén rèm xe lên, hắn lại thấy nàng nhắm nghiền mắt nằm trên cái giường nhỏ, khóe mắt vẫn không ngừng rơi lệ, thế là lại mềm lòng, ra hiệu cho Lâm Lang và Thôi Xán mau mau đỡ nàng xuống xe.

Vừa xuống khỏi xe, Thanh Hề liền chạy thẳng đến phòng của thái phu nhân, vừa vào cửa đã nhào vào lòng thái phu nhân, nghẹn ngào gọi "mẹ", nước mắt lại bắt đầu trào ra. Phong Lư không kìm được thở dài một tiếng, nói nàng là túi nước mắt quả không sai.

Thái phu nhân làm sao không biết tình hình của nhà anh rể mình, trước giờ bà cũng rất ghét vợ chồng An Định Hầu, nếu không tại bọn họ, chị gái bà cũng không từ già cõi đời sớm như thế.

"Được rồi, được rồi, con ngoan của ta, lại để con phải chịu ăm ức rồi." Thái phu nhân ôm Thanh Hề vào lòng, dịu dàng an ủi.

Thanh Hề cảm thấy trên thế gian này, chỉ có thái phu nhân là người thân thật sự của nàng. Nàng ôm lấy bà mà gọi "mẹ" không ngớt, khóc đến chết đi sống lại, cứ như đã phải chịu oan ức lớn lắm.

Con khóc thì mẹ xót long, thái phu nhân cũng chẳng biết nên làm gì cho phải, cũng rút nước mắt, nói: "kể nào dám ức hiếp Thanh Hề nhà ta, ngày mai ta sẽ tìm kẻ đó về cho con trút giận."

Nói rồi thái phu nhân lại vỗ vai nàng, Thanh Hề vẫn chưa nín khóc, Phong Lư cảm thấy nán lại không tiện, bèn tránh mặt.

Một lúc lâu sau thấy trong phòng im ắng, Phong Lư mới đi vào, hỏi: "Ngủ rồi ạ?" Hần nói rất nhỏ, vì thấy Thanh Hề đang nằm sấp trên gối.

Thái phu nhân gật đầu. "Chắc con bé chịu ăm ức lớn lắm, khóc ướt hết cả áo của ta. Sau này đừng bắt nó về đó nữa."

"Tuy phải chịu ăm ức nhưng giờ nàng ấy đã biết nhẫn nhịn chịu đựng rồi, quả thực đã chín chắn hơn một chút. Hôm nay chắc là tức muốn chết." Phong Lư gật đầu, nói. "Con bé nàng ấy về phòng ngủ, mẹ mau đi thay áo đi."

"Đưa nó vào căn phòng phía đông ấy, cẩn thận kéo đánh thức nó, khó khăn lắm mới ngủ được một tí." Thái phu nhân nói với vẻ lo lắng.

Phong Lư gật đầu, nhẹ nhàng bước đến bế Thanh Hề sang căn phòng phía đông. Lúc bế nàng lên, hần mới giật mình nhận ra nàng nhẹ bồng, gầy gò nhỏ bé đến tội nghiệp, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng lên vì khóc quá lâu, đã ngủ rồi mà hai hàng lông mi vẫn khẽ run rẩy, càng khiến người khác thêm xót xa.

Thanh Hề ngủ liền một mạch đến khi trời sáng, rửa mặt chải đầu xong, nàng liền đến phòng phía tây thỉnh an thái phu nhân, ngượng ngùng cúi đầu nhận lỗi. "Mẹ, hôm qua con thất lễ quá."

Thái phu nhân cũng không trách mắng, chỉ vỗ tay nàng, nói: "Khóc được là tốt rồi, từ nay về sau bớt về bên đó cho êm chuyện."

Thanh Hề nghe thế thì vui ra mặt, gật đầu lia lịa.

Lại nói, sau khi trở về từ phủ An Định Hầu, tinh thần của Thanh Hề ngày càng sa sút, không cách nào phấn chấn lên được, đã mời thái y đến bắt mạch nhưng vẫn không có tác dụng. Thái phu nhân sợ uống thuốc vào sẽ làm hại đến thân thể của nàng, tuy ngày nào cũng bồi bổ nhưng ai dám chắc thuốc kia không có tác dụng phụ. Vì thế bà bảo nàng chịu khó ở nhà nghỉ ngơi, những việc thăm hỏi họ hàng đa phần do bà cùng nhị phu nhân, tam phu nhân đảm nhiệm.

Đến mừng Bảy Tết, tinh thần của Thanh Hề vẫn không khỏi sắc, thái phu nhân bèn bàn với Phong Lư có nên đổi thái y khác chữa trị xem sao, Phong Lư chẳng từ hừ gù, chỉ nói chờ thêm hai ngày nữa rồi tính, giờ hần sẽ đích thân tới thăm nàng.

Thanh Hề nghe nói Phong Lư đang đến Lan Huân Viện, bèn vội vàng bảo Lâm Lang chải tóc cho mình đợi nghênh tiếp hần.

"Tinh thần vẫn chưa khá lên sao?" Phong Lư thấy sắc mặt Thanh Hề vẫn rầu rĩ, liền hỏi.

"Khá hơn nhiều rồi ạ." Thanh Hề chấp tay cung kính đáp.

Phong Lư "ừm" một tiếng rồi đưa một cái hộp cho Thanh Hề. Thanh Hề tò mò nhìn Phong Lư, thấy hần gật đầu rồi mới dám mở hộp ra, bên trên lớp lót bằng nhung đỏ là một cây trâm vàng gắn đá quý màu tím nhạt. Món trang sức này Thanh Hề không hề xa lạ, chính là một món trong bộ đôi bướm vờn mẫu đơn của Linh Lung Trai.

"Á!" Thanh Hề không khỏi kinh ngạc thốt lên, trống ngực đập thình thịch, chẳng lẽ Phong Lư có tài đi guốc trong bụng nàng? Thật là xấu hổ quá!

Thực ra nguyên do rất đơn giản. Thanh Hề xưa nay nổi tiếng ăn diện, lại luôn có những sáng tạo khác người, nổi bật hơn hẳn những tiểu thư quyền quý khác. Vậy mà Tết năm nay, nàng có xiêm y mới nhưng lại không có trang sức mới để phối hợp, bộ trâm mới ra này của Linh Lung Trai rất đắt hàng, các quý phu nhân trong kinh thành đổ xô đi mua, chỉ riêng Thanh Hề là không có. Đã vậy, mới mừng Ba Tết về nhà đã phải chịu ăm ức, làm nàng thấy khó chịu, vì biết gieo nhân nào sẽ gặt quả nấy, chẳng thể trách được kẻ khác nên nàng lại càng ủ dột chán chường, cũng không chịu đi thăm họ hàng.

Phong Lư tuy không biết được tâm bệnh của Thanh Hề nhưng vẫn biết nàng vốn sĩ diện, đầu năm mới chúc Tết họ hàng bạn bè là dịp để được nở mày nở mặt nhất, vậy mà nàng lại ốm bệnh nằm nhà, hần sợ nàng cảm thấy khó chịu nên mới nghĩ cách để nàng được vui. Còn về bộ trâm này, nguyên là một lần nhìn thấy Thương Nhược Văn cài rất đẹp, trong khi Thanh Hề chưa có, ngắm lại thì nàng vốn thích mấy kiểu trang sức hình ong bướm, mười lần tặng trang sức cho nàng thì tới chín lần nàng chọn kiểu dáng tương tự, thế là hần bèn sai người đi kiếm về một bộ, còn dặn phải chọn mẫu mã nàng thích nữa.

Thanh Hề kinh ngạc nhìn Phong Lư, hần lại có phần bối rối quay đầu đi chỗ khác. Đến lúc này thì nàng đã hiểu hần mua quà là để dỗ nàng, thật không ngờ hần lại là người chu đáo như vậy. Nhất thời sự sợ hãi đối với hần trong lòng nàng đã giảm bớt vài phần, mà tình cảm yêu mến lại đầy hơn.

Chương 14: Linh Tú sơn trang (1)

Type: Hồng Anh

Hai ngày sau, Phong Lư xin phép thái phu nhân đến sơn trang có suối nước nóng trên núi Thái Dương ở ngoại thành phía tây nghỉ ngơi, đồng thời mời thái phu nhân cùng đi. Tháng Giêng những năm trước, Phong Lư cũng đến sơn trang có suối nước nóng được ban thưởng ở ngoại thành một thời gian, vì đầu năm là thời gian vết thương cũ của hắn dễ tái phát nhất. Thái y nói ngâm mình trong suối nước nóng có lợi cho việc phục hồi sức khỏe của hắn, thế là để thể hiện sự ân sủng, cũng là để thưởng cho những chiến công của hắn. Hoàng đế đã ban cho hắn một sơn trang vốn thuộc về hoàng gia. Thái phu nhân tuổi tác đã cao, không tiện đi xa, nhưng năm nay vì Thanh Hề ốm mệt, bà cảm thấy không khí ở suối nước nóng rất tốt cho sức khỏe nên mới hào hứng gọi tất cả các con cùng đi.

Nhị phu nhân chủ động xin ở nhà để tiếp đón bạn bè thân thích đến chúc Tết, một phần cũng vì cô ta quản lý việc trong phủ, công to việc lớn đều không thể rời tay.

Thanh Hề cảm thấy may mắn vì mình đã thoát được gánh nặng ấy, liền hí hửng chuẩn bị hành lý, còn dặn Lâm Lang phải chọn những bộ xiêm y mùa xuân đẹp nhất để mang theo.

Xem lịch thấy ngày Mười một có lợi cho việc xuất hành. Hôm đó, trước cửa phủ quốc công là một hàng xe nối đuôi nhau. Đi đầu tiên là cỗ xe có bánh xe đồ lông vàng của thái phu nhân, chiếc thứ hai thất bảo vân hương là của Thanh Hề, tiếp đến là xe của nhà tam gia và tứ gia. Chiếc xe tiếp theo là của hai a hoàn thân cận của thái phu nhân, Hà Ngôn và Hà Ngữ; rồi đến xe của Lâm Lang và Thôi Xán; a hoàn của tam gia và tứ gia cũng lần lượt được ngồi hai chiếc xe riêng, sau nữa là nhóm các ma ma, người hầu già và các tiểu a hoàn(*), cỗ xe của thái phu nhân đã đến đầu phố mà trước cổng phủ vẫn còn xe chưa lăn bánh.

(*) Trong các gia đình quyền quý thời xưa của Trung Quốc, ngay cả người hầu cũng được phân chia theo từng cấp bậc. Cấp cao nhất còn gọi là đại a hoàn, là những người hầu thân cận bên chủ (ví dụ như Hà Ngôn, Hà Ngữ, Lâm Lang...), những người này thường chỉ làm những công việc nhẹ nhàng do chủ sai bảo; tiếp đến là những người hầu cấp thấp, chuyên làm việc chân tay như quét dọn, nấu bếp... những người này không cần trẻ trung, chỉ cần chân tay nhanh nhẹn và có sức khỏe; cuối cùng là những a hoàn nhỏ tuổi, thường là mới được tuyển vào phủ, làm công việc lật vật. Những người hầu cấp cao có quyền sai bảo và trừng phạt người hầu cấp thấp.

Trong khi các xe khác đều sôi nổi bàn tán về phong cảnh tươi đẹp và không khí ấm áp ở Linh Tú sơn trang thì xe của Thanh Hề lại im ắng một cách kì lạ. Đó là vì vết thương của Phong Lư tái phát, không tiện cưỡi ngựa nên hắn phải ngồi cùng một xe với Thanh Hề.

Ở trong xe, Thanh Hề đứng không tiện mà ngồi cũng không xong, hai mắt không biết nên nhìn đi đâu mới phải, nàng sợ làm Phong Lư ngứa mắt rồi lại bị ăn mắng. May mà Phong Lư chỉ chăm chú vào cuốn sách trên tay, không để ý đến nàng.

Thanh Hề ngồi thu lu một bên, chẳng có việc gì để làm. Bình thường nàng hiếm đọc sách, nếu có cũng chỉ đọc mấy loại tiểu thuyết diễm tình, hay còn gọi là sách cấm như *Mẫu đơn đình*(*), *Đào hoa phiến*(**), nhưng tuyệt nhiên không dám đọc trước mặt Phong Lư, thế nên bây giờ mới cảm thấy cực kì buồn chán.

(*) *Mẫu đơn đình* hay còn gọi là *Hoàn hồn ký*, *Đỗ Lệ Nương* mô tả hoàn hồn ký, là một trong những vở kịch nổi tiếng trong lịch sử sân khấu Trung Quốc, do nhà soạn kịch nổi tiếng thời Minh là *Thang Hiền Tổ* viết năm 1598. (Theo Wikipedia.)

(**) *Đào hoa phiến* là một vở kịch nổi tiếng được viết vào đầu thời nhà Thanh, tác giả là *Khổng Thượng Nhậm*. (Theo Wikipedia.)

Lúc đầu đường đi còn bằng phẳng, một lúc sau đã thấy cả xe lắc lư nghiêng ngả, vô cùng khó chịu. Phong Lư nhíu chặt hàng mày, thay đổi tư thế, nghiêng người nằm xuống chiếc ghế dài trong xe.

Thanh Hề thấy Phong Lư chốc chốc lại thay đổi tư thế, liền biết vết thương cũ của hắn đang đau nhức.

Đây đúng là thời điểm một miếng khi đói bằng một gói khi no, mà nàng cũng thực bụng cảm kích sự quan tâm của hắn, càng muốn lấy lòng hắn.

"Đình Trục ca ca lại đau hông ư?" Thanh Hề tiến đến ngồi cạnh hắn, hỏi.

"Ừ." Phong Lư nghiêng người đáp.

"Đề thiếp xoa bóp cho Đình Trục ca ca, nghe thái y nói vết thương của ca ca phải năng xoa bóp mới đỡ được."

"Nàng biết xoa bóp cho người khác từ lúc nào vậy?" Phong Lư không giấu được tò mò, hỏi.

Mặt Thanh Hề cứng đờ. Kiếp trước nàng tái giá, gặp phải bà mẹ chồng thích lấy việc hành hạ con dâu làm thú vui, bắt nàng đấm lưng bóp vai là chuyện thường như cơm bữa. Thanh Hề tất nhiên không thể nói với Phong Lư chuyện đó, bèn đánh trống lảng: "Đình Trục ca ca thử là biết ngay mà."

Rồi nàng cũng mặc kệ hân có từ chối hay không, nhanh nhẹn đặt tay lên hông hân, bắt đầu xoa bóp.

"Không phải bên trái, là bên phải." Phong Lư thở dài một cách thoải mái.

"Vâng." Thanh Hề đỏ mặt đôi tay sang bên phải. Nàng làm vợ mà ngay đến vết thương cũ của chồng ở đâu cũng không biết.

"Không phải ở hông, lên trên một chút, ừ, chỗ dưới bả vai ba đốt ngón tay." Phong Lư chỉ dẫn cho Thanh Hề.

Thanh Hề cảm thấy có chút kì lạ, không phải bị thương ở hông sao? Hồi đó nàng cùng từng lo lắng, nghe nói đàn ông bị thương ở hông không phải là chuyện nhỏ, mấy năm nay Phong Lư sống cẩn trọng, kiểm chế thể nào mọi người đều biết, nếu như không có chuyện trong đêm tân hôn, nàng còn tưởng hân có bệnh khó nói.

Thanh Hề nào biết được nỗi lòng của Phong Lư, hân viện cớ "bị thương ở hông", dọn sang Tứ Tĩnh Cư nhằm tránh để những lời xì xào của thiên hạ làm tổn thương Thanh Hề. Bảo hân sống với nàng như vợ chồng, quả thực là hân không nở lòng. Đêm tân hôn trông thấy dáng vẻ tội nghiệp đáng thương của nàng, hân thực sự không đành lòng. Thân thể nàng nhỏ bé mảnh mai là thế, Phong Lư vừa nghĩ tới chuyện đó liền thấy bản thân mình chẳng khác gì cầm thú.

"Đình Trục ca ca đã thấy đỡ hơn chưa?"

Phong Lư thoải mái đáp "ừm" một tiếng. Thanh Hề sức yếu như sên, cách một lớp áo khoác dày, những ngón tay của nàng chỉ như mèo cào gãi ngứa. Phong Lư cảm thấy dễ chịu hoàn toàn không phải do tài năng xoa bóp của Thanh Hề.

Thanh Hề cũng biết mình sức yếu, thấy lông mày của Phong Lư khẽ giãn ra, nàng liền ra sức xoa bóp mạnh hơn, nhưng chỉ qua một tuần trà, hai gò má nàng đã đỏ bừng lên vì thấm mệt.

Phong Lư hơi ngẩng đầu lên, nhìn thấy bộ ngực đầy đặn của nàng nhấp nhô vì thở mệt, nàng càng thở mạnh thì ngực càng nhấp nhô liên tục, tròn trịa, đầy đặn, chiếm trọn cả tầm mắt.

Toàn thân Phong Lư chợt nóng bừng, hân vội vàng nhìn đi chỗ khác, thầm trách mình cấm dục lâu ngày, để đến nỗi hôm nay nhìn thấy Thanh Hề cũng nổi ham muốn, nhưng hân vừa dời mắt đi thì lại đụng ngay đôi môi của Thanh Hề, vì nóng bức mà trở nên đỏ tươi, căng bóng, y như một trái anh đào chín mọng. Bỗng chốc hân thấy cô họng khô khốc. Lúc này, bàn tay Thanh Hề đặt trên lưng hân nhìn như cũng có ma lực, cách một lớp áo mà hân vẫn cảm thấy sức nóng tỏa ra từ đó.

Phong Lư vội ngồi thẳng dậy, gạt tay Thanh Hề ra, nói: "Mệt rồi thì nghỉ chút đi."

"Dạ." Thanh Hề xoa tay mình, cũng cảm thấy khá mệt, cơ thể đàn ông rắn chắc khiến nàng xoa bóp rất tốn sức.

Sau đó, hai người lại không nói gì, trong xe thỉnh thoảng chỉ vang lên tiếng giờ sách của Phong Lư. Không biết có phải Thanh Hề bị ảo giác hay không mà nàng cảm thấy Phong Lư giờ sách càng lúc càng nhanh, từng chữ dường như có chữ nào kịp lọt vào mắt hân.

Ngồi xe ngựa nửa ngày mới tới được Linh Tú sơn trang.

Biển hiệu của sơn trang do Hoàng thượng ngự ban, bốn chữ "Linh Tú sơn trang" do chính tay ngài viết.

Vào trong sơn trang, thái phu nhân vào Noãn Huân Đường nghỉ, Thanh Hề ở trong Nhật Hi Các, còn Phong Lư vẫn theo lệ ở thư phòng Canh Càn Cư.

Trong sơn trang có tổng cộng sáu suối nước nóng, chỗ thái phu nhân, Thanh Hề và nhà tam phu nhân tứ phu nhân mỗi nơi có một suối, Canh Càn Cư ở chỗ cao nhất, phía sau có suối Đồng Ngọc Thang.

Vì hai năm nay không tới nên Thanh Hề cảm thấy chỗ nào cũng mới mẻ, không kìm được đi dạo một vòng. Cả sơn trang bị bao phủ bởi hơi nước nóng mờ mờ, khiến cảnh vật hư ảo như cõi thần tiên. Trong khi liễu ở kinh thành còn chưa nảy lộc, liễu ở đây đã xanh mướt rồi.

Đi dạo được một lúc, người quản trang là Dương Toàn Trí dẫn con dâu đến thỉnh an, lại dâng lên hoa quả mới hái trong sơn trang. Thái phu nhân và Thanh Hề đều rất mực vui vẻ.

"Nhờ phúc lão Dương, đầu năm đã được ăn dưa mát."

"Thái phu nhân quá khen rồi, đều là nhờ nước suối trong sơn trang cả, chỗ khác không trồng được, chỉ có chỗ chúng ta mới có dưa trái mùa. Nghe nói thái phu nhân và các vị phu nhân đến, tiểu nhân đã đặc biệt sai người chuẩn bị thực phẩm tươi cho các vị."

Sau khi Dương Toàn Trí cáo lui, đến lượt người hầu và a hoàn trong sơn trang đến thỉnh an, hỏi han chuyện hầu hạ.

Sắp xếp xong, thái phu nhân chỉ đĩa dưa trên bàn, nói: "Mang đến cho Phong Lưu một ít, vừa tắm nước nóng vừa ăn dưa rất tốt, tránh nóng trong ảnh hưởng đến sức khỏe."

Một hầu gái tiến đến định mang dưa đi thì bị Thanh Hề ngăn lại. Nàng nói: "Mẹ, để con mang dưa cho Đình Trục ca ca, tiện thể xem vết thương cũ của ca ca đã đỡ chưa."

Thái phu nhân thấy Thanh Hề biết nghĩ như vậy, trong lòng rất vui vẻ, lại bảo nàng không cần về đây ăn tối, cứ ăn ở Canh Cẩn Cư cùng Phong Lưu cũng được.

Thanh Hề gật đầu vâng lời. "Lâm Lang, người đi lấy chiếc khay hoa quý bằng thủy tinh màu xanh nhạt tới đây để ta đựng dưa, dưa trắng đĩa xanh trông mới đẹp."

Bạn đang đọc truyện *Đôi Nhạn Quay Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Linh Tú sơn trang [2]

Type: chuot tery

Lâm Lang đi rồi, Thanh Hề cũng chào thái phu nhân và về phòng thay một bộ váy áo xuân mỏng hơn. Nàng mặc một bộ xiêm y bằng vải đoạn màu xanh nhạt thêu hoa phù dung, khoác thêm chiếc áo lông hồ li trắng rồi đi đến Canh Cẩn Cư.

Vừa bước vào Canh Cẩn Cư, một làn hơi nước nóng ẩm đã xộc tới, Thanh Hề thảm nhủ may mà mình đã tính trước, bèn cởi áo lông để ở gian ngoài, thế mới thấy mát mẻ hơn.

Hầu gái của Phong Lưu tên là Cẩn Thư nhìn thấy Thanh Hề bước vào liền nhanh nhẹn bước lên nói: "Quốc công gia đến Đồng Ngọc Thang rồi ạ."

"Thật đúng lúc, vừa ngâm nước nóng vừa ăn dưa mát là thoải mái nhất." Thanh Hề cười, nắm tay Cẩn Thư hỏi vết thương của Phong Lưu đã đỡ chút nào chưa, mấy năm nay có tiến triển gì không.

Cẩn Thư thành thực trả lời rằng đã bớt đau hơn mấy năm trước, thái y cũng nói hằng năm đều đặn đến tắm suối nước nóng, chi cần không bị thương thêm thì có thể trị tận gốc.

Thanh Hề khen Cẩn Thư hầu hạ chu đáo, lại bảo Lâm Lang lấy một xâu tiền thưởng cho Cẩn Thư, để nó và các hầu gái khác mua quà ăn. "Thái phu nhân nói chúng ta nhờ phúc của Quốc công gia đến đây thư giãn, các người cũng đừng gò bó quá, rảnh rỗi cũng nên chuyện trò với các chị em."

Cẩn Thư gật đầu vâng lời, sau đó mời Lâm Lang và Thôi Xán có thời gian cứ đến chơi.

Đội Thanh Hề qua Đồng Ngọc Thang rồi, Cẩn Thư và một a hoàn khác là Cẩn Họa mới đưa mắt nhìn nhau, trong lòng cùng có một suy nghĩ. "Nửa năm nay, phu nhân cứ như đã biến thành một người khác, dịu dàng khéo léo hơn trước nhiều."

"Đúng vậy đấy." Cẩn Thư nói. "Em thấy phu nhân hiền lành hơn trước, hay là chị và Quốc công gia..."

"Còn nói linh tinh nữa ta xé rách miệng của người cho coi. Người như Quốc công gia lẽ nào hạ chúng ta có thể với tới." Cẩn Họa mỉm cười chua chát, người trong phủ đều sợ Quốc công gia chỉ có cô ta là tiếc thương cho hắn, cảm thấy người đàn ông này phải gánh vác cả hầu phủ, chưa từng nở một nụ cười trên môi. Cẩn Họa cũng muốn làm nàng hầu cho hắn nhưng lần nào cũng bị hắn từ chối.

"Cũng đúng. Tuy ở bên cạnh hầu hạ Quốc công gia đã được hai năm nhưng lần nào bị ngài ấy nhìn, em cũng sợ tới mức chân tay bủn rủn." Cẩn Thư cười, phụ họa.

Trong lúc hai con a hoàn còn cười cười nói nói, Thanh Hề đã mang dưa hấu bước vào Đồng Ngọc Thang.

Lúc nàng đi vào, Phong Lưu đã tắm xong, đang nằm sấp trên cái giường nhỏ bên hồ để Thánh Tuyên xoa bóp.

Thánh Tuyên vừa thấy Thanh Hề, liền khoanh tay cung kính thỉnh an.

Phong Lưu ngẩng đầu lên, nhìn Thanh Hề. Nàng vội vàng nói: "Mẹ bảo thiếp mang dưa tới cho Đình Trục ca ca, còn nói vừa tắm nước nóng xong ăn dưa rất tốt, có thể giải nhiệt."

Phong Lưu gật đầu, ngồi thẳng dậy khoác áo vào. Thỉnh Tuyên đã lui xuống, Thanh Hề liền lấy tấm xiên một miếng dưa đặt vào tận tay Phong Lưu. Hắn cắn một miếng, cảm thấy thanh ngọt, giòn tan, nét mặt cũng nhẹ nhõm đi đôi chút.

“Thỉnh Tuyên chắc cũng mệt rồi, để thiếp thay nó xoa bóp cho Đình Trục ca ca nhé.” Thanh Hề thấy Phong Lưu bị bệnh tật đau đớn giày vò, trong lòng không hiểu sao cũng thấy xót xa, hướng hồ nàng lại đang muốn lấy lòng hắn, thế nên mới ân cần chăm sóc hắn.

Phong Lưu lưỡng lự giây lát.

“Đình Trục ca ca chê tay nghề xoa bóp của Thanh Hề sao?” Thanh Hề nhăn mày chun mũi ra vẻ đáng thương, nàng biết rõ mỗi khi thấy nàng tỏ vẻ đáng thương và gọi hắn là Đình Trục ca ca như thế, hắn đều chẳng có cách nào từ chối nàng.

Quả nhiên khi thấy bộ dạng xum xoe lấy lòng của Thanh Hề, Phong Lưu đã không nỡ lòng từ chối, còn nghĩ bụng đứa con mình nuôi lớn giờ đã biết nghĩ cho người khác, trong lòng cũng được an ủi phần nào.

Thanh Hề thấy vậy, liền hào hứng đỡ Phong Lưu nằm xuống, ngượng ngùng cởi chiếc áo choàng trên người hắn ra. Làn da láng mịn màu đồng cổ lập tức lộ ra. Vì không bị ngăn cách bởi lớp áo dày mà lực đạo từ bàn tay Thanh Hề cũng được truyền sang người Phong Lưu một cách rõ rệt hơn, không mạnh mẽ, dứt khoát như Thỉnh Tuyên mà lại dịu dàng, êm ái, mang đến một cảm giác dễ chịu rất khác biệt.

Thanh Hề nhẹ nhàng xoa bóp lưng cho Phong Lưu, rồi từ bả vai xuống đến hông. Lúc đầu, Phong Lưu thấy rất thoải mái nhưng bàn tay của Thanh Hề càng di chuyển đến gần hông, hắn càng cảm thấy khó chịu, toàn thân không tự chủ được mà căng lên.

Thanh Hề tưởng nhầm là Phong Lưu bị đau, lại càng nhẹ nhàng xoa bóp, chẳng khác gì cánh bướm vờn trên người hắn, khiến hắn không kìm được nhũn mảy.

Phong Lưu đột ngột nắm lấy tay Thanh Hề, khiến nàng sững người, không biết mình đã làm sai điều gì.

Hắn xoay người nhìn thẳng vào Thanh Hề, bộ xiêm y màu xanh nhạt mỏng manh dính chặt vào người nàng, hơi nước ở Đồng Ngọc Thang đã thấm ướt áo nàng từ lúc nào không hay, khiến cho những đường cong gợi cảm trên cơ thể nàng được dịp phô bày.

Thanh Hề thờ gập, lại càng khiến cho bầu ngực căng đầy phập phồng dữ dội hơn. Phong Lưu đẩy Thanh Hề ra, lạnh lùng nói: “Nàng ra ngoài đi, ta muốn nghỉ ngơi một lát.”

Thanh Hề bỗng thấy lòng lạnh ngắt, nàng dốc sức muốn lấy lòng Phong Lưu, vậy mà hắn vẫn lạnh lùng vô tình như cũ, chẳng biết hắn muốn nàng phải hầu hạ thế nào thì mới vừa lòng đây.

Thanh Hề bĩu môi, phụng phịu đi về, trên đường còn ngắt một bông hoa mới nở, vừa đi vừa rút từng cánh hoa, tâm tình có phần bức bối, trống vắng, khó diễn tả thành lời. Chợt nghĩ tới chuyện mình vô sinh, tương lai phía trước mờ mịt tăm tối, trong lòng nàng lại cuộn trào lo lắng.

Cứ như vậy mấy ngày liền, Thanh Hề lúc nào cũng ủ dột buồn bã, mãi đến ngày Hai mươi chín tháng Giêng, khi mọi người đã chuẩn bị hồi phủ, nàng vẫn chưa lấy lại được tinh thần. Mấy ngày này, Phong Lưu rõ ràng là muốn tránh mặt nàng, ngày nào cũng ở lại Canh Cẩn Cư, không cho phép ai đến làm phiền. Mấy lần Thanh Hề mang hoa quả tươi đến đều bị người hầu chặn lại ngoài cửa, khiến nàng càng thấy khó chịu.

Hôm nay về phủ, Thanh Hề lại ngồi cùng xe với Phong Lưu, nhìn thấy sắc mặt hắn đã tốt hơn nhiều, quả nhiên tắm suối nước nóng có công hiệu.

Thanh Hề ủ rũ ngồi một góc, cũng không buồn nhìn Phong Lưu nữa, khiến hắn tò mò liếc nhìn nàng mấy lần, tự hỏi nha đầu này thường ngày hoạt bát, tinh nghịch như mèo, không hiểu sao hôm nay lại im lìm ngồi một chỗ, mà thôi như vậy càng thêm phần khuê tú thanh tao, khiến hắn yên tâm hơn nhiều.

Nhưng làm gì có chuyện Thanh Hề chịu ngồi yên như thế, vừa mới im lặng được một khắc, nàng đã không nhịn được mà vén rèm xe lên nhìn ra ngoài, tiếc là bên ngoài chỉ có gió lạnh thổi rất mặt, thế là nàng lại phụng phịu bỏ tay xuống.

Thanh Hề tự rót một chén trà và một chén nước từ bình ủ giữ nhiệt, không ngờ còn chưa đặt cái chén xuống thì xe ngựa bỗng nghiêng một cái, cả chén nước nóng trên tay nàng hắt thẳng vào người Phong Lưu.

Thân thủ của Phong Lưu cũng coi như nhanh nhẹn, hắn nghiêng người tránh nhưng vì không gian trong xe có phần chật hẹp nên Thanh Hề chỉ đành giương mắt nhìn chén nước hắt thẳng vào quần Phong Lưu.

“Đình Trục ca ca không sao chứ?” Thanh Hề cũng bị hắt ngã vào lòng Phong Lưu, thấy mình đã gây ra họa lớn, nàng liền vội vã ngồi dậy, sợ rằng nước vẫn còn nóng quá, sẽ khiến hắn bị bỏng.

Nàng không kịp suy nghĩ gì, vội lấy khăn tay của mình lau nước dính trên người Phong Lưu mà quên khuấy mất thất lưng vốn là một nơi nhạy cảm. Trong lúc nàng còn đang luống cuống, Phong Lưu liền nắm lấy tay nàng.

Thanh Hề ngay lập tức cảm nhận thấy sự khác thường, trong lòng trào dâng cảm giác lo lắng, chỉ e Phong Lưu hiểu lầm nàng không biết liêm sỉ, thế là mặt nàng đỏ bừng lên, căng thẳng ngược nhìn Phong Lưu với vẻ vô tội.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Nhạn Quay Về* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Gặp gỡ

Type: chuot tery

Nhìn thấy đôi môi đỏ tươi của Thanh Hề, Phong Lư liền chột dạ, chẳng rõ là do cảm dục quá lâu, do khí nóng ở son trang vẫn còn trên người hắn, hay do tác dụng của mấy ly rượu tiết hươu tối qua mà đáng vẻ đỏ mặt thẹn thùng của Thanh Hề trong mắt hắn lại trở nên xinh tươi, quyến rũ hơn, mà chỗ nàng vừa mới chạm vào không hiểu sao lại như có lửa nóng, đang kêu gào đòi được giải phóng. Phong Lư không nhịn được đưa ngón tay khẽ chạm vào môi Thanh Hề.

Thanh Hề sợ hãi mím chặt môi lại, nhưng động tác này lại giống như ngậm lấy ngón tay Phong Lư. Mắt Phong Lư chột mở to, sau đó khép hờ, cuối cùng hắn cũng không cầm lòng được đè nàng xuống.

Thanh Hề hồi hộp nhắm mắt lại, hàng lông mi khẽ run rẩy, nàng không dám nhìn Phong Lư, cơ thể mềm mại tự giác phục tùng hắn, không dám kháng cự. Chẳng biết đây có phải là di chứng từ kiếp trước hay dù là kiếp nào thì nàng cũng không dám phản kháng lại Phong Lư.

Phong Lư cúi nhìn khuôn mặt mịn màng, tron láng của Thanh Hề, nhìn hàng lông mi lay động như cánh bướm đập dòn, rõ ràng là đang rất sợ hãi, vậy mà nàng vẫn nép sát vào người hắn, tưởng như không muốn kháng cự, thế là hắn thăm thò phào trong lòng, vì hắn luôn sợ Thanh Hề sẽ giận hắn, hận hắn.

Phong Lư đặt tay lên ngực Thanh Hề, mạnh mẽ xoa nắn, cảm giác từ bàn tay truyền tới khiến hắn ngạc nhiên, không ngờ Thanh Hề đã trở thành một thiếu nữ rồi. Vì ngày thường ăn uống đầy đủ, lại hoạt bát năng động nên thân hình nàng rất đầy đặn, hấp dẫn, dù không nhìn rõ nhưng có lẽ phải vượt quá bàn tay hắn.

Bị Phong Lư ôm chặt, toàn thân Thanh Hề không khỏi run rẩy, nàng không dám mở mắt ra nhìn hắn, nhưng hơi thở đứt quãng càng giống như lời cổ vũ, mời gọi.

Phong Lư bị đáng vẻ của Thanh Hề kích thích đến mức toàn thân như bị châm lửa, chỉ bằng vài ba động tác đã gỡ bỏ hết sự trói buộc, ngón tay lần xuống tìm kiếm.

Ngón tay của Phong Lư như ong tìm mật, như bướm vờn hoa, không ngừng khiêu khích khiến cả người Thanh Hề mềm nhũn, nép chặt vào lòng hắn. Vì kiếp trước đã phạm phải sai lầm nên kiếp này Thanh Hề không khỏi có chút khúc mắc đối với chuyện đó, nàng sợ hãi lùi lại. Phong Lư thấy biểu hiện của nàng thì cũng không vội vã, chỉ nhẹ nhàng vuốt ve lưng nàng, nói: “Thanh Hề, đừng sợ.” Nói rồi, hắn khẽ hôn lên môi nàng, nụ hôn kéo dài đến nỗi Thanh Hề tưởng rằng hắn đã qua cơn rung động. Đợi Thanh Hề đã bình tĩnh và có chút thả lỏng, Phong Lư liền tấn công nhanh như chớp.

Thanh Hề hét lên một tiếng, nàng đành phải ôm chặt lấy Phong Lư. Phong Lư lại đặt một nụ hôn mang hơi hướm xót xa, thương tiếc lên môi Thanh Hề, nhưng quả thực hắn đã phải chịu sự hành hạ quá lâu, không thể kìm nén được nữa. Động tác của hắn lúc đầu còn chậm rãi, càng về sau thì càng mạnh mẽ, gấp gáp.

Ngay khi chiếm hữu được Thanh Hề, Phong Lư liền có một cảm giác tuyệt vời khó diễn tả thành lời. Cơ thể trẻ trung, căng tràn sức sống của nàng run rẩy mãnh liệt trước từng sự tiếp xúc của hắn, khiến hắn cảm thấy từng tác da thịt trên người mình đều như có lửa đốt.

Ôm nàng trong lòng, Phong Lư có cảm giác như ngã vào một đám mây bông bồng bềnh, êm ái, thân thể nàng như cục bột mịn mềm mại mặc tay hắn nhào nặn. Hắn chỉ hận không thể đem nàng hòa vào máu thịt của mình, vĩnh viễn không rời.

Sau cơn mây mưa, Phong Lư ngồi thẳng dậy, nhìn Thanh Hề cuộn mình nằm trên ghế, cặp đùi trắng nõn, thon dài lộ ra khỏi lớp xiêm y xộc xệch, chiếc yếm hồng hở tuốt xuống, lộ ra nửa vầng ngực căng đầy mơn mớn. Đến lúc này hắn mới phát hiện ra Thanh Hề đã trở thành một thiếu nữ xinh đẹp động lòng người từ lúc nào rồi.

Thanh Hề bĩu môi, có chút bất mãn. Nàng thực không thể hiểu nổi Phong Lư, trên giường, ở suối nước nóng, có chỗ nào không êm ái lãng mạn, sao cứ nhất thiết phải ở trên xe ngựa, khiến toàn thân nàng không khỏi đau nhức, chưa kể vì sợ phu xe nghe thấy, nàng phải gắng hết sức hạ thấp âm lượng, cũng không dám vùng vẫy.

Phong Lư nhìn thấy đôi môi đỏ tươi của Thanh Hề dẫu lên, trong mắt ngập tràn vẻ bất mãn thì cũng áy náy trong lòng, tự trách mình sao lại kích động chẳng khác gì những thiếu niên mới lớn, quần áo vẫn còn nguyên trên người mà đã nóng muốn có nàng. Không biết nàng có bị thương không.

Nghĩ vậy, hắn liền cầm chiếc khăn tay của nàng nhúng vào nước ấm, khẽ tách hai chân của nàng ra. Thanh Hề hoảng hốt lùi lại, khẽ kêu lên một tiếng.

“Đề ta xem nàng có bị thương không.”

Thanh Hề thấy Phong Lư nói rất nghiêm túc thì lại tự thấy mình không nên hờn giận hắn, chuyện vợ chồng vốn dĩ chẳng có gì xấu xa, thế là nàng kìm nén sự ngượng ngùng để cho hắn chăm sóc. Thật không ngờ nàng chỉ yên lặng nằm một chỗ thôi mà cũng có đáng vẻ xinh đẹp tuyệt trần như thế.

Phong Lư khẽ kháng vuốt ve, dịu dàng hỏi: “Còn đau không?”

Mặt Thanh Hề thoát đồ như gấc chín, nàng đáp: “Có một chút.”

Vừa nói xong đã thấy Phong Lư cúi đầu xuống, lại bắt đầu khơi gợi những con sóng trong nàng. Thanh Hề co rúm người, lùi lại nhưng ngay sau nàng đã là thành xe cứng nhắc. Về phía Phong Lư, cảm kị một khi đã phá vỡ thì cứ như cá gặp nước, như ngựa mất cương, có được lần thứ nhất thì lần thứ hai đâu khó gì.

Lần này, Phong Lư muốn làm Thanh Hề vừa ý nên không vội vàng xâm chiếm mà chỉ chậm rãi trên chọc nàng, tìm kiếm tất cả những vị trí mẫn cảm trên cơ thể nàng. Sau khi đã đùa giỡn đủ, hân nhâm nhìn dáng vẻ kiều diễm, gương mặt ửng hồng, đôi mắt khép hờ của nàng, đến khi thấy toàn thân nàng khe khẽ run rẩy rồi hân mới dụ dỗ nàng.

Làm chuyện đó trên xe ngựa cũng có điểm riêng khiến người ta thần hồn điên đảo, đó là không thể biết được giây tiếp theo, xe ngựa sẽ lác lư sang bên nào, chính vì thế lại càng kích thích. Ngay lúc này đây, Thanh Hề thấy mình giống như con thuyền nhỏ lênh đênh giữa đại dương mệnh mạng, chỉ còn cách bám chặt vào Phong Lư mới có thể vượt qua sóng gió.

Lần này, Phong Lư đã quyết tâm thể hiện bản lĩnh nên vô cùng cẩn thận, chừng mực, tránh làm tổn thương đến Thanh Hề. Mãi đến khi đoàn người ngựa dừng lại trước cổng phủ quốc công thì trong xe sóng gió mới tan.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Nhạn Quay Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Đoạn đường trước mắt

Type: chuot tery

Thanh Hề không nhớ mình đã về Lan Huân Viện bằng cách nào.

Đêm hôm đó, nàng đột nhiên sốt cao, ngủ li bì khiến cả Lan Huân Viện nháo nhào một phen, nào là đi bẩm báo nhị phu nhân để lấy thẻ bài mời thái y tới, nào là đi báo với thái phu nhân và Phong Lư, mời thầy bốc thuốc rồi sắc cho nàng uống, vất vả cả một đêm.

Phong Lư chờ thái phu nhân và mọi người đi thăm Thanh Hề về rồi mới đến Lan Huân Viện, hỏi han căn kê bệnh tình của nàng, sau đó bảo người hầu lui ra ngoài. Phong Lư đặt tay lên trán Thanh Hề xem thử, vẫn chưa hạ sốt, lại thấy đầu lông mày của nàng nhíu lại thì biết là nàng đang khó chịu.

Đến lúc này, Phong Lư đã tỉnh táo trở lại, tự thấy sự phóng túng nhất thời của mình đã mang đến cho Thanh Hề nỗi đau đớn to lớn, thật vô xứng hổ thẹn. Những ngón tay của hân lư luyện không rời rời gò má bầu bĩnh của nàng, giúp nàng kéo giãn hai đầu lông mày, lại dè dặt cho nàng... Suy cho cùng thì Thanh Hề vẫn còn quá nhỏ.

Chuyện này tạm gác sang một bên, ngày Hai mươi tháng Giêng, nha môn bắt đầu khai án, Phong Lư cũng dần bận rộn chuyện công vụ. Hai người dường như đều có ý tránh mặt nhau. Sang tháng Hai, Phong Lư phụng chỉ lên phương Bắc làm nhiệm vụ tối mật, phải đến lúc này trái tim của Thanh Hề mới có thể yên ổn trở lại.

Mỗi lần nhớ lại chuyện hoang đường trên xe ngựa hôm đó, Thanh Hề đều hận không tìm được cái lỗ nê nào mà chui xuống. Chưa nói đến chuyện phu xe bên ngoài có thể nghe thấy những tiếng động trong xe, chỉ nghĩ đến việc nàng và Phong Lư có thể làm chuyện đó trên xe ngựa, vậy mà nàng lại không hề phản kháng là Thanh Hề lại vừa cảm thấy xấu hổ không sao tả xiết vừa lo sợ Phong Lư vì thế mà coi thường nàng.

Tuy nhiên, ở phương diện khác, Thanh Hề lại thấy lần gần gũi đó chính là việc tốt cả đời hiếm có, thỉnh thoảng nhớ lại vẫn khiến nàng tâm thần rối loạn. Chính vì thế mà nàng mới thấy mình như mèo ăn vụng cá, ngượng ngùng không muốn gặp ai.

Đến tháng Tư, thái phu nhân thấy mấy tháng nay Thanh Hề luôn ủ uất buồn bã, trừ sớm tối hai lần thỉnh an, hiếm khi bước chân ra khỏi phòng thì vô cùng lo lắng.

“Hai hôm trước, phu nhân thế tử của Sở Quốc công gửi thiệp mời đi ngắm hoa mẫu đơn, sao con không đi? Chẳng phải từ trước tới nay con vẫn thân với con dâu trưởng của nhà họ và rất thích giống mẫu đơn vàng sao?” Thái phu nhân kéo tay Thanh Hề, sau khi hỏi nàng hôm qua ngủ có ngon không, đã ăn món gì, dặn dò nàng phải uống thuốc đúng giờ thì bỗng nhiên nhắc tới chuyện này.

“Ai nói con thích hoa mẫu đơn vàng chứ, con chỉ thích mẫu đơn hồng.” Thanh Hề nhấn mạnh nói.

Thực ra thái phu nhân nhắc tới chuyện này là có dụng ý khác. Thiếu phu nhân nhà đó vốn thân thiết với Thanh Hề, mới tháng trước lại truyền ra tin nàng ta có thai, ngay lập tức được cả nhà nâng niu chiều chuộng, thái phu nhân sợ Thanh Hề tuổi trẻ hiếu thắng, vì chuyện này mà tủi thân.

“Con bé này, lại có tâm sự gì phải không, mấy tháng liền không bước chân ra khỏi cửa?”

“Con chỉ bị ‘hội chứng mùa xuân’ thôi mà.” Thanh Hề nũng nịu đáp.

Thái phu nhân cốc vào trán nàng, phì cười, nói: “Lập hạ rồi còn ‘hội chứng mùa xuân’ cái gì chứ, con nghe tin thiếu phu nhân phủ Sở Quốc công có thai nên trong lòng khó chịu phải không?” Chính vì thực lòng quan tâm đến Thanh Hề nên thái phu nhân mới hỏi thẳng như vậy.

Thanh Hề sững người, tuy đúng là nàng thấy khó chịu thật nhưng vẫn đã đóng thuyền, nàng chỉ có thể chấp nhận sự thật. Thế là nàng thành thật đáp: “Có một chút ạ.”

Thấy Thanh Hề đã chịu mở miệng nói, thái phu nhân nghĩ là không có chuyện gì lớn thì thăm niếm một câu “A Di Đà Phật”.

“Con ấy à, có mỗi chuyện đó mà cũng nghĩ linh tinh, người mới sao có thể qua mặt được con. Phận đàn bà, mỗi lần sinh nở chẳng khác gì một lần đi qua quỷ môn quan, sự đau đớn trong con vượt cạn, không biết con có chịu đựng nổi hay không. Nếu không phải người xưa có câu ‘không con là tội bất hiếu’ thì mẹ cũng không nỡ để con chịu vất vả mang nặng đẻ đau. Bây giờ, con an phận làm phu nhân quốc công chẳng phải tốt hơn sao?”

Nghe thấy những lời dỗ dành của thái phu nhân, Thanh Hề không khỏi cảm kích. Trên đời này có người mẹ chồng nào lại nghĩ thoáng trong chuyện sinh con nói dối tông đường như thái phu nhân đây? Nàng bèn nói: “Mẹ, con biết là mẹ muốn tốt cho con, là con nhất thời nghĩ quẩn.”

“Ừ, vậy con đã tìm được người phù hợp chưa?”

“Con đã hỏi Lâm Lang, nó không bằng lòng mà con cũng không muốn ép buộc, Thôi Xán thì đã được hứa gả cho người ta từ khi còn nhỏ, còn những đứa khác, hoặc là tuổi còn quá nhỏ hoặc là không biết rõ tính nết. Chuyện này vẫn phải nhờ mẹ để ý giúp con vậy.”

Thái phu nhân thấy Thanh Hề kể đã nói chuyện với Lâm Lang thì trong lòng bất giác chùng xuống. Bà cũng là phụ nữ, cũng biết Thanh Hề chắc chắn sẽ thấy khó chịu. “Mông Tắm tháng Tư tới là lễ Phật Đản, ta đã hẹn phu nhân Trung Bình Bá đến chùa Thiên Ninh dâng hương, con có muốn đi cùng cho lòng dạ khuây khỏa bớt không?”

Thanh Hề cho là phải, bèn vâng lời.

Chuyện cũ chưa qua, chuyện mới đã tới. Đúng hôm thái phu nhân và Thanh Hề đi chùa dâng hương, một người họ hàng đã lâu không gặp bỗng nhiên tìm tới cửa.

Khi Dịch ma ma đến báo là có Phòng phu nhân tới xin gặp, nhị phu nhân vẫn có chút thắc mắc.

“Phòng phu nhân là ai?” Nhị phu nhân vừa xem sổ sách vừa hỏi.

“Bẩm, là con dâu của em gái họ của lão phu nhân ạ.”(*)

(*) Lão phu nhân tức là bà nội của Phong Lưu, đã qua đời từ lâu.

Dịch ma ma vội vã giải thích: “Không lẽ phu nhân không có chút ấn tượng nào sao? Khi lão phu nhân còn sống, người rất thân thiết với em họ, hai nhà thường xuyên qua lại, sau khi lão phu nhân mất thì hai bên cũng dần ít qua lại. Mấy năm trước, nhà bên đó có đến thăm hỏi một lần nhưng phu nhân quốc công coi thường những họ hàng nghèo khó, mĩa mai họ mấy câu, thế là từ đó, họ không đến nữa. Hôm nay, chẳng biết con gió nào đưa họ đến nhà ta.”

“Chắc là do cuộc sống chật vật quá, nếu không chẳng đến nỗi phải tìm đến cửa sau, cũng không tìm đích danh người. Người đưa cho bà ấy hai mươi lượng bạc, bảo là thái phu nhân đi chùa dâng hương rồi mà ta cũng bận rộn, không có thời gian tiếp bà ấy.”

Dịch ma ma vâng lời.

Nhị phu nhân xuất thân không cao, nên đối với họ hàng nghèo khó cũng có chút thương tình, cứ vài ngày lại có họ hàng thân thích đến xin tiền nhưng cô ta không hề để bụng. Huống hồ, khi còn sống, lão phu nhân và thái phu nhân không hòa thuận lắm, mà Thanh Hề cũng không thích Phòng phu nhân, thế nên chắc thái phu nhân càng không ưa mấy người họ hàng này.

Nào ngờ độ nửa khắc sau, Dịch ma ma lại bước vào phòng, điệu bộ khó xử, nói: “Phòng phu nhân nói là có việc muốn gặp Quốc công gia, tôi nói với bà ấy rằng Quốc công gia đi làm việc quan rồi, bà ấy liền vừa khóc vừa quỳ, xin gặp phu nhân bằng được.”

Nhị phu nhân nghe thế mũi lòng, nói: “Vậy thì mời bà ấy vào đây.”

Chẳng bao lâu sau, Dịch ma ma dẫn một nhóm ba người đến Nghi Lan Hiên, nơi ở của nhị phu nhân.

“Nhị phu nhân vạn phúc.” Người đàn bà đi đầu tuy chỉ khoảng bốn mươi tuổi nhưng hai bên tóc mai đã bạc trắng, khiến dáng vẻ trông như đã năm mươi, cung kính chào. Quần áo của bà ta tuy cũ kỹ nhưng vẫn sạch sẽ, gọn gàng, theo sau bà ta là hai cô gái trẻ ngoại hình đoan trang lễ phép, thoát nhìn đã biết là con nhà gia giáo, chẳng nói đâu xa, chỉ riêng động tác thỉnh an thôi cũng chuẩn hơn cả phu nhân quốc công.

“Kìa, thím đừng làm thế. Hai vị này là con gái của thím ư?” Nhị phu nhân mỉm cười, dịu dàng hỏi nhưng vẫn không đứng dậy.

“Vâng, chính là con gái tôi ạ.”

“Mời thím ngồi. Thím đã ăn cơm chưa?” Nhị phu nhân nghĩ bụng ba người này đến từ sớm, chắc là vẫn chưa ăn gì.

“Ăn rồi ạ.” Phòng phu nhân cảm tạ rồi ngồi xuống, hai cô gái kia vẫn giữ lễ đứng yên.

“Hai em cũng ngồi đi.” Nhị phu nhân thấy ba mẹ con xanh xao, gầy gò mà vẫn giữ lễ như vậy thì không khỏi nảy sinh thiện cảm, liền sai người hầu: “Dịch ma ma, xuống bếp mang hai đĩa điểm tâm lên đây để thím và hai em thưởng thức,” rồi lại quay sang mẹ con nhà kia, nói: “Đồ điểm tâm của phủ ta nổi tiếng khắp kinh thành, ba người nhất định phải nếm thử mới được.”

Lời vừa nói ra, mọi người đều nhận thấy nhị phu nhân rất coi trọng mẹ con nhà Phòng phu nhân. Tuy nhiên, chuyện điểm điểm tâm của phủ Tề Quốc công ngon nổi tiếng kinh thành cũng là thật. Vì ngày bé, Thanh Hề rất biếng ăn, không chịu ăn cơm, chỉ có điểm tâm là còn chịu ăn chút ít nên thái phu nhân rất lo lắng. Bà đã sai người đi khắp đông tây nam bắc để tìm đầu bếp làm món điểm tâm, chỉ cốt sao có thể khiến Thanh Hề chịu ăn chịu uống. Chính vì lý do đó mà món điểm tâm của phủ Tề Quốc công vang danh khắp thiên hạ.

Mười năm trước, Phòng Điểm Ngọc đã theo mẹ đến phủ Tề Quốc công một lần, đến bây giờ cô ta vẫn nhớ rõ hương vị của món điểm tâm năm đó. Em gái cô ta là Phòng Điểm Tú tuy chưa từng được nếm thử nhưng chỉ dựa vào hình dáng và mùi hương thôi cũng đủ biết là món này rất ngon.

Hai người đều nuốt nước bọt nhưng vẫn cúi đầu ngồi yên, không liếc nhìn đĩa điểm tâm dù chỉ một lần.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Nhạn Quay Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Ôn kiếp này

Type: chuot tery

Tuy có thiện cảm với sự lễ phép của ba mẹ con Phòng phu nhân nhưng nhị phu nhân vẫn cho rằng càng là những người biết phép tắc thì càng khó đối phó. Đang cân nhắc xem nên gọi chuyện thế nào thì Phòng phu nhân đã lên tiếng trước.

“Tôi cũng biết làm thế này là có phần mạo muội, nhưng nếu không vì đã đến bước đường cùng thì chúng tôi cũng không dám đến làm phiền phu nhân.” Phòng phu nhân đứng dậy nói.

“Thím mau ngồi xuống đi. Xem thím nói kia, họ hàng thì phải năng đi lại thăm hỏi nhau mới phải. Không biết cháu có giúp gì được cho thím không?”

Phòng phu nhân đã quyết gác sĩ diện sang một bên để đi cầu cạnh người khác nên cũng không ngại ngừng gì nữa, nói thẳng luôn: “Nói đi nói lại vẫn là ông trời khéo trên người. Tôi và hai đứa con gái buồn bán nhỏ ở phía nam kinh thành, chưa bao giờ nghĩ tới chuyện sẽ va chạm với người quyền quý.”

Có câu: Kinh thành tây quý đông phú nam tiện, khu vực phía nam trước nay luôn là nơi dành cho những người nghèo khổ, hèn mạt sinh sống, những người giàu có quyền quý rất ít khi đến đó, thế nên Phòng phu nhân mới nói như vậy.

Nguyên là một hôm, Phòng Điểm Ngọc đi bán đồ thuê do mấy mẹ con họ làm, không hiểu sao lại va chạm với xe ngựa của cháu họ của Tấn Vương. Tên cháu họ kia vốn định nổi trận lôi đình nhưng nhìn thấy Phòng Điểm Ngọc dung nhan điểm lệ thì lại muốn lấy cô ta làm thiếp. Mẹ con Phòng phu nhân đương nhiên là không đồng ý. Giữa thanh thiên bạch nhật, tên cháu họ đó không dám cưỡng ép con gái nhà lành nhưng đã đe dọa, nội trong ba ngày, nếu Phòng Điểm Ngọc không tự giác đến phủ của hắn thì ba mẹ con đừng hòng còn đất sống ở kinh thành nữa.

Phòng phu nhân định bụng đưa hai con bỏ trốn, nào ngờ vừa bước chân ra khỏi cửa đã bị người ta theo dõi, đoán là có kẻ muốn bắt cóc Phòng Điểm Ngọc. Bất đắc dĩ, ba mẹ con họ mới phải chuyển hướng đến phủ Tề Quốc Công.

Nhị phu nhân nghe Phòng phu nhân kể chuyện xong thì trầm ngâm một hồi. Cô ta biết rằng tuy Quốc công gia công trạng hiển hách, được Hoàng thượng trọng dụng nhưng càng như vậy thì lại càng sợ bị Hoàng thượng nghi kỵ, xưa nay luôn chọn cách khiêm nhường. Mà Tấn Vương lại là chú ruột của đương kim Hoàng thượng, ngang ngược đã thành thói, tốt nhất là không nên dây vào.

“Tôi cũng biết đã làm khó phu nhân.” Phòng phu nhân thấy nhị phu nhân hồi lâu không lên tiếng thì cũng đoán chắc phủ Tề Quốc công không muốn dính dáng đến việc này.

Nhị phu nhân mỉm cười về áy náy, nói: “Chẳng giấu gì thím, phủ quốc công nhìn thì vẻ vang thật đấy nhưng vẫn không thể bì với vương tôn hoàng tử, huống hồ nay Quốc công gia còn đang phụng chỉ đi công cán nơi xa, không biết chừng nào mới về. Nhị gia và tam gia thì không thể ra mặt, tứ gia thì vẫn còn trẻ, không quan đến những chuyện này. mong thím thông cảm.”

Phòng phu nhân nghe xong thì không khỏi chán nản nhưng trong bụng cũng hiểu rõ, có ai dám vì ba người mẹ góa con côai bọn họ mà đắc tội với Tấn Vương đây? “Là tôi đã quá mạo muội rồi.” Nói rồi, Phòng phu nhân hai mắt đỏ hoe, cáo từ nhị phu nhân.

“Vẫn xin thím lượng thứ cho cháu. Dịch ma ma, đi lấy bốn mươi lượng bạc đưa cho thím Phòng. Thím à, thím xem có thuê đâu được một cỗ xe ngựa, nhân lúc trời còn chưa tối mà mau chóng rời khỏi kinh thành vậy.”

Đến cả xe ngựa mà nhị phu nhân cũng không thuê giúp họ, chính là vì sợ bị liên lụy.

Nhị phu nhân vốn có quan điểm “óc chưa mang nổi mình óc, tội gì phải làm cọc cho rêu”, thật sự không muốn vì ba người họ hàng xa lơ xa lắc này mà đắc tội với hoàng thân quốc thích.

Phòng phu nhân tuy nghèo khó nhưng lại là người rất khí khái, bà ta thẳng thừng nói: “Không cần, mấy năm nay, tuy cảnh nhà sa sút nhưng mẹ con tôi vẫn đủ chân đủ tay, thù thừa may vá cũng đủ sống qua ngày, hôm nay đến quý phủ không phải để xin tiền.” Dứt lời, bà ta quay người đi thẳng một mạch.

Đúng lúc này, xe ngựa của Thanh Hề và thái phu nhân về tới cổng phủ, người hầu đỡ hai người xuống xe.

Dịch ma ma dẫn mẹ con Phòng phu nhân đi theo lối cổng phụ, dọc theo hành lang, từ xa xa đã trông thấy một đám người hầu đang dìu Thanh Hề về Lan Huân Viện.

Phòng Diễm Tú lớn bằng chừng này mà chưa lần nào được đến phủ Tề Quốc công, thế nên đi tới đâu cô ta cũng thấy mới mẻ, lạ lẫm, thậm chí xoa trên đôi sao lại có một nơi đẹp đẽ, hoa lệ nhường vậy; nào là đình đài lầu các, rường cột chạm trổ, vườn hoa ao cá, sơn son thiếp vàng; vậy mà không hiểu sao người trong phủ này lại không chịu dang tay giúp đỡ chị gái cô ta.

Nghe thấy tiếng động, Phòng Diễm Tú liền đi chậm lại, lén nhìn người con gái xinh đẹp như tiên nữ đang được đám hầu gái vây quanh. Đến khi Thanh Hề đến gần, Phòng Diễm Tú càng không nhịn được mà bật thốt lên một tiếng. Thật không thể tin được trên đời này lại có một người xinh đẹp đến vậy, đôi mắt sáng hơn cả sao trời, làn da mịn màng hơn cả cánh hoa hồng.

Trong thâm tâm, Phòng Diễm Tú luôn cho rằng chị gái cô ta là người con gái xinh đẹp nhất, đến hôm nay gặp Thanh Hề, cô ta mới biết thế nào là núi cao còn có núi cao hơn.

“Đi mau lên.” Phòng phu nhân thấy con gái đi chậm lại, bèn thúc giục. Phòng phu nhân tất nhiên cũng nhìn thấy Thanh Hề từ xa. Trong mắt bà ta, Thanh Hề là loại tiểu thư được nuông chiều từ nhỏ, quen thói kiêu ngạo hống hách, khinh thường họ hàng nghèo khó, Phòng phu nhân không muốn bị mang nhục nên mới giục con gái Phòng Diễm Tú mau đi về.

Thanh Hề rẽ vào hành lang, vô tình nhìn thấy Phòng Diễm Ngọc đang ở cách đó mười mấy bước chân, nàng liền kinh ngạc dừng bước.

Nàng đã gặp Phòng Diễm Ngọc một lần khi còn nhỏ nhưng điều này cũng không đủ để khiến nàng nhớ mặt cô ta. Nguyên nhân chính là ở kiếp trước, khi nàng lâm bệnh sắp chết, đã từng lưu lạc đến một thôn trang và được Phòng Diễm Ngọc cho một bữa cơm.

Lúc đó, mọi người đều ghê tởm nàng là một kẻ ăn xin toàn thân hôi hám, khinh bỉ nhổ nước bọt lên người nàng, chỉ có Phòng Diễm Ngọc là hảo tâm cho nàng một bữa cơm trắng mới nấu, khiến nàng mãi mãi không quên được gương mặt cô ta.

Thanh Hề dừng người mấy giây rồi chuyển hướng bước về phía Phòng Diễm Ngọc, tươi cười chào hỏi: “Vị ti ti này là...”

Phòng Diễm Ngọc thấy Thanh Hề bước tới thì vội vã lùi lại một bước, cúi đầu không nói.

Đến lúc này Thanh Hề mới nhìn rõ ba mẹ con bọn họ nhưng vẫn không có chút ấn tượng nào.

“Dịch ma ma, ba vị này là...” Thanh Hề quay sang hỏi Dịch ma ma.

Dịch ma ma vội vàng đáp: “Bẩm phu nhân, đây là Phòng phu nhân và hai con gái của bà ấy.”

Thanh Hề khẽ gật đầu chào, mỉm cười, ý bảo Dịch ma ma nói tiếp. Dịch ma ma tuy không hiểu hôm nay phu nhân quốc công mắc chứng gì nhưng cũng đành nói tiếp: “Phòng phu nhân là con dâu của em họ của lão phu nhân. Mấy năm trước bà ấy có đến phủ ta, e là khi đó phu nhân hãy còn nhỏ, không nhớ mặt.”

Dịch ma ma cứ tưởng Thanh Hề chỉ hỏi vu vơ như vậy thôi, vì trước nay nàng vốn không ưa mấy người họ hàng nghèo rớt mùng tơi, nào ngờ Thanh Hề lại nói: “Hóa ra là người nhà tổ mẫu, chẳng trách lại xinh đẹp thanh tú đến vậy. Thím à, thím đang định về sao?”

Phòng phu nhân nghe thấy Thanh Hề gọi mình là thím thì thầm kinh ngạc nhưng không để lộ ra ngoài, chỉ nói: “Phu nhân quốc công vạn phúc, đúng là chúng tôi đang định đi về.”

“Thím và hai chị vừa tới đã vội về sao? Hôm nay cháu và thái phu nhân lên chùa dâng hương, không biết thím và các chị đến, mong thím thông cảm. May mà lại gặp ở đây, thái phu nhân thích náo nhiệt, muốn có con gái mà không được, nếu gặp thím và hai chị đây, chắc người sẽ vui lắm.”

Thanh Hề tuôn ra một tràng khiến Dịch ma ma cùng bọn Lâm Lang, Thôi Xán không khỏi kinh ngạc, có ai không

biết thái phu nhân chỉ thích yên tĩnh?

“Không đến thỉnh an thái phu nhân đúng là thất lễ quá. Chỉ có điều sắc trời đã muộn, sợ rằng làm phiền thái phu nhân, thôi thì để hôm khác chúng tôi...”

Thanh Hề không để Phòng phu nhân nói hết câu đã ngắt lời: “Không sợ, không sợ. Thái phu nhân vẫn thường nhắc chuyện cũ, gặp được thím chắc chắn người sẽ rất vui.” Nói rồi, nàng quay sang dặn dò Lâm Lang: “Người dẫn thím và hai chị đây đến chỗ thái phu nhân trước, ta về thay quần áo rồi sẽ qua sau.”

Cũng không cho Phòng phu nhân cơ hội kịp từ chối, Thanh Hề đã cười chào họ rồi đi về Lan Huân Viện. Mẹ còn Phòng phu nhân đành phải đi theo Lâm Lang.

Tuy Thanh Hề mọo muội giữ mẹ con Phòng phu nhân ở lại nhưng nàng không hề hồ đồ. Nàng đã nhận ra trên mặt của ba mẹ con bọn họ có vẻ buồn bực, uất ức, tuy quần áo gọn gàng nhưng khuôn mặt tiêu tụy, chắc chắn là đã gặp phải chuyện khó xử, chỉ không biết đích xác là chuyện gì.

“Thôi Xán, người đến chỗ nhị phu nhân nghe ngóng thử xem, mẹ con Phòng phu nhân đến đây làm gì.”

Trong lúc Thanh Hề thay quần áo, Thôi Xán đã nhanh nhẹn moi được không ít tin tức từ chỗ đại a hoàn của nhị phu nhân là Anh Đào, sau đó quay về kể hết cho nàng nghe.

Thanh Hề đảo mắt, cảm thấy cũng chẳng phải chuyện gì khó khăn lắm, hơn nữa Phong Lưu đã gửi thư nói hai ngày nữa sẽ về tới phủ. Nếu có thể giúp được Phòng Diễm Ngọc, Thanh Hề nhất định sẽ giúp, huống hồ nhà cô ta và phủ Tề Quốc công còn là họ hàng thân thích.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Nhạn Quay Về* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Một màn tuyết

Type: um-um

Khi thái phu nhân gặp Phòng phu nhân, phải nhờ Viên ma ma nhắc thì bà mới nhớ ra được, mà bà cũng không hiểu vì sao Thanh Hề lại quan tâm đến mẹ con họ như vậy, còn bảo họ đến chỗ của bà.

Dù sao thì người đến cũng là khách, thái phu nhân tất nhiên không thể đuổi đi. Bà ngồi ôn lại chuyện cũ với Phòng phu nhân, hỏi hai chị em Phòng Diễm Ngọc năm nay bao nhiêu tuổi, có được đi học không... sau đó lại tặng chút quà nhỏ.

Khi nhị phu nhân đến vấn an thái phu nhân nhìn thấy Phòng phu nhân vẫn đang ở trong phủ thì vô cùng kinh ngạc.

Thay quần áo xong, Thanh Hề cũng mau chóng đến chỗ thái phu nhân, vừa vào đến cửa đã hành lễ với Phòng phu nhân. “Cháu chào thím.”

Phòng phu nhân không dám nhận, vội nghiêng người đáp lễ. Thanh Hề nhiệt tình kéo tay Phòng Diễm Ngọc, hỏi: “Không biết phải xưng hô với hai chị thế nào?”

Thái phu nhân cười, giới thiệu: “Đây là chị Diễm Ngọc của con, năm nay mười tám tuổi, còn kia là em gái tên Diễm Tú, năm nay mới mười lăm.” Nói rồi, thái phu nhân gọi Thanh Hề đến bên, nói: “Sao phải vội vàng thế? Con xem, trán ướt đầm mồ hôi rồi đây này, để ta bảo Hà Ngôn lấy khăn cho con lau mặt.”

Thanh Hề cười nhí nhảnh, nói: “Là do con nóng lòng đi gặp hai chị thôi. Đạo này buồn chán, khó khăn lắm mới có hai chị đến bầu bạn nên con mới sốt ruột.”

Tuy thái phu nhân biết gần đây Thanh Hề thấy buồn bực nhưng nghe nàng nói vậy thì cũng phải ngạc nhiên, âm thầm lấy làm lạ tại sao nàng lại quan tâm đến hai chị em nhà họ Phòng đến vậy. Hơn nữa, nhìn thái độ của nàng thì rõ ràng là có thiện cảm đặc biệt với Phòng Diễm Ngọc, vì từ lúc bước vào phòng đến giờ, ánh mắt của nàng chưa hề rời khỏi cô ta.

“Mẹ, giữ thím và hai chị ở lại phủ ta chơi vài ngày đi, con cũng có thể làm bạn với chị Diễm Ngọc.” Thanh Hề không giấu giếm mong muốn của mình.

“Con quen Diễm Ngọc ư?” Thái phu nhân hỏi.

“Không quan nhưng vừa gặp đã thấy thân thiết. Nghe nói trước đây chị ấy đã đến phủ một lần, chỉ có điều hồi đó con còn nhỏ quá nên không nhớ.”

Thái phu nhân tất nhiên không tin vào những lời nói dối của Thanh Hề nhưng cũng không vạch trần nàng, trái lại còn lên tiếng giúp nàng giữ khách.

Phòng phu nhân liếc nhìn nhị phu nhân, có vẻ khó xử. Bà ta biết phủ Tề Quốc công hiện giờ do nhị phu nhân quản lý.

“Tạ ti tỉ, phiền chị đi giúp mẹ con thím Phòng chuẩn bị chỗ ở vậy.” Thanh Hề nói với nhị phu nhân.

Nhị phu nhân đương nhiên không thể phản đối.

Buổi tối, thái phu nhân giữ ba mẹ con Phòng phu nhân ở lại ăn cơm. Đợi cơm nước xong xuôi, mọi người đã về hết rồi, thái phu nhân mới ung dung hỏi chuyện Thanh Hề.

Thanh Hề cứ vòng vo kiếm cớ, không thể nói thật là kiếp trước mình đã nhận được sự giúp đỡ của Phòng Diễm Ngọc.

Chính thái độ của nàng đã khiến thái phu nhân hiểu lầm. Thấy hai chị em Phòng Diễm Ngọc và Phòng Diễm Tú đã nhiều tuổi mà vẫn chưa đính hôn, bà lại tưởng rằng Thanh Hề ưng ý hai người họ.

“Ta thấy hai cô nương đó có ăn có học, Phòng phu nhân lại là người quật cường, sợ là sẽ không bằng lòng đâu. Huống hồ hai nhà đã lâu không qua lại, cũng không biết rõ gốc gác, hai cô nương đó lại xinh đẹp, con cũng đừng quá nóng vội.”

Thanh Hề bị những lời của thái phu nhân làm cho hồ đồ, suy nghĩ một hồi mới hiểu ra. “Mẹ, mẹ nghĩ đi đâu vậy? Con chỉ đồng cảm với cảnh ngộ bất hạnh của họ và khâm phục khí phách của thím Phòng thôi.” Dứt lời, nàng kể lại chuyện của Phòng phu nhân cho thái phu nhân nghe.

Thái phu nhân vừa nghe vừa chau mày.

“Mẹ, cũng chẳng phải là việc gì to tát. Cháu họ của Tần Vương quen thói áp bức kẻ nghèo, cưỡng đoạt dân nữ, tiếng than vang trời dậy đất, lần trước con nghe nói em gái của con dâu trưởng nhà Uy Viễn Bá cũng bị hãm chòng ghẹo giữa đường. Hôm nay, thím Phòng nói mẹ con họ bị theo dõi, chắc hẳn kẻ đó đã biết họ đi vào phủ chúng ta, nếu chúng ta để cho mẹ con họ đi như thế thì người đời sẽ nói phủ Tề Quốc công như thế nào đây? Chưa kể tên La Chí Kiệt đó chắc chắn sẽ không tha cho chị Diễm Ngọc, họ đi như vậy chẳng khác gì dẽ vào miệng cọp, mẹ là người có tấm lòng Bồ Tát, chắc chắn sẽ không bỏ mặc họ.” Thanh Hề dựa vào người thái phu nhân, nói.

“Con thật sự nghĩ như vậy ư?” Thái phu nhân có vẻ hoài nghi.

“Cũng không phải, con chỉ muốn tích chút phúc đức để chuộc lỗi lầm cũ.” Thanh Hề im lặng một lúc mới đáp.

Thái phu nhân ôm Thanh Hề vào lòng, thở dài, nói: “Thanh Hề trưởng thành thật rồi.”

Thanh Hề gượng cười, nào có ai muốn trưởng thành bằng cách vấp ngã như thế, cũng may là nàng được sống lại vào thời điểm vài năm trước khi gặp nạn, thế nên càng phải trân trọng kiếp này.

Hầu hạ thái phu nhân nghỉ ngơi xong, Thanh Hề liền đến chỗ ở của Phòng phu nhân, Phòng phu nhân vội vã ra đón tiếp nàng, hỏi: “Trễ thế này rồi, sao phu nhân còn đến đây?”

“Cháu đến thăm thím, xem có thiếu thứ gì không. Nếu thiếu thứ gì, thím cứ việc nói với a hoàn thân cận của cháu là Lâm Lang, còn chỗ nhị phu nhân, tự cháu sẽ đi thu xếp.”

Phòng phu nhân thấy Thanh Hề cười nói rất chân thành thì đoán rằng nàng đã biết chuyện giữa mình và nhị phu nhân, nghĩ bụng chốn nhà cao cửa rộng thế này quả nhiên không thiếu người thông minh lanh lợi.

“Thím và các chị cứ yên tâm ở lại đây. Cháu đã nghe nhị phu nhân kể lại chuyện của mọi người rồi, chắc hai ngày nữa Quốc công gia sẽ về tới phủ, cháu sẽ nhờ ngài giúp thím, cháu họ của Tần Vương chắc chắn không dám sinh sự nữa.”

Đến lúc này, Phòng phu nhân mới hiểu phu nhân quốc công đã biết tất cả sự tình, muộn thế này còn đến tìm họ, chính là vì muốn họ yên lòng. Bà ta cảm động đến mức không thốt nên lời.

“Phu nhân...” Hai mắt Phòng phu nhân hoe đỏ, bình thường bà ta là người dẫu chết cũng không rơi nước mắt nhưng giờ thực sự là không kìm được hai hàng lệ.

Phòng Diễm Ngọc nghe thấy cuộc trò chuyện giữa hai người, cũng kéo em gái ra cảm tạ. Cả nhà ba mẹ con khóc sụt sùi, khiến Thanh Hề cũng không kìm được khóc theo.

“Ba người cứ yên tâm ở lại đây, cháu đang thiếu người bầu bạn, chị Diễm Ngọc và em Diễm Tú nếu rảnh rỗi thì cứ đến Lan Huân Viện chơi, lúc nào cháu cũng hoan nghênh.”

Hôm sau, Thanh Hề đích thân dẫn Phòng phu nhân và hai chị em Diễm Ngọc, Diễm Tú đi thăm quan hoa viên của phủ quốc công, lại sai Lâm Lang mở rương giấy vải sa tanh tặng hai chị em họ, đối đãi với họ vô cùng nhiệt tình.

Đúng như lời hẹn trong thư, ba ngày sau, Phong Lưu về đến phủ. Như mọi lần, hần đến thăm thái phu nhân trước tiên, Phòng phu nhân nghe nói Phong

Lưu về thì cũng vội vã đến thành an.

Ngoài dự liệu của mọi người, Phong Lưu vẫn nhớ Phòng phu nhân. Việc này không khỏi khiến Phòng phu nhân và hai con gái có chút cảm động. Ngay hôm đó, Phòng phu nhân đã dẫn hai chị em Điểm Ngọc đến cầu xin Thanh Hề xem có thể nhanh chóng nói chuyện với Quốc công gia được hay không. Phòng phu nhân là người có lòng tự trọng rất lớn, bây giờ lại phải ăn nhờ ở đậu, tuy Thanh Hề rất nhiệt tình tiếp đãi nhưng bà ta vẫn cảm thấy vô cùng khó xử.

Tuy vẫn hơi lưỡng lự nhưng Thanh Hề cũng gật đầu nhận lời.

Trong Tứ Tĩnh Cư, Thỉnh Tuyên bẩm báo với Phong Lưu: “Dạ bẩm Quốc công gia, phu nhân nói có việc muốn gặp ngài.”

Phong Lưu tỏ vẻ ngạc nhiên, trước mắt bỗng hiện lên cảnh tượng ân ái lần trước với Thanh Hề, thế là khóe miệng hần khe nhếch lên thành một nụ cười mà người khác khó phát hiện. Hần bèn nói: “Bảo nàng ấy đến Giá Tuyết Trai đợi ta.” Đó là chỗ Phong Lưu thường ngồi.

Giá Tuyết Trai nằm ở phía đông của Tứ Tĩnh Cư. Sở dĩ nó được đặt tên như vậy là vì ở trước cửa có một dàn dây leo rất đẹp, hai mùa xuân thu nở đầy hoa trắng, nhìn từ xa trông như một tấm màn làm từ tuyết. Giống hoa không rõ tên này là Phong Lưu nhờ người mang từ nước ngoài về, hương thơm ngào ngạt, vô cùng đẹp mắt.

Phong Lưu chọn đường ngắn nhất để đến Giá Tuyết Trai, tới chỗ cửa kính phía nam đã nhìn thấy một bộ xiêm y màu hồng phấn, Thanh Hề thút tha yếu đuối đứng trước Giá Tuyết Trai, đang ghé sát vào hàng dây leo, say sưa thưởng thức hương hoa.

Mấy tháng không gặp, hình như nàng cao hơn một chút, người cũng đầy đặn hơn, xiêm y màu hồng nhạt phản chiếu ánh sáng khiến gương mặt hồng hào có vẻ hồng hào đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Nhạn Quay Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Cầu hỏi thước

Type: um-um

“Nếu nàng thích thì cứ ngắt mấy dây về Lan Huân Viện mà trồng, loài hoa này dễ chăm sóc, chỉ vài tháng là sẽ leo kín dàn.” Phong Lưu đứng ở bậc đá trước cửa, nói với Thanh Hề.

Thanh Hề ngẩng đầu nhìn hần, mặt thoáng ửng hồng, không ngờ hần lại ra tận cửa đón nàng.

“Đình Trục ca ca.” Thanh Hề khẽ chào, Phong Lưu “ừm” một tiếng rồi hai người vào trong nhà ngồi đối diện nhau nhưng không nói gì. Đợi Cẩn Thư dâng trà lên rồi, Phong Lưu mới cất tiếng hỏi: “Có chuyện gì à?” Hần biết Thanh Hề là người không có việc gì nhờ cậy thì không chủ động đến tìm.

“Chính là chuyện của chị Điểm Ngọc.” Thanh Hề tìm gặp Phong Lưu là vì chuyện chính đáng nên không hề sợ hãi.

Phong Lưu nghe cách xưng hô của Thanh Hề thì biết ngay rằng vị trí của Phòng Điểm Ngọc trong lòng Thanh Hề không hề nhỏ, nếu không thì một người vốn kiêu ngạo như nàng dễ gì chịu gọi cô ta là chị? Chỉ có điều trước giờ Thanh Hề vốn không thích người nhà họ Phòng, không hiểu sao lần này lại tỏ vẻ sốt sắng như vậy.

Tuy nhiên, hần cũng không hỏi, chỉ gật đầu, ý bảo Thanh Hề tiếp tục nói.

Thanh Hề liền kể đầu đuôi câu chuyện cho Phong Lưu nghe, rồi nói: “Đình Trục ca ca có thể giúp họ chuyện này không?” Thực ra Thanh Hề cũng không dám chắc Phong Lưu có chịu giúp mẹ con họ hay không, có bị khó xử hay không.

“Chuyện nhỏ thôi mà. Ngày mai, ta sẽ sai Vạn Thắng Toàn san phủ Tấn Vương một chuyến. Nhưng chúng ta chỉ có thể giúp mẹ con họ nhất thời, không giúp được cả đời, chỉ e tên La Chí Kiệt đó không cam lòng, lại quấy rầy bọn họ.”

“Vậy phải làm thế nào?” Thanh Hề có phần lo lắng hỏi.

“Không cần lo lắng, bảo mẹ con họ cứ ở lại phủ mấy ngày rồi từ từ nghĩ cách. Hai cô nương nhà đó đã đến tuổi cập kê, nếu hứa hôn xuất giá thì chẳng có gì đáng ngại nữa.”

“Lỡ như tên La Chí Kiệt đó vẫn không chịu buông tha thì sao?” Cho dù đã thành thân nhưng nhà trai chưa chắc đã đủ bản lĩnh ngăn cản tên ác bá kia.

“Nếu biết nhà họ Phòng là thân thích của phủ Tề Quốc công, ta nghĩ La Chí Kiệt sẽ không to gan đến mức làm nhục vợ người khác đâu.” Lời của Phong Lưu không phải là không có lý, chị em nhà họ Phòng tuổi tác đều đã lớn, nếu chưa thành thân, tên La Chí Kiệt kia còn có cớ để tơ tưởng, nhưng một khi đã có nơi có chốn rồi, lại thêm phủ Tề Quốc công bảo vệ, tự nhiên sẽ êm chuyện.

Nghĩ đến đây, Thanh Hề cũng tạm thời yên tâm. “Vậy thiếp đi nói với thím Phòng một câu.” Dứt lời, Thanh Hề đứng dậy dọn bước.

Phong Lư bị hành động của nàng đẩy vào thế bị động. Hai người là vợ chồng, lại đã từng gần gũi, Phong Lư cứ tưởng lần này trở về có thể cải thiện quan hệ với nàng, nhưng nhìn dáng vẻ của Thanh Hề thì biết ngay rằng nàng vẫn cố tình trốn tránh hắn, hôm nay cũng vì bất đắc dĩ nên nàng mới tìm đến đây.

Thấy nàng vội vàng muốn đi, Phong Lư không kìm được gọi lại, nói: “Đã nói là mùa xuân bắt đầu luyện chữ, ta đi mấy tháng, nàng ở nhà có tiến bộ gì không?”

Thanh Hề có vẻ chột dạ, quay người, mỉm cười, đáp: “Thiếp có luyện mà, mấy hôm nay bận chuyện của thím Phòng, mấy ngày nữa thiếp mang đến cho ngài xem nhé?” Nói rồi, cũng không đợi Phong Lư đáp lời, Thanh Hề đã vén rèm, ba chân bốn cẳng chuẩn mất.

Hôm sau, quả nhiên Phong Lư sai Vạn Thắng Toàn mang lễ đến phủ Tấn Vương, nói là vì mấy hôm trước em họ của Tế Quốc công va chạm với La Chí Kiệt, nay đến để tạ lỗi.

Bản thân Tấn Vương cũng biết cháu họ mình tai tiếng thế nào, cho nên hai bên vui vẻ bỏ qua chuyện này.

Xong việc, Thính Tuyên tự mình đến nơi ở của Phòng phu nhân báo tin: “Quốc công gia bảo tôi đến nói với phu nhân rằng La công tử đã bỏ qua chuyện biểu tiểu thư va chạm với hắn rồi, hắn cũng vừa mới nạp một tiểu thiếp, chắc là không còn gì đáng ngại nữa đâu.”

Phòng phu nhân cảm tạ rồi rít, tiễn Thính Tuyên ra tận cửa.

Nhưng Thanh Hề cũng thành thực kể lại nỗi lo lắng của Phong Lư cho Phòng phu nhân nghe. Phòng phu nhân tuy là phận đàn bà góa bụa nhưng rất hiểu biết, nghe xong cũng thấy lời của Phong Lư thật chí lý.

“Làm phiền Quốc công gia lo nghĩ cho mẹ con tôi rồi. Chỉ có điều gia cảnh chúng tôi như vậy, nhất thời không biết đi đâu để tìm hôn sự. Tuy Điểm Ngọc và Điểm Tú đã cùng tôi chịu khổ từ nhỏ nhưng đều tri thủ đạt lễ*, tôi nào chọn bừa, nếu không thì đã chẳng đành dai đến tận hôm nay.” Phòng phu nhân nhăn mặt nhíu mày, trông vô cùng ảo não.

(*) Có học vấn, hiểu lễ nghĩa.

“À, hay là để cháu đi hỏi thái phu nhân, xem người có thể tìm cho.” Điểm Ngọc và Điểm Tú mỗi nào tương xứng hay không. Thím và hai chị cứ ở đây thêm vài ngày nữa, chờ mọi chuyện được thu xếp ổn thỏa rồi hẵng đi, có như vậy thì cháu mới yên tâm.” Thanh Hề không đợi Phòng phu nhân mời lời từ biệt đã lên tiếng giữ khách.

“Nhưng mẹ con tôi ăn nhờ ở đậu mãi cũng khó xử.”

Sau mấy ngày tiếp xúc, Thanh Hề cũng không khó đoán được tính cách của Phòng phu nhân, bà ta là người có lòng tự tôn rất cao, nhất quyết không chịu ăn không ở không của người khác. Thế là nàng bèn nói: “Cháu thấy tay nghề thêu thùa của thím và chị Điểm Ngọc rất tốt, cháu vốn tính lười biếng, nữ công gia chánh chẳng ra đâu vào đâu, xin nhờ thím chỉ dạy cho. Hân Thư Nhi, con gái của Tạ ti ti năm nay cũng tám tuổi rồi, đã tìm mấy người về dạy nữ công cho cô bé mà chẳng có ai thích hợp, nếu không phải vì tay nghề kém cỏi thì cũng vì thiếu kiên nhẫn. Cháu thấy chị Điểm Ngọc là người nhẫn nại chịu khó, cũng muốn mời chị ấy dạy cho Hân Thư Nhi.”

Phòng phu nhân sao có thể không nhận ra lòng tốt của Thanh Hề, nếu cương quyết từ chối thì thật là không biết điều, thế nên cuối cùng bà ta cũng đồng ý ở lại thêm một thời gian.

Thanh Hề nhờ thái phu nhân để ý trong đám họ hàng thân thích có ai thích hợp để làm mối cho Điểm Tú. Thái phu nhân nhiều tuổi, thích nhất trò mai mối, vừa nghe Thanh Hề nhờ cậy liền nhận lời ngay.

Thanh Hề sốt sắng chuyện mai mối cho Điểm Tú nhưng tuyệt nhiên không nhắc đến hôn sự của Điểm Ngọc, đó là vì nàng đã có dự định riêng của mình.

Nàng thấy Điểm Ngọc là người tri thủ đạt lễ, biết tiến biết lùi, cũng thích sự thiện lương của cô ta, cảm thấy nếu chung chồng với một người như vậy thì sẽ tránh được xung đột, chưa kể hiện giờ Nàng còn là người có ơn với cô ta nữa.

Đang nghĩ ngợi miên man thì Thanh Hề nghe thấy người hầu cửa thông báo: “Bẩm phu nhân, tiểu thư Điểm Ngọc tới ạ.”

Nàng vội vàng sai Lâm Lang ra đón khách, nói: “Chị Điểm Ngọc đến đây à, vừa hay em cũng đang định sang thăm chị.”

Phòng Điểm Ngọc cười, nói: “Không cần, phu nhân có việc gì cứ sai bảo, cứ nói người hầu sang tìm tôi là được rồi.”

Thanh Hề mời Điểm Ngọc ngồi rồi sai Lâm Lang pha trà tuyết nộ* mời khách.

(*) Một loại trà nổi tiếng có nguồn gốc từ tỉnh Giang Tô, Trung Quốc. Loại trà này được chế biến từ những búp trà xanh non nhất, cho hương vị thanh tao, êm dịu.

Điểm Ngọc lấy ra một cái túi vải, bên trong có một túi tiền bằng vải đỏ thêu hoa mẫu đơn bằng chỉ kim tuyến và một đôi giày màu đỏ nhạt ghê trắng thêu hoa mẫu đơn và hoa văn cũng bằng chỉ kim tuyến, nói: “Mấy hôm nay đã làm phiền phu nhân, Điểm Ngọc không có gì báo đáp, chỉ có tay nghề thêu

thừa là tạm được. Thường ngày phu nhân hay kêu đau chân, đôi giày này tôi đã lót gế rất dày, dưới cùng lại dán thêm một lớp giấy dầu, dù trời mưa cũng không sợ bị ướt.”

“Chị Diễm Ngọc thật có lòng.” Thanh Hề nhận lấy túi tiền và đôi giày, vừa nhìn đã thấy vô cùng tinh xảo, đường kim mũi chỉ tinh tế khó tìm, hình thù hoa mẫu đơn sống động như thật, quả nhiên là có tay nghề. Thanh Hề thích thú đến mức không nỡ rời tay, chớp mắt lại nảy ra một ý.

“Không biết chị có thể làm thêm một cái túi giống như thế này không?”

“Phu nhân thích là được rồi. Không biết phu nhân thích túi tiền kiểu gì?” Thấy Thanh Hề nhờ làm thêm túi, Diễm Ngọc vô cùng phấn khởi, có thể giúp đỡ nàng, cô ta rất vui lòng.

Thanh Hề cố gắng nhớ lại sở thích của Phong Lư nhưng không sao nhớ nổi, thấy quần áo của hần đa phần là màu xanh và tím, nàng liền nói: “Nhờ chị làm thêm một cái túi tiền màu tím nữa, hoa văn tùy ý chị, chỉ cần mang ý nghĩa may mắn cát tường là được. Chả là em muốn tặng cho Quốc công gia.”

Diễm Ngọc vội đáp: “Phải đấy, phải đấy, tôi cũng đang không biết phải cảm tạ Quốc công gia như thế nào đây. Bây giờ tôi sẽ về làm ngay.”

Chưa tới hai ngày sau, Diễm Ngọc đã mang một túi tiền bằng gấm tím vô cùng tinh xảo đến cho Thanh Hề, hình thù trên túi rất độc đáo, là một đóa hoa mẫu đơn màu xanh nhạt, phối với hoa văn hình đám mây, trông cực kỳ hài hòa.

“Chị Diễm Ngọc thật biết cách phối màu.” Thanh Hề khen ngợi một cách chân thành. Phong Lư vốn không thích màu sắc sỡ, cái túi này trông rất nhã nhặn, chắc chắn sẽ vừa ý hần.

Thanh Hề rất thích cái túi này. Nàng nghĩ bụng, Diễm Ngọc thực là người biết điều, hình thù trên túi của Phong Lư không những là loài hoa mà nàng thích nhất mà trong màu sắc còn có tên của nàng.

là sự kén chọn nhau túi tiền không phải là chuyện đơn giản, nàng vẫn nên mang tặng thì hơn.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Nhạn Quay Về* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Quá mức hồ đồ

Type: um-um

Nếu không phải vạn bất đắc dĩ thì đời nào Thanh Hề muốn đến Tứ Tĩnh Cư, dù đã có tình lẻ rề nhưng cuối cùng vẫn phải đến nơi.

Thanh Hề thấp thỏm đứng trước bàn đọc sách của Phong Lư, càng nhìn hần dờ xem tập luyện chữ của mình tim càng đập dồn dập, hần càng trầm mặc càng khiến nàng sợ phát run.

Rất lâu sau, Phong Lư mới đặt tập luyện chữ của Thanh Hề xuống, chậm rãi nói: “Ta đã xem kỹ từng tờ một, hy vọng có thể tìm thấy một chút tiến bộ của nàng, thế mà nàng coi những lời ta nói như gió thoảng bên tai, từ bấy đến giờ vẫn không chịu luyện chữ đúng không?”

Thanh Hề thoát đồ mặt ngượng ngùng.

“Nàng đã không muốn luyện chữ thì đừng đến tìm ta nữa. Ta không có khả năng dạy học trò như nàng.” Phong Lư dường như không thể kiên nhẫn nữa, xua tay ý bảo Thanh Hề có thể đi.

“Không phải đâu, Đình Trục ca ca.” Thanh Hề cuống quýt thanh minh. Nàng không thể để chuyện nhỏ này làm mất lòng Phong Lư, nếu không những ngày tháng sau này sẽ khó sống nổi. “Thiếp rất muốn nghiêm túc luyện chữ, chỉ có điều hồi mùa xuân bị ốm một trận...” Thanh Hề càng nói càng lí nhí, chỉ vì nhớ tới nguyên nhân của trận ốm đó.

Phong Lư thấy mặt mũi Thanh Hề đỏ như gấc chín, màu đỏ Lan từ mặt xuống xương quai xanh và cả phần ẩn sau xiêm y của nàng. Đầu hạ tiết trời nóng bức, xiêm y mỏng manh không thể che được những đường cong quyến rũ của người thiếu nữ. Ánh mắt của Phong Lư vừa chạm đến bầu ngực căng tròn của nàng thì lập tức thu lại.

Hần ho khan một tiếng, hỏi: “thế sao khỏi bệnh rồi vẫn không chịu luyện?”

Thanh Hề thầm nghĩ: Vì không có ai thúc giục nên thiếp mới làm biếng thôi. Nhưng lời đáp đến khi ra khỏi miệng nàng thì lại thành: “Trong lúc bị bệnh buồn chán, thiếp vô tình giờ một cuốn sách ra xem, không ngờ càng đọc càng bị cuốn hút, sau đó không muốn làm việc gì khác.”

Phong Lư không tin, Thanh Hề trước nay không hề thích đọc sách. Hần liền hỏi: “Sách gì?”

“Là Sứ ký.” Thanh Hề hùng hồn đáp. thời gian gần đây, nàng lười biếng không luyện chữ đúng là vì bị cuốn sách đó hút hồn.

“Ồ, sách này thì nàng có thể đọc. Nói thử xem nàng đã đọc được những gì.” Phong Lưu gạt đầu ra về hải lòng, lại hỏi.

“Vâng. Thiếp ấn tượng nhất với chuyện của Liêm Pha và Lạn Tương Như. Lạn Tương Như đưa ngọc về Triệu khiến người ta khâm phục, nhưng thiếp thích nhất là truyện Liêm Pha mang roi thỉnh tội, đúng là làm được việc mà người bình thường không thể làm. Huống hồ biết sai chịu sửa là việc tốt.” Lời này nàng muốn thanh minh cho bản thân.

“Đọc sách là việc tốt, giúp người ta hiểu biết hơn, nếu nàng thích thì trong Tử Tinh Cư có phòng sách riêng, rồi cứ việc đến chọn mà đọc. Chính miệng nàng nói biết sai chịu sửa là việc tốt, thế thì từ ngày mai, mỗi ngày luyện viết ba đoạn văn chữ to, hai đoạn văn chữ nhỏ, mỗi tuần mang đến cho ta kiểm tra một lần.” Lời của Phong Lưu cho thấy hẳn hoàn toàn coi nàng như con gái, như một học trò.

Dứt lời, Phong Lưu quan sát phản ứng của Thanh Hề, sau đó lúng túng quay đi, Thanh Hề không hề phát giác ra sự lúng túng của hắn. Nàng nở nụ cười nịnh nọt, lấy túi tiền mà Đĩnh Ngọc làm ra, nói: “Thưa thầy, xin nhận một lạy của học trò. Túi tiền này coi như chút lễ mọn học trò hiểu kính với thầy.”

Phong Lưu nghĩ ngợi, thấy việc hắn kiểm tra chữ của Thanh Hề thật chẳng khác gì thầy giáo kiểm tra bài vở của học trò thì không kìm được mỉm cười. “Có học trò như nàng, thầy giáo không bị tức chết mới là lạ! Nàng có nhớ hồi nhỏ đã chọc giận bao nhiêu ông thầy, đuổi đi bao nhiêu ma ma không?”

Thanh Hề sao có thể không nhớ những “thành tích bất hảo” của mình, thế là nàng nói: “Đều tại tuổi nhỏ thiếu hiểu biết, bây giờ thiếp không dám chọc giận thầy giáo nữa rồi.”

Phong Lưu “ừ” một tiếng, cầm túi tiền Thanh Hề tặng lên xem rồi nói: “Bình thường ta không thích đeo thứ này, nhưng cái túi này cũng đẹp đấy, ta...”

Phong Lưu vốn định nói “ta sẽ đeo thử xem sao” nhưng nhìn lại thấy đường kim mũi chỉ vô cùng khéo léo, không có vẻ gì giống với đồ Thanh Hề làm ra, thế là hắn bỏ dờ câu trên, thay bằng: “Cái túi này do ai làm vậy?”

Thanh Hề nghe xong, len lén nhìn Phong Lưu, thấy vẻ mặt của hắn vẫn có chút ôn hòa thì đánh bạo đáp: “Là chị Đĩnh Ngọc làm ạ. Đình Trục ca ca thấy tay nghề của chị ấy thế nào, có phải là ăn đứt đồ của Cát Tường Phụng nổi tiếng kinh thành không?”

Thanh Hề ra sức tán dương nhưng chỉ đổi lại được một cái nhún mày của Phong Lưu. Lát sau hắn mới nói: “Đồ người khác làm nàng man đến tặng ta làm gì? Ta có đeo những thứ này bao giờ đâu, nàng mang về đi.”

Thanh Hề ngạc nhiên im bật, không biết đã đắc tội gì với Phong Lưu.

Phong Lưu thấy Thanh Hề phụng phịu, tỏ vẻ âm ức như thể thực sự không biết bản thân đã mắc phải lỗi gì thì trong lòng không khỏi trào dâng cảm giác chua chát. Đăm chiêu nhìn nàng lúc này đang quay nghiêng người về phía mình, những sợi lông tơ ở vành tai dưới ánh nắng chao nghiêng hiện lên thật rõ nét, Phong Lưu bỗng nhớ đến sự gần gũi hôm nào, lại thấy đáng và ngu ngơ không hiểu chuyện của nàng, lòng hắn càng thêm phiền muộn.

“Thôi nàng về đi, ta còn có việc.”

Thanh Hề bị thái độ sớm nắng chiều mưa của Phong Lưu làm cho hồ đồ, càng không hiểu hắn nghĩ gì thì lại càng sợ hãi hắn, thế là nàng đành hậm hực mang túi tiền về.

Sau hôm đó, hai vợ chồng cũng thỉnh thoảng chạm mặt nhau ở chỗ thái phu nhân. Gần như lần nào cũng vậy, Phong Lưu đều coi Thanh Hề chẳng khác gì hai đứa cháu trai nhà nhị gia và tam gia để mà dạy dỗ, dặn dò nàng nào là phải chăm sóc thái phu nhân cho tốt, nào là không được tùy tiện làm càn, nào là phải chung sống hòa thuận với các chị em dâu, vân vân; khiến cho Thanh Hề vừa nghe thấy tên hắn hoặc thoáng nhìn thấy bóng dáng hắn là lập tức hận không có cái lỗ nê nào để chui xuống trốn. Mỗi lần trông thấy cảnh này, thái phu nhân đều chỉ biết lắc đầu ngán ngẫm.

Cuối cùng, thái phu nhân đành phải báo Phong Lưu không cần đến thỉnh an nữa để Thanh Hề đỡ mất tự nhiên, mà bọn Tấn Ca Nhi, Hiên Ca Nhi mỗi lần gặp hắn cũng không phải sợ run cầm cập như chuột nhìn thấy mèo. Lâu dần, Tấn Ca Nhi và Hiên Ca Nhi đều rất có cảm tình với Thanh Hề, luôn miệng gọi nàng là bác rất ngọt ngào, có thứ gì ngon đều để phần cho nàng.

Thanh Hề cũng rất quý các cháu, có đồ ăn ngon, đồ chơi đẹp, nàng đều nhường cho chúng, bác cháu thân thiết đến mức thái phu nhân phải cười, nói nàng chẳng khác gì trẻ con, rồi bà lại lo lắng không biết sau này nàng sẽ quản lý phủ quốc công kiểu gì.

Đến tháng Sáu thì có tin tốt lành, đó là đã tìm được mối tốt cho chị em nhà họ Phòng. Đối phương tuy dòng dõi không cao nhưng gia thế trong sạch, là một tú tài hai mươi một tuổi, nhà ở miền Nam. Nghe chị họ của thái phu nhân kể, người này nhân phẩm tướng mạo đều không tồi, quan trọng nhất là ở xa kinh thành, sẽ không bị tên La Chí Kiệt nhòm ngó.

Cuộc hôn nhân này nhìn từ góc độ nào cũng thấy rất thích hợp với Phòng Đĩnh Ngọc, nhưng Thanh Hề lại một mực muốn giữ cô ta ở lại. Mấy tháng nay, nàng đã không ít lần biểu lộ sự quyến luyến của mình trước mặt Phòng Đĩnh Ngọc, hơn nữa hai người rất hòa thuận, Đĩnh Ngọc cũng biết cách đối nhân xử thế.

“Mẹ, đừng gả chị Đĩnh Ngọc đi xa thế có được không, con không nỡ, con...” Thanh Hề lo lắng nhìn thái phu nhân.

“Ta biết tâm tư của con, cũng rất thích con bé Đĩnh Ngọc, chỉ có điều Phong Lưu cứ lần khăn không tỏ thái độ, mà ta thấy Phòng phu nhân cũng không thích cho con gái đi làm thiếp.” Thái phu nhân dỗ dành Thanh Hề.

“Làm thiệp cho người đương nhiên không ai muốn, nhưng con nhất định sẽ đối xử tốt với chị Điểm Ngọc.” Thanh Hề trân trân nhìn thái phu nhân.

Thái phu nhân thờ dài một tiếng, nói: “Phong Lư không phải là người tùy tiện, con cứ nhìn cách sống của nó bao năm nay thì biết. Nếu con có thể thuyết phục Phong Lư gật đầu đón Điểm Ngọc vào cửa thì ta sẽ mặt dày mày dạn đi nói chuyện với Phòng phu nhân.”

Thanh Hề được lời như cời tấm lòng, ôm thái phu nhân hôn một cái, nói: “Vẫn là mẹ thương con nhất.”

Hành động của nàng khiến thái phu nhân dờ khóc dờ cười. “Haizz... Cái con bé này, lớn dần này rồi mà chẳng khác gì trẻ con.”

Thanh Hề nói chuyện với thái phu nhân thêm một lúc nữa rồi đi tìm Phòng Điểm Ngọc.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Nhạn Quay Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Những lời cảnh tỉnh

Type: thienyet98

Lúc này, Phòng Điểm Ngọc đang ở trong phòng đọc sách, Thanh Hề vừa bước vào liền thấy đúng là “buồn ngủ lại gặp chiếu manh”. Nàng cất tiếng hỏi: “Chị Điểm Ngọc đang xem sách gì thế?”

Điểm Ngọc thấy là Thanh Hề tới, vội vàng đặt cuốn sách xuống, vừa mời ngồi vừa rót nước cho nàng. Hai người tâm sự với nhau.

“Thật không ngờ chị Điểm Ngọc lại thích đọc sách như vậy”.

“Ta chỉ đọc chơi thôi chứ nào biết được mấy chữ”. Phòng Điểm Ngọc ngượng ngừng đáp.

“Người xưa thường nói đọc sách là tốt, dù là sách gì cũng có ích. Quốc công gia cũng thường bảo rằng đọc sách giúp người ta thêm hiểu biết, dặn em phải thường xuyên đọc”.

“Ồ?” Điểm Ngọc có vẻ ngạc nhiên, hỏi: “Người ta đều nói phụ nữ không tài mới có đức, sao Quốc công gia lại thích phụ nữ đọc sách nhỉ?”

“Mấy kẻ nói phụ nữ không tài mới có đức chắc chắn là những gã đàn ông vừa thiếu tài vừa kém đức, bọn họ sợ nữ giới chúng ta đọc sách rồi học cao hiểu rộng hơn họ chứ gì. Quốc công gia đương nhiên không nghĩ như vậy”.

Thanh Hề đưa mắt nhìn quanh một lượt rồi nói tiếp: “Hon nữa, Tứ Tĩnh Cư của Quốc công gia có một kho sách riêng, có rất nhiều sách quý hiếm. Nếu chị Điểm Ngọc thích thì chúng ta có thể cùng đến đó xem”.

Phòng Điểm Ngọc vội vã lắc đầu, cô ta tự biết thân phận thấp kém của mình, sao dám đến Tứ Tĩnh Cư. Hiềm một nỗi Thanh Hề lại quyết tâm phải kéo cô ta đến Tứ Tĩnh Cư cho bằng được.

Bình thường, Phong Lư và Phòng Điểm Ngọc gần như không chạm mặt nhau. Thanh Hề nghĩ rằng người con gái tài mạo song toàn như Phòng Điểm Ngọc, Phong Lư chắc chưa gặp nhiều; nếu được chính mắt nhìn thấy thì chắc chắn sẽ không cự tuyệt. Trên đời này có người đàn ông nào không háo sắc?

Điểm Ngọc sống chết không lay chuyển được Thanh Hề, đành phải theo nàng đi. Thực ra trong lòng Thanh Hề cũng thấp thỏm bất an, tuy Phong Lư nói rằng nàng có thể đến Tứ Tĩnh Cư đọc sách nhưng chẳng rõ có cho phép thật hay không. Chưa kể dạo gần đây mỗi lần gặp hấn, hấn đều nghiêm mặt, không dạy dỗ việc này thì là dặn dò việc nọ, thật sự khiến người ta sợ hãi.

Nghe ngóng được Phong Lư đã về phủ, Thanh Hề liền kéo Điểm Ngọc đi như bay đến Tứ Tĩnh Cư, nhưng đến cổng rồi, nàng lại có chút do dự. Nàng lau hai bàn tay ướt đầm mồ hôi vào váy rồi nói với Phòng Điểm Ngọc: “Chị Điểm Ngọc, chị có sợ Quốc công gia không?”

Phòng Điểm Ngọc đã gặp Phong Lư mấy lần nhưng chưa bao giờ nói chuyện với hấn, cô ta chỉ cảm thấy hấn rất anh tuấn khôi ngô, phải cái tính cách quá nghiêm túc, lạnh lùng; ngoài ra không còn ấn tượng gì khác.

Chưa chờ Điểm Ngọc đáp lời, Thanh Hề đã chốt dạ, cười nói: “Chị đừng lo, thực ra Quốc công gia không đáng sợ một chút nào”.

Phòng Điểm Ngọc thấy bàn tay Thanh Hề run rẩy thì không khỏi bán tín bán nghi.

Thanh Hề hít một hơi thật sâu rồi mới dẫn Diễm Ngọc đi tiếp, trong bụng thầm nghĩ hy vọng Diễm Ngọc nể tình nàng liều chết xả thân mà cố gắng đến cùng.

Đến trước cửa Tứ Tĩnh Cư, Thanh Hề nói với thư đồng canh cửa: “Người đi bẩm với Quốc công gia rằng ta đến mượn mấy cuốn sách”.

Thư đồng vâng lời, không bao lâu sau đã chạy ra mời Thanh Hề: “Bẩm, Quốc công gia mời phu nhân vào thư phòng ạ”.

Thanh Hề gật đầu, quay lại kéo tay Phòng Diễm Ngọc cùng đi vào.

Vừa vào đến cửa, nàng đã đánh tiếng: “Đình Trục ca ca, thiếp đến mượn mấy cuốn sách, không ngờ chị Diễm Ngọc cũng thích đọc sách, thế là thiếp liền đưa chị ấy cùng tới đây”.

Dứt lời, nàng liền túm Phòng Diễm Ngọc đang cố trốn sau lưng nàng lên phía trước. “Quốc công gia, đây chính là chị Diễm Ngọc”.

Phòng Diễm Ngọc vội vàng thỉnh an Phong Lư, sau đó im lặng đứng sang một bên, cúi gằm mặt không dám ngẩng lên.

Ánh mắt của Phong Lư dò hỏi người Diễm Ngọc, chuyển lên khuôn mặt của Thanh Hề. Hắn lạnh nhạt nói: “Hôm nay ta phải tiếp khách, đợi hôm khác nàng đến mượn sách đi”.

Nghe thấy lời này, cơ thể cứng đờ của Phòng Diễm Ngọc thả lỏng thấy rõ, còn Thanh Hề thì lại tỏ vẻ vô vùng thất vọng, khó khăn lắm nàng mới gom đủ dũng khí để dẫn người ta tới, thế mà Phong Lư lại không muốn tiếp. Đúng lúc nàng định đi về thì Phong Lư lại lên tiếng giữ người: “Bảo Căn Hòa đưa chị Diễm Ngọc của nàng về, ta còn có chuyện cần dặn dò nàng”.

Thanh Hề quay người lại như một con rối, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười. Đôi mắt nhìn bóng dáng Phòng Diễm Ngọc xa dần, nàng chỉ hận không thể mọc cánh để bay theo cô ta.

Tuy thời gian Thanh Hề và Phong Lư ở bên nhau không được coi là nhiều nhưng Thanh Hề ít nhiều cũng cảm nhận được cảm xúc của Phong Lư đã thay đổi. Hôm nay chắc chắn vận may không mỉm cười với nàng rồi.

Phong Lư thấy Phòng Diễm Ngọc đã đi rồi, mới đứng dậy bước đến ngồi cạnh cửa sổ hướng nam, nói: “Thính Tuyền, người lui ra đi, không được sự cho phép của ta, không cho ai đến gần Tứ Tĩnh Cư”.

“Vâng, thưa Quốc công gia”. Thính Tuyền vâng dạ lui ra.

Thanh Hề run lấy bầy chực ngả.

Phong Lư trầm tư ngồi trên giường sưởi, hồi lâu không lên tiếng, hắn không bảo Thanh Hề ngồi xuống mà chỉ nhìn nàng với ánh mắt lạnh lùng, khiến nàng toát đầy mồ hôi lạnh.

“Là ý của mẹ hay ý của nàng?” Một lúc lâu sau, Phong Lư mới hỏi.

Thanh Hề tự nhủ hồng bét rồi, đều tại nàng tự cho mình là thông minh, coi người khác như kẻ ngốc. Phong Lư sao có thể không nhận ra ý định của nàng.

Nàng không biết nên trả lời thế nào cho phải. Trục giác mách bảo nàng nói là ý của thái phu nhân nhưng ngay từ đầu thái phu nhân đâu có đồng ý, tất cả đều là nàng tự biên tự diễn, ngộ nhờ Phong Lư chạy đi hỏi thái phu nhân thì lại càng hỏng việc. Chính vì thế, Thanh Hề hết can mồi lại vận vẹo ngón tay một hồi mà vẫn không dám đáp lời.

“Như vậy là ý của nàng sao?” Giọng nói của Phong Lư bỗng trở nên nhẹ nhàng hẳn, nhưng Thanh Hề lại cảm thấy chẳng khác gì khoanh khắc trời yên biển lặng trước cơn giông tố, khiến người ta run rẩy tận đáy lòng.

“Vâng, chỉ vì thiếp...” Thanh Hề cuống quýt giải thích.

Nhưng Phong Lư căn bản không muốn nghe lời giải thích của nàng, giọng nói càng như gió thoảng: “Nàng thấy con người Phòng phu nhân thế nào?”

Thanh Hề lặng người không đáp.

“Bà ấy là người trọng sĩ diện đến mức mười năm trước, chỉ vì một câu miệt thị khinh thường của nàng mà không chịu tới phủ ta lần nào nữa, nàng cho rằng bà ấy sẽ đồng ý để con gái mình làm thiếp sao?” Càng nói, Phong Lư càng lớn tiếng. “Nếu muốn như vậy thì sao bà ấy không gả Diễm Ngọc cho tên La Chí Kiệt luôn đi, để thành người một nhà với Tấn Vương?”

Chuyện đó Thanh Hề biết nhưng nàng không nghĩ rằng Phong Lư cũng đã biết. Có những người chẳng cần phải đích thân đi nghe ngóng, chỉ cần dựa vào thái độ của kẻ khác thôi cũng đoán được tám, chín phần. Phong Lư chính là người như vậy.

“Nàng dựa vào đâu mà dám chắc Phòng phu nhân sẽ chấp nhận sự sắp đặt của nàng, nàng muốn ép người ta lấy thân báo đáp ư?” Những lời nói của Phong Lư càng lúc càng sắc nhọn như dao.

Thanh Hề không gánh được tội danh “ép người ta lấy thân báo đáp”. Nàng cuống cuống nói: “Không, thiếp không có ý đó, nếu chị Điểm Ngọc không chịu thì thiếp... thiếp cũng không ép chị ấy. Chỉ là thiếp và chị ấy khá thân thiết...”

“Nàng vẫn không hiểu.” Phong Lư tức giận đập bàn đánh “rầm” một tiếng. “Chuyện này một khi đã nói ra, dù nàng không có ý ép buộc người ta báo đáp nhưng Phòng cô nương sẽ nghĩ sao đây? Nếu cô ấy không bằng lòng thì sau này sẽ chẳng muốn qua lại với phủ quốc công nữa. Chẳng phải nàng rất yêu quý chị Điểm Ngọc của nàng sao, nàng không sợ làm tổn thương cô ấy ư?”

Thanh Hề khóc thút thít, tự mình kiểm điểm, đúng là nàng chưa từng nghĩ đến cho Điểm Ngọc, nàng chỉ cảm thấy đây là một cuộc hôn nhân tốt, Điểm Ngọc sẽ không phải lo lắng sợ hãi nữa, vào phủ quốc công rồi, nàng sẽ đối xử với cô ta như chị em, chuyện này chỉ có lợi không có hại. Nhưng từ đầu tới cuối, nàng chưa bao giờ đặt mình vào vị trí của Điểm Ngọc để suy nghĩ, rốt cuộc làm như vậy có thực sự tốt cho cô ta hay không.

“Thiếp sai rồi, thiếp không nên làm như vậy, thiếp đã không suy nghĩ cho chị Điểm Ngọc.” Thanh Hề òa khóc nức nở, hai vai run rẩy trông vô cùng tội nghiệp.

Phong Lư thở dài một tiếng, dang tay ôm lấy nàng, nói: “Sao nàng cứ mãi không chịu trưởng thành, không chịu suy nghĩ cho thấu đáo như vậy chứ.” Không chịu trưởng thành là một cách nói khác của ích kỷ.

Thanh Hề ngước đôi mắt ngán lệ lên nhìn hắn, nghẹn ngào nói: “Thiếp vì... vì...” Nghĩ đến đây, nàng càng không kìm lòng được, khóc dữ dội hơn.

“Vì sao?” Phong Lư một tay ôm chặt vai Thanh Hề, tay còn lại đưa lên khẽ vuốt tóc nàng.

“Vì mẹ muốn có cháu bé, vì phủ quốc công cần một thế tử.” Thanh Hề cay đắng nói, tự hận mình không dám kể hết sự thật với Phong Lư.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Nhạn Quay Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Ngày hè nóng nực

Type: thienyet98

Nghe thấy lời này, Phong Lư liền cảm thấy nhẹ nhõm một cách kì lạ, hắn rất tin tưởng vào khả năng của mình.

Nghĩ lại thì Thanh Hề đã về phủ được hai năm rưỡi, vậy mà vẫn chưa có tin vui, người ngoài đương nhiên sẽ dị nghị, nói ra nói vào, khó trách nàng lại nảy ra ý định đó. Nói đi nói lại vẫn là hắn chưa suy nghĩ thấu đáo.

Ngón tay Phong Lư nhẹ nhàng mon trón gò má trắng hồng của Thanh Hề, vuốt ve âu yếm. “Thế mà ta cứ tưởng việc gì ghê gớm, nàng không phải lo, rồi mẹ sẽ có cháu bé, phủ quốc công sẽ có thế tử.”

Thanh Hề không hiểu tại sao Phong Lư lại có vẻ tự tin như thế, khẽ ngẩng đầu nhìn hắn.

Phong Lư nhìn thấy chớp mũi Thanh Hề đỏ ửng lên vì khóc, cặp môi anh đào cũng đỏ hồng, càng thêm hút hồn, hắn liền dịu dàng nói: “Nàng còn nhỏ, đợi nàng lớn thêm chút nữa, chúng ta tự nhiên sẽ có con.”

Thực ra Thanh Hề cũng đâu còn nhỏ nữa, rất nhiều cô nương hơn mười sáu tuổi đã có thể làm mẹ rồi. Chỉ là trong mắt Phong Lư, nàng vẫn còn là một đứa trẻ, chẳng khác gì đứa bé bọc trong tã lót được mẹ hắn đưa về năm xưa.

Nghe thấy những lời của Phong Lư, Thanh Hề lại càng cảm thấy buồn bã, cho dù có lớn thêm bao nhiêu tuổi đi nữa thì cũng không thể có con. Nghĩ đến đây, nàng lại không cầm được nước mắt.

Phong Lư không biết phải dỗ dành thế nào, chỉ đành ôm chặt lấy nàng, vỗ vai nàng, nói: “Thôi được rồi, mới sáng có mấy câu mà nàng đã nước mắt ngấn nước mắt dài. Từ nay về sau không được phép làm những việc ngu ngốc như vậy nữa. Nghe nói mẹ đã tìm được một mối tốt cho Phòng cô nương, nếu thực sự yêu quý chị Điểm Ngọc của nàng thì có thể tặng thêm của hồi môn cho cô ấy.”

Sau đó, Phong Lư gọi Cầm Họa tới hầu hạ Thanh Hề rửa mặt. Đến lúc này nàng mới thôi khóc, rửa mặt chải đầu rồi đến chỗ thái phu nhân.

Bị Phong Lư mắng, Thanh Hề thực sự hổ thẹn không dám gặp Phòng Điểm Ngọc, may mà tên đã lên cung nhưng chưa kịp bẩm, mà Điểm Ngọc cũng không biết rõ sự tình nên nàng mới có thể yên lòng, tự nhiên cũng hết lòng thu xếp cho hôn sự của Điểm Ngọc. Tặng vàng bạc thì Phòng phu nhân không chịu nhận, Thanh Hề đành tặng đồ dùng hằng ngày làm của hồi môn.

Từ rương hòm gương hộp cho tới trà bánh dùng thường ngày, thứ nào cũng tràn trề và là hàng cao cấp, đến nỗi có người hầu còn nói đùa không phải là Phòng phu nhân gả con gái mà là phu nhân quốc công gả con đi, ai nấy đều trầm ngưỡng mộ, không biết Phòng Điểm Ngọc đã làm gì mà lấy được lòng Thanh Hề như vậy.

Vì sợ đêm dài lắm mộng, Phòng phu nhân quyết định tổ chức hôn lễ vào tháng Tám, nhanh chóng thương lượng với nhà trai, nhà gái đi đưa dâu. Phong Lư còn cất cử một quân sự họ Ngô đi theo để hộ tống. Phòng phu nhân hết lời cảm tạ.

Sau khi Phòng Đĩnh Ngọc đi lấy chồng, Phòng phu nhân nhất quyết không chịu quấy quả phủ Tề Quốc công nữa, dẫn Đĩnh Tú về nhà. Tuy thu nhập chẳng đáng là bao nhưng bà ấy vẫn đến am Ninh Phúc ở ngoại thành, thả ba cây trường mình dâng cho thái phu nhân, Thanh Hề và Phong Lư, hằng tháng đều đặn công đức một trăm xu tiền nhang dầu. Những chuyện nhỏ nhặt này không nhắc đến nữa.

Mẹ con Phòng phu nhân đi rồi, Thanh Hề lại ảo não vì chuyện của Phong Lư. Nàng vốn đã “chấm” Đĩnh Ngọc, nếu cô ta được rước về phủ thì cả nhà vẫn có thể sống hòa thuận, nhưng Phong Lư vô tâm, Thanh Hề lại càng đau đầu vì chuyện nạp thiếp. Chưa kể nàng vẫn còn để bụng việc bị Phong Lư mắng là làm chuyện ngu ngốc, thế nên càng muốn tránh mặt hẳn.

Ngày hè nóng nực, động tay vào việc gì cũng thấy khó chịu bức bối. Thanh Hề không thích ra ngoài vào những ngày nắng nóng mà trong phủ cũng chẳng có ai để tâm tình. Nhị phu nhân trầm lặng cứng nhắc, tam phu nhân hoạt bát nhưng lại thích đàm tiếu chuyện thị phi, còn Thương Nhược Văn thì khôi hài nhếch nhếch, có thể sống dưới một mái nhà với Thanh Hề đã là việc không dễ dàng rồi, đừng nói đến chuyện cùng nhau tâm sự.

Bất đắc dĩ, Thanh Hề chỉ có thể tìm các cháu để chơi đùa. Tấn Ca Nhi nhà nhị gia, Hiên Ca Nhi và Mi Thư Nhi nhà tam gia đều thích chơi với nàng. Vì Thanh Hề được thái phu nhân nuông chiều từ nhỏ nên trong phủ không có ai dám làm phật ý nàng, thậm chí còn phải ra sức nịnh nọt lấy lòng nàng, thế cho nên, nàng giỏi chơi còn hơn cả nữ công gia chánh.

Chuyện này thái phu nhân tuy biết nhưng không quản, nhiều lúc nàng đùa nghịch quá trớn, tam phu nhân cũng châm chọc một hai câu, nhưng thái phu nhân chỉ cười khà khà, nói Thanh Hề vẫn còn trẻ con lắm. Chuyện cứ thế mà qua đi.

Hôm nay, Thanh Hề vừa mới ngủ trưa dậy, Tấn Ca Nhi và Hiên Ca Nhi đã dắt Mi Thư Nhi đến Lan Huân Viện, kêu gào rủ Thanh Hề đi chơi nhảy dây. Vì thời tiết quá nóng bức nên thầy giáo cho Tấn Ca Nhi nghỉ hè một tháng, đến tháng Chín mới phải đi học tiếp. Thanh Hề tuy đáng đo dôi chút nhưng cuối cùng vẫn không nỡ làm Tấn Ca Nhi mất hứng.

“Đại bá nương, chúng ta đi đâu nhảy dây?” Mi Thư Nhi năm nay mới bốn tuổi dụi mắt về ngái ngủ, hỏi.

“Bá nương là người lớn, không thể đùa nghịch nhiều, chúng ta tìm chỗ nào râm mát lại vắng người đi.”

“Con biết một chỗ.” Tấn Ca Nhi lập tức tiếp lời, sau đó hớn hờ dẫn cả đám đến góc tây nam của hoa viên, đi qua cây cầu tre, men theo con suối nhỏ uốn lượn, quả nhiên đã tìm thấy một bãi đất trống giữa rừng trúc, vừa mát mẻ vừa yên tĩnh, ai nấy đều thích thú.

Thanh Hề bảo Lâm Tang và Thôi Xán mỗi đứa cầm một đầu câu sơi dây thừng dài, kẻ đó lại sai a hoàn hầu hạ Tấn Ca Nhi và Hiên Ca Nhi giữ hai sơi dây thừng khác. Kiểu chơi này có độ khó cực kì lớn.

Mấy đứa trẻ hoan hô ầm ĩ, Mi Thư Nhi tròn mắt nhìn Thanh Hề nhảy qua nhảy lại như con thoi giữa ba sơi dây thừng, lợi hại hơn là khi nhảy lên không trung nàng còn có thể tạo ra các tư thế khác nhau, bao gồm cả tư thế đá cầu. Đừng nói là bọn Mi Thư Nhi, ngay cả Lâm Lang và Thôi Xán cũng bị tuyệt kĩ nhảy dây của Thanh Hề làm cho mắt tròn mắt dẹt.

“Phu nhân đến trước cổng chùa Bảo Quốc biểu diễn được đấy nhì.” A hoàn hầu hạ Mi Thư Nhi mới vào phủ được hai năm, Xuân Thủy, trầm trồ.

Lâm Lang lập tức trừng mắt, mắng: “Ngươi nói linh tinh cái gì đấy?”

Xuân Thủy biết mình đã lỡ lời, vội vàng quỳ xuống, nói: “Nô tì biết lỗi rồi, nô tì nói linh tinh...”

Thanh Hề đang chơi vui vẻ, nhìn thấy người hầu khóc lóc nước nỡ, bèn nói: “Lâm Tang, đừng dọa nó nữa. Ta cũng thấy ta mà đến chùa Bảo Quốc biểu diễn thì đảm bảo chật ních người xem” Mặc dù Thanh Hề chưa bao giờ đi xem biểu diễn xiếc ở quảng trường trước cổng chùa Bảo Quốc nhưng vẫn biết đó là nơi tập trung các nghệ nhân biểu diễn ở kinh thành, không có bản lĩnh thực sự thì không dám khoe tài ở đó.

Ở kinh thành có hai ngôi chùa lớn, một ở phía đông, một ở phía tây, lần lượt tên là chùa Thiên Ninh và chùa Bảo Quốc. Mỗi kì lễ hội, quảng trường trước cổng chùa Bảo Quốc luôn thu hút rất nhiều nghệ nhân đến biểu diễn kiếm tiền, vì người đông nên dễ nổi tiếng, có khi còn được quan lớn nhà giàu nghe tiếng đến xem. Thái phu nhân chê chùa Bảo Quốc ồn ào phức tạp nên thường đến chùa Thiên Ninh lễ Phật.

“Bẩm phu nhân, hay là chúng ta về đi, Xuân Thủy nói thế, khó tránh kẻ khác đàm tiếu, nếu chuyện này mà đồn ra ngoài, e sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng của phu nhân.” Lâm Tang cất tiếng khuyên nhủ, nó chưa từng nhìn thấy vị phu nhân nào lại đi đùa nghịch cùng một đám trẻ con cả.

“Đừng, bá nương dạy cháu, dạy cháu.” Mi Thư Nhi không đồng ý, kéo tay Thanh Hề, méo máo chực khóc.

Mi Thư Nhi xinh xắn đáng yêu, Thanh Hề tất nhiên không nỡ làm cháu buồn, liền nói: “Được, được, bá nương dạy cháu.”

Thế là lời của Lâm Lang đã biến thành nước đổ lá khoai. mấy đứa trẻ cười đùa ầm ĩ, Thanh Hề dắt tay Mi Thư Nhi, Tấn Ca Nhi và Hiên Ca Nhi cùng nhảy dây, trông như một đàn bướm vờn quanh đóa hoa. Tiếng cười nói vang vọng chi e cách mười trượng cũng nghe thấy.

Lâm Lang và Thôi Xán sốt ruột khuyên nhủ nhưng không thể can nổi một đám người đang cao hứng. Lúc đầu, mọi người còn nhỏ tiếng, nhưng về sau, mỗi lần Thanh Hề làm một động tác khó là cả bọn lại hoan hô ầm ĩ cả lên.

Phong Lư về phủ, trên đường về Tử Tịnh Cư thay áo, bỗng nghe thấy góc tây nam vọng đến tiếng cười nói ồn ào. Hắn liền nhíu mày, hỏi: “Thính Tuyền,

ai làm ồn ở bên đó vậy, ma ma quản lí hoa viên đâu?”

Bạn đang đọc truyện *Đôi Nhạn Quay Về* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Sợ hãi

Type: thienyet98

“Nô tài đi ngay.”

Thính Tuyền tìm thấy ma ma quản sự hoa viên ở góc tây nam của rừng trúc, lúc này Vương ma ma đang xem bọn Thanh Hề nhảy dây, ngoài bà ta ra còn có mấy người hầu lớn tuổi khác cũng tụ tập xem cảnh náo nhiệt. Chẳng ai dám tiến lên hỏi một câu vì đều chưa chán sống.

Thính Tuyền vừa nhìn thấy cảnh đó liền sững sờ, sau đó ba chân bốn cẳng chạy về bẩm báo với Phong Lư.

Hàng lông mày của Phong Lư càng nhíu chặt lại, hần liền chuyển hướng đi đến rừng trúc.

Lúc này, Thanh Hề đang mải mê chơi đùa, không hề để ý tới sự xuất hiện của Phong Lư.

Vừa tới nơi, Phong Lư liền nhìn thấy Thanh Hề đá quả cầu lên không trung, nhảy qua ba sợi dây thừng rồi thực hiện động tác “én vẩy đuôi”, xoay người một cái, ngay cả đầu cũng không hề ngoảnh lại mà vẫn đón được quả cầu. Đám người đứng xem vỗ tay khen hay rối rít, ngay cả Thính Tuyền đứng phía sau Phong Lư cũng không nhịn được trầm trồ thán phục. Phong Lư lập tức trừng mắt lườm Thính Tuyền, khiến nó sợ hãi cúi gầm mặt xuống nhìn chân.

Thanh Hề ở bên này đương đắc ý, không phát hiện ra xung quanh bỗng nhiên im thin thít, đến khi nàng quay đầu lại thì đã thấy “Diêm vương mặt lạnh” đứng đó rồi. Đây là biệt hiệu mà nàng đặt riêng cho Phong Lư.

Thanh Hề giật mình run rẩy, người hầu bắt đầu thỉnh an, Mi Thư Nhi còn nhỏ cũng biết điều im lặng, lễ phép chào: “Đại bá phụ vạn phúc.”

Thanh Hề sợ đến mức toàn thân nổi da gà, tiến tới thò thẻ thăm dò: “Quốc công gia.”

Phong Lư không lên tiếng, ánh mắt lạnh lùng quét một vòng, tất cả mọi người liền cuống quýt tháo chạy. Xuân Thủy dắt tay Mi Thư Nhi, khẽ nói: “Tiểu thư, chúng ta mau về thôi, muộn rồi, kéo tam phu nhân lo lắng đấy.”

Thấy Phong Lư không ngăn cản Mi Thư Nhi, người hầu của Tần Ca Nhi và Hiên Ca Nhi cũng lấy cớ chạy thoát thân. Nháy mắt, trong rừng trúc chỉ còn lại Thanh Hề và người hầu của nàng.

Phong Lư thấy Thanh Hề mải chơi đến mức cả người đầm mồ hôi, thấm ướt cả một mảng yếm, ngực phập phồng dữ dội vì thở gấp, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, tuy có phần nhếch nhác nhưng đôi má phấn hồng vẫn sáng bừng như ánh hoàng hôn, đôi môi đỏ tươi căng bóng khiến người khác mê mẩn, nhất là bầu ngực vẫn không ngừng nhấp nhô, cổ áo ướt mồ hôi càng dính chặt vào người nàng. Phong Lư nhớ đến bầu ngực căng tròn sau lần áo, cả người liền căng thẳng, lại nghĩ đến chuyện người xung quanh đây đều đã nhìn thấy dáng vẻ mê người này thì giận sôi người, trừng mắt với Thính Tuyền, quát: “Người ra ngoài canh chừng.”

Thính Tuyền đi rồi, Phong Lư mới quay lại mắng Thanh Hề: “Nàng lớn rồi, sao vẫn còn theo bọn Mi Thư Nhi đùa nghịch vậy?”

Thanh Hề nhủ thầm Mi Thư Nhi, bá nương xin lỗi con nhé, rồi đáp: “Thiếp không đỡ được Mi Thư Nhi, tại nó gào khóc nằng nặc đòi đi nhảy dây.” Mấy chuyện kiểu này mà nói là do người lớn đầu têu thì chắc chắn không ổn, Phong Lư nhất định không nỡ trách phạt trẻ con, tuy làm thế không được hay cho lắm nhưng nhìn thấy cặp lông mày dựng đứng của Phong Lư, Thanh Hề biết hần đang vô cùng tức giận.

Phong Lư bị Thanh Hề làm cho tức nghẹn họng, rõ ràng là nàng phạm lỗi mà lại đổ tội lên đầu bọn trẻ con. Nhưng hần không muốn khiến nàng mất mặt trước mặt đám người hầu nên cố kìm nén cơn giận.

Thanh Hề thấy Phong Lư không nói gì nữa nhưng ánh mắt lại quét qua chỗ Lâm Tang và Thôi Xán thì chột dạ. Lâm Tang và Thôi Xán lại càng sợ hãi, quỳ sụp xuống đất. Thái phu nhân cho hai đứa hầu hạ Thanh Hề chính là để chúng nó nhắc nhở, khuyên can nàng.

“Xin đừng trách hai đứa nó. Cả hai đứa đều rất hiểu chuyện, một mực khuyên can thiếp, thiếp nghe thấy phiền nên bướng bỉnh ép chúng nó giữ dây thừng.” Thanh Hề gục đầu xuống giải thích nhưng làm người hầu mà không khuyên nổi chủ nhân cũng đủ để Phong Lư trừng phạt.

Lâm Tang và Thôi Xán dập đầu sát đất, không biết sẽ gặp phải kết cục như thế nào.

Phong Lư cân nhắc một chút, thấy tay Thanh Hề nắm chặt vào vạt áo, liền biết nàng rất thương hai a hoàn này. Thế là hần nói: “Bảo hai đứa đến chỗ nhị phu nhân nhận phạt, cứ nói là lệnh của ta, mỗi đứa trừ ba tháng tiền lương.”

Nghe xong, ba người đều thở phào nhẹ nhõm. Trừ lương là chuyện nhỏ, nếu bị bán hay bị đuổi đi mới là chuyện lớn.

Thanh Hề vừa mới thở phào thì lại nghe Phong Lưu hỏi: “Bảo nàng luyện chữ, hằng tuần mang đến cho ta xem, sao mấy tháng rồi không thấy đã động gì?”

Thanh Hề sững người nhưng trong lòng vẫn cảm thấy nhẹ nhõm, chỉ cần hần không phạt nàng tội đùa nghịch là được rồi. Nàng cúi gằm mặt nhìn chân, ngoan ngoan đáp: “Ngày nào thiếp chả luyện chữ, chỉ có điều dạo trước bận chuyện hôn sự của chị Diễm Ngọc, gần đây lại thấy Quốc công gia bận bịu nên thiếp không dám tới quấy rầy.”

Phong Lưu có bao giờ được nhân hạ, thế mà trước giờ nàng muốn thì vẫn cứ tới quấy rầy. Cả hai đều biết đây chỉ là lí do lí trấu.

Buổi tối Phong Lưu còn phải đi dự tiệc, hôm nay về sớm cũng là để thay quần áo. “Tối mai mang đến Tứ Tĩnh Cư cho ta xem.”

“Vâng.”

Dứt lời, Phong Lưu phẩy tay áo bỏ đi.

Thanh Hề đứng đó vuốt ngực, hỏi: “Sao hôm nay Quốc công gia về sớm thế không biết?”

Tất nhiên là Lâm Tang và Thôi Xán cũng không biết câu trả lời.

“Đúng là xui xẻo, khó khăn lắm mới được ra ngoài chơi một lần, lại bị bắt gặp.” Thanh Hề than thở đầy vẻ luyến tiếc. Lâm Lang và Thôi Xán đứng đằng sau lau mồ hôi, thầm nhủ vị chủ nhân này đúng là khó hầu hạ, nghiêm khắc quá thì nàng đến chỗ thái phu nhân làm nũng, thái phu nhân liền chê chúng nó làm chuyện, nhưng nếu không nghiêm khắc thì Quốc công gia lại trách chúng nó làm nô tì mà không biết khuyên can chủ, là tội bất trung.

Thanh Hề trở về Lan Huân Viện, Lâm Lang hầu hạ nàng tắm gội thay xiêm y. Thanh Hề liền sai nó soạn tập giấy mà nàng mới luyện chữ ra, chuẩn bị ngày mai mang đến Tứ Tĩnh Cư.

“May mà ta nhanh trí, biết chắc sớm muộn gì Quốc công gia cũng hỏi đến nên không dám bỏ bê việc luyện chữ.” Thanh Hề nhìn tập luyện chữ, vô cùng đắc ý.

Lâm Lang và Thôi Xán đứng bên cạnh gượng cười, dường như nàng đã quên khuấy chuyện ban nãy rồi, còn chúng nó thì vẫn tim đập chân run. Chúng nó đâu biết Thanh Hề đã bị thái phu nhân chiều hư, chỉ cần không thấy bóng dáng Phong Lưu là tính xấu bắt đầu phát tác.

“Haizz. . . Lâm Lang, người nói xem, Quốc công gia bận tới mất tới mũi, nào là chuyện triều chính, chuyện giao tiếp với bằng hữu, chuyện trong phủ ngoài phủ, tại sao cứ không chịu để yên cho mấy tập luyện chữ của ta vậy?” Thanh Hề chợt nhớ đến việc ngày mai phải đi gặp Phong Lưu, không khỏi buồn phiền.

“Điều này cho thấy Quốc công gia rất coi trọng phu nhân.” Lâm Lang ở trong phủ đã nhiều năm, được hầu hạ thái phu nhân, cho thấy nó là người rất lanh lợi, sao có thể không nhận ra điều này. Tuy Phong Lưu không hay cười nói nhưng rất yêu thương Thanh Hề, lấy chuyện hôm nay làm ví dụ, hần giận thế mà cũng chỉ mắng Thanh Hề có mấy câu.

“Người nói xem ngày mai Quốc công gia có phạt ta cả thế không?”

Thấy Thanh Hề lo lắng không yên, Lâm Lang bèn trấn an: “Hôm nay Quốc công gia chỉ khiển trách mấy câu, cũng đã phạt nô tì và Thôi Xán rồi, ngày mai cho dù có phạt thì cũng không nặng đâu.”

Thanh Hề nghe xong hai mắt sáng lên, hiểu rõ rồi mới thấy yên tâm ăn cơm tối.

Ngày hôm sau, ăn cơm tối xong, Thanh Hề về Lan Huân Viện tắm gội thay xiêm y, chải đầu trang điểm, lần khăn không muốn đến Tứ Tĩnh Cư. Nàng hỏi hợp như thế sắp ra trận, liền bảo Lâm Lang mở vò rượu hoa hồng ủ lâu năm, uống hai chén, mặt mũi đỏ bừng rồi mới có chút dũng khí, vốn định uống nữa nhưng lại bị Lâm Lang đẩy ra cửa.

“Thôi, phu nhân đừng uống nữa, không khéo lại say mềm, chộc giận Quốc công gia.”

Thanh Hề lấy tay che miệng, thở ra toàn mùi rượu, may là Thôi Xán nhanh trí chuẩn bị sẵn trà bạc hà súc miệng. Trải qua mấy phen thúc giục, Thanh Hề mới ra khỏi cửa.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Nhạn Quay Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Tình nồng ý đượm

Type: Anh Thư

Thanh Hề dẫn theo Lâm Lang đến Tứ Tĩnh Cư, để Thôi Xán ở lại trông nhà. Sắp đến nơi, nàng lại quay người kéo tay Lâm Lang, nói: “Người chú ý đây, hễ thấy tình hình không ổn, lập tức đi mời thái phu nhân đến, biết chưa?”

“Nô tì biết rồi.” Lâm Lang chỉ biết có Quốc công gia mới có thể áp chế được Thanh Hề, mà nó cũng muốn để Phong Lư dạy dỗ nàng tới nơi tới chốn một phen, chính vì thế nên vừa thấy Thanh Hề đi vào Tứ Tĩnh Cư, Cần Thư chạy ra chào hỏi và mời nó vào phòng nói chuyện phiếm, nó liền nhận lời ngay.

Thanh Hề rút rè bước vào thư phòng của Phong Lư. Hắn ngẩng đầu đúng lúc nàng bước chân qua cửa, thấy nàng mặc bộ xiêm y màu hồng phấn, đai lưng màu hồng gắn tua rủ, tôn lên vòng eo nhỏ nhắn, váy lụa lá lướt yêu kiều.

Thanh Hề vào phòng, đưa tập luyện chữ đến trước mặt Phong Lư, chào: “Đĩnh Trục ca ca”.

Phong Lư nhìn thấy mười ngón tay của nàng thon dài, trắng mịn như ngọc, móng tay hồng hào sang bóng, trông thật là đáng yêu, so với đám phụ nữ sơn móng tay đỏ chót thì thuận mắt hơn ngàn vạn lần.

Thế nhưng hắn cũng chỉ liếc qua tay nàng chứ không nhìn lâu. Hắn chậm rãi xem từng tờ luyện chữ, thấy đúng là có tiến bộ thì trong lòng thoải mái hơn một chút. Xem ra nàng không coi lời hắn nói như gió thoảng bên tai.

Xem xong, Phong Lư lại ngẩng đầu lên, bắt gặp đôi mắt của nàng mở to vì hồi hộp, ngáy thơ trong sang như mắt nai thì trong lòng thấy bức bối khó hiểu.

“Có chút tiến bộ nhưng không được lười biếng, vẫn phải kiên trì luyện”

Thanh Hề vội vã gật đầu, nhận lại tập giấy, dợm bước đi. Hành động của nàng càng khiến Phong Lư khó chịu.

“Nàng lại đây, ta dạy nàng viết chữ.” Phong Lư dịch người ngồi sang bên cạnh một chút, ý bảo Thanh Hề ngồi cạnh hắn.

“Nàng viết thử mấy chữ để ta xem tư thế cầm bút của nàng thế nào.”

Thanh Hề vội ngồi ngay ngắn, cầm bút chấm mực, nhìn mẫu chữ để sẵn trên bàn, nghiêm túc viết. Nàng sợ không may sai chỗ nào lại chọc giận Phong Lư nên nắn nót viết từng nét.

Thanh Hề vừa mới ngồi xuống, Phong Lư liền ngửi thấy mùi hoa quả mát lạnh tỏa ra từ người nàng, thật khiến người ta hận không thể cắn một miếng cho đã. Hai người ngồi sát nhau, thậm chí hắn còn nhìn rõ những mạch máu nhỏ trên chiếc cổ mảnh mai trắng nõn của Thanh Hề.

Cúi đầu xuống nữa, men theo bờ vai của nàng, có thể thấy vạt áo trắng thêu mẫu đơn che chắn phần đầy đặn trắng hồng của nàng, thật vô cùng hấp dẫn.

Phong Lư không kiềm lòng được, ngậm vào vành tai Thanh Hề.

Thanh Hề đang chăm chú viết chữ, không ngờ lại bị Phong Lư bất ngờ tấn công, sợ đến mức đánh rơi cả bút. Nhưng Phong Lư đâu thể nhìn thấy phản ứng đó vì trong mắt hắn giờ đây chỉ có nàng.

Thanh Hề đỏ mặt quay lại nhìn Phong Lư, không ngờ một người vốn luôn nghiêm túc như hắn bỗng nhiên lại...

Phong Lư cũng chăm chú nhìn Thanh Hề. Trong nháy mắt, da thịt nàng chuyển sang màu hồng nhạt, đôi mắt long lanh ướt át, lộ rõ vẻ xinh tươi của thiếu nữ, không có lấy một tia phản kháng. Tâm trạng vốn căng thẳng của Phong Lư giờ đã được thả lỏng.

Dục vọng đã hoàn toàn cuốn trôi hắn.

Phong Lư ngậm môi Thanh Hề, hôn ngấu nghiến rồi hỏi: “Nàng uống rượu à?”

Thanh Hề bị Phong Lư giữ chặt gáy, không thể gật đầu thừa nhận, chỉ có thể đáp “vâng” một tiếng nhưng khoảng khắc này âm thanh đó lại giống như một tiếng kêu mơ hồ.

“Rượu hoa hồng?” Phong Lư mặc ý ném thử, Thanh Hề tiến thoái lưỡng nan, khề đẩy hắn ra nhưng lại càng khiến hắn hưng phấn, bàn tay bắt đầu không yên phận.

Đến bây giờ Thanh Hề mới biết, dù bình thường Phong Lư có vẻ nghiêm túc lạnh lùng nhưng những lúc thế này hắn không thua kém Đổng Đồ Từ (*) là mấy, chẳng mấy chốc đã cởi bỏ hết xiêm y trên người nàng.

(*) Đổng Đồ Từ là một đại thần của nước Sở. Vì ghen ghét Tống Ngọc, một trong tứ đại mỹ nam của Trung Hoa thời cổ đại, Đổng Đồ Từ đã tố cáo với Sở Vương rằng Tống Ngọc là kẻ háo sắc, nhưng Tống Ngọc vốn là người giỏi ăn nói, đã làm bài phú Đổng Đồ Từ háo sắc để trả đũa lại ông. Kết quả, Đổng Đồ Từ thua và bị người đời gắn cho tính háo sắc.

Phong Lư ôm lấy Thanh Hề, một tay gạt hết đồng sách vở trên bàn xuống, sau đó đặt nàng lên bàn.

Thanh Hề vừa xấu hổ vừa hoảng hốt, không ngờ Phong Lư lại nồn nóng như vậy, ngay cả vào phòng nghỉ cũng không chờ được. Mấy lần kháng cự đều không ngăn được hắn, thậm chí nàng còn bị hắn vỗ về, trêu đùa cứ như con thuyền nhỏ lênh đênh trên biển, dập dềnh giữa sóng và gió.

Vậy mà hắn vẫn chưa buông tha cho nàng, lại xoay người nàng lại, để nàng chống hai tay xuống bàn, quay lưng về phía hắn. Dưới sự xâm chiếm mạnh mẽ của Phong Lư, Thanh Hề không khỏi run rẩy: “Đỉnh Trục ca ca, thiếp... thiếp không chịu đựng nổi nữa.”

Đến lúc này, Phong Lư mới thả lỏng một chút, bế Thanh Hề lên chiếc ghế dài cạnh đó, như thế này càng tiện cho hắn hành sự. Lại một màn ân ái đến hoa rơi nước chảy, liễu sợ đào run.

Khi cơn mây mưa kết thúc, Thanh Hề chỉ có cảm giác như mình không sống nổi, Phong Lư liền đỡ nàng nằm xuống ghế.

Cả người Thanh Hề mềm nhũn, đầu vầng mắt hoa, gần như không thể cựa quậy. Liếc nhìn quần áo vương vãi khắp nền nhà, từ trên bàn đến chân ghế, cộng thêm bầu không khí ám muội càng khiến người ta bối rối.

Phong Lư đứng dậy mặc áo, nhìn Thanh Hề nằm cuộn tròn trên ghế, tất nhiên nàng đã kéo một manh áo che đi những vết ửng đỏ trên ngực nhưng vẫn không thể che hết. Đôi chân dài trắng nõn, cặp mông nở nang, bầu ngực căng tròn, kiêu che mà không này càng thêm phần mê hoặc.

Phong Lư cách một lớp rèm che, sai Cầm Thư chuẩn bị nước nóng, còn bảo chỉ cần đưa đến cửa là được, ngoài ra còn chuẩn bị thêm nước nóng cho hắn đi tắm.

Tuy Cầm Thư chưa từng hầu hạ chuyện này nhưng ban nãy đã nhìn thấy bóng hình hất lên cửa sổ, làm sao có thể không đoán được chuyện xảy ra trong phòng. Thế là nó tái mét mặt chạy đi chuẩn bị.

Phong Lư không thích để hầu gái hầu hạ chuyện này, hắn đến cửa lấy nước, giặt khăn, thử độ ấm rồi mới đi đến cạnh Thanh Hề, nói: “Để ta lau cho nàng.”

Thanh Hề gắng gượng chống người dậy, đỏ mặt lên tiếng: “Thiếp tự làm được rồi.” Sau đó nàng cầm lấy chiếc khăn từ tay Phong Lư, không thấy hắn có vẻ muốn ngăn cản.

Thế nhưng nàng lại không biết tiếp theo phải làm thế nào vì Phong Lư cứ đứng sừng sững bên cạnh, một li không rời mà cũng chẳng có ý quay mặt đi. Chẳng lẽ hắn muốn nàng phải lau người ngay trước mặt hắn, nghĩ vậy, Thanh Hề đỏ như cả mặt, ngây người bất động.

Quả nhiên thấy Phong Lư khẽ cười một tiếng rồi cầm lấy chiếc khăn từ trong tay nàng, lau cho nàng.

Thanh Hề bị nụ cười ám áp như nắng xuân xua tan băng giá, khiến người ta nể đảm của Phong Lư bắt mất hồn. Nhưng cảm xúc đó cũng chỉ bùng lên trong tích tắc, ngay sau đó, Thanh Hề liền cảm thấy xấu hổ vô cùng, vội đầu vào lòng Phong Lư, tự nhủ mắt không thấy thì lòng không bận.

Chỉ có một vấn đề là vốn đã mệt và đang đau còn bị Phong Lư trêu ghẹo.

Lau người cho Thanh Hề xong, Phong Lư bế nàng đi vào phòng ngủ bên trong, đặt nàng xuống giường, lại một lần gần gũi. Không mãnh liệt như lần trước, lần này hắn hết sức dịu dàng, ân cần, làm cho Thanh Hề như được bay bổng trên chín tầng mây, cuối cùng gạt phăng sự rụt rè để hòa cùng hắn, thật như hải đường gặp mưa, hoa rơi đầy đất.

Ngày hôm sau là đại triều, Phong Lư thức dậy từ sớm, quay đầu nhìn thấy Thanh Hề nằm trong lòng mình, ngọn đèn leo lét nơi góc phòng vẫn chiếu rõ những nét bầm tím trên làn da trắng mịn của nàng, hắn không khỏi cảm thấy ảo não, tự trách mình đêm qua đã quá thô lỗ, nồn nóng, chẳng khác gì thiếu niên mới lớn.

Điều nay đối với một kẻ xưa nay vẫn luôn cho mình là giỏi kiểm chế như Phong Lư cũng được coi là sự đã kích lớn.

Thực ra cũng không thể trách hắn vì đàn ông dù có giỏi kiểm chế đến mấy khi gặp người con gái khiến mình rung động thì đều khó có thể tự chủ, huống chi hai hôm nay hắn còn bị kích thích hết lần này tới lần khác.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Nhạn Quay Về* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Khiêu khích

Type: Anh Thư

Đêm hôm trước, Phong Lư đi dự tiệc về muộn, thời tiết nóng nực, ngọt ngọt, lại uống nhiều rượu, trong phòng bí bức nên hắn bảo Cầm Họa pha trà mát mang đến phòng nghỉ ở Giả Tuyết Trai.

Đứng dưới ánh trăng, Phong Lưu lại nhớ đến dáng vẻ của Thanh Hà khi đứng trước dàn cây leo, nhớ lại cảnh nàng xiêm y tung bay khi chơi nhảy dây, thật xinh đẹp mê người.

Hắn ngẩng đầu, tựa lưng vào ghế, nhắm mắt nghỉ ngơi, đột nhiên phía ngoài dàn cây lại xuất hiện khách không mời mà đến, chính là Hoa Cô, con đây người quản sự hoa viên họ Mao.

“Sao ngài lại ngồi uống trà ở đây? Người hầu đâu sao không thấy đưa nào?” Hoa Cô trơ trẽn đi đến rót trà cho Phong Lưu. Theo lý, việc này tuyệt đối không đến một người hầu hạ đẳng như ả ta được động vào, nhưng trước nay ả ta nổi tiếng mặt dày, từ lâu đã có tham vọng một ngày nào đó được Quốc công gia đề ý, đề rồi một bước lên tiên.

Phong Lưu nghe thấy tiếng người nói, liền mở mắt ra, nhìn thấy Hoa Cô. Hôm nay, ả ta mặc một cái áo ngắn mỏng dính, cổ áo trễ nải để lộ hơn nửa bộ ngực trắng như tuyết, lắc lư theo từng bước đi, thân hình ưỡn ẹo như rắn nước khiến người ta ngứa ngáy. Không hiểu sao Phong Lưu lại nhớ đến bộ ngực phập phồng của Thanh Hà khi nhảy dây buổi trưa, nhất thời thất thần, khiến Hoa Cô tưởng bở là mình đã quyến rũ được hắn rồi.

Vừa rót trà, Hoa Cô vừa gí sát bộ ngực vào người Phong Lưu, khiến cho “nửa trái dưa hấu” suýt nữa thì chèn vào mặt hắn. Phong Lưu một tay đẩy ả ra, lớn tiếng gọi Thỉnh Tuyền vào. Những chuyện thế này chẳng cần hắn phải nhúng tay, Thỉnh Tuyền khắc tự biết giải quyết.

Nhưng Phong Lưu không hề biết chuyện này đã lọt vào mắt một người khác. Cầm Hoa rót trà xong, liền thấy hắn nói cổ áo ra. Cầm Hoa biết một ấm trà mát không đủ để giải nhiệt, bèn đi lấy thêm một quả dưa hấu đã ngâm trong giếng cả buổi chiều cho Phong Lưu, không ngờ vừa quay lại liền thấy Hoa Cô mặt dày đến quyến rũ hắn.

Cầm Hoa định chạy đến mắng cho ả ta một trận nhưng lại thấy Phong Lưu ngẩng người nhìn bộ ngực đầy đặn của Hoa Cô, thế là cô ta tưởng hắn đã động lòng, không dám tiến lên ngăn cản. Đang lúc do dự thì thấy Phong Lưu đẩy Hoa Cô ra, Cầm Hoa thở phào một tiếng.

Ả Hoa Cô này mình đầy tai tiếng, trừ giường của Quốc công gia Phong Lưu, nhị gia, tam gia và tứ gia, còn lại không biết ả ta đã nhảy lên giường của bao nhiêu quân sự trong phủ rồi. Tất cả người hầu có chút thân phận trong phủ đều khinh thường loại người mặt dày mày dạn như ả ta, chỉ là ả ta cậy thế có quân sự chống lưng nên không ai dám động đến, ngay cả chồng ả cũng không dạy dỗ được ả thì người khác sao quản nổi.

Hoa Cô bị lôi đi rồi, Phong Lưu liền đi vào phòng, bảo Cầm Hoa, Cầm Thư chuẩn bị nước tắm. Nhưng dù đã gội qua một chậu nước lạnh rồi mà vẫn không ăn thua, hắn vẫn cảm thấy bức bối, khó chịu trong lòng.

Hắn ngả người vào thành bồn tắm, ngửa mặt nhắm mắt tĩnh tâm, đúng lúc này lại nghe thấy tiếng bước chân rất nhẹ. Trước nay hắn không cần người hầu tawms, cũng không thích bị ai quấy rầy, bọn Cầm Thư, Cầm Hoa chưa một lần dám trái lệnh, không biết kẻ to gan lớn mật này là ai.

Vừa quay đầu, Phong Lưu liền nhìn thấy Cầm Hoa đỏ mặt ngượng ngùng đứng bên bồn tắm. Cô ta chỉ mặc mỗi áo lót và quần cộc, cổ áo màu trắng đã được cởi ra, để lộ chiếc yếm đỏ thêu hoa cúc.

“Ra ngoài!” Phong Lưu lạnh lùng ra lệnh.

Không ngờ Cầm Hoa không lui mà vẫn kiên quyết tiến đến, nói: “Đề nô tì hầu hạ Quốc công gia”.

Cầm Hoa đã hạ quyết tâm một phen được ăn cả, ngã về không, chỉ có thể mặt dày tiến tới, huống hồ trước khi tới cô ta đã cân nhắc kỹ càng, cũng lường trước được phản ứng của Phong Lưu.

Cô ta rất tự tin vào bản thân mình. Một là cô ta đã hầu hạ Phong Lưu nhiều năm, hai là bản thân cô ta cũng có tài, dung mạo xinh xắn, cũng từng đọc sách biết chữ, chưa kể cô ta thấy mình làm như vậy cũng vì muốn tốt cho Phong Lưu. Hắn “ăn chay” cả năm trời, nếu là đàn ông thì chắc chắn không chịu được, thế nên lúc này mới suýt để Hoa Cô đắc thủ. Việc đó bất luận là đối với Phong Lưu hay Cầm Hoa thì đều là một sự sỉ nhục.

Cầm Hoa không thể để Phong Lưu bị loại người như Hoa Cô mê hoặc được, thà bảo cô ta hiến thân cho hắn còn hơn. Cô ta không còn nhỏ nữa, cũng hiểu được ham muốn của đàn ông. Vào năm mười hai tuổi, cô ta đã bị gã anh họ cùng gánh xiếc xâm sỡ.

Cầm Hoa là một cô nương xinh đẹp, quyến rũ, đã hạ quyết tâm thì chẳng còn e sợ gì nữa. Cô ta thò tay vào bồn tắm, cảm nhận được một vật cứng rắn như sắt thì thầm thở phào, đỏ mặt ngược nhìn Phong Lưu.

Phong Lưu không ngờ Cầm Hoa lại to gan đến vậy, khuôn mặt tuấn tú của hắn lập tức sa sầm như trời nổi mây going. Chẳng phải hắn đã bị Cầm Hoa hút hồn mà vì trước sự khiêu khích ban nãy của Hoa Cô, trong đầu hắn bỗng hiện lên cảnh tượng trong xe ngựa hôm nào, liền cảm thấy nước ấm cũng mềm mại như làn da nàng. Đến bây giờ lại bị Cầm Hoa công kích, hắn không khỏi có suy nghĩ trong mắt bọn hầu gái, mình giống như một con quỷ háo sắc trần đây ham muốn, thế năm Cầm Hoa mới...

Hắn sao có thể không tức giận.

Phong Lưu đẩy Cầm Hoa ra, khiến cô ta loạng choạng ngã xuống đất. Đến khi Cầm Hoa định thần lại thì Phong Lưu đã mặc quần áo xong, quát: “Cút ngay! Hoặc là bảo mẹ ngươi đến đón ngươi về, hoặc là ta gia ngươi cho thái phu nhân dạy dỗ.”

Hai lựa chọn đều chặn mất đường lui của Cầm Hoa, chỉ khác nhau ở chỗ: câu trước, Phong Lưu có ý giấu kín chuyện này, cô ta có thể viên mộ lý do nào đó để chủ động xin đi, phủ Tề Quốc công xưa nay đối xử với người hầu rất tử tế, không đến nỗi dồn cô ta vào chân tường; còn câu sau nghĩa là vừa mất hết danh dự vừa bị đuổi đi.

“Quốc công gia, nô tì thực bụng nghĩ cho ngài.” Cần Họa nhào đến ôm chân Phong Luru, cầu xin.

Phong Luru giơ chân đá Cần Họa ra, đi ra ngoài sai Cần Thư mở cổng viện gọi Thính Tuyên tới lôi cô ta ra khỏi viện, giam lại và trông coi cẩn thận, để phòng cô ta nghĩ quẩn tự tử, lại thêm tiếng xấu cho chủ nhân. Để xem hôm sau cô ta sẽ lựa chọn con đường nào.

Quay lại chuyện chính, trong một đêm bị hai người phụ nữ khiêu khích, dù là người có ý chí sắt đá đến đâu chẳng nữa cũng sẽ bị lung lay, thế nên khi gặp Thanh Hề, Phong Luru sao có thể giữ nổi mình nữa.

Hắn âu yếm vuốt ve làn da nàng.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Nhạn Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Hiểu rõ nguyên do

Type: Anh Thư

Cô bé ngày nào giờ đã lớn rồi.

Phong Luru vuốt ve Thanh Hề, thấy nàng càng nép sát vào lòng hắn, khẽ cọ đùi vào hắn, thò thè gì đó. Hắn mừng thầm trong lòng, hành động này cho thấy nàng cũng có tình cảm với hắn, thế là hắn lại cảm thấy toàn thân rạo rực, khó bề kháng cự ham muốn. Lần này có sự phối hợp của Thanh Hề, hai người lại ân ái một phen.

Phong Luru đi đã lâu rồi, Lâm Lang mới chạy vào gọi Thanh Hề dậy. Tất nhiên Lâm Lang biết đã xảy ra chuyện gì, hơn nữa còn thấy đây đúng là chuyện tốt, thế nên vô cùng vui mừng. Tối hôm qua, nó thấy Thanh Hề rất lâu chưa trở ra, sau lại nghe Cần Thư nói Quốc công gia sai chuẩn bị nước ảm, cả hai đều ngầm hiểu là chuyện gì, chính vì thế mà Lâm Lang mới ở lại phòng của Cần Thư chờ sai bảo.

Thanh Hề uể oải mặc cho Lâm Lang hầu hạ thay xiêm y, tuy người mệt rã rời nhưng nàng vẫn gắng gượng đi thỉnh an Thái phu nhân, ăn sáng xong lấy có trong người không khỏe để về Lan Huân Viện.

Trận ốm lần này hành Thanh Hề gần chết. Bụng dưới cứ chốc chốc lại quặn đau, dựa vào kinh nghiệm của kiếp trước, nàng biết chắc chắn mình đã bị tổn thương. Phong Luru cao lớn hơn hẳn người thường, đã vậy còn vận động mạnh mẽ như thế, nàng càng nghĩ càng khẳng định tội lỗi này chính là của Phong Luru.

Khó một nỗi chuyện tế nhị này Thanh Hề không tiện kể với người khác, Lâm Lang và Thôi Xán vẫn còn là con gái, chắc không hiểu được, mà trong số các chị em dâu, nàng cũng không tìm được ai đủ tin cậy để tâm sự: chỗ thái phu nhân thì càng khoong tiện nói, tuy thân thiết nhưng vẫn cách một thế hệ, hơn nữa có người mẹ nào lại đi quản chuyện phòng the của vợ chồng con cái bao giờ.

Bụng Thanh Hề càng lúc càng đau, Lâm Lang và Thôi Xán không biết nguyên do, một mực khuyên nàng mời đại phu đến khám, còn nói đi mời thái phu nhân, bị Thanh Hề liều chết ngăn lại, cam đoan là không có việc gì mới thôi.

Chập tối, cơn đau vẫn không hề suy giảm, ngay cả Thanh Hề lúc này cũng thấy lo. Phận làm nữ phải chăm sóc cẩn thận cho chính mình, nếu không khi về già rất dễ sinh bệnh.

Thanh Hề lén giấu Thôi Xán, gọi Lâm Lang đến nói chuyện, nàng cũng đoán Lâm Lang đã biết chuyện tối qua rồi, chẳng qua giả vờ không hiểu, như thế lại đúng ý nàng. Chủ tớ ngầm hiểu với nhau nhưng không nói ra, mà chuyện xấu hổ như thế này Thanh Hề cũng không muốn nhiều người biết.

Đúng lúc Lâm Lang cũng có chuyện muốn nói với Thanh Hề: “Phu nhân có biết chuyện đêm hôm kia, Quốc công gia đuổi Cần Họa đi không?”

Thanh Hề sửng người. Cần Thư và Cần Họa đều là những người xuất sắc trong đám người hầu của phủ, hầu hạ Phong Luru đã nhiều năm, sao có thể nói đuổi là đuổi được.

“Nghe đồn là Cần Họa làm bản một bức tranh quý của Quốc công gia nhưng sự thực...” Lâm Lang bỏ lửng câu nói, không biết về sau nên nói tiếp thế nào, chỉ sợ chọc giận Thanh Hề. Ngắt nỗi Cần Thư đã có lời nhờ cậy nó. Chẳng là Cần Họa và Cần Thư cùng vào phủ một đợt, vô cùng thân thiết, huống hồ Lâm Lang cũng biết việc thái phu nhân và Thanh Hề luôn có ý nạt hiếp cho Phong Luru.

“Người mau nói đi, đừng có úp úp mở mở nữa.” Thanh Hề vốn rất hứng thú với những chuyện như thế này, liền giục.

“Thực ra là Càn Họa chủ động xin hầu hạ Quốc công gia, khiến ngài tức giận.” Để cứu Càn Họa, kẻ nô tì ôm mộng treo cao với chủ nhân, đáng lẽ Lâm Lang phải nói chuyện khéo léo hơn, nhưng là người hầu của Thanh Hề, nó vẫn một lòng hướng về nàng, thấy Càn Họa xét tình thì đáng thương nhưng xét lý thì đáng giận.

Thanh Hề tròn tròn mắt kinh ngạc, tuy chuyện này xảy ra với chính chồng mình nhưng nàng lại cảm thấy có phần hào hứng, nói: “Hả? Sao lại có chuyện đó được? Người mau kể rõ cho ta nghe.”

Lâm Lang bèn đem chuyện mà Càn Thư nói với mình về đêm hôm đó kể cho Thanh Hề nghe không sót một chữ nào, bao gồm cả dự tính ban đầu của Càn Họa. Nguyên là hôm Càn Họa bị đuổi ra khỏi phủ, Càn Thư đã đi thăm cô ta, cô ta khóc lóc, năn nỉ Càn Thư nói hộ mình mấy câu.

“Hoa Cô là ai?” Thanh Hề phản kích hỏi tiếp, không ngờ Tể Quốc công người người đều sợ lại có kẻ thăm thương trộm nhớ.

“Là một kẻ chẳng ra gì.” Lâm Lang có chút bực bội khi nhắc đến ả ta.

“Có phải con hầu mất ướm ắt, đáng về lắng lơ vẫn thường hầu hạ trong vườn không?” Thanh Hề cố gắng lục lợi trí nhớ để tìm ra chút ẩn tượng.

“Chính là ả.” A hoàn mất ướm lắng lơ hầu hạ trong vườn ngoài ả ta ra chẳng còn ai nữa.

Thanh Hề hài lòng cười, nói: “Sao lúc ta quản lý việc nhà lại không nghe nhắc đến những chuyện không ra gì của cô ta nhỉ? Ngay cả nhị phu nhân cũng không thấy nói.” Theo lý thì loại phụ nữ không biết giữ phép tắc như ả phải bị nói xấu sau lưng rất nhiều mới phải.

Lâm Lang giải quyết thắc mắc trong lòng Thanh Hề bằng cách ám chỉ Hoa Cô đã thông đồng với các quân sự trong phủ, che giấu chuyện xấu rất kỹ.

Có danh gia vọng tộc nào mà thiếu hạng người đó, có ai đảm bảo xó xỉnh nào cũng sạch sẽ, thế nên Thanh Hề chẳng cho đó là một chuyện to tát, cũng không muốn khơi việc này để cả thiên hạ đều biết chuyện Hoa Cô quyến rũ Phong Lưu, ảnh hưởng đến danh tiếng của hân. Nàng liền nói với Lâm Lang: “Hôm nào người lựa lời nhắc chuyện này với nhị phu nhân, kiếm cơ nào đó đuổi cô ta đi, tuy chưa xảy ra chuyện gì lớn nhưng nếu đã biết rồi thì không thể giữ hạng người đó lại trong phủ.”

Lâm Lang vâng lời, thầm bối rối trước sự thay đổi tính nết của Thanh Hề. Nếu là trước đây, biết được chuyện này, chắc chắn nàng sẽ làm ầm lên một phen long trời lở đất. Lâm Lang vốn không định kể chuyện Hoa Cô nhưng không kể sẽ không tiện nhắc đến Càn Họa mà kể thì chỉ sợ Thanh Hề làm loạn lên, tổn hại thanh danh của cả phủ. Thực ra nó đã chuẩn bị sẵn một bụng lời khuyên can để nói khi nàng nổi cơn lôi đình, nhưng không ngờ là nàng không những không giận mà còn bảo nó tìm cơ đuổi Hoa Cô đi. Vị chủ nhân này đã thực sự hiểu chuyện rồi.

“Phu nhân, vậy chuyện của Càn Họa thì sao? Nếu bị đuổi đi thật thì cô ấy không sống nổi mất. Mẹ cô ấy đã mất, chỉ còn một ông cậu, nhưng mẹ cô ấy rất hà khắc, nếu không cô ấy cũng không đến mức phải bán thân làm ả hoàn trong phủ từ nhỏ. Nếu giờ về nhà, không biết sẽ bị bà mẹ hành hạ thế nào nữa.”

“Cô ta vẫn chưa đi ư?” Thanh Hề hỏi.

“Bẩm chưa, Càn Thư năn nỉ Thịnh Tuyên cho cô ấy ở lại ngoại viện thêm một hôm, xem có thể xin chút ân điển nào không.”

Thanh Hề trầm ngâm một hồi. Thực ra con người Càn Họa không đến nỗi nào, hơn nữa Phong Lưu cũng không thích cô ta, nếu không đã không đuổi cô ta đi; người như vậy nếu được lấy về phủ, sinh con rồi để đưa con nhận nàng làm mẹ thì cũng không thể uy hiếp đến địa vị phu nhân quốc công của nàng. Nhưng vẫn còn một câu chuyện khác, đó là Lâm Lang đã đem chuyện này cầu xin người nên tức giận nhất là nàng, e là có kẻ cũng nói đến tai thái phu nhân rồi.

Thái phu nhân sẽ xử lý chuyện này thế nào? Thanh Hề đoán suy nghĩ.

Thái phu nhân luôn muốn Phong Lưu nạp thiếp để có người sinh con nối dõi, hiềm một nỗi vẫn chưa tìm được người thích hợp. Giờ lại xảy ra chuyện này, sợ rằng thái phu nhân sẽ không còn e ngại gì nữa mà chấp nhận. Nếu Thanh Hề phản đối thì liệu thái phu nhân có nghĩ nàng là người không biết phân biệt nặng nhẹ?

Bây giờ nàng đã chần chừ hơn xưa, không thể xử sự theo cảm tính nữa mà buộc phải nghĩ tới tâm tư của những người nàng quan tâm.

Lâm Lang thấp thỏm nhìn chủ, tuy thường ngày thấy Thanh Hề tùy tiện chẳng khác gì trẻ con nhưng có những lúc nó lại cảm giác không thể nhìn thấu tâm tư của nàng.

“Càn Họa là người thế nào?”

“Trước giờ luôn giữ phép tắc, nếu không cô ấy cũng không đợi ngần ấy năm mới...” Lâm Lang nói nói những lời thật lòng.

Thực ra trong những ngày đầu hầu hạ Phong Lưu, Càn Họa cũng rất sợ hân, nhưng lâu dần, cô ta phát hiện ra nhiều điểm tốt ở hân, ví dụ như có năng lực, có trách nhiệm, biết kiềm chế bản thân, không giống những kẻ quyền thế khác. Nếu có thể làm thiếp của Phong Lưu thì chắc chắn hân sẽ không thờ ơ với cô ta.

“Vậy người đến Tứ Tĩnh Cư tìm Càn Thư, nói là khi nào Quốc công gia về thì mời ngài đến Lan Huân Viện một chuyến.” Thanh Hề vốn muốn sai Lâm Lang đi gọi Phong Lưu, không ngờ lại nghe được một chuyện động trời.

Lâm Lang đi rồi, Thanh Hà ngồi ẩn bụng một lúc mới thấy đỡ đau đôi chút.

Hiếm khi được Thanh Hà chủ động mời đến, Phong Lưu vừa về phủ liền vội vàng thay quần áo, rào bước tới Lan Hoàn Viện.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Nhạn Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Thầy thuốc

Type: chuot tery

“Bị bệnh thế nào, sao không mời đại phu?” Phong Lưu thấy Thanh Hà nửa nằm nửa ngồi trên giường, mặt mũi trắng bệch, lông mày nhíu chặt lại, liền hỏi.

Nhìn thấy Phong Lưu, Thanh Hà lại nhớ đến chuyện tối hôm qua, không biết hôm nay Cần Thư vào thư phòng dọn dẹp, sẽ nghĩ thế nào về vị phu nhân quốc công là nàng. Nhưng lần này nàng thấy Phong Lưu hành sự mà không đổi sắc mặt, quả nhiên trong chuyện đó, đàn ông đúng là mặt dày.

Bụng dưới lại truyền tới một cơn đau nhức, Thanh Hà nhăn nhó mặt mày, ngay đến Phong Lưu cũng nhận ra là nàng đau không nhẹ. “Nàng đau ở đâu?” Dứt lời, Phong Lưu nhìn sang chỗ Lâm Lang như chuẩn bị quát mắng, liền bị Thanh Hà túm chặt tay áo ngăn lại.

“Lâm Lang, các người lui xuống hết đi.” Thanh Hà đuổi tất cả người hầu ra khỏi phòng.

Phong Lưu ngồi xuống cạnh Thanh Hà, thấy sắc mặt nàng thoát đỏ thoát trắng thì đại khái cũng đoán được nguyên nhân là do hôm qua bản thân đã thô lỗ.

“Là ta làm nàng bị thương.” Phong Lưu cũng có vẻ ngượng ngùng nhưng giọng nói thì vẫn bình tĩnh.

Thanh Hà đỏ mặt, nhưng nghĩ cũng không thể giấu mãi chuyện này, nếu không nàng đã chẳng mời hắn đến.

“Thiếp đau bụng suốt từ sáng đến giờ.” Thanh Hà cắn môi, lúng túng nói.

Phong Lưu thò tay xuống dưới lớp chăn mỏng, Thanh Hà liền kéo tay hắn đặt vào vị trí dưới rốn một ngón tay, vừa nũng nịu vừa có vẻ hờn dỗi, nói: “Ở đây này.”

Vừa sờ là biết không phải đau bụng thường. Phong Lưu đưa tay xuống, chạm ngay vào đùi của Thanh Hà, thấy trống không. “Đau đến nỗi không mặc cả quần ư?”

Thanh Hà ngượng chín mặt, thầm nghĩ sao câu đấy mà hắn cũng hỏi được.

“Đề ta xem.” Phong Lưu vén chăn lên, nói.

Trong nháy mắt, người Thanh Hà cong lại như con tôm, co hai đầu gối lên che ngực, cứ như thể Phong Lưu là tên dâm tặc tội ác tày trời.

Thanh Hà ngang bướng vùi mặt vào đầu gối, hôm nay nàng chỉ mặc một cái áo lót mỏng manh màu hồng nhạt, co hai chân che bộ ngực đầy đặn, trông cứ như một đứa trẻ bị bắt nạt, càng thôi thúc người ta muốn phạm tội.

Phong Lưu thấy trên người Thanh Hà dày đặc các vết bầm tím, càng áy náy hối hận về sự lỗ mãng tối qua. Vốn dĩ hắn đã định chờ Thanh Hà lớn hơn một chút, qua mười tám tuổi hẵng tính tới chuyện này.

“Đề ta xem vết thương thế nào để còn chữa trị, chẳng lẽ nàng muốn đau như thế này mãi?” Phong Lưu một tay vỗ lưng Thanh Hà an ủi, một tay luồn vào giữa hai đầu gối của nàng, quả nhiên Thanh Hà giật bắn người, buông hai chân đè lên tay hắn.

“Nàng nhắm mắt lại.” Phong Lưu dịu dàng dỗ dành nàng.

Thanh Hà cũng biết mình xấu hổ là thừa, đành thẹn thùng vùi đầu vào ngực hắn, để hắn xem vết thương cho nàng.

Xem xét xong, Phong Lưu đắp chăn cho Thanh Hà rồi nói: “Ta biết rồi, ngày mai sẽ tìm một ma ma tới chữa trị, nàng cố chịu đau một chút.” Phong Lưu xoa đầu Thanh Hà, lòng tràn ngập tình cảm thương xót.

Đây là đứa trẻ chỉ biết dựa dẫm vào hắn, ngay cả chuyện riêng tư này cũng chỉ tin tưởng tìm tới hắn, chuyện gì cũng nói với hắn. Đối với một người đàn ông có trách nhiệm như Phong Lưu, cảm giác này thực sự rất thoải mái.

Rất lâu sau, Thanh Hà mới khôi phục về bình tĩnh, nhìn Phong Lưu. “Về chuyện của Cần Họa...”

“Nàng không cần bận tâm đến cô ta.” Phong Lư vuốt tóc nàng, có ý nói Cầm Họa chẳng thể gây ra sóng gió gì.

Thanh Hề biết Phong Lư hiểu lầm ý mình, vội nói: “Ý thiếp là...” nhưng nhìn thấy ánh mắt của hắn, nàng lại không dám nói tiếp. Ánh mắt đó vừa trong veo vừa nóng rực như có lửa đốt, chắc hẳn chủ nhân của nó không muốn nghe nàng khuyên chuyện nạp thiếp. Trải qua hai kiếp người, Thanh Hề ít nhiều cũng hiểu được lòng người khác, nhất là chuyện giữa nam và nữ.

“Ý thiếp là dù sao Cầm Họa cũng đã hầu hạ ngài nhiều năm, vẫn nên giữ cho cô ta chút thể diện.” Thanh Hề vội lảng sang ý khác.

Phong Lư đưa ngón tay cái vuốt ve đôi môi của Thanh Hề, nói: “Còn phải xem cô ta có cần thể diện không đã. Thôi nàng mau nằm xuống nghỉ đi, ta còn có chút chuyện cần xử lý.”

Thanh Hề gật đầu, dõi theo bóng Phong Lư rời đi, kinh ngạc tự hỏi cái người trước khi đi còn xoa ngực nàng kia có phải là Tề Quốc công Phong Lư xưa nay nổi tiếng lạnh lùng, nghiêm túc hay không.

Tất nhiên câu nói mà hắn bỏ lại trước khi đi đã cứu vãn thành công hình tượng nghiêm túc của hắn. “Hôm nay, nàng không cần luyện chữ.”

Luyện chữ, luyện chữ, đến giờ này mà hắn vẫn nhớ đến việc luyện chữ. Thanh Hề tức đến nổi nhất thời quên khuấy con đau.

Kì thực Thanh Hề đã trách lầm Phong Lư.

Ngày hôm sau, mới sáng sớm, Phong Lư đã dẫn một người đàn bà mặc áo đoạn xanh vào phòng Thanh Hề. Ánh mắt người này vô cùng kiên định, không hề nhìn ngang liếc dọc, cho thấy bà ta không hề bị sự hoa lệ, xa xỉ của căn phòng làm cho choáng ngợp.

Thanh Hề thầm nhủ người đàn bà này thực không đơn giản. Ngay cả tam phu nhân xuất thân quyền quý, lần đầu tiên đến Lan Huân Viện cũng phải choáng váng, không ít lần chỉ trích Thanh Hề cả trước mặt lẫn sau lưng. Thế mà người đàn bà này lại chẳng mảy may bận tâm đến.

“Phu nhân vạn phúc.” Người đàn bà cúi người hành lễ, tư thế nhã nhặn chuẩn xác, bất luận là góc độ hay vị trí đặt tay đều không chút sai lệch, có mười Thanh Hề cũng không bì kịp.

“Đây là Đào ma ma.” Phong Lư giới thiệu với Thanh Hề.

Thanh Hề càng kinh ngạc hơn. Người đàn bà này cùng lắm mới chỉ ba mươi tuổi, vậy mà đã được gọi là ma ma, chắc là phải có bí quyết dưỡng nhan gì đó.

Nhờ có Phong Lư giải thích, Thanh Hề mới biết đây là thầy thuốc phụ khoa mà hắn mời đến chữa bệnh cho nàng.

Vị Đào ma ma này cũng khá có tiếng tăm, từng hầu hạ Thích Quý phi, phi tần được tiên đế sủng ái nhất. Trước lúc lâm chung, Thích Quý phi đã cầu xin Hoàng thượng cho phép Đào ma ma, khi đó đã xấp xỉ tứ tuần, được xuất cung. Thực ra vào năm hai mươi lăm tuổi, Đào ma ma đã được phép xuất cung rồi nhưng bà ta không nỡ bỏ Thích Quý phi một thân một mình ở lại trong cung tranh đấu giành giật, đến khi Thích Quý phi mất, bà ta cũng chẳng còn lí do gì để lưu lại nơi đó nữa.

Cũng không biết Phong Lư đã làm thế nào mà mời được bà ta tới phủ quốc công làm ma ma chăm sóc cho Thanh Hề. Một nhân vật tầm cỡ như vậy tất nhiên không thể nhận mức đãi ngộ bình thường, Thanh Hề đối xử với bà ta chẳng khác gì cách Phong Lư kính trọng môn khách trong phủ.

Chuyện đó nói sau. Quay trở về hiện tại, Đào ma ma xoa nắn bụng của Thanh Hề một hồi, hỏi rõ chỗ đau, cũng không cương quyết đòi xem chỗ đau mà Thanh Hề một mực muốn giấu, liền bảo nha đầu đi theo mở hộp thuốc, lấy một cái bát bằng mã não, bỏ một viên thuốc vào, lại dùng chày mã não giã nát, thêm một chút nước tạo thành một hỗn hợp hơi đặc. Sau đó, bà ta lấy ra một dụng cụ bằng ngọc, khiến Thanh Hề ngượng ngùng không dám nhìn tiếp.

Đào ma ma thấy hai má Thanh Hề đỏ bừng bừng, giữ chặt tấm chắn, dánh vè thà chết cũng không muốn bôi thuốc, liền đưa dụng cụ đó cho Phong Lư, nói: “Mời Quốc công gia bôi thuốc cho phu nhân, tôi ra ngoài đợi.”

Đến lúc này Thanh Hề mới yên tâm thả lỏng người, càng thêm kính trọng Đào ma ma. Bà ta tế nhị như thế, sau này sống chung cũng không có gì đáng ngại.

“Còn đau không?” Phong Lư cầm dụng cụ bằng ngọc đó trong tay, kì thực cũng khá bối rối, chỉ có điều nước da của hắn ngăm đen nên không nhìn ra sắc đỏ.

Thanh Hề nhăn mặt nhủ mảy, tất nhiên là đau rồi, nếu không nàng cũng chẳng phiền đến hắn.

“Ta bôi thuốc cho nàng.” Tuy có một lí do quang minh chính đại nhưng bầu không khí trong phòng vẫn không tránh khỏi âm muội. Nếu có thể, Phong Lư càng hi vọng có thể dùng tay bôi thuốc cho nàng, cần gì đến dụng cụ.

Thanh Hề cũng biết càng tránh né thì càng khó xử, thế là nàng đành nhắm chặt mắt, dánh vè mặc người muốn làm gì thì làm, chỉ có hai bàn tay siết chặt và những đầu ngón chân bấm chặt xuống đệm là cho thấy nàng căng thẳng và ngượng ngùng đến nhường nào.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Nhạn Quay Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Gặp lại cố nhân [1]

Type: chuot tery

Bôi thuốc xong, Thanh Hề mở mắt nhìn Phong Lư, nói: “Đình Trục ca ca, lần sau có thể chờ thiếp ngủ rồi hẵng bôi thuốc không?” Nàng biết thuốc này không thể nào chỉ phải bôi một lần.

Bàn tay Phong Lư run rẩy, không thể không ngẫm thừa nhận mình rất tình nguyện làm việc này.

Sau khi Phong Lư đi, Thanh Hề phải mất hồi lâu mới có thể thả lỏng người, đến buổi chiều, quả nhiên cơn đau đã bớt đi không ít. Điều này cho thấy Đào ma ma là người có năng lực, không hổ là người trong cung đi ra.

Chưa đến ba ngày, bệnh của Thanh Hề đã khỏi, nàng đích thân đến Tây Khoa Viện, nơi Đào ma ma ở, để cảm ơn.

Đào ma ma tuy luôn khoe khoang thân phận, lúc nào cũng tỏ vẻ cao cao tại thượng nhưng thấy Thanh Hề đích thân đến thăm, còn nói những lời lấy lòng với mình, tuy không thể hiện ra mặt nhưng trong lòng bà ta thì không khỏi vui mừng vì hành động này của nàng.

Thanh Hề bảo Lâm Lang đứng đợi ngoài cửa, còn mình thì vào nhà nói chuyện với Đào ma ma. Nàng đỏ mặt ngượng ngùng, uống hết một chén trà vẫn chưa chịu đứng dậy. Đào ma ma thấy thế đương nhiên hiểu ra vị nữ chủ nhân này có chuyện muốn nói riêng với mình, liền bảo a hoàn Hồng Hi của mình lui xuống. Trong phòng chỉ còn lại bà ta và Thanh Hề.

“Có chuyện gì xin phu nhân cứ nói thẳng.”

Thanh Hề vẫn chưa hết ngại ngùng, nhỏ giọng kể rõ mục đích của mình.

Đào ma ma trầm ngâm: Vị phu nhân quốc công này tuy còn trẻ nhưng hiểu biết thực không ít. Các phu nhân khuê các bình thường chỉ e không biết đến những chuyện đó, chỉ có những hồng nhan giám mình trong cung cấm cả đời mới có nhiều thời gian rảnh rỗi để nghiên cứu những thứ này.

“Không biết ma ma có không?”

Đào ma ma nghĩ đến những đãi ngộ mà Thanh Hề dành cho bà ta từ khi vào phủ, biết bà ta ưa yên tĩnh, nàng đã dành cả Tây Khoa Viện này cho bà ta, còn tặng thêm hai a hoàn hầu hạ. Tây Khoa Viện tuy không xa hoa bằng Lan Huân Viện nhưng vẫn toát lên sự sang trọng và tao nhã, tuyệt đối không phải là nơi mà kẻ hầu người hạ bình thường có thể ở. Lễ đời bánh ít đi, bánh quy lại, nếu Thanh Hề hậu đãi mà không hề có yêu cầu gì thì ngược lại còn khiến bà ta cảm thấy khó xử.

“Hiện giờ tôi không có, nhưng vẫn nhớ phương thuốc mà tiên Quý phi để lại. Tôi sẽ chuẩn bị cho phu nhân.” Đào ma ma đáp.

“Làm phiền ma ma rồi.”

Làm phụ nữ đã khó, làm mỹ nữ càng khó hơn, làm mỹ nữ mười năm như một khó càng thêm khó và làm mỹ nữ đẹp từ trong ra ngoài lại càng khó ngang lên trời.

Sức khỏe hồi phục, việc đầu tiên mà Thanh Hề muốn làm đương nhiên là đi thỉnh an thái phu nhân. Mấy ngày không gặp, hai mẹ con lại càng thân thiết. Thái phu nhân tỉ mỉ hỏi han sức khỏe của Thanh Hề, tuy ngại ngùng nhưng nàng cũng kể qua để bà yên tâm, tất nhiên là phải lược đi rất nhiều tình tiết cụ thể.

Thanh Hề chẳng khác gì con gái ruột của thái phu nhân, chuyện gì cũng kể cho bà nghe, chuyện lần này lại càng khiến thái phu nhân cảm thấy đau lòng. “Cũng tại con còn nhỏ quá.” Thái phu nhân vuốt ve khuôn mặt có phần hốc hác của Thanh Hề với vẻ xót xa, nói. Thực ra Thanh Hề đã sắp mười bảy tuổi rồi, nhị phu nhân hồi bằng tuổi nàng đã sinh được Tổ Hân.

“Con vẫn phải tỉnh dưỡng cho tốt, ta sẽ nói chuyện với Phong Lư, bảo nó cứ ở lại Tứ Tĩnh Cư.” Thái phu nhân sắp xếp như vậy là có nguyên nhân sâu xa: Một là sợ Phong Lư lại làm tổn thương đến Thanh Hề; hai là sợ sau này có người mới, ra đụng vào chạm sẽ khiến Thanh Hề phiền lòng. Thái phu nhân vẫn muốn nạp thiếp cho Phong Lư, chờ sinh được con trai rồi sẽ đưa cô ta đi.

Thanh Hề không hề bận tâm đến chuyện Phong Lư có chuyển về Lan Huân Viện hay không vì nàng đã quen với chuyện hai vợ chồng mỗi người ở một nơi rồi, cũng cảm thấy như vậy rất tốt, đỡ bị “ông cụ non” Phong Lư răn dạy cả đêm lẫn ngày. Điều khiến nàng bức bối nhất là Phong Lư quen tính ông lớn đã lâu, ngay đến trên giường cũng không tha cho nàng, lúc thì trách nàng không chú tâm, lúc lại chê tư thế của nàng không đúng, đã thế lần nào cũng rất mạnh bạo. Nghĩ đến đó, Thanh Hề không khỏi đỏ mặt tía tai, chỉ hận không thể đá kẻ nào đó xuống giường.

“Chuyện Cần Họa...” Quả nhiên thái phu nhân đã nhắc đến chuyện này.

“Lâm Lang cầu xin con giúp cô ta, con cũng đã nhắc với Đình Trục ca ca, chỉ có điều chàng một mực muốn đuổi Cần Họa đi.” Thanh Hề trả lời thực

lòng.

Về chuyện này, Phong Lưu còn đặc biệt đến gặp thái phu nhân để giải thích.

“Haizz... Thật không ngờ đưa con làm ta lo lắng nhất lại là Phong Lưu. Nó từ nhỏ đã hay soi mói bắt bẻ, lăm lăm xấu, ai cũng nói con út được nuông chiều dễ hư, ta thấy Phong Cẩm cũng không xấu tính bằng nó.” Thái phu nhân nói với vẻ trách cứ.

Thanh Hề phì cười, nàng cũng cùng chung nhận xét với thái phu nhân.

Không lâu sau, nhị phu nhân dẫn theo Hân Thư Nhi, Tân Ca Nhi, tam phu nhân đưa Hiên Ca Nhi và Mi Thư Nhi cùng đến thỉnh an thái phu nhân. Hà Ngõn dẫn bọn trẻ đến phòng phía đông chơi, không ngờ vừa ngồi xuống thì Thương Nhượng Văn đã dẫn Uyển Thư Nhi tới.

Sự xuất hiện của Thương Nhượng Văn khiến mọi người một phen kinh ngạc. Sau vụ sinh khó, Thương Nhượng Văn ốm một trận rất nặng, khỏi bệnh rồi cũng thường lấy cớ không khỏe để hôm nào thích thì mới tới thỉnh an thái phu nhân. Thái phu nhân cũng chưa bao giờ trách cô ta, chỉ dặn dò đường bệnh mới là quan trọng nhất.

Về phía Thương Nhượng Văn, cô ta biết thái phu nhân có chút áy náy với mình, vì Mộ Thanh Hề làm ra chuyện đó mà vẫn có thể yên vị làm phu nhân quốc công và thái phu nhân vẫn quan tâm săn sóc nàng như trước kia. Nhưng biết là một chuyện mà hiểu như thế nào lại là chuyện khác, điều này khiến Thương Nhượng Văn vô cùng bất mãn với thái phu nhân, đương nhiên cũng không còn kính trọng, chu đáo với mẹ chồng như trước nữa.

Nhưng càng như vậy lại càng thấy Thương Nhượng Văn lòng dạ nhỏ nhen hẹp hòi thế nào. Vốn dĩ, cô ta có thể nhân cơ hội đó để đảo ngược tình thế, khiến mẹ chồng chuyển từ áy náy sang thương yêu mình, từ đó nhận được đãi ngộ không thua kém gì Thanh Hề, còn có thể chèn ép nàng cả đời cả kiếp; nhưng chính cái tính cao ngạo và hay ganh tị của cô ta đã làm hỏng chuyện, cô ta bất mãn thái phu nhân thiên vị, bực tức với bà, ngược lại càng khiến thái phu nhân bênh vực Thanh Hề.

Hướng hồ trong lòng thái phu nhân, tội của Thanh Hề tuy không thể tha thứ nhưng nàng cũng đã phải trả một cái giá quá đắt, so với mất mát mà Thương Nhượng Văn phải chịu thì chỉ có hơn mà không có kém.

Hướng hồ nếu không có chuyện đó, liệu Thương Nhượng Văn có thể lên mặt được không? Chẳng lẽ cô ta thực sự nghĩ rằng anh trai cô ta có khả năng đỗ nhị giáp tiến sĩ (*) và dựa vào số của hồi môn ít ỏi, cô ta có thể sống xa hoa như hiện giờ, mua món trang sức giá trăm lượng bạc mà cũng không chớp mắt? Thái phu nhân ghét cô ta không biết điều, dần dần cũng trở nên xa cách.

(*) Theo chế độ khoa cử thời xưa, đệ nhất giáp là ba vị trí đứng đầu gồm trạng nguyên, bảng nhãn, thám hoa. Tiếp sau đó là một số vị trí đỗ cao gọi là đệ nhị giáp, sau đệ nhị giáp là đệ tam giáp có số người nhiều hơn cả nhưng điểm không cao bằng hai giáp đầu phía trước.

“Con xin thỉnh an mẹ.” Thương Nhượng Văn bày ra bộ dạng yếu ớt lão đảo chực ngã bước đến thỉnh an thái phu nhân.

Thái phu nhân vội bảo Hà Ngõn đỡ cô ta ngồi xuống, quay lại thấy Thanh Hề ở bên trái mình vẫn đang đứng.

Thái phu nhân quan sát kỹ Thương Nhượng Văn, trách cô ta chưa khỏe sao còn tới thỉnh an. Cuộc trò chuyện giữa mẹ chồng nàng dâu tràn ngập sự giả tạo, ai cũng tỏ vẻ kính già nhường trẻ, hỏi han nhau.

Bỏ qua Thương Nhượng Văn, hôm nay còn có chuyện quan trọng hơn.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Nhạn Quay Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Gặp lại cố nhân [2]

Type: chuot tery

“Hôm qua, ta mới nhận được thư của Phong Nhạc, nó nhậm chức đủ ba năm, giờ sắp được hồi kinh. Tình Lam, con có cần chuẩn bị gì thì cứ nói với nhị tẩu nhé.”

“Tam ca, à không, tam thúc sắp về kinh ư?” Thanh Hề vô cùng phấn khởi, tuy tam gia Phong Nhạc là con của vợ lẽ nhưng quan hệ giữa nàng và y cũng không tồi.

Thái phu nhân gật đầu, mỉm cười, tuy không phải con đẻ nhưng từ nhỏ tam gia đã do một tay bà nuôi nấng, tình cảm mẹ con rất khăng khít.

Nhưng nhìn tam phu nhân Đỗ Tình Lam thì lại không thấy một tia vui mừng nào. Cô ta nói: “Có gì dùng nấy thôi, chẳng cần chuẩn bị gì đâu ạ. Thư phòng của tam gia vẫn luôn có người dọn dẹp, vẫn không khác gì so với lúc chàng đi,” tam phu nhân nói.

Thanh Hề thầm lấy làm lạ, còn thái phu nhân thì đã biết rõ nguyên do, nhưng bà sợ tính tiểu thư của Đỗ Tình Lam lại nổi lên, gây ra chuyện mất mặt nên không thể không nhắc nhở vài câu:

“Nghe nói lần này hồi kinh, Phong Nhạc sẽ dẫn theo người thiếp mới nạp, còn có một đứa con trai nữa, con tính để mẹ con họ ở đâu?”

Vừa nhắc đến người thiếp họ Hương này, Đỗ Tình Lam đã trợn mắt bĩu môi, không nói lời nào.

Thái phu nhân thở dài một tiếng, nói: “Tình Lam, mẹ biết trong lòng con khó chịu nhưng vấn đề đã đóng thuyền còn trách được ai? Nếu con không chịu đổi tính, người chịu thiệt thòi chỉ có con.”

Phải nói thái phu nhân là người mẹ chồng chu đáo nhất trên đời.

Nước mắt của Đỗ Tình Lam là chảy rơi xuống. Cùng là phụ nữ, cùng làm vợ, có ai không hiểu. “Trong nhà, từ Quốc công gia tới tứ đệ, có ai nạp thiếp ngoài chàng? Đúng là vô lương tâm! Con sinh con đẻ cái cho chàng, còn chàng thì đối xử với con thế nào?”

Tất cả những người ngồi trong phòng, chẳng có ai đứng về phía cô ta. Đợi một hồi chẳng thấy ai an ủi nửa lời, Đỗ Tình Lam đành phải nín khóc.

Thái phu nhân lờm Đỗ Tình Lam, nói: “Con đang trách ta đồng ý cho Phong Nhạc nạp thiếp chứ gì?”

“Con không dám.” Đỗ Tình Lam cũng biết mình sai, chỉ là nhất thời không kiềm được oán hận.

Chuyện này cả nhà đều biết. Đỗ Tình Lam là con của Định Viễn Bá, từ nhỏ đã được nuông chiều, sau khi lấy Phong Nhạc, cô ta vẫn giữ tính tiểu thư ngang ngược, hai vợ chồng cãi nhau như cơm bữa. Phong Nhạc đi nhậm chức nơi xa lúc Mi Thụ Nhi vẫn còn quần tã, hai người lại vì chuyện này mà cãi nhau to, cũng chỉ bởi nơi Phong Nhạc sẽ đến ở mãi tận huyện Liên Hoa khi ho cò gáy. Đỗ Tình Lam khẳng khái không cho chồng đi nhưng Phong Nhạc lại không muốn cả đời này phải núp dưới cái bóng của Phong Lưu nên nhất quyết mướn đi. Đỗ Tình Lam một là thương Mi Thụ Nhi còn quá nhỏ, hai là không muốn đến cái nơi chó ăn đá gà ăn sỏi đó, hi vọng Phong Nhạc có thể nghĩ lại. Ai ngờ Phong Nhạc đi mà cũng không có một lời tư biệt Đỗ Tình Lam, trong ba năm qua cũng không viết cho cô ta một bức thư nào.

Con trai một thân một mình ở bên ngoài, thái phu nhân sao có thể yên tâm, nghe nói y tìm được một cô gái hết lòng thương yêu mình, bà đã đồng ý cho y nạp cô ta làm thiếp.

Ba năm không gặp, tình nghĩa phu thê đã phai nhạt, bây giờ Phong Nhạc lại mang theo hai mẹ con nhà họ cùng về phủ, chẳng trách Đỗ Tình Lam lại phản ứng như vậy.

Xong vụ của Đỗ Tình Lam, thái phu nhân mới bảo người hầu dọn bữa sáng. Theo quy định, ngoài Thanh Hề, ba người còn lại đều không ăn sáng cùng thái phu nhân mà sẽ về chỗ mình dùng bữa, chính vì thế chỉ có thái phu nhân và Thanh Hề ngồi vào bàn.

“Í, ở chỗ mẹ hết yến huyết rồi ư?” Vừa dứt lời, Thanh Hề liền ghé sang bát của thái phu nhân, rõ ràng trong đó là yến huyết, vậy mà trong bát của nàng lại là yến trắng. Đây là lần đầu tiên có chuyện này.

Thanh Hề ngược nhìn thái phu nhân, trong đôi mắt rưng rưng muốn khóc tràn ngập sự tủi thân, như có ý nói thái phu nhân không thương nàng. Thái phu nhân không chống đỡ nổi ánh mắt đó, liền đưa bát yến huyết của mình cho nàng, mắng yêu: “Đúng là đồ trẻ con, cho con phần của ta vậy.”

Nếu đổi là nàng dâu khác thì chắc chắn sẽ không dám nhận, nhưng da mặt Thanh Hề rất dày nên nàng vẫn hờn hờ nhận bát yến huyết, không quên nịnh một câu: “Vẫn là mẹ thương con nhất.” Thực ra đôi chén khi ăn chính là một biểu hiện của tình cảm gia đình.

Nhưng hành động này lọt vào mắt nhị phu nhân thật chẳng khác gì cho cô ta một cái tát.

Thương Nhược Văn nhìn thấy cảnh này, run rẩy chực ngã, vội vã lấy cốc đi về.

“Chỗ chúng ta hết yến huyết rồi sao?” Thái phu nhân hỏi Hà Ngôn.

“Vẫn còn ạ, hôm qua, ạ hoàn của nhị phu nhân là Anh Đào đã đích thân mang đến hai lạng.” Đó là phần yến huyết hằng tháng của thái phu nhân.

Thái phu nhân quay lại nhìn nhị phu nhân.

Nhị phu nhân nói thẳng: “Là ý của con ạ. Chỉ có mẹ là hằng tháng được hai lạng yến huyết, chỗ các con dâu đều là mỗi tháng hai lạng yến trắng.” Theo lệ cũ thì mỗi tháng, các phòng đều được phân hai lạng yến huyết.

Nhị phu nhân không hề giấu diếm vì nghĩ mình làm như vậy chính là tiết kiệm và công bằng. “Con nghe đại phu nói công dụng của yến huyết và yến trắng không hơn kém nhau là mấy, mà yến trắng lại rẻ chỉ bằng một phần ba yến huyết, thế nên con đánh bạo đổi yến huyết thành yến trắng.”

Thái phu nhân day trán, hỏi: “Hân Thụ Nhi năm nay tám tuổi rồi nhì?”

Nhị phu nhân không hiểu sao thái phu nhân lại đột nhiên nhắc đến chuyện này nhưng vẫn trả lời: “Vâng.”

“Đã đọc sách gì rồi, nữ công thế nào?”

“Dạ, đã học hết sách vỡ lòng rồi ạ, hiện tại đang học Tứ kinh, còn nữ công, con đã mời riêng một tú nương (*) dạy cho con bé, đến giờ đã tự thêu khăn tay được rồi ạ.” Nhắc đến con gái, nhị phu nhân có vẻ nhiều lời hơn.

(*) Người phụ nữ làm nghề thêu thùa.

“Ừ. Con gái nhà ta phải ngoan ngoãn, hiền thực. Khi nào Hân Thư Nhi xuất giá, ta sẽ cho con bé của hồi môn hậu hĩnh, các thím bác của nó cũng sẽ có quà.”

Thái phu nhân nói đến đây, mặt của nhị phu nhân thoát cái liềm đồ lụng. Cô ta sao có thể không hiểu thâm ý của bà. Nhị phu nhân xuất thân nghèo khó, lúc vào phủ cũng chẳng có của hồi môn gì đáng kể, mà nhị gia chẳng qua cũng chỉ giữ một chức nhỏ ở bộ Binh, bổng lộc có hạn, hai người phải thắt chặt hầu bao mới tạm đủ sống qua ngày, từ sau khi nhị phu nhân tiếp quản việc nhà, cuộc sống đã dễ thở hơn trước nhiều. Nhưng nhị phu nhân cũng là người thật thà, nắm tiền của cả phủ trong tay nhưng cô ta không tơ hào dù chỉ một đồng, chính vì thế thái phu nhân mới cho cô ta quản lý việc nhà.

Nhưng sau một thời gian dài, nhị phu nhân lại lộ ra một khuyết điểm, đó là tính keo kiệt, cái gì có thể bớt được là cô ta bớt ngay. Việc này đã giúp quỹ phủ tiết kiệm được không ít, mà số họ hàng thân thích đến xin tiền cũng giảm đi nhiều.

Tiết kiệm cho cả phủ thực ra cũng là tiết kiệm cho mỗi nhà, vì khi các cháu dựng vợ gả chồng thì sẽ phải lấy tiền đó ra trang trải, do đó quỹ phủ càng lớn thì đương nhiên của hồi môn của Hân Thư Nhi cũng càng nhiều.

“Mẹ, con...” Nhị phu nhân có phần hốt hoảng, toan giải thích.

“Ta biết suy nghĩ của con, nhưng phủ quốc công có thể diện của phủ quốc công.” Nói thực lòng, có những lúc thái phu nhân không ưa nổi cái tính này của nhị phu nhân, vì tiếc tiền, cô ta có thể cắt giảm chi tiêu một cách triệt để. Kỳ thực cũng không thể trách được nhị phu nhân, chung quy cũng vì cô ta quá sợ cảnh nghèo túng.

“Hơn nữa, ta biết con công bằng, nhưng có những lúc không thể quá so đo. Nếu thực sự muốn tính toán, sao con không tính một năm Phong Lưu đưa vào quỹ bao nhiêu bạc?” Một lời đã rõ mười mươi, nguồn chi của quỹ phủ như nhau nhưng nguồn thu không phải nhà nào cũng thế cả.

Nhị phu nhân càng xấu hổ.

“Thanh Hề tuy nhỏ tuổi nhất nhưng suy cho cùng vẫn là phu nhân quốc công, tuy con là em dâu nhưng lại lớn hơn nó, sao không biết nhường nhịn nó một tí?” Lời này của thái phu nhân không hề có ý thiên vị Thanh Hề mà là muốn tốt cho nhị phu nhân.

Tuy nhị phu nhân có chút tật xấu nhưng không phải là người không biết đúng sai. Thái phu nhân muốn nhắc nhở cô ta rằng nữ chủ nhân đích thực của phủ Tề Quốc công vẫn là Thanh Hề.

Chi tiết phạm là đàn bà con gái thì đều có tính ganh tị. Cùng phận con dâu mà thái phu nhân lại chỉ yêu thương, bên vực Thanh Hề, những người khác đương nhiên là sẽ tị nạnh, dù không đến mức thù ghét nhưng so bì thì đương nhiên không tránh khỏi.

“Con biết rồi ạ.” Nhị phu nhân cúi đầu nói.

“Ừ. Thôi, về bảo Anh Đào mang hai lạng yến trắng tới đây. Từ nay về sau, cả phủ đều ăn yến trắng.” Thái phu nhân muốn giữ thể diện cho nhị phu nhân, cũng để duy trì quan hệ tốt đẹp giữa cô ta và Thanh Hề. Nhị phu nhân khỏi nói cũng biết là vô cùng cảm kích.

Về đến Lan Huân Viện, Thôi Xán thực sự không hiểu nổi, bèn mang thắc mắc ra hỏi Lâm Lang: “Người nói xem nhị phu nhân bị làm sao vậy, tự dưng đi đắc tội với mọi người?”

Bạn đang đọc truyện *Đôi Nhạn Quay Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Gặp lại cố nhân [3]

Type: chuot tery

Lâm Lang nhìn Thanh Hề đang ngồi luyện chữ cạnh cửa sổ rồi trừng mắt với Thôi Xán. Thôi Xán nhìn lại nó bằng ánh mắt vô tội. Ai cũng biết Lâm Lang muốn giữ thể diện cho nhị phu nhân trước mặt Thanh Hề nhưng trên dưới cả phủ, không có người hầu nào thích nhị phu nhân, ngầm gọi cô ta là “nữ thi nhân”.

Cái tên này cũng có nguồn gốc của nó. Tiền triều có một nhà thơ nổi tiếng tên là Vi Húy Trang, ki bo kiệt xi đến nỗi có thể nói là đo lọ nước mắt đếm củ dưa hành. Trong nhà mà thiếu một miếng thịt thì ông ta nhất quyết phải tra cho bằng được là kẻ nào ăn vụng, con trai chết, ông ta cũng không nỡ thay cho nó một bộ áo mới trước khi hạ huyết, nói là người chết rồi cần gì mặc đẹp.

Trong mắt của bọn người hầu kẻ hạ trong phủ, nhị phu nhân với Vi Húy Trang kia cũng một chín một mười, chính vì thế nên cô ta mới có biệt danh này.

Thanh Hề đương nhiên nghe thấy lời của Thôi Xán. Nàng đặt bút xuống, cười nói: “Nhưng phủ quốc công đúng là cần một người như nhị phu nhân quản lý.” Nếu ai cũng như nàng thì ngày phủ Tề Quốc công thu không đủ chi sẽ chẳng còn bao xa nữa.

Những lời này đến tai Phong Lư, khiến hần bắt gặp gật đầu tán thưởng.

Hôm nay, Thanh Hề lại thấp thòm mang tập luyện chữ đến Tứ Tĩnh Cư. Theo kinh nghiệm của lần trước, nàng phát hiện tuy Phong Lư thanh tâm quả dục đã lâu nhưng không phải là hần không có ham muốn. Có câu “vô dục tắc cương, hữu dục tắc cường”, chữ “cường” này mang hai nghĩa, có thể là “mạnh mẽ” cũng có thể là “cường ép”; dù mang nghĩa nào thì cũng không phải là điều nàng mong muốn.

Tuy vết thương đã lành nhưng Đào ma ma cũng dặn nàng rằng nếu không muốn gặp biến chứng thì nên kiêng gần gũi ít nhất một tháng. Tất nhiên bà ta không nói thẳng như thế nhưng Thanh Hề ít nhiều cũng hiểu được.

Phong Lư đã trở về với dáng vẻ ông lớn đáng kính, nhìn thẳng vào bản luyện chữ của Thanh Hề, giảng giải bình luận, lời nào cũng hợp lý xác đáng. Thanh Hề cung kính thụ giáo.

Xem xong, Phong Lư chỉ về phía cửa sổ hướng nam. Thanh Hề chỉ còn cách chậm chạp bước tới đó.

“Hình như nàng gầy đi, sắc mặt cũng không tốt.” Cách chiếc bàn nhỏ chân cong bằng gỗ đàn hương khảm vỏ ốc, Phong Lư nhìn Thanh Hề, nói.

Thanh Hề không biết đáp lời thế nào, cũng may Phong Lư cũng không thực sự muốn hỏi như thế. Hần đặt một chiếc hộp lên mặt bàn, đẩy về phía nàng.

Thanh Hề nhìn hần, thấy hần khẽ gật đầu, nàng mới dám mở chiếc hộp ra. Trên lớp vải lót bằng nhung tím là những tổ yến huyết bày ngay ngắn. Không ngờ chuyện trong nhà nhanh như vậy đã bay đến Tứ Tĩnh Cư.

“Hộp này là để nàng bồi bổ thân thể. Nhị đệ muội quản lý nhà cửa cũng không dễ dàng. Từ nay về sau, hằng tháng Cần Thư sẽ mang yến huyết đến cho nàng.”

Thanh Hề ngẩng đầu nhìn Phong Lư, không ngờ hần còn quan tâm đến cả những chuyện nhỏ nhặt thế này, nhất thời nàng cảm thấy trong lòng vô cùng ấm áp, đôi môi mấp máy định nói thì lại nghe thấy Phong Lư tiếp lời: “Không có việc gì thì nàng về đi. Cầm hai cuốn Danh Cơ Thiếp và Vệ Thị Hòa Nam Thiếp về tập chép, lúc nào thấy viết đẹp rồi thì mang đến cho ta xem.”

Hai cuốn thiếp này là tác phẩm nổi tiếng đề dòi của Vệ phu nhân. Vệ phu nhân này viết chữ rất đẹp, Cổ kim thư bình đã nhận xét chữ của bà ấy như “nữ cầm hoa, nhảy múa trước gương”, rất thích hợp để cho các phu nhân tiểu thư khuê các luyện theo.

Lời nói của Phong Lư như gáo nước lạnh dội thẳng vào lòng Thanh Hề, khiến sự cảm động vừa mới này chìm trong trái tim nàng phút chốc đông cứng.

Thanh Hề nào biết được tâm sự của Phong Lư. Sau khi luống cuống khiến nàng bị thương, hần muôn phần áy náy, phiền não, tự trách mình tu thân dưỡng tính không tới nơi tới chốn, thế rồi hạ quyết tâm chờ nàng đủ mười tám tuổi mới sống chung.

Trước thái độ hờ hững của Phong Lư, tuy Thanh Hề có chút bực bội nhưng cũng coi như cời được một gánh nặng trong lòng.

Về đến Lan Huân Viện, Thanh Hề sai Lâm Lang mang hộp huyết yến sang biếu thái phu nhân. Con dâu có thể thất lưng buộc bụng nhưng tuyệt đối không thể để mẹ chồng nhìn ăn nhin mặc được, nàng phải hiếu kính với bà.

Mới đi được nửa đường, Lâm Lang liền gặp Hà Ngôn.

“Hà Ngôn, cô đi đâu vậy?” Lâm Lang hỏi.

Hà Ngôn cười, đáp: “Thái phu nhân sai tôi mang đồ sang Lan Huân Viện.”

“Trùng hợp quá, phu nhân cũng sai tôi mang đồ đến biếu thái phu nhân.”

Hai con a hoàn chụm đầu vào nhau, nhìn hai chiếc hộp trong tay đối phương, mở ra xem, đều là yến huyết. Hai đứa không hẹn mà cùng cười, nói: “Thật là trùng hợp.”

Hà Ngôn lại nói: “Thái phu nhân nói phu nhân quen ăn yến huyết, mấy hôm nay sắc mặt người không tốt, nên tình dưỡng cho tốt, bồi bổ khí huyết.” Sau đó, Hà Ngôn tò về bí hiểm, thì thầm vào tai Lâm Lang: “Thái phu nhân tự bỏ tiền mua, tặng cho phu nhân để ăn khuya. Phần yến huyết buổi sáng ở chỗ thái phu nhân đã chuẩn bị đầy đủ rồi.”

Lâm Lang kéo tay Hà Ngôn, nói: “Đi cùng tôi đến thượng phòng đi. Ở chỗ phu nhân vẫn còn yến huyết, sao có thể để thái phu nhân tự bỏ tiền ra mua

được.”

Hà Ngôn cũng là đứa tinh khôn, liền cùng Lâm Lang quay về chỗ thái phu nhân nịnh cho bà vui.

Thái phu nhân nghe nói Thanh Hề sai Lâm Lang mang biểu tồ yến thì vui mừng ra mặt, nói: “Tuy chẳng có gì to tát nhưng đáng quý ở tấm lòng.”

“Đúng thế đấy ạ. Người thương phu nhân, phu nhân cũng yêu quý người. Chúng con chưa thấy mẹ chồng nàng dâu nào lại hòa thuận thế.” Hà Ngôn cũng hòa vào lấy lòng.

Đây đúng là một chuyện tốt, nhưng đến tai nhà khác thì không hẳn như thế nữa. Tam phu nhân cậy mình có nhiều của hồi môn, thấy Thanh Hề có yến huyết, cũng tự bỏ tiền đưa cho nhị phu nhân, bù vào phần chênh lệch để được ăn yến huyết.

Còn về Thương Nhượng Văn, khi biết tin này, cô ta chỉ ôm lấy Uyển Thư Nhi mà khóc. Uyển Thư Nhi chưa hiểu chuyện, thấy mẹ buồn thì cũng buồn theo. Bồng Thương Nhượng Văn hỏi: “Uyển Thư Nhi muốn có em trai không?”

Uyển Thư Nhi không biết em trai là gì, chỉ nghĩ có thứ mới đương nhiên là tốt, thế là gật đầu. Điều này càng khiến cho Thương Nhượng Văn như đứt từng khúc ruột, đứa con trai khỏe mạnh chớp mắt đã không còn nữa, trong lòng oán hận mà không có chỗ nào để trút, đêm đêm mơ thấy ác mộng, không khỏi đau lòng. Thế mà thái phu nhân vẫn thương yêu mụ đàn bà kia, Thương Nhượng Văn thực sự không cam lòng. Cứ cho là không trùng phạp thì cũng không thể để kẻ đó sống tốt như vậy được.

Thương Nhượng Văn quay lại gọi Băng Cầm, sai mở hòm lấy tiền, mua yến huyết loại đắt nhất.

Đầu tháng Mười một, tam gia Phong Nhạc cuối cùng cũng vượt gió bụi về đến kinh thành, trước tiên là đến thỉnh an thái phu nhân, sau đó thấp hương cho liệt tổ liệt tông rồi lại quay về chỗ thái phu nhân, hai mẹ con hàn huyên tâm sự.

“Mẹ, đây là Tú Tĩnh. Mấy năm nay may mà có nàng ấy chăm sóc cho con.” Tú Tĩnh chính là người thiếp mà Phong Nhạc mới nạp.

Hương Tú Tĩnh mày rậm mắt to, dung mạo xinh đẹp như hoa đào đón gió xuân, cử chỉ nho nhã đoan trang, rất biết lấy lòng người khác. Cô ta cung kính bước lên thỉnh an thái phu nhân.

Hà Ngôn đã chuẩn bị sẵn quà gặp mặt là một đôi vòng tay bằng vàng, vì dù sao cũng chỉ là phận lẽ mọn.

Phong Nhạc lại chỉ vào đứa bé trai chừng một tuổi đang được người hầu bế bên cạnh, nói: “Đây là Thụy Ca Nhi ạ.”

Người hầu bế Thụy Ca Nhi bước lên hành lễ, thái phu nhân cũng đùa Thụy Ca Nhi. Thăng bé không khóc vì lạ mặt, chỉ nhìn thái phu nhân và cười, khiến bà rất vui vẻ.

Hà Ngôn lấy ra một cái khóa trường mệnh bằng vàng gắn tám quả lục lạc nhỏ cũng bằng vàng.

Thanh Hề cũng tặng một cái khóa trường mệnh bằng vàng nhưng chỉ có bốn quả lục lạc.

Tam phu nhân mặt nhăn mày nhíu đứng sau lưng thái phu nhân. Thụy Ca Nhi vừa nhìn thấy cô ta liền khóc. Hương Tú Tĩnh thấy con khóc thì xót ruột nhưng lại không dám chạy đến dỗ, khiến cho người hầu bế Thụy Ca Nhi cứ cuống cả lên. Thái phu nhân thấy vậy liền bảo Phong Nhạc đưa thế thiếp về nghỉ.

Tối hôm đó, thái phu nhân tự bỏ tiền túi chuẩn bị tiệc rượu tẩy trần cho Phong Nhạc. Yến tiệc được bày ở Vân Huyền Đường, nam nữ ngồi cùng phòng, chỉ cách nhau một tấm bình phong tứ quý. Ngoài ra, còn mời hai ca nữ đến góp vui, vô cùng náo nhiệt, ăn uống chuyện trò đến tận canh ba mới tàn tiệc.

Vì mãi vui mà ngày hôm sau, Thanh Hề thức dậy khá muộn, đầu giờ Thìn mới đến thỉnh an thái phu nhân. Vừa bước vào phòng, nàng đã nghe thấy tiếng khóc của tam phu nhân.

“Mẹ, mẹ phải làm chủ cho con. Tối hôm qua tàn tiệc, chẳng nói là đã trễ, sợ ảnh hưởng đến giấc ngủ của bọn trẻ rồi quay người đi thẳng đến Tây Khoa Viện. Chẳng lẽ chàng không sợ ảnh hưởng đến Thụy Ca Nhi ư?” Đỗ Tĩnh Lam lau nước mắt, nói: “Ba năm rồi, khó khăn lắm mới về nhà, vậy mà chàng lại đối xử với con như vậy. Nếu chỉ có vậy thì chẳng nói làm gì, sáng hôm nay, khi Hương thị đến phòng con nghe quy tắc, mời quỳ một tí mà chàng đã phật lòng, nói Hương thị đang mang thai, lại mắng con là hà khắc, ác độc, không bao dung cô ta, nói đi nói lại vẫn là ám chỉ con muốn hãm hại mẹ con cô ta, đã thế còn cho con một cái bạt tai nữa. Con giận này con không sao nuốt trôi được, rốt cuộc chàng có còn là tướng công của con nữa hay không?” Đỗ Tĩnh Lam càng nói càng có vẻ thương tâm, ban đầu còn nghẹn ngào, sau thì không kìm được òa khóc nức nở.

“Phong Nhạc cũng thật là... Làm vợ chồng với nhau đã bao năm, sao lại không hiểu tính khí của con, mắng con là hà khắc, ác độc, lại còn đánh con nữa chứ!” Vì cái tát của Phong Nhạc mà thái phu nhân cũng nghiêng về phía Đỗ Tĩnh Lam. Tuy cô ta thích đưa chuyện người nhưng tuyệt đối không phải là kẻ lòng dạ độc ác.

Đỗ Tĩnh Lam nghe thấy câu này của mẹ chồng thì càng khóc to hơn, nói: “Mẹ, mẹ nhất định phải làm chủ cho con, cứ thế này thì con chết mất. Hay là mẹ bảo chàng bỏ con, lập Hương thị làm chính thất đi cho rồi, dù sao thì chàng cũng chẳng ưa con.”

“Nói bậy nói bạ, sao có thể vì chuyện nhỏ nhặt này mà bỏ vợ bỏ chồng? Nếu bị chồng bỏ thật thì con còn mặt mũi nào về nhà mẹ đẻ không?” Thái phu nhân lườm Đỗ Tĩnh Lam.

Đỗ Tình Lam biết mình đã lỡ lời, liền thôi bù lu bù loa, nói: “Nhưng... nhưng mà chàng cũng vô lương tâm lắm.”

“Hà Ngôn, đi mời Phong Nhạc đến đây.”

Thái phu nhân sai bảo Hà Ngôn rồi quay lại nói với Đỗ Tình Lam: “Phong Nhạc mới về nhà, sao con đã vội gây gổ với nó? Đâu phải con không biết ba năm nay, nó luôn đề bụng chuyện con không chịu theo nó đi nhậm chức nơi xa. Lần này nó về, con đã không biết đường mà lấy lòng nó, lại còn mặt nặng mày nhẹ tức giận, con làm thế chỉ có lợi cho Hường thị.”

Đỗ Tình Lam vẫn cho rằng mình lấy Phong Nhạc là mất giá nên luôn lấn át chồng, làm gì có chuyện cúi đầu lấy lòng y, huống hồ lần này y về còn mang theo người đàn bà khác. Cô ta trầm ngâm một hồi, ngẩng đầu thấy Thanh Hề bước vào cửa, liền nói: “Mẹ, chỉ vì con thấy trong lòng khó chịu thôi, hay là mẹ hỏi Thanh Hề xem, nếu Quốc công gia nạp thiếp, liệu muội ấy có thể thoải mái không?”

Bạn đang đọc truyện *Đôi Nhạn Quay Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Nhạn đưa thư

Type: chuot tery

Lời này vừa nói ra đã khiến thái phu nhân và Thanh Hề chết lặng, có ai không biết nàng là người có tính chiếm hữu lớn, từ nhỏ như cây kim đến lớn như căn nhà, chỉ cần là của nàng thì người khác đừng hòng chiếm được. Đỗ Tình Lam biết thái phu nhân yêu thương Thanh Hề nhất, đến bây giờ, đừng nói là nạp thiếp, ngay cả một nàng hầu Phong Lưu cũng không có, thế nên cô ta mới lấy câu này để chặn lời thái phu nhân.

Thái phu nhân và Thanh Hề nghĩ tới việc sau này phải nạp thiếp cho Phong Lưu, không hện mà cùng biến sắc mặt.

Đúng lúc này, Phong Nhạc tới, còn dẫn theo cả Hường Tú Tĩnh.

Đỗ Tình Lam không ngờ y lại dám đưa cả Hường Tú Tĩnh đến, lập tức nói: “Chàng dẫn cô ta tới làm gì?”

Hường Tú Tĩnh có vẻ sợ hãi, lùi lại nửa bước, cúi đầu đứng sát vào Phong Nhạc, hành lễ.

“Nghe nói con vừa mới về đã thượng cẳng chân hạ cẳng tay với vợ rồi.” Thái phu nhân nghiêm mặt nói.

Phong Nhạc cũng tự thấy hổ thẹn, nói: “Con cũng là nhất thời hồ đồ.”

“Đã biết là mình hồ đồ, còn không mau nhận lỗi với vợ?”

Phong Nhạc quay sang Đỗ Tình Lam, khom lưng chấp tay vái một vái, nói: “Mong phu nhân lượng thứ.”

Đỗ Tình Lam quay mặt đi không thèm nhìn Phong Nhạc, khiến y bị bẽ mặt.

“Thôi được rồi, con tát người ta một cái, bảo người ta tha thứ ngay sao được?” Thái phu nhân vẫn có phần thiên vị Đỗ Tình Lam, nói: “Chẳng gì thì con cũng là người đứng đầu một huyện, lại đã làm cha rồi, sao có thể gio tay đánh vợ như thế được? Chuyện này mà đồn ra ngoài thì con với Tình Lam còn mặt mũi nữa không?”

Phong Nhạc ngượng ngùng đỏ mặt, nói: “Trăm sai nghìn sai đều là lỗi của con.”

“Biết sai rồi, con còn đưa Hường thị tới làm gì?” Thái phu nhân cũng rất phản cảm với hành vi này của con trai.

“Con ra tay đánh vợ đương nhiên là có lỗi, chính vì thế con mới đưa Tú Tĩnh đến xin lỗi mẹ.”

“Lỗi gì với ta mà xin? Có xin thì đi mà xin vợ con kia kìa.”

“Vâng.” Dứt lời Phong Nhạc quay sang nói với Hường thị: “Còn không mau dâng trà thỉnh tội với chị cả!”

Hường Tú Tĩnh vội vàng bước lên.

“Ta không uống!” Đỗ Tình Lam giận dữ nói.

Phong Nhạc hết cách, đành phải quay sang nói với thái phu nhân: “Sáng hôm nay, Tĩnh Lam dù thế nào cũng không chịu uống trà mà Tú Tĩnh mời, cứ bắt nàng ấy quỳ mãi, Tú Tĩnh đang mang thai mà lại phải quỳ trên đất lạnh, con lo nàng ấy gặp chuyện nên mới kích động như vậy.”

Suy cho cùng thì cũng là người làm quan, chỉ mấy câu thôi mà đã vạch đủ tội lỗi của Đỗ Tĩnh Lam.

Thái phu nhân nhìn Đỗ Tĩnh Lam. Cô ta cắn chặt môi, hai mắt đỏ hoe, chỉ hận không giết được Hường Tú Tĩnh.

“Tĩnh Lam, lần này thì con sai rồi. Dù thế nào thì Hường thị cũng là tiểu thiếp mà Phong Nhạc lấy về, lại có công sinh được Thụy Ca Nhi.” Thái phu nhân thăm than Đỗ Tĩnh Lam thật ngốc nghếch, việc gì phải làm loạn lên vì ba cái chuyện đã rõ như ban ngày này chứ, chỉ tổ méch lòng chồng.

Đỗ Tĩnh Lam nhìn thái phu nhân với vẻ oan ức vô cùng.

“Giờ ta đứng ra làm chủ, để Hường thị kính trà con. Từ nay về sau con là vợ cả, Hường thị là vợ lẽ, cô ta phải dốc lòng hầu hạ con và Phong Nhạc.”

Nghe thấy vậy, Hường thị vội vàng quỳ xuống, Hà Ngôn nhanh tay rót trà bùng qua.

Lần này, Đỗ Tĩnh Lam chỉ còn cách uống tách trà đó.

“Phong Nhạc, chuyện sáng nay là lỗi của vợ con, theo lí thì chuyện nhà của con, ta không tiện hỏi nhưng con vừa mới về nhà, xa lánh vợ con như thế, người khác cũng thấy khó coi.” Thái phu nhân kín đáo nhắc nhở.

Phong Nhạc không phải kẻ ngốc, đương nhiên hiểu ý của thái phu nhân. Tối hôm qua hắn đến chỗ của Hường thị, một là vì vấn đề bụng chuyện năm xưa Đỗ Tĩnh Lam không chịu theo mình đi nhậm chức; hai là vì trong chuyện vợ chồng, Đỗ Tĩnh Lam là người cứng nhắc, khô khan, trong khi Hường thị lại dịu dàng, khéo léo, nếu đem so sánh thì chắc chắn là Hường thị đáng yêu hơn.

“Con biết rồi ạ.”

Thái phu nhân liền bảo Phong Nhạc đưa Hường Tú Tĩnh về và giữ Đỗ Tĩnh Lam lại, dặn dò cô ta đừng có bướng bỉnh với Phong Nhạc nữa, đàn ông ai chẳng thích nói ngọt. Cũng không biết Đỗ Tĩnh Lam có chịu nghe hay không.

Chờ vợ chồng thâm thiếp Phong Nhạc về hết rồi, thái phu nhân mới thở dài, trầm ngâm một hồi lâu.

Từ đầu tới cuối, Thanh Hề vẫn đứng bên cạnh thái phu nhân, trong lòng có chút giá lạnh. Tốt xấu gì cũng là vợ chồng gần đây năm, còn có cả Hiến Ca Nhi và Mi Thụ Nhi, vậy mà hôm nay Phong Nhạc rõ ràng là đã ngã hết về phía Hường thị. Tiếng là đến tạ tội nhưng rõ ràng là mách tội, còn buộc Đỗ Tĩnh Lam phải nhận trà của Hường thị nữa, lần này, Phong Nhạc đã toàn thắng trở về.

Từ ngày Phong Nhạc đưa Hường Tú Tĩnh về phủ, nhà cửa chẳng hôm nào được yên, không chỉ chỗ của vợ chồng tam gia mà cả chỗ của thái phu nhân cũng vậy.

Thanh Hề sợ lạnh nhất trên đời, lại ham ngủ, đến mùa đông nàng liền không về Lan Huân Viện nữa mà cứ ở lì trong Bích Sa Trù của thái phu nhân. Nền nhà ở đây rất ấm, còn đặt hai chậu than hồng, ấm áp cứ như mùa xuân. Điều duy nhất khiến người ta bức bối chính là năm ngày ba bữa phải nghe Đỗ Tĩnh Lam khóc lóc kể lể.

Vậy mà hôm nay, Đỗ Tĩnh Lam lại không đến, chỉ có mình Mi Thụ Nhi được vú nuôi đưa đến thỉnh an, nói là Đỗ Tĩnh Lam bị ốm.

Mi Thụ Nhi ngồi một mình trên ghế, đưng đưa đôi chân nhỏ, hai hàng nước mắt không ngừng tuôn rơi.

“Mi Thụ Nhi sao vậy, ai dám bắt nạt Mi Thụ Nhi vậy? Để bá nương đi dạy cho kẻ đó một bài học nhé.” Thanh Hề ôm Mi Thụ Nhi vào lòng, dỗ dành.

“Bá nương, người nói với cha là con không cầu đệ đệ đi.” Mi Thụ Nhi sợ hãi ôm Thanh Hề, khóc nức nở.

Đệ đệ mà Mi Thụ Nhi nói chính là Thụy Ca Nhi. Không hiểu nghĩ gì mà lôi cả trẻ con vào chuyện ân oán của người lớn như vậy.

“Có chuyện gì Mi Thụ Nhi kể cho bá nương nghe được không?”

“Tối hôm qua, con đến chỗ di nương thăm Thụy Ca Nhi, về nhà chưa được bao lâu thì cha ôm Thụy Ca Nhi đến phòng của mẹ, chỉ vào vết đỏ trên mặt Thụy Ca Nhi và nói là do con cầu, sau đó mắng con lòng dạ độc ác y như mẹ, không cho con đến chơi với Thụy Ca Nhi nữa.” Mi Thụ Nhi kéo tay áo Thanh Hề, nghẹn ngào nói. “Nhưng con không làm như vậy mà. Con thấy Thụy Ca Nhi dễ thương nên mới vuốt má mấy cái, con không cầu đệ đệ thật mà, con không biết sao mặt đệ đệ lại có vết đỏ như vậy.” Mi Thụ Nhi khóc nức nở, có lẽ phần vì bị oan, phần vì sự lạnh nhạt của cha nó.

“Bá nương tin Mi Thụ Nhi không làm như vậy.” Thanh Hề ôm Mi Thụ Nhi, thòm vào má cháu rồi sai Lâm Lang đi lấy một đĩa điểm tâm mà Mi Thụ Nhi thích nhất đến để dỗ dành. Mi Thụ Nhi tuy đã nín khóc nhưng miệng thì vẫn mếu máo.

“Con không đến chỗ Thụy Ca Nhi nữa là được chứ gì, dù sao thì nhị ca cũng không cho con đi.” Mi Thụ Nhi siết chặt hai bàn tay nhỏ nhắn, đúng là đã bị tổn thương nặng nề. Chỉ e là từ nay về sau, Mi Thụ Nhi và đệ đệ sẽ ngày càng xa cách.

Thanh Hề cũng không biết phải khuyên nhủ Mi Thụ Nhi thế nào. Rốt cuộc là có người bắt cần gây họa, sợ bị mắng nên mới đổ oan cho Mi Thụ Nhi hay

là có kẻ cố tình hãm hại Mi Thư Nhi, không ai biết được.

“Bá nương sinh cho con một đệ đệ đi, sinh đệ đệ dễ thương hơn cả Thụy Ca Nhi nữa.” Mi Thư Nhi vừa ăn bánh vừa nhìn Thanh Hề đầy vẻ mong đợi.

Mi Thư Nhi không biết đã chọc vào nỗi đau sâu thẳm nhất trong lòng Thanh Hề. Nàng sững sờ cả người.

Thái phu nhân sửa soạn đi ra, đúng lúc nghe thấy lời của Mi Thư Nhi, cũng nhìn rõ biểu cảm của Thanh Hề.

“Có chuyện gì thế?” Bà đánh tiếng hỏi.

Thanh Hề định thần lại, bảo Lâm Lang dắt Mi Thư Nhi đi chơi rồi kể rõ sự tình cho thái phu nhân nghe. Thái phu nhân nhú chặt hàng mày, tự nhủ con trai thiên vị vợ nhỏ, trút giận lên cả đầu con cái.

“Mẹ, phải làm thế nào bây giờ?”

“Chúng ta giúp được Đỗ Tình Lam một lúc, không giúp được cả đời, suy cho cùng thì đây vẫn là chuyện của vợ chồng nó.” Thái phu nhân thấy Thanh Hề có vẻ không tán đồng, lại nói tiếp: “Phong Nhạc thiên vị Hường thị là do Đỗ Tình Lam quá ngang ngạnh, cố chấp, hơn nữa Tình Lam là vợ cả, định kiến luôn là vợ cả bắt nạt vợ bé, còn vợ bé thì không thể cãi lời vợ cả. Con nói xem nếu chúng ta tiếp tục giúp đỡ Tình Lam thì Phong Nhạc sẽ nghĩ thế nào?”

Thanh Hề nhanh chóng hiểu ra, đáp: “Tam ca sẽ nghĩ là mẹ con mình vào hùa với Tình Lam, cùng bắt nạt Hường thị.”

“Đúng vậy. Như thế sẽ càng đẩy Phong Nhạc về phía Hường thị. Thế nếu chúng ta không giúp Đỗ Tình Lam thì sao?”

Điều này quá rõ ràng, mọi người không giúp Đỗ Tình Lam, Phong Nhạc mới có thể nhận ra chỗ khó của cô ta.

“Con hiểu là tốt rồi. Hường hồ Tình Lam thực sự cần một bài học, nếu không chỉ e...”

Thanh Hề nhìn thái phu nhân với vẻ sùng bái, chẳng trách năm xưa cha chồng nàng không sủng ái tiểu thiếp nào, mà con cái do họ sinh ra cũng đều do một tay thái phu nhân nuôi dưỡng. Công sinh không bằng công dưỡng, thế nên nhị gia và tam gia đều kính trọng người mẹ cả này.

“Mẹ, nếu con cũng gặp phải chuyện như này, mẹ phải giúp con đấy.” Thanh Hề lắc cánh tay thái phu nhân, nói.

Thái phu nhân để mặc nàng làm nũng nhưng trong lòng thì rất buồn phiền, bà rất sợ Thanh Hề không giữ được lòng Phong Lưu. Nếu năm xưa bà không chiều chuộng nàng đến mức sinh hư, không coi ai ra gì thì cũng chẳng đến mức phải bắt Phong Lưu cưới nàng bằng được. Tuổi tác hai người cách biệt quá xa, lúc nào bà cũng lo vợ chồng nàng không hòa thuận. Chính vì vậy mà thái phu nhân luôn canh cánh trong lòng chuyện nạp thiếp cho Phong Lưu.

Cuối tháng Mười một, bỗng có thư từ phương Nam, là em gái của thái phu nhân gửi tới, nói sang năm Minh Ngọc Nhi sẽ ứng tuyển nữ quan trong cung, sợ qua Tết khởi hành sẽ không kịp nên quyết định đi từ trước Tết, mong thái phu nhân chiếu cố.

“Chị Ngọc Nhi sắp đến ư?” Thanh Hề có phần hào hứng, hỏi.

“Con thích nó đến à?” Thái phu nhân có vẻ ngạc nhiên vì trước kia nàng không hề thích người chị họ mọi mặt đều xuất sắc này. Nếu không phải vì nàng thì thái phu nhân đã thường xuyên mời Minh Ngọc Nhi lên kinh chơi, vì bà thực sự rất yêu quý cô cháu họ này.

“Đương nhiên ạ.” Thanh Hề cười, đáp. “Con sẽ bảo người hầu chuẩn bị, đợi chị Ngọc Nhi tới, con sẽ bảo chị ấy ở với con để còn có người tâm sự.”

“Thế cũng tốt.” Thái phu nhân xoa đầu Thanh Hề, nói. “Vây con đi sắp xếp chuyện của chị họ đi, dạo này tinh thần ta không tốt lắm, muốn được nghỉ ngơi.”

Thanh Hề vội hỏi han tình hình sức khỏe của thái phu nhân, đến khi biết chắc là không có vấn đề gì thì mới yên tâm.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Nhạn Quay Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Đồng bệnh tương lân

Type: Thảo Anh

Cuối năm, thời gian trôi nhanh như tên bắn, chớp mắt đã đến ngày Mười hai tháng Chạp, nhà môn phong ấn, nhà nhà người người bận rộn sắm Tết.

“Hai mươi ba, tiễn ông Táo; Hai mươi tư, dọn nhà cửa; Hai mươi lăm, dán cửa sổ; Hai mươi sáu, hầm thịt lợn; Hai mươi bảy, cúng gà sống; Hai mươi tám, ủ bột mì; Hai mươi chín, treo câu đối; đêm Ba mươi, cả nhà quây quần ăn bánh bánh chèo.” Bài đồng dao này đã miêu tả cảnh nhà nhà lo ăn Tết.

Cả nhà đang bận tối mắt tối mũi thì nhà Phong Nhạc lại có chuyện, nguyên nhân cũng chỉ vì một bát yến huyết mà ra.

Sau vụ của Mi Thụ Nhi, Đỗ Tình Lam cũng coi như hiểu ra một chút đạo lý, không gây sự với Phong Nhạc nữa, hai bên sống yên ổn được một thời gian.

Một hôm, Phong Nhạc ăn sáng ở chỗ Đỗ Tình Lam, không hiểu sao chợt nảy ra ý đi thăm Thụy Ca Nhi, tới nơi thì phát hiện mẹ con Hường thị ăn uống rất kham khổ, chỉ có hai bát cháo trắng với mấy cái mìn thầu, ngoài ra không có chút thịt nào cả. Nói khó nghe thì ngay cả người hầu trong phủ cũng được ăn ngon hơn mẹ con cô ta.

Lần này, Phong Nhạc nổi giận thực sự, nhớ đến món canh tổ yến mà Đỗ Tình Lam vừa mới ăn, chỉ một bát tổ yến bé tí ấy thôi quy ra tiền cũng đủ cho mẹ con Hường thị ăn cả tháng. Phong Nhạc liền cấp tốc đi chất vấn Đỗ Tình Lam. Đỗ Tình Lam ung dung nói khẩu phần ăn mỗi tháng của mỗi người trong phủ đều được phân phối rõ ràng, Hường thị chẳng qua chỉ là phận lẽ mọn, không thể vì cô ta mà phá lệ. Tức là cô ta muốn ăn thứ gì khác thì phải tự bỏ tiền túi ra mà sai nhà bếp mua về làm.

“Cô tưởng ta là thằng ngốc sao? Ngày nào cô cũng ăn yến huyết, trong khi Hường thị chỉ có mìn thầu. Khi ta ở với nàng ấy, đâu phải ăn những thứ đó, rõ ràng là cô giờ trờ sau lưng ta, muốn bức chết hai mẹ con Hường thị. Đỗ Tình Lam, cô thực là độc ác!”

Phong Nhạc đã nói trúng tim đen của Đỗ Tình Lam, đứng alf cô ta đã làm thế. Cô ta dặn dò nhà bếp cắt xén đồ ăn của Hường thị, mang thưởng cho người hầu làm bếp, đương nhiên là họ rất vui mừng nghe lời.

“Thiếp ăn tổ yến thì đã làm sao, đó đều là tổ yến thiếp dùng tiền hồi môn mua về, không tin thì chàng cứ đi hỏi, xem có đúng là thiếp tự bỏ tiền túi ra không. Nếu cô ta muốn ăn thì tự đi mà mua lấy.” Đỗ Tình Lam ý giễu ỨC HIẾP Hường thị xuất thân nghèo khổ. Mấy hôm nay, cô ta đã sai người dò hỏi kĩ càng, biết Hường thị xuất thân nghèo khổ, lấy Phong Nhạc cũng chẳng qua mẹ cô ta không có tiền nên phải bán con gái cho Phong Nhạc làm người hầu, lâu dần nảy sinh tình cảm.

“Cô thật là ỨC HIẾP người quá đáng!” Tuy biết rõ Đỗ Tình Lam cố ý làm khó Hường thị nhưng Phong Nhạc lại không thể ruồng bỏ cô ta, thế là y đứng đứng tức giận bỏ đi, để lại Đỗ Tình Lam vừa đắc ý vì thắng một trận.

Đáng tiếc là Đỗ Tình Lam đắc ý chẳng được bao lâu, vì quay đi quay lại đã thấy Hường thị được ăn yến huyết. Chẳng hiểu Hường thị lấy đâu ra tiền, hỏi ra mới biết là do Phong Nhạc lấy số tiền dành dụm bấy lâu nay bỏ vào.

Thế là Đỗ Tình Lam liền nổi ba máu sáu con. Chồng có tiền, không đưa cho vợ thì chó, lại đưa cho đồ tiện nhân họ Hường kia, để ả được ngồi ngang hàng với mình, Đỗ Tình Lam làm sao nuốt nổi con giận này, chỉ cảm thấy trời long đất lở.

Đỗ Tình Lam đến chỗ thái phu nhân làm âm lên, nói Phong Nhạc sùng thiếp diệt thê, Hường thị kia sắp cười lên đầu lên cổ cô ta rồi, nàng dẫu ngồi kiệu lớn tám người khiêng bước chân vào phủ như cô ta mà lại không bằng một con hầu thấp kém. Phong Nhạc chỉ trích Đỗ Tình Lam lá mặt lá trái, hà khắc ngược đãi Hường Thị và Thụy Ca Nhi. Cứ như vậy chẳng ai nhường ai, Hường thị thì chỉ biết quý một bên nước mắt vòng quanh, cầu xin Phong Nhạc đừng vì cô ta mà lạnh nhạt tam phu nhân, đáng về yếu đuối cam chịu lại càng khiến Phong Nhạc xót xa.

Thái phu nhân chứng kiến cảnh này, thầm trách Đỗ Tình Lam không làm nên trò trống gì, lại chán ghét Hường thị giả vờ giả vịt, nhưng sợ nhất vẫn là Đỗ Tình Lam làm âm lên, huỷ hoại danh tiếng của Phong Nhạc. Lần này y về kinh là có ý xin thăng chức.

Thái phu nhân đành mắng Phong Nhạc mấy câu, lại an ủi Đỗ Tình Lam: “Được rồi, được rồi, đều là lỗi của Phong Nhạc cả. Con bớt giận đi, ta đã thay con mắng nó rồi. Con cứ về nhà mẹ đẻ mấy hôm cho khuây khoả, ta sẽ dạy dỗ Hường thị. Con cũng phải noi gương mẫu thân cho tốt.” Lời của thái phu nhân đã rất rõ ràng.

Nhà Định Viễn Bá đồng người phức tạp, vậy mà phu nhân của ông ta vẫn có thể trấn áp được từ thấp đến cao, khiến cho một đàn tiểu thiếp phải nhất nhất nghe lời, thật có bản lĩnh. Chỉ biết là vì quá có bản lĩnh mà bà ta đã đẻ cô con gái Đỗ Tình Lam lớn lên trong nhung lụa cung chiều, chẳng học được nửa phần giới giang của mẹ.

Thanh Hề nhìn Đỗ Tình Lam đau lòng tuyệt vọng vì sự xuất hiện của Hường thị mà lòng dần trở lên nặng trĩu.

Thái phu nhân thấy đáng về hồn vía trên mây, u sầu buồn bã của Thanh Hề, cũng không biết phải an ủi nàng thế nào. Nồng nổi này tuy là do Phong Cẩm gây ra cho Thanh Hề nhưng bản thân nàng cũng là người khởi xướng, thế nên thái phu nhân cũng đành bó tay.

Trong bữa cơm tối, Thanh Hề tấm tắc khen món măng hôm nay ninh rất thơm, muốn mang cho mỗi nhà một ít. Thái phu nhân đương nhiên không ngăn cản, Thanh Hề cũng bảo người mang một bát đến cho Hường thị. Nếu các nhà đều có thì Tứ Tịnh Cư của phong lưu chắc chắn không thể thiếu phần.

Thanh Hề vừa mới dẫn Lâm Lang bê hộp thức ăn ra khỏi cửa, thái phu nhân và Viên ma ma đã nhìn nhau cười.

“Tôi phải nói lf phu nhân quốc công rất lạnh lợi.” Viên ma ma ngồi xuống ghế, nói chuyện với thái phu nhân. Đây là đãi ngộ đặc biệt mà thái phu nhân dành cho bà ta, các ma ma bình thường nếu được ngồi nói chuyện với chủ nhân như vậy chắc phải vui mừng đến mấy hôm.

Thái phu nhân cười nhưng rất nhanh đã chuyển sang lo lắng, thờ dài, nói: “Chỉ sợ Phong Lưu chẳng để tâm. Mấy hôm trước, ta thấy chúng cuối cùng đã chịu ngủ chung, đâu biết hoá ra chỉ là hoá phù dung sớm nở tối tàn. Ngươi nói xem Phong Lưu không có tình cảm với Thanh Hề hay là tại vết thương kia...”

“Tôi thấy Quốc công gia đối với phu nhân vẫn rất nặng tình, nếu không thì một người bận rộn như ngài ấy đã không bỏ thời gian dạy phu nhân viết chữ.”

Thái phu nhân nghe vậy thì cũng yên tâm phần nào. “Nhưng hề thấy mặt Thanh Hề là nó lại lên giọng dạy dỗ, dọa con bé sợ đến nỗi nhấc thấy bóng nó là trốn tiết.”

“Đội phu nhân lớn thêm vài tuổi nữa thì sẽ ổn. Bây giờ phu nhân vẫn chưa nhận ra Quốc công gia thực chất khẫu xà tâm Phật.” Viên ma ma chứng kiến Phong Lư lớn lên từng ngày, đương nhiên là hiểu rõ hẳn.

Lại nói hôm nay Thanh Hề đến Tứ Tĩnh Cư thật là đúng lúc.

Mấy ngày trước, Phong Lư bận tối mắt tối mũi, đến hôm nay mới được nhàn nhã, đang định ở nhà nghỉ ngơi. Nhưng đột nhiên được nhàn hạ lại khiến hắn có phần khó thích ứng kịp, bỗng cảm thấy thật nhàn chán, cô đơn.

Phong Lư chuẩn bị ghi thiệp mời khách, vốn định sai một thằng hầu nhỏ đi gọi Thỉnh Tuyền, nhưng sau đó lại thôi, sửa soạn ra ngoài đi lại cho khuấy khoả. Ra khỏi cổng viện, đến căn nhà nhỏ là nơi người hầu ngủ nghỉ ở phía tây, hắn thấy bên trong đèn đóm tối om, chỉ có một gian hắt ra ánh đèn leo lét. Hắn liền bước tới chỗ mái hiên, còn chưa lên tiếng thì đã nghe thấy bên trong vọng ra tiếng cười nói dâm dăng nghe giọng thì chính là của Thỉnh Tuyền.

Nếu là trước kia thì chắc chắn hắn sẽ phạt Thỉnh Tuyền, nhưng năm hết Tết đến, mấy ngày vừa rồi bọn đầy tớ cũng bận đến mức quay như chong chóng, hai ngày nay mới được nghỉ ngơi, thân là chủ nhân cũng không thể quá tuyệt tình.

Cũng không hiểu tại sao Phong Lư lại dừng bước, im lặng đứng dưới mái hiên, nghe thấy bên trong có tiếng hai người ôm hôn nhau, lại nghe thấy Thỉnh Tuyền nói: “Bảo bối, có nhớ ta không?”

Một lát sau có tiếng con gái cười thẹn thùng, nói: “Đáng ghét, nỡm ạ, anh sờ đi đâu thế.”

Rồi có tiếng loạt soạt cởi quần áo, không lâu sau thì nghe thấy tiếng giường cũ kêu kéo kẹt.

Phong Lư bối rối quay người đi về, đến Tứ Tĩnh Cư, liền bảo Cầm Thư hâm một bình rượu, tự rót tự uống, khó tránh khỏi từ chuyện vui của Thỉnh Tuyền mà nghĩ ngợi vẩn vơ.

Cầm Thư trông thấy Phong Lư cô độc ngồi dưới ánh đèn, liền hỏi: “Quốc công gia chờ Hàn Sơn tiên sinh tới sao?” Hàn Sơn tiên sinh là môn khách của Phong Lư, luôn được hắn coi trọng nhất, hai người nói chuyện rất hợp nhau. Hàn Sơn tiên sinh ở trong con ngõ nhỏ sau phủ, thỉnh thoảng đọc sách một mình, Phong Lư lại mời ông ta đến uống rượu tán gẫu, cũng là một việc thú vị. Chính vì lẽ đó mà hôm nay Cầm Thư mới hỏi như vậy.

Lúc này, Phong Lư nào còn tâm trí đàm đạo với môn khách? Huống hồ hắn cũng biết mấy ngày trước, Hàn Sơn tiên sinh bận đến mức bù đầu bù cổ. Cuối năm là dịp gia đình sum họp, hắn không muốn làm phiền người ta, mà giờ cũng chẳng còn tâm trạng tán gẫu. “Đi hâm thêm một bình nữa,” hắn ra lệnh.

Cầm Thư lui ra khỏi Giá Tuyết Trai, hâm rượu làm món nhắm, vừa bước ra khỏi bếp liền nhìn thấy chủ tớ Thanh Hề soi đèn đi tới, nó nhanh nhẹn chạy ra đón.

“Quốc công gia có nhà không?” Thanh Hề hỏi.

“Đang ở Giá Tuyết Trai ạ.” Cầm Thư cầm đèn dẫn đường, đến hành lang, nó cất giọng thông báo: “Bẩm ngài, phu nhân tới ạ.”

Phong Lư vừa vui mừng vừa bất ngờ, vụt đứng dậy, thấy người hầu đang vén rèm để Thanh Hề bước vào.

Thanh Hề nhìn thấy hắn liền cười tíu tít, nói: “Hôm nay nhà bếp làm món măng vừa mềm vừa thơm, thiếp mang một ít đến cho Đình Trục ca ca.” Có câu “đánh kẻ chạy đi không ai đánh người chạy lại”, hôm nay Thanh Hề không chỉ chạy đến chỗ hắn mà còn cười rất ngọt ngào.

Phong Lư đứng ra cửa đón nhưng nghĩ lại, không muốn để lộ bản thân mình vội vã, bèn quay đầu sai Cầm Thư gọi người hầu mang hai lò than đến. Trước giờ hắn chẳng sợ lạnh nên ở Tứ Tĩnh Cư không bao giờ cần lò sưởi, nhưng đối với người khác thì nơi này cực kỳ lạnh giá.

Lâm Lang đưa hộp thức ăn trong tay cho Cầm Thư rồi quay lại định giúp Thanh Hề cởi áo khoác, không ngờ nàng lại né tránh, nói: “Lâm Lang, người lui xuống trước đi, đi tìm Cầm Thư mà trò chuyện.”

Bạn đang đọc truyện *Đôi Nhạn Quay Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Quyến rũ

Type: Thảo Anh

Phong Lư thấy cả người Thanh Hề được bọc trong chiếc áo lông hồ ly trắng viền lụa đỏ, đội mũ cùng màu, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng cho thấy nàng đang rất lạnh. Mới chớm đông mà nàng đã như gấu ngủ đông, rất hiếm khi ra khỏi cửa, do đó không thể ngờ được hôm nay nàng lại đến Tứ Tĩnh Cư.

“Định Trục ca ca uống rượu một mình ư?” Thanh Hề thấy trên bàn chỉ bày một ly rượu và vài món nhắm liền hỏi, hỏi xong không kìm được hắt hơi một cái.

“Mặc ít áo quá phải không?” Phong Lưu tiến đến cởi áo khoác của Thanh Hề nhằm kiểm chứng suy đoán của mình.

Thanh Hề rét đến mức cả người như đông đá, không thể ngăn cản hành động của Phong Lưu, rốt cuộc thì cả hai người đều rét cứng. Gió lạnh thổi vào khiến Thanh Hề run lấy bầy.

Phong Lưu lấy áo khoác bọc kín nàng lại rồi ôm vào phòng trong, nói: “Nàng đúng là đồ ngọc.”

Sự thực chứng minh Phong Lưu đoán không sai chút nào, Thanh Hề không phải là mặc ít mà là mặc cũng như không.

Dưới lớp áo khoác lông hồ ly chỉ có một tầng xiêm y mỏng manh, có thể nhìn rõ nội y bằng lụa trắng.

Thì ra Thanh Hề đã có tính toán từ trước. Đào ma ma nói kiểu mặc mà như không này càng khiến người ta phải mất hồn, cho dù là Liễu Hạ Huệ sống lại thì cũng không cưỡng nổi. Chỉ có điều Thanh Hề ở trong căn phòng ấm áp như mùa xuân quá lâu nên đã đánh giá thấp những cơn gió lạnh bên ngoài, cũng xem nhẹ cái lạnh ở Tứ Tĩnh Cư.

Chưa kịp nói năng đưa đẩy gì, Thanh Hề đã bị Phong Lưu ném lên giường.

Chiếc chăn lạnh giá trên giường khiến Thanh Hề kêu lên một tiếng. Phong Lưu không chút thương hoa tiếc ngọc, cởi áo khoác trên người nàng, lấy chăn bọc nàng lại, ôm chặt vào lòng, hỏi: “Còn lạnh không?”

Lúc này, Cầm Thư đã mang chậu than vào.

Phong Lưu dặn dò Cầm Thư: “Người sai người sưởi sàn, pha một cốc trà nóng, nấu thêm một bát canh gừng.”

Cầm Thư nhanh chóng đi pha trà, Thanh Hề run cầm cập đưa tay nhận chén trà, đến lúc này mới thấy ấm hơn một chút.

Phong Lưu buông nàng ra, đứng dậy cởi quần áo.

Mục đích đến Tứ Tĩnh Cư tuy chẳng trong sáng gì, nhưng khi nhìn thấy Phong Lưu cởi quần áo, Thanh Hề vẫn không kìm được ngại ngùng. Nhưng đến khi Phong Lưu cũng chui vào chăn thì nàng lại chẳng còn ngượng ngùng gì nữa, hẳn đúng là một cái lò sưởi ấm áp.

Thanh Hề ôm lấy hông Phong Lưu như thăm dò, gác chân lên đùi hắn, vùi đầu vào hõm vai hắn rồi thở dài với vẻ dễ chịu.

Hai người cứ ôm nhau như vậy, Phong Lưu không ngừng vuốt ve nàng, từ lưng đến cánh tay, chân, cuối cùng ôm trọn nàng trong đôi tay dày rộng. Thanh Hề tận hưởng sự ấm áp từ những cái vuốt ve ấy, cuối cùng thì giá lạnh cũng bị xua tan.

“Bầm ngải, canh gừng nấu xong rồi ạ.” Tiếng nói của Cầm Thư từ ngoài vọng vào.

Đợi Phong Lưu đưa tay ra khỏi màn, Cầm Thư mới dám bưng canh vào.

Phong Lưu khẽ lay Thanh Hề, đỡ nàng dậy, nói: “Uống canh gừng đi.”

Thanh Hề nhắm mắt, rõ ràng là hờn dỗi vì bị đánh thức khỏi giấc ngủ.

Phong Lưu vừa bực vừa buồn cười, nha đầu này đến đây rõ ràng là có ý đồ đen tối, vậy mà bây giờ lại lăn ra ngủ.

Thanh Hề đá chân về bất mãn, không ngờ lại bị Phong Lưu kẹp chặt. Hắn nói: “Uống canh gừng mới không bị ốm” rồi nâng cằm nàng lên, đưa bát canh gừng đến tận miệng nàng.

“Khó uống lắm.” Thanh Hề bướng bỉnh mím chặt môi lại.

Nhưng chiêu này sao có thể làm khó được Phong Lưu. Khi Thanh Hề còn nhỏ cũng không chịu uống thuốc, vừa khóc vừa phá, hề động vào người là nàng liền khóc, thái phu nhân thương nàng, không nỡ ép buộc, cũng chỉ có Phong Lưu mới trị được nàng.

Phong Lưu xoay người giữ chặt hai chân của Thanh Hề, không cho phép nàng cựa cựa, một tay vòng ra sau giữ gáy rồi bóp mũi nàng, nói: “Được rồi, một hơi uống cạn thì sẽ không thấy khó uống nữa.”

Cách này cũng hay nhưng hai tay Thanh Hề thì vẫn còn tự do. “Thiếp không uống.” Nói rồi, nàng đẩy bát canh ra, nhìn chăm chăm vào Phong Lưu, đáng vẻ liều chết không uống. Thực ra nàng không hề có ý phản kháng hẳn nên lực đẩy cũng không mạnh lắm, nếu không bát canh đã sớm đổ rồi. Nàng chỉ muốn hắn đổi cách cho uống thuốc khác, “thân mật” hơn cǎnhng hạn.

Nhưng hai người rõ ràng là không cùng chung suy nghĩ. Phong Lưu đặt bát canh gừng xuống, dễ dàng xé được một mảnh lụa dài từ tấm ga giường, buộc hai tay Thanh Hề vào đầu giường.

Lần này thì đúng là canh mời không uống lại muốn canh phạt.

Thanh Hề cảm thấy Phong Lư không lãng mạn chút nào, lại còn lạnh lùng một cách tàn nhẫn.

Còn Phong Lư lại cảm thấy Thanh Hề quá mức bướng bỉnh, thà bị bệnh khiến người khác đau lòng còn hơn uống canh gừng, hắn chỉ muốn trừng phạt nàng một chút thôi. Còn về cách cho uống thuốc “thân mật” gì đó thì Phong Lư hoàn toàn không nghĩ rằng nó thích hợp với người mà hắn coi như con gái.

Tuy rằng tình huống trước mắt cũng không khá hơn chút nào.

Hai tay Thanh Hề bị cột chặt vào đầu giường, hai chân không ngừng dẩy dụa, khiến bộ xiêm y có mà như không tuột xuống tận eo, nửa che nửa đẩy bầu ngực tròn trịa, đôi má vì tức giận và căng co mà đỏ ửng lên, đôi mắt vì ảm ức mà ngân ngấn nước.

Phong Lư cúi xuống ngậm vành tai nàng, hỏi: “Nàng mặc thế này đến Tứ Tĩnh Cư là có ý gì?”

Lời này như điểm trúng huyết đạo của Thanh Hề, khiến cả người nàng trong nháy mắt như bị đông cứng, rất lâu sau mới ấp ửng đáp: “Đào ma ma nói... vết thương của thiếp... khỏi rồi.”

Lời này triệt để khơi gợi những cơn sóng trong lòng Phong Lư. Hắn nhìn từ đôi mắt long lanh của Thanh Hề xuống xương quai xanh, bầu ngực cho đến bụng nàng và những ngón chân trắng như ngọc, tất cả như được bao phủ bằng một lớp phấn hồng, quyến rũ vô cùng.

Mặc Thanh Hề ra sức cầu xin, khóc lóc, Phong Lư cũng không cời trối, chỉ ra sức dỗ dành nàng, để hắn được thỏa nguyện, mặc sức chơi đùa.

Sau cơn mây mưa, Phong Lư mới cời trối cho Thanh Hề. Nếu hắn buộc chặt hơn thì cổ tay nàng chắc chắn đã bị cọ xát đến trầy xước chứ không chỉ có một vết hằn đỏ như thế này. Phong Lư khẽ hôn lên vết đỏ rồi bôi thuốc cho nàng. Loại thuốc cao này cũng là hắn chu đáo xin sẵn từ chỗ Đào ma ma.

Thanh Hề thờ dốc từng hồi, chính xác là không còn sức lực, nhưng như thế lại thêm phần quyến rũ.

Phong Lư vốn ưa sạch sẽ, Cần Thụ đã chuẩn bị sẵn nước nóng, hắn liền bế Thanh Hề đi tắm, thay quần áo mới cho nàng rồi hỏi: “Đói chưa?”

Nghe hắn nhắc vậy, Thanh Hề mới nhớ ra là bữa tối mình cũng chỉ ăn qua quýt mấy miếng, bây giờ đã đói mềm người rồi.

Phong Lư lại gọi Cần Thụ sai chuẩn bị bữa khuya. Hắn lấy chăn cuộn Thanh Hề lại rồi bế nàng lên giường sưởi. Không lâu sau, Cần Thụ bưng món măng hầm mà Thanh Hề mang tới lên, ngoài ra còn có vài món nữa, lần lượt là cá xông khói, chân giò hầm trà xanh, hạnh nhân rang muối và gỏi tôm rau cần, cùng hai bát bát đĩa.

Cả bàn thức ăn đầy đủ sắc, hương, vị, khiến người ta không cảm lòng được. Tinh thần của Thanh Hề cũng nhờ vậy mà khá hơn một chút.

Rót một ly rượu hoa hồng, Phong Lư mớm cho Thanh Hề một ngụm. Rượu ngọt mà thơm, măng mềm mọng nước. Phong Lư lại bón cho Thanh Hề một thìa, hai người vui vẻ ăn hết chỗ thức ăn, sau đó Phong Lư lại ăn thêm một bát cháo vịt mới đủ no.

Trong suốt bữa ăn, Thanh Hề chẳng cần phải động đến một ngón tay và cũng ngậm tha thứ cho kiểu bón thuốc “thô bạo” lúc nãy của Phong Lư. Giờ nàng còn chịu ngồi trong lòng hắn, để hắn tiếp tục “làm bậy”.

Ăn no ngủ ngon, tình dậy thì trời đã sáng bạch.

Sáng sớm là thời điểm âm suy dương thịnh, tối qua Phong Lư mới hưởng thụ có một lần, một là vì thương xót Thanh Hề, sợ lại làm nàng bị thương; hai là cũng muốn để dành đến sáng ngày hôm sau. Vậy là hắn lại không kim được cùng Thanh Hề ân ái một phen, đến khi xong thì đã trễ giờ thỉnh an.

Thanh Hề vội vã sửa soạn đi thỉnh an thái phu nhân, Phong Lư nhàn rỗi tất nhiên cũng phải đi. Hai người cùng đi, Thanh Hề lại cúi đầu làm bầm oản trách: “Không chịu làm nhanh một chút.”

Phong Lư thính tai nghe thấy, nói: “Nhanh lại sợ nàng kêu đau.” Nói đi nói lại cũng vì hắn thương Thanh Hề nên mới nhẹ nhàng hết sức, nếu không thì liệu nàng còn có thể đi phẩm phẩm thế này không.

Mặt Thanh Hề đỏ như gấc chín, không dám ho he gì nữa, mãi đến khi bước vào phòng thái phu nhân rồi nàng mới nủ nịu nói: “Mẹ, con ngủ quên mất.”

Bạn đang đọc truyện *Đôi Nhạn Quay Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Người thầy tốt

Type: Thảo Anh

“Không sao, hồi còn trẻ ta cũng hay ngủ dậy muộn.” Thái phu nhân không để bụng, quay sang bảo Hà Ngôn, Hà Ngữ dọn cơm sáng rồi lại nói với Phong Lư: “Hôm nay con cũng ăn ở đây luôn chứ?”

Phong Lư gật đầu.

Trên bàn ăn, thái phu nhân lại kể chuyện hồi bé Phong Lư có tật ngủ nướng, gọi thế nào cũng không chịu dậy, có một lần, lão Quốc công bức quá, giữa ngày đông tháng giá liền gọi một chậu nước lạnh lên người hắn, có như vậy mới sửa được cái tật ưa ngủ nướng của hắn.

Thanh Hề nghe chuyện mà cười rũ rượi, bọn người hầu đứng bên cạnh cũng không nhịn được đưa tay lên che miệng cười. Hình tượng oai phong chói lọi của Phong Lư bị đổ vỡ không ít, hoá ra hắn cũng chỉ là một người bình thường. Phong Lư thất vọng về thì cũng không nói gì.

Thanh Hề đảo mắt, thì thầm vào tai thái phu nhân: “Hồi nhỏ Đình Trục ca ca có tè dầm không ạ?”

Thái phu nhân cười, gật đầu, thế rồi mẹ chồng nàng dâu lại nhìn nhau cười ngặt nghẽo.

Tràng cườm này khiến Phong Lư cảm thấy có chút không ổn, liền hỏi: “Mẹ và Thanh Hề nói xấu gì con thế?”

Thanh Hề vội lắc đầu với thái phu nhân.

Chuyện hồi nhỏ chỉ nói đến đây rồi thôi.

Ba người vui vẻ ăn sáng. Tâm trạng thái phu nhân rất tốt, bà ăn nhiều hơn mọi ngày nửa bát cơm, khiến Thanh Hề cảm thấy rất vui.

Ăn xong, Thanh Hề ở lại chơi bài cùng thái phu nhân, hai người chơi còn lại là Viên ma ma và Hà Ngữ, Hà Ngôn thì thay thái phu nhân xem bài, tính điểm.

Hôm nay, số Thanh Hề rất son, đại sát tứ phương. Đang chơi vui vẻ thì người hầu ở Tứ Tĩnh Cư là Bảo Châu đến, nói Phong Lư cho mời Thanh Hề.

“Quốc công gia có nói tìm ta vì việc gì không?” Thanh Hề luyến tiếc vận may, hỏi.

“Chị Cần Thư dặn nô tì đi mời phu nhân, không nói là vì việc gì.” Bảo Châu trả lời rành mạch.

Thấy Thanh Hề có ý dè dặt, thái phu nhân liền lên tiếng: “Nếu đã tìm con ắt là có việc, nhân lúc tiền của ta vẫn chưa chạy hết vào túi con, con mau đi đi, không thấy mặt Hà Ngữ tái mặt cả rồi kia à?”

Thanh Hề cười ngượng ngùng, nói: “Vâng, mẹ đã nói thế thì con sẽ bỏ hết số tiền thắng bài hôm nay ra khao mọi người, bảo nhà bếp làm một bàn tiệc nhỏ, mở một vỏ rượu ngon, mời hai con hát.” Vừa nói nàng vừa nhìn số tiền mới thắng được, mắt sáng như sao.

Dáng vẻ thêm muốn của nàng khiến thái phu nhân không nhịn được cười. “Đúng là chuyện tốt. Được, nhờ phúc của phu nhân các người, chúng ta ăn tiệc một bữa.”

Đùa đủ rồi, Lâm Lang hầu hạ Thanh Hề mặc áo rét, đội mũ. Nghe nói trời đã đổ tuyết, thái phu nhân liền dặn người hầu hầu hạ cho tốt, chớ để đường trơn khiến Thanh Hề bị ngã, sau đó lại nói với nàng: “Bữa trưa nay con ăn ở Tứ Tĩnh Cư đi, con vốn sợ lạnh, trời lại đang có tuyết, đừng đi lại nhiều, buổi tối cũng nghỉ ở đó đi.”

Có thể là người nói vô tình người nghe hữu ý, cũng có thể là hai bên đều có tâm, Thanh Hề nghe xong lời của thái phu nhân thì xấu hổ đỏ bừng mặt.

Một đoàn người kéo nhau đến Tứ Tĩnh Cư. Thanh Hề bước vào thư phòng, cảm thấy khác hẳn so với ngày hôm qua. Hôm nay, sàn nhà rất ấm áp, trong phòng còn có hai lò than, tuy là than không mùi nhưng Phong Lư vẫn sai người xông hương, loại hương hoa mai mà Thanh Hề thích nhất.

Hương này được điều chế từ cam tùng, linh lăng, gỗ đàn hương, hồi hương, đinh hương và long não theo sự cao quý, cho thấy hắn là con nhà danh gia vọng tộc, cộng thêm khí chất lạnh lùng, khiến người ta nhìn thấy phải tâm thần chao đảo.

Thanh Hề lặng lẽ cởi áo khoác, lộ ra bộ xiêm y màu vàng nhạt, đang định cởi giày ngồi đối diện với Phong Lư thì lại bị hắn kéo tay, thành ra ngồi lên lòng hắn. Nhưng vì tư thế này vừa ấm áp lại có chỗ dựa thoải mái nên Thanh Hề cũng không phản đối.

Phong Lư giờ sổ sách ra, kiên nhẫn tỉ mỉ dạy Thanh Hề thế nào là thu, thế nào là chi, cách phát hiện sổ sách có bị sai lệch gian dối hay không. Thanh Hề vốn không đủ kiên nhẫn với mấy loại sổ sách chỉ chít số má nhưng nhờ có Phong Lư tỉ mỉ chỉ bảo mà dần dà nàng cũng hiểu, không lâu sau đã có thể tự xem sổ sách.

“Nếu nàng muốn hiểu rõ tất cả thì phải có hiểu biết cơ bản về các cửa hàng của mình. Ví dụ cửa hàng gạo này, nàng phải biết giá gạo hiện giờ như thế nào, còn phải biết gạo nhập về từ nguồn nào. Tình hình nguồn gạo mấy năm nay ra sao, chỗ khác thu hoạch thế nào. Có như vậy nàng mới biết được chương quỹ có gian dối hay không. Đừng thấy sổ sách mấy năm trước ghi rõ rành mạch mà chủ quan, người có chút ít kinh nghiệm chỉ cần nhìn sơ qua là phát hiện có lỗi.”

Thanh Hè không hiểu, chỉ biết tròn mắt bối rối nhìn Phong Lư.

Phong Lư lại lấy một cuốn sổ khác ra, chính là sổ sách mấy năm trước của một cửa hàng hồi môn của Thanh Hè, xem ra hẳn đã chuẩn bị sẵn rồi.

Phong Lư chỉ vào một khoản chi mua gạo, nói: “Nàng xem giá gạo ở đây, viết là hai lượng ba một thạch (1) gạo, nhưng nàng cần biết rằng bình thường một thạch gạo thì chỉ có giá hai lượng thôi, chưa hết, năm đó cửa hàng nhập gạo từ Vũ Thành, Vũ Thành bội thu, giá gạo sao có thể tăng lên hai lượng ba một thạch được? Chỉ có kẻ ngốc như nàng mới không nhìn ra sự khuất tất.”

1. Đơn vị đo lường cũ. 1 thạch = 10 đấu = 100 lít.

Thanh Hè ngẩn ngơ nhìn sổ sách. Phong Lư sai Cần Thư dọn cơm trưa, quay lại nhìn thấy bộ dạng ngây ngốc của Thanh Hè thì biết nàng vẫn chưa hết bàng hoàng.

Bữa trưa là một bát canh, bốn món mặn và bốn món rau. Lâm Lang hầu hạ Thanh Hè rửa tay rồi đứng bên cạnh chuẩn bị gấp thức ăn cho nàng, không ngờ Phong Lư lại bảo nó lui xuống.

Thanh Hè là động vật ăn thịt điển hình, cầm đũa chỉ chăm chăm gấp thịt dê. Đang ăn thì thấy Phong Lư gấp cho nàng rau cải.

Thanh Hè giả bộ không nhìn thấy rau cải, tiếp tục tấn công đĩa thịt dê. Sáng sớm đã phải mệt nhọc, sau đó lại xem sổ sách một lúc lâu, nàng đói đến mức da bụng dính chặt vào da lưng rồi. Chỉ tiếc là đũa của nàng chưa đụng được tới đĩa thịt dê thì đã bị đũa của Phong Lư cản lại.

“Sao nàng không ăn rau? Thịt cũng phải ăn mà rau cũng phải ăn. Chẳng trách tí vị của nàng không khoẻ, ta thấy đều tại thói quen ăn uống không tốt mà ra.”

Thanh Hè mắng thầm trong bụng. Ngải nào đã nếm thử những tháng ngày không có thịt. Nhớ lại kiếp trước gặp nạn, nhìn thấy con chuột cũng ứa nước miếng, thế nên khi sống lại đương nhiên nàng phải yêu thịt hơn rau rồi.

Nghĩ rồi, Thanh Hè hậm hực rai nhau cải.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Nhạn Quay Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Chiều chuộng

Type: um-um

Phong Lư nhân nhả nói: “mùa đông, ăn lẩu là hợp nhất, mà đã nói đến lẩu thì vẫn là Đức Bảo Cư ở phía tây kinh thành ngon nhất. Nước dùng được nấu theo công thức gia truyền, vừa đậm vừa thơm, nhưng nổi tiếng nhất vẫn là thịt dê của nhà họ. Một con dê chỉ chọn được một, hai cân thịt để nấu, nạc mỡ vừa đủ, tay nghề dao thớt vô cùng cao siêu, thái miếng thịt dê mỏng như tờ giấy, nhúng vào nước dùng một cái là chín ngay. Nước chấm đi kèm cũng đặc biệt không kém, cho thêm ớt vùng Xuyên Thục, ăn vào vừa ấm bụng vừa kích thích vị giác.”

Món lẩu đó đương nhiên Thanh Hè chưa từng được ăn, chỉ có đám đàn ông hành tẩu bên ngoài mới có cơ hội nếm thử nếm vị đó. Nàng chỉ nghe thôi đã ứa nước miếng. Nhưng vô duyên vô cớ sao Phong Lư lại nhắc đến chủ đề này? Thanh Hè ngẩng đầu lên nhìn hắn chăm chăm.

“Bữa cơm này, nếu nàng chịu ăn năm gấp rau, ăn xong xem sổ sách, nếu có thể tìm ra ba chỗ sai lệch thì ta sẽ dẫn nàng đến Đức Bảo Cư ăn lẩu dê.”

Thanh Hè vui mừng đến phát điên, nhìn Phong Lư với vẻ khó tin. Hắn nói là muốn dẫn nàng ra ngoài phủ đi ăn nhà hàng ư, Đây rõ ràng không phải là việc mà một Quốc Công Gia lạnh lùng và nghiêm khắc có thể làm.

“Thật ư Đình trực ca ca?” Thanh Hè vui đến phát khóc, hỏi.

“Đừng vội mừng,” Phong Lư không ngần ngại gọi cho Thanh Hè một gáo nước lạnh.

Thế nhưng câu nói này không thể dập tắt tâm trạng vui mừng phấn khởi của Thanh Hè. Nàng dứt khoát bỏ qua đĩa thịt dê, ăn đủ năm gấp rau cải.

“No nhanh thế sao?” Phong Lư ấn vào bụng Thanh Hè, vẫn thấy mềm, rõ ràng là vẫn chưa no.

“Thiếp để dành bụng để tối nay ăn món ngon mà.” Thanh Hè nũng nịu nói rồi vội vã bảo Lâm Lang dâng trà súc miệng, chỉ sợ Phong Lư ép nàng ăn

thêm.

Cả buổi chiều Thanh Hề miệt mài cặm cụi xem sổ sách. Chúng chẳng kém gì đọc Tây Sương Ký(*), im lặng đến nỗi Phong Lưu phải ngạc nhiên.

(*)Tây sương ký (truyện ký mái tây) còn có tên đầy đủ là Thôi Oanh Oanh đãi nguyệt Tây sương ký (Truyện về Thôi Oanh Oanh chờ trăng dưới mái tây), là vở tạp kịch của Vương Thực Phủ, sáng tác vào thời Nguyên, miêu tả cuộc tình duyên vượt qua môn đăng hộ đối và lễ nghi phong kiến của Thôi Oanh Oanh và chàng thư sinh Trương Quân Thụy.

Đến khi mặt trời ngả về hướng tây, Thanh Hề ôm đóng sổ sách đến trước mặt Phong Lưu, hướng hỏi nói: “Thiếp tìm ra rồi, đừng trọc ca ca.” Đừng nói ba chỗ, có là ba mươi chỗ sai nằng cũng tìm ra được, có điều không nên tỏ ra quá xuất sắc, nếu không sau này sẽ khó gặp được vận may như hôm nay, thế nên Thanh Hề giấu tài.

Phong Lưu nhướng mày, ra hiệu bảo nằng tiếp tục.

Thanh Hề chỉ ra hai chỗ sai, phân tích đầu ra đấy, đến chỗ thứ ba lại càng khiến Phong Lưu phải kinh ngạc vì khả năng học một biết mười của nằng, Nghĩ bụng trước đây đúng là đã đánh giá thấp nằng rồi.

“Đình trọc ca ca xem chỗ này đi, cửa hàng tơ lụa bán vải dệt Tùng Giang mà đề giá ba xu một thước.” (*)

(*)1 thước = 1,3 mét

“Ồ, thế thì có gì không đúng?” Phong Lưu dù biết nhưng vẫn hỏi.

“Tất nhiên là không đúng rồi, thậm chí còn là một lỗi sai rất lớn.” Thanh Hề từng bị gả vào nhà nghèo, từng đau đầu vì cơm áo gạo tiền, sao có thể không biết giá của vải dệt Tùng Giang. Nhưng sự thật này tuyệt đối không thể hé lộ, vì ở kiếp này, nằng vẫn là một người nhà giàu bỏ thí cho kẻ nghèo. Nằng thường dùng vải dệt Tùng Giang để lau tay, dùng một lần rồi bỏ nên không thể biết giá trị của nó.

“Tuy thiếp không biết vải dệt Tùng Giang bao nhiêu tiền một thước nhưng ngày trước, lúc may quần áo cho Tuấn ca Nhi, nghe nói a hoàn nhà đó đã xin lĩnh loại vải này để may tất. Tà tì tí biết chuyện, liền nổi trận lôi đình, mắng cho con a hoàn một trận té tát, chỉ thiếu điều đuổi đi. Nếu chỉ có ba xu một thước thì thiếp nghĩ Tà tì tí tuyệt đối không keo kiệt đến nỗi nổi giận đâu.

“Xem ra Thanh Hề nhà ta cũng rất thông minh.” Phong Lưu khen ngợi một câu khiêm hoi.

“Quá khen, quá khen.” Thanh Hề ngược đôi mắt long lanh nhìn Phong Lưu đầy vẻ mong chờ.

“Được, ta đổ nằng một câu nữa, nếu nằng đoán ra vì sao chương quầy tơ lụa phải bán tổng bán tháo vải Tùng Giang thì tháng hai tới, khi chùa Bảo Quốc mở hội, ta sẽ dẫn nằng đi chơi.”

Khoảnh khắc này, Thanh Hề cảm thấy Phong Lưu quả thực lợi hại, nói câu nào là trúng chỗ hiểm của nằng câu ấy. Nằng ao ước được đi chơi hội ở chùa bảo Quốc từ rất lâu rồi.

“Còn tối nay thì sao?” Thanh Hề cắn môi, hỏi.

“Ta đã nuốt lời bao giờ chưa?” Phong Lưu hỏi lại.

Thanh Hề vui đến mức nhào đến ôm Phong Lưu, thom một cái lên má hấn, ngay sau đó được chứng kiến vẻ sững sờ khiêm hoi trên mặt hấn.

“Ra ngoài chơi cũng được nhưng không được về muộn quá, chắc chắn mẹ sẽ đợi cửa nằng”

Thanh Hề cảm kích Thái phu nhân không để đầu cho hết. “Không đâu, trước khi đi mẹ đã bảo tối nay thiếp ở lại đây.”

Phong Lưu xoa mũi, không nói gì nữa, chỉ cười nhìn Thanh Hề, nhìn đến nỗi khiến nằng ngượng ngùng xấu hổ.

Cuối cùng, Thanh Hề Đóng giả làm già sai vật đi cùng Phong Lưu ra ngoài. Dù sao nằng cũng 17 tuổi rồi, không thể che giấu được những đường cong nữ tính trên cơ thể, thế nên chỉ có thể đóng giả làm chân sai vật. Thời đại này nghiêm cấm quan viên tìm đến kỹ viện, nhất là ở kinh thành, dưới chân thiên tử, nhưng có thể tìm con hát để mua vui. Chính vì thế con em quý tộc quan lại khi ra ngoài, có ai theo một thư đồng hay sai vật cải trang nam giới? Mà như vậy thì Thanh Hề cũng tránh khỏi bị chú ý.

Mặt tiền của Đức Bảo Cư không lớn lắm, chỉ có hai tầng, khách khứa ngồi kín, đèn đuốc sáng trưng, ồn ào náo nhiệt. Trừ ngày Tết, Thanh Hề cũng chưa thấy Phủ Quốc công náo nhiệt như thế này bao giờ.

Tiểu nhị vừa nhìn thấy quân sự Quách An đi bên cạnh Phong Lưu liền vồn vã nghênh đón, nói: “A, Quách gia đến rồi, mời vào, mời vào. Hôm nay mới có hàng tươi từ thảo nguyên phương Bắc, đang định báo cho ngài thì ngài đã đến rồi. Mời các vị khách quý vào trong.”

Tiểu nhị không phải là không muốn nịnh hót Phong Lưu, Chỉ có điều vị khách quý mặt lạnh như tiền này tuy đã đến mấy lần nhưng không hề ưa nịnh, sau mấy lần đụng phải băng, tiểu nhị đương nhiên đã rút kinh nghiệm. được quân sự của Phủ Quốc công đi theo hầu hạ liệu có được mấy người?

“Còn phòng riêng không?” Quách An hỏi.

“Còn ạ, khách quý đến, dù không còn cũng phải kiếm cho ra phòng riêng chứ.” Tiểu nhị hết lời lấy lòng.

Chỗ lát đã bố trí xong một phòng riêng trên tầng hai, Thanh Hề còn nghe thấy trưởng quầy xin lỗi mấy người khách vì hủy phòng của họ. Phòng riêng này vừa khéo lại trông ra vườn hoa nhỏ phía sau Đức Bảo Cư, phong cảnh khá đẹp. Quách An sai tiểu nhị đặt một tấm bình phong lớn ở giữa phòng, mỗi bên đặt một bộ bàn ghế.

Quách An còn dặn riêng tiểu nhị, hôm nay không tiếp bất cứ ai, khách đến xin gặp cũng từ chối. Món lẩu của Đức Bảo Cư nức tiếng Kinh Thành, rất nhiều quan lại, quý tộc mặc thường phục đến chỗ này, lần nào cũng bắt gặp người quen, rồi rãi có thể tiếp đón, không rồi rãi thì phải từ chối.

Tiểu nhị vâng vâng dạ dạ, không lâu sau đã bung lên hai nồi lẩu bốc khói nghi ngút cùng một bàn đầy thức ăn, còn có cả rượu Ngọc Đường Xuân mà Phong Lư hay uống. Tuy hẳn tới không thường xuyên nhưng sở thích của quý nhân, tiểu nhị tuyệt đối không dám quên. Chẳng trách Đức Bảo Cư nổi tiếng toàn thành.

“Hâm thêm một bình Bách Hoa Mật mang lên đây.” Phong Lư lên tiếng.

Tiểu nhị tuy bắn khoăn nhưng vẫn vâng dạ. Rượu Ngọc Đường Xuân khá nặng, là thức uống mà khách nam chuộng nhất vào mùa đông, còn Bách Hoa Mật thì vừa nhẹ vừa ngọt, chỉ có khách nữ mới thích. Nhưng đây vẫn chưa phải là điều kỳ lạ nhất, điều làm tiểu nhị thấy khó hiểu nhất là một đoàn bốn người mà lại chia ra ngồi hai bàn, Vị khách mặt lạnh kia một mình một bàn, bên cạnh là thằng hầu mặt hoa da phấn, chuyện này có vẻ quái dị. Ăn lẩu là phải đông vui, dù có mang nặng tư tưởng phân biệt giai cấp đến mấy thì cũng không cần thiết phải một mình một nồi như vậy, tiểu nhị cảm thấy thật khó hiểu.

Nhưng những chuyện đó không đến lượt tiểu nhị quan tâm, gã cũng mặc kệ, hâm rượu rồi bung lên.

Rượu và thức ăn đã dọn xong, Thanh Hề mới ngồi xuống bên trái Phong Lư, nhìn nồi lẩu bốc khói nghi ngút và những miếng thịt dê mỏng như tờ giấy, Chỉ hận không kim được nước miếng.

Trước mặt Phong Lư, Thanh Hề cũng chẳng cần giữ kẽ, nhúng một miếng thịt dê vào nồi, quả nhiên béo mà không ngấy, tươi mà không tanh, vừa thơm vừa mềm như tan trong miệng, nước chấm có hương vị tuyệt vời, khiến người ta ăn không biết chán.

No nê rồi, Thanh Hề lại nhắm mắt.

“Sao thế, đau bụng à?” Phong Lư có chút lo lắng.

Thanh Hề nũng nịu nhìn Phong Lư, nói: “Không phải, chỉ là vừa nghĩ đến việc sau này không được ăn lẩu dê của Đức Bảo Cư nữa là thiếp đau đến đứt ruột đứt gan.”

“Được voi còn đòi tiền.” Phong Lư trừng mắt lườm Thanh Hề, sao hắn có thể không nhận ra tâm tư nhỏ bé của nàng.

Thực ra Phong Lư cũng ít nhiều ân hận vì đã dẫn Thanh Hề ra ngoài ăn lẩu dê, cũng không hiểu nhất thời hồ đồ thế nào mà lại hứa với nàng. Việc làm không hề giống với tác phong thường ngày này của Phong Lư khiến Quách An và Thính Tuyên vô cùng kinh ngạc. Bị kẻ dưới nhìn bằng ánh mắt kì cục, hắn cảm thấy rất khó chịu.

Bây giờ nhìn thấy Thanh Hề ăn ngon miệng, đến cả rau xanh cũng vì có nước lẩu thơm ngon mà ăn thêm mấy đĩa, trong lòng Phong Lư cũng thấy được an ủi đôi phần, nào biết nàng lại tham lam đến thế.

Nhìn bộ mặt nhăn nhó của nàng, Phong Lư thấy rất tức cười, cũng không nỡ mắng nàng, chỉ dịu dàng nói: “Kinh thành hội tụ món ngon nam bắc, còn rất nhiều nhà hàng khác có đồ ngon hơn Đức Bảo Cư.” Thực ra hắn còn định nói thêm “tệ nào ta phải dẫn nàng đi hết một lượt”, nhưng chưa kịp nói đã bị Thanh Hề cướp lời.

“Thật sao? Sau này Đình Trục ca ca phải thường xuyên dẫn thiếp đi ăn món ngon đấy.” Sự chòm ong trong ánh mắt nàng còn sáng hơn cả sao trời.

Đứt lời, nàng gấp một miếng thịt dê, nhúng vào nồi lẩu rồi chấm nước chấm, đặt vào bát của Phong Lư nhằm lấy lòng hắn.

Phong Lư tự nhủ: Vừa rồi nàng ăn say sưa, sao không nhớ đến gấp cho ta một miếng? Nhưng làm thế thật thì lại hóa ra so đo với trẻ con.

“Đình Trục ca ca?” Trải qua hai kiếp, Thanh Hề đã học được tuyệt chiêu làm nũng. Nàng ghé sát vào người Phong Lư, nở một nụ cười ngọt ngào, nhìn hắn.

Phong Lư cảm nhận bầu ngực căng đầy của nàng gần như dán chặt vào cánh tay mình thì tâm lý dao động, không cách nào mở miệng từ chối được.

Thanh Hề biết tính Phong Lư lạnh lùng nghiêm khắc, không thể ép hắn quá đà, chỉ cần hắn không từ chối là được rồi. Để sau này vẫn được ra ngoài, nàng hết sức kềm chế không yêu cầu Phong Lư đưa đi dạo phố đêm, tỏ ra vô cùng ngoan ngoãn.

Khi hai người về đến Tứ Tĩnh Cư thì đã là canh hai. Phong Lư đến thư phòng. Dưới sự thúc ép của Lâm Lang, Thanh Hề đành phải uống một bát canh hỗ trợ tiêu hóa, ngồi trên giường, tay cầm sách mà hồn phách để cả vào nồi lẩu dê thơm ngon khó cưỡng của Đức Bảo Cư.

Sau đó, Phong Lư về phòng. Thanh Hề ra sức hầu hạ hắn, khiến hắn nhìn thấy bộ dạng giáo hoạt tiểu nhân của nàng mà buồn cười, thế nhưng trong

lòng thì thoải mái không ít. Một bên gắng sức không bằng hai bên phối hợp, Phong Lư nhớ đến cảm giác kích thích khi gần gũi Thanh Hề, tâm tư lại xao động.

Thân hình Thanh Hề quả thực rất đẹp, da dẻ trắng hồng như tuyết, mịn màng như lụa, ngực nở eo thon, da thịt mềm mại, khiến người ta vừa chạm vào đã muốn ôm. Phong Lư hôn lên lưng Thanh Hề, không bỏ sót tấc da thịt nào, sau đó đè nàng xuống, ân ái một hồi.

Chuyện hôm sau khỏi nói cũng biết, Thanh Hề lại đi thỉnh an mẹ.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Nhạn Quay Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Tình chị em

Type: um-um

Sáng sớm, Viên ma mã đã nói với thái phu nhân: “Nghe nói tối qua Quốc công gia đưa phu nhân ra khỏi phủ.”

Thoạt nghe, thái phu nhân cũng hết sức kinh ngạc, nói: “Đội lạt nữa Thanh Hề tối ta sẽ hỏi xem sao.”

Ân sáng xong, Phong Lư trở về Từ Tĩnh Cư, Thanh Hề không kìm được kể cho thái phu nhân mọi chuyện. Đây cũng là lý do vì sao thái phu nhân yêu quý nàng, nàng không giấu bà điều gì cả.

“Mẹ, tối qua Quốc công gia đưa con đi ăn lẩu dê ở Đức Bảo Cư đấy. Trời ơi, lẩu dê ở đó ngon tuyệt vời, con ăn no căng cả bụng. Vốn cũng muốn mang một ít về cho mẹ, kết quả Quốc công gia nói thịt dê phải ăn lúc còn tươi mới ngon, để qua đêm sẽ mất hết vị nên con lại thôi. Hay là hôm nào mẹ con mình cùng đi ăn nhé.” Thanh Hề hồi tưởng lại món lẩu dê mà ưa nước miếng.

“Đức Bảo Cư vẫn còn ở đó à?” Thái phu nhân có phần ngạc nhiên hỏi.

Nghe thái phu nhân hỏi như vậy, Thanh Hề cũng thấy kì lạ. “Mẹ từng đến Đức Bảo Cư rồi sao?”

Thái phu nhân mỉm cười, nhớ lại những năm tháng ngọt ngào đã qua của mình. “Hồi ta còn trẻ, đang mang thai Phong Lư, ốm nghén chẳng ăn uống gì được khiến cha chồng con cuồng hết cả lên. Thế là ông ấy liền lên đưa ta ra khỏi phủ, đi ăn một lượt các món ngon trong kinh thành, có thể thì Phong Lư sinh ra mới khỏe khoắn bụ bẫm như thế chứ.”

“Cha yêu mẹ thật đấy!” Thanh Hề nói với vẻ ngưỡng mộ.

Thái phu nhân hồi tưởng lại chuyện cũ, trong lòng tự nhiên thấy phần khởi, nói: “Xem ra, Phong Lư giống cha.”

Nhắc tới đồ ăn, hai mẹ con như được giải đúng chỗ ngứa. Thái phu nhân kể cho Thanh Hề nghe về một loại đặc sản kinh thành, nào là vịt bát bảo của Thiên Bảo Trai, vi cá phi thủy của Linh Lung Các, bánh bao Ngọc Long của Vương Bao Tử...

Đến hôm giao thừa, thái phu nhân lại đặc biệt gọi một bán thức ăn từ quán Giang Nam Xuân về phủ để cho các con dâu thưởng thức.

Đúng lúc đó, Đỗ Tĩnh Lam cũng quay về từ nà mẹ đẻ. Làm phận dâu con của phủ quốc công, lễ giao thừa cũng nên ăn ở nhà chồng mới là phải đạo, chỉ có điều cô ta không muốn, cuối cùng vẫn là phu nhân Định Viễn Bá bảo cô ta trở về.

Nhưng lễ giao thừa năm nay thật buồn chán. Đỗ Tĩnh Lam ôm một bụng tức mà không có chỗ trút nên bày hết lên mặt, nói chuyện với mọi người mà câu nào câu nấy như có gai nhọn. Thấy tam phu nhân mặt nặng mày nhẹ như vậy, nào ai còn tâm trạng vui vẻ đón Tết.

Chỉ khi đám trẻ con đến thì không khí mới bớt phần căng thẳng. Thái phu nhân bế Uyển Thư Nhi, vừa ôm vừa hôn, lấy thức ăn ra dỗ cháu. Uyển Thư Nhi ngọng lịu ngọng lồ, chọc thái phu nhân cười rũ rượi.

Thanh Hề nhìn Uyển Thư Nhi bằng ánh mắt thèm muốn, tự nhủ không biết nếu mình có thể sinh con thì trông đứa bé sẽ như thế nào, phải chăng còn đáng yêu, hoạt bát hơn cả Uyển Thư Nhi. Nhất định thái phu nhân cũng sẽ nâng niu con của nàng như báu vật.

Dáng vẻ thất thần ngắm Uyển Thư Nhi của Thanh Hề lọt vào mắt Phong Lư. Hắn nghĩ bụng, tháng Chín sang năm là Thanh Hề tròn mười tám tuổi rồi.

Năm nay, ngoài phủ Tề Quốc công, trong một nhà trọ ở tận Tế Nam xa xôi cũng có một lễ giao thừa ấm đạm.

Ngoài cửa sổ, hoa tuyết bay bay, đóng thành băng trên khung cửa. Trong phòng, cháu gái của thái phu nhân phủ Tề Quốc công, cũng là chị họ của Thanh Hề - Minh Ngọc Nhi – đang nằm trên giường, ho rũ rượi. A hoàn Khả Nhân mặt mày lo lắng đứng bên cạnh hầu hạ.

“Tiểu thư, bệnh của cô đã đỡ hơn rồi, sao uống thuốc của tay thầy lang đó xong lại không thấy hiệu quả nhỉ? Đã dặn tiểu nhị mang thêm một chậu than mà giục năm lần bảy lượt vẫn chưa thấy đâu.” Khả Nhân cảm phẫn nung gãi tiểu nhị có mắt không trông, coi thường người khác.

Lần này Minh Ngọc Nhi đến kinh thành để ra giềng xin ứng tuyển chức nữ quan trong cung. Năm đó, vì ông nội của cô ta đã chọn nhầm mặt gửi nhầm vàng trong cuộc đua kế thừa vương vị nên sau khi đăng cơ, Hoàng đế đã kiểm có miễn chức, tịch biên gia sản của nhà cô ta. Nhà họ Minh ngã một cú không gượng dậy nổi, dựa vào mấy mảnh ruộng cần để sống qua ngày, không còn cảnh ăn sung mặc sướng của quá khứ nữa.

Lần này lên kinh, khó khăn lắm mới gom góp đủ lộ phí, Minh Ngọc Nhi đi cùng một ông chú họ. Ông chú đó tuy là bậc trưởng bối nhưng suy cho cùng vẫn cách một thế hệ nên không thể săn sóc cho cô ta một cách chu đáo. Đến Tế Nam, vì gió tuyết đường xa mà Minh Ngọc Nhi bị nhiễm phong hàn, ốm liệt giường, không thể không dừng lại chữa bệnh. Hiện giờ cô ta đang ở trong khu nhà ngang của quán trọ Duyệt Lìa.

“Sang năm mới rồi, tiểu nhị đương nhiên chẳng còn tâm trí đâu mà làm việc, người lấy cái áo khoác đắp thêm cho ta là được rồi.” Minh Ngọc Nhi sai bảo người hầu, nhìn thấy khuôn mặt hốc hác, tiểu tụy của Khả Nhân thì xót ruột, nói: “Khả Nhân, mấy ngày nay vất vả cho người rồi. Sang năm mới mà còn phải chịu khổ cùng ta”

“Tiểu thư nói gì lạ vậy? Hậu hạ tiểu thư là việc Khả Nhân phải làm mà. Đợi đến khi tới được phủ Tề Quốc công thì tốt rồi. Nghe nói thái phu nhân là người vô cùng hiền hậu, cũng rất yêu quý tiểu thư.” Khả Nhân an ủi cô.

Minh Ngọc Nhi chẳng nói chẳng rằng, chỉ mỉm cười. Cô ta biết rõ tính tình của di mình, tuy hiền hậu thật đấy nhưng người mà bà yêu thương nhất chính là cô em họ Thanh Hề. Chỉ có điều từ trước tới nay, Thanh Hề chẳng ưa gì cô ta, nàng nghĩ rằng cô ta cướp mất tình yêu thương của thái phu nhân, chính vì thế mà cuối cùng, thái phu nhân bắt buộc phải trả cô ta về lại Giang Nam, tuy rằng mỗi năm đều có lễ lạc gửi đến tận nhà nhưng tuyệt nhiên không một lần mời cô ta lên kinh. Minh Ngọc Nhi sao có thể không đoán ra nguyên nhân.

“tiểu thư, tuyết rơi ngang càng lớn, đều tại Khả Nhân vô vụng, khiến tiểu thư chẳng có được một cái Tết vừa ý.” Khả Nhân xót chùi, nói.

Minh Ngọc Nhi không trách, ngược lại còn an ủi Khả Nhân một hồi. Đúng lúc này, hai người nghe thấy tiếng gõ cửa.

“Đề nô tì đi xem là ai.” Khả Nhân vừa đáp lại chặn cho Minh Ngọc Nhi vừa nói.

Không lâu sau, Minh Ngọc Nhi nghe thấy tiếng chân đạp trên nền tuyết bước tới, không phải là tiếng bước chân của Khả Nhân.

“Tiểu thư, cô mau nhìn xem là ai tới đây.” Khả Nhân nói với giọng vui mừng.

Minh Ngọc Nhi mở to mắt nhìn người vừa đến, là một cô gái chừng mười bảy, mười tám tuổi, xinh xắn dễ thương, trông rất quen mặt nhưng không nhớ nổi đã gặp ở đâu. “Cô là...”

“Nô tì là Thôi Xán, xin thỉnh an biểu tiểu thư.”

“Thôi Xán!” Minh Ngọc Nhi nháy mắt đã nhớ ra. “Cô là Thôi Xán ở chỗ di ta.” Năm mười tuổi, Minh Ngọc Nhi có đến phủ Tề Quốc công ở một thời gian. Cô ta còn nhớ năm đó, Thôi Xán mới chỉ là một a hoàn sai vặt ở chỗ thái phu nhân.

“Trí nhớ của biểu tiểu thư tốt thật đấy. Hiện giờ nô tì đang hầu hạ ở chỗ phu nhân quốc công.” Thôi Xán nói.

Minh Ngọc Nhi vừa nghe thấy Thôi Xán nói là hầu cận ở chỗ Thanh Hề thì lặng người, nhưng rất nhanh đã định thần lại, nói: “Gió tuyết thế này, lại đứng dịp Tết nhất, sao cô lại tới đây?”

Minh Ngọc Nhi một mặt sai Khả Nhân lấy ghế cho Thôi Xán ngồi, một mặt gắng gượng ngồi dậy. Thôi Xán nhanh chân chạy đến đỡ, chỉnh lại gối tựa cho cô ta, sau đó không ngần ngại ngồi xuống đầu giường.

“Mấy ngày trước, phủ quốc công đã nhận được thư của biểu tiểu thư. Thái phu nhân và phu nhân đều rất vui mừng, mong ngóng tiểu thư đến từng ngày. Phu nhân nóng ruột, thấy Tết năm nay có tuyết lớn, trời âm u, sợ biểu tiểu thư đi đường không được săn sóc kỹ càng, liền báo Bạch quân sự dẫn nô tì đi đón cô. Nô tì và Bạch quân sự sợ không gặp được biểu tiểu thư nên qua trạm nào cũng dừng lại hỏi thăm. Hôm qua đến Tế Nam, bọn nô tì đi hỏi từng nhà trọ một, vừa may hỏi ra nơi biểu tiểu thư đang ở.” Tc nhanh mồm nhanh miệng, chỉ bằng vài câu đã kể rõ sự tình.

“Thế Bạch quân sự đâu?” Minh Ngọc Nhi thấy chỉ có một mình Thôi Xán đến, liền hỏi.

“Nô tì và Bạch quân sự chia nhau đi hỏi thăm, xem ra nô tì đã gặp may, tìm thấy biểu tiểu thư trước. Nô tì đã bảo tiểu nhị đến quán trọ Long Thành hỏi xem Bạch quân sự đã về chưa, đồng thời nhờ tiểu nhị đưa thư.” Dứt lời, Thôi Xán đứng dậy, nói tiếp: “Biểu tiểu thư, nhà trọ này chật hẹp quá, đáng lẽ phải mời cô đến quán trọ Long Thành nhưng nô tì thấy hiện giờ cô đang không được khỏe, chỉ e đi đứng không tiện, thế nên mới bảo tiểu nhị đi mời Bạch quân sự đến.”

Minh Ngọc Nhi thầm nghĩ Thôi Xán quả là có con mắt tinh tường, làm việc cẩn thận, chu đáo; không hổ là a hoàn hầu cận bên cạnh thái phu nhân, giờ lại được ban cho Thanh Hề. Cô ta khiêm nhường nói: “Làm phiền tí ti rồi.”

“Không dám. Biểu tiểu thư cứ gọi nô tì là Thôi Xán cũng được.” Nói xong, Thôi Xán cáo từ.

Khả Nhân tiễn Thôi Xán ra cổng rồi quay về nói với chủ nhân: “Xem ra suốt đường đi, tiểu thư đã lo hão rồi. Phu nhân quốc công thực chu đáo.”

Minh Ngọc Nhi cũng cho rằng mình đã quá nhạy cảm, suy cho cùng thì Thanh Hề cũng đã trưởng thành, đã làm một người vợ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Nhạn Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Tấm lòng hiếu thảo (1)

Type: um-um

Hồi lâu sau, Thôi Xán dẫn theo hai người hầu lớn tuổi, bốn a hoàn trẻ, cùng vài thằng hầu, hộ vệ đến quán trọ, lại sai chường quây đổi phòng, sắp xếp chỗ ở cho cả đoàn. Không lâu sau, lò sưởi đã được mang đến chỗ Minh Ngọc Nhi, ngoài ra còn có nước nóng, không để cô ta phải chịu cảnh tủi cực nữa.

Bạch quân sự nhận được thư cũng tới thăm an Minh Ngọc Nhi, nhưng là đàn ông không tiện ở lâu trong phòng nữ giới nên ngồi chưa ấm chỗ, ông ta đã ra ngoài thu xếp công việc.

Sở dĩ Thanh Hề giao việc này cho Thôi Xán, một là vì Minh Ngọc Nhi đã từng gặp nó, hai là vì Thôi Xán rất lanh lợi thông minh. Quả nhiên, khu phòng trọ xập xệ, cũ nát được Thôi Xán cho người dọn dẹp một thoáng đã trở nên sạch sẽ, tinh tươm. Thôi Xán còn bảo a hoàn cắt vài bức hoa giấy đơn giản để dán lên cửa sổ và chụp đèn lồng, biến gian phòng lạnh lẽo trở nên ấm áp, tràn ngập không khí năm mới.

Lát sau, com canh được đưa tới, hai người hầu già bận luôn chân luôn tay, mượn nhà bếp làm bánh chèo. Bạch quân sự còn đến Khánh Phong Lầu nổi tiếng Tề Nam đặt hai bàn tiệc, mỗi bàn giá tám lượng bạc. Đó là số tiền thưởng Tết mà phu nhân quốc công đưa cho ông ta trước khi lên đường.

Mỗi bàn giá tám lượng bạc cũng đã là ghê gớm, son hào hải vị, vi cá, bào ngư, tổ yến đều có. Tám món rau, tám món ngүй, mười sáu món nóng, tám đĩa bánh ngọt,, ngoài ra còn có tám loại hoa quả tráng miệng, bày đầy một phòng, không còn thấy dấu vết của bão tuyết lạnh lẽo bên ngoài nữa.

Minh Ngọc Nhi tuy đang bệnh nhưng trước cảnh tượng náo nhiệt này, cũng phấn chấn lên đôi chút, ăn được một bát tổ yến hấp đường phèn và hai miếng bánh xốp.

Ăn com tất niên xong, Bạch quân sự sai người hầu mang pháo hoa ra sân bắn, cảnh tượng vừa đẹp mắt vừa náo nhiệt. Ăn Tết bên ngoài phủ, không cần quá giữ lễ nghĩa, đám người hầu hò reo vui vẻ khiến lòng người ấm áp dễ chịu.

Tiệc tàn, Thôi Xán và Khả Nhân cùng hầu hạ Minh Ngọc Nhi đi ngủ.

Hôm sau, Thôi Xán thưa với Minh Ngọc Nhi: "Hôm qua nô tì đã nói Bạch quân sự, ông ấy nói biểu tiểu thư không khỏe, chưa tiện đi lại, trước tiên hãy ở lại Tết Nam, mời thầy thuốc đến chữa khỏi bệnh cho cô đã rồi hẵng lên đường, không việc gì phải vội vã. nô tì thiết nghĩ, ngày mai nên sai một hộ vệ về về trước báo tin cho thái phu nhân và phu nhân."

"Nhờ có người thu xếp thỏa đáng." Minh Ngọc Nhi sao có thể không đồng ý.

Có thể do tâm trạng thay đổi, Minh Ngọc Nhi không cần lo lắng đến thái độ của Thanh Hề nữa nên bệnh tình thuyên giảm rất nhanh, mười ngày sau đã có thể ngồi dậy. Đúng lúc này, Thanh Hề cũng gửi thư đến.

Đọc thư xong, Minh Ngọc Nhi thấy lòng nhẹ nhõm hơn rất nhiều, sắc mặt vui mừng không thể che giấu.

"Tiểu thư, phu nhân quốc công viết gì trong thư vậy?" Khả Nhân tò mò hỏi.

"Phu nhân quốc công bảo ta cứ yên tâm dưỡng bệnh cho tốt. Cô ấy đã dò hỏi kỹ càng rồi, đầu tháng tư năm nay mới đến kì tuyển nữ quan, nói chúng ta không cần sốt ruột, cô ấy đã cử một người họ hàng của Quốc công gia, cô ấy đã viết thư nhờ họ hàng mời một thầy thuốc nổi tiếng đến chữa bệnh cho ta rồi."

Ngoài ra, Thanh Hề còn gửi cho cô ta một chiếc xe ngựa, nài sợ cô ta ngồi xe cũ đi đường xa sẽ lại mắc bệnh.

Quả nhiên, ngay buổi chiều hôm đó, người họ hàng của Tề Quốc công đã dẫn một vị phu nhân đến nhà trọ của Minh Ngọc Nhi. Vị phu nhân này có thân phận không hề nhỏ, chính là vợ của Tuần phủ Sơn Đông. Vì Minh Ngọc Nhi là biểu tiểu thư của phủ Tề Quốc công, Tuần phủ Sơn Đông không tiện ra mặt săn sóc nên mới bảo vợ mình đi thay. Tuần phủ phu nhân dẫn theo một thầy thuốc, cùng Minh Ngọc Nhi chuyện trò một lát rồi mới đi.

Đến khi Minh Ngọc Nhi đến được kinh thành thì đã sang tháng hai.

Tạm thời gác lại chuyện đó, giờ nói đến chuyện của phủ Tề Quốc công.

Sau mừng ba Tết, khách khứa đến thăm hỏi chúc Tết không ngớt. Hôm đó, một người bạn đồng liêu khi tam gia Phong Nhạc nhậm chức tri huyện ở xa cũng đến kinh thành. Phủ Tề Quốc công nhà cao cửa rộng, không thể tùy tiện tìm đến nên người đó chỉ để lại một tấm thiệp mừng và ít quà quê.

Quà là một giỏ quýt, đề rõ là gửi cho tam phu nhân.

Người hầu nhận quả liền mang sọt quýt thẳng đến chỗ Đỗ Tinh Lam. Đỗ Tinh Lam không khỏi thắc mắc sao lại có một giỏ quýt được gửi từ nơi xa lắc xa lơ đến, liền hỏi: “Là ai mang đến?”

“Người đó không nói gì, chỉ gửi lời chào đến các phu nhân trong phủ, còn nói vì phu nhân thích ăn quýt nên mang tặng một giỏ.”

Mặt Đỗ Tinh Lam thoáng chốc sa sầm, cô ta có bao giờ thích ăn quýt, người thích thứ quả chua loét này ngoài Hường thị thì còn có thể là ai? Người tặng quả nói là gửi cho tam phu nhân, chứng tỏ khi nhậm chức ở ngoài, Phong Nhạc đã nói với mọi người rằng Hường thị là phu nhân của y, khiến tất cả người ngoài đều không biết y còn có một người vợ chính thất là cô ta.

Thế này thì còn ra thể thống gì nữa, chuyện liên quan đến danh phận này, Đỗ Tinh Lam không thể nào bỏ qua được.

“Mẹ, con chịu đựng hết nỗi rồi. Đã rước một con hồ ly tinh về nhà thì chớ, hán còn nói với người ta rằng ả kia là phu nhân của mình. Hán coi con là cái gì chứ? Bây giờ đồng liêu của hán lên kinh, gọi Hường thị là phu nhân, còn con thì là gì? Bao năm nay, con vất vả sinh con đẻ cái, không có công lao cũng có khổ lao, hán đối xử với con như thế này khác nào coi con như chết rồi?”

Đỗ Tinh Lam đã hoàn toàn không còn dáng vẻ của một phu nhân cao quý nữa, tóc tai bù xù la hét inh ỏi, nói rằng nếu Phong Nhạc không bỏ Hường thị thì cô ta sẽ bỏ chồng. Dứt lời, cô ta quay ngoắt đầu đi về nhà mẹ đẻ.

Chuyện này khiến thái phu nhân giận đến choáng váng mặt mày, nằm liệt giường hai ngày liền.

Có kể bao nhiêu chuyện cười cũng không thể chọc cho thái phu nhân vui, Thanh Hề lo lắng đến nỗi hai đêm mất ngủ. Thuốc của thái phu nhân đều do một tay nàng thử độ ấm, rồi tự tay bón cho bà uống hết mới yên tâm. Thái phu nhân không uống thuốc, nàng dỗ dành đủ kiểu, mới có hai ngày mà nàng đã mệt lả cả người.

Cuối cùng, thái phu nhân thấy áy náy trong lòng nên mới chịu uống thuốc ăn cơm. Đến lúc này, Thanh Hề mới có thể thở phào nhẹ nhõm. Ngay lập tức, nàng bị thái phu nhân đuổi đi ngủ.

Đến giờ cơm tối, thái phu nhân nhìn trái ngó phải một hồi, không thấy bóng dáng Thanh Hề đâu, liền sai người đi gọi nàng dậy ăn cơm. Người hầu nói nàng không có ở trong phòng, thái phu nhân lại sai người đến Lan Huân Viện tìm, vẫn không thấy. Thái phu nhân lo cuống cả lên, sai người lật tung cả phủ lên tìm một lượt, ngay cả hoa viên cũng không bỏ sót, vậy mà vẫn chẳng thấy người đâu. Thế này thì có khác gì tuyết lạnh thêm sương, thái phu nhân về già tính khí có phần trẻ con, chỉ nói không có Thanh Hề thì không sống nổi. Vợ chồng Phong Nhạc đã đủ làm bà đau đầu rồi, giờ lại đến Thanh Hề mất tích.

Việc này kinh động đến cả bốn người con trai. Ngoại trừ Phong Nhạc đang phải sấm hối trước bài vị tổ tông, ba người còn lại đều chạy đến chỗ thái phu nhân. Viên ma ma cũng sốt ruột chẳng kém, bà ta hiểu rõ nhất đối với thái phu nhân, Thanh Hề quan trọng tới mức nào.

Lúc lão Quốc công mới qua đời, thái phu nhân đau lòng đòi sống đòi chết, mấy người con trai cũng không níu kéo nổi mẹ, nếu không vì nhìn thấy Thanh Hề trong ngày giỗ đầu của chị gái mình là phu nhân An Định Hầu thì chỉ e thái phu nhân đã không sống nổi đến hôm nay.

Thanh Hề lúc ấy rất đáng thương, sớm mồ côi mẹ, cha lấy vợ mới, không có ai chăm sóc. Thanh Hề như một con búp bê bị bỏ rơi ngồi một mình trên giường, người hầu mãi chơi chẳng đoái hoài gì đến nàng. Thái phu nhân nhìn cháu gái mà như đứt từng khúc ruột.

Thái phu nhân liền bế Thanh Hề về phủ Tề Quốc công. Nàng hay ốm đau bệnh tật, không ít lần khiến bà phải lo lắng, nhờ vậy mà người ngoại nổi đau mất chồng, cũng xóa bỏ ý nghĩ quyền sinh.

Càng lớn Thanh Hề càng xinh xắn đáng yêu, thái phu nhân nâng niu nàng như báu vật, trẻ con ngây thơ thành thực dễ được người lớn thương yêu. Mỗi dịp năm mới, phủ An Định Hầu đón Thanh Hề về nhà mấy hôm là thái phu nhân bức bối trong lòng. Bà nói như bị ai đó móc mất trái tim, ăn không ngon ngủ không yên, đến ngày mừng ba Tết mà không thấy Thanh Hề về, bà sẽ tự mình đến phủ An Định Hầu đón, bế nàng trong này rồi mới thấy yên tâm.

Tâm can bảo bồi bổ dung mất tích, thái phu nhân lại đang có bệnh, bảo sao bà không nóng ruột.

Không lâu sau, bỗng nghe bên ngoài có tiếng reo: “Tìm thấy rồi, tìm thấy rồi, tìm thấy phu nhân quốc công rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Đôi Nhạn Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Tấm lòng hiếu thảo (2)

Type: thienyet98

Viên ma ma thăm khấn: “A Di Đà Phật, Phật Tổ phù hộ” rồi vội vã chạy đến chỗ thái phu nhân, nói: “Tìm thấy phu nhân quốc công rồi, tìm thấy rồi.”

“Mau bảo nó vào đây.” Thái phu nhân mở to mắt, nói.

Thanh Hề bị một đám người vây quanh, bước vào phòng, nhìn thấy Phong Lưu, Phong Dương và Phong Cẩm đều có mặt thì biết mình đã gây ra họa lớn. Nàng thực sự không ngờ thái phu nhân lại chuyện bé xé ra to như vậy, nàng lớn bằng ngón này rồi, chẳng lẽ có thể tự đứng bốc hơi sao?

“Mẹ.” Thanh Hề vừa vào phòng đã chạy tới trước giường thái phu nhân, nói: “Mẹ, đều tại Thanh Hề không tốt, khiến cho mẹ phải lo lắng. Con vẫn luôn ở đây, không đi đâu cả.”

Thái phu nhân không hề trách mắng Thanh Hề, bà nắm chặt tay nàng không nỡ rời, nói: “Con muốn ta chết sao?”

“Mẹ...” Thanh Hề òa khóc vì thương thái phu nhân.

“Thôi, được rồi, đừng khóc nữa. Mẹ, mẹ nhìn xem chẳng phải Thanh Hề vẫn bình yên vô sự đấy sao?” Phong Lưu thấy hai mẹ con khóc muốn chết đi sống lại, liền lên tiếng.

Thái phu nhân dần dần trấn tĩnh lại, cũng biết mình chuyện bé xé ra to, chỉ tại mấy ngày nay bà luôn bức bối, chán nản vì đến cả chuyện sủng thiếp diệt thế Phong Nhạc cũng làm ra được. Thân mang bệnh, trái tim càng mong manh, bà chỉ muốn nhìn thấy người mà mình yêu quý, vậy mà Thanh Hề trước giờ vẫn luôn ở bên lại bỗng dưng mất tích, hỏi sao bà không lo lắng cho được.

“Áy, mặt con bị sao thế?” Thái phu nhân nhìn chằm chằm vào mặt Thanh Hề, hỏi.

Nghe thái phu nhân nói như vậy, mọi người mới đồng loạt nhìn vào mặt Thanh Hề, trên má trái của nàng hằn rõ hai vết ngón tay xanh tím, trông cứ như bị ai đó nhéo vậy.

“Chuyện này là thế nào? Kẻ nào đánh con?” Thái phu nhân khỏi bệnh trong nháy mắt, trở lại là một người mẹ hết lòng che chở con cái.

Thanh Hề bối rối che mặt, nói: “Chuyện vặt ấy mà mẹ.”

Kể ra thì đúng chỉ là chuyện vặt vãnh, quay lại sáng sớm nay, lúc thái phu nhân bảo Thanh Hề đi ngủ.

Hỏi thăm biết thái phu nhân ăn không ngon miệng, Thanh Hề sao có thể ngủ được, nằm chưa ấm chỗ, nàng đã bật dậy, nghĩ bụng phải mang đến một niềm vui bất ngờ cho bà. Nàng lén lục tủ áo của Lâm Lang, tìm một bộ quần áo của a hoàn mặc vào, sao đó rón rén chuồn ra cửa sau đến nhà bếp.

Người trực bếp là Tôn ma ma hôm qua vừa mới cãi nhau một trận nảy lửa với chồng của mình. Chả là lão chồng chết dẫm lấy hết tiền mỗ hỏi nước mắt của bà ta đi trêu hoa ghẹo nguyệt, khiến Tôn ma ma ôm một bụng tức, vừa nhìn thấy có a hoàn mới đến, xinh đẹp như hồ ly tinh, liền trút hết lửa giận lên đầu người đó.

Thanh Hề mặc quần áo người hầu đến nhà bếp, cả đường đi không có ai nhận ra. Chưa kể người hầu bếp cũng ít khi tiếp xúc với chủ, chỉ trông mặt mà bắt hình dong nên tất nhiên không thể nhận ra nàng.

“Ngươi từ đâu đến?” Tôn ma ma gầm lên với Thanh Hề.

“Tôi là a hoàn ở Lan Huân Viện. Chủ nhân ăn không ngon miệng nên tôi muốn đến làm cho người ít món điểm tâm.” Vì Thanh Hề trước giờ luôn ăn ở chỗ thái phu nhân nên Lan Huân Viện không có nhà bếp riêng.

Vừa dứt lời, Thanh Hề liền nghe thấy Tôn ma ma lớn tiếng nói: “Ồ, cô nương Lâm Lang, Thôi Xán của Lan Huân Viện ta đều biết cả, không tới lượt loại tép riu như ngươi đi nịnh nọt chủ nhân. Phũ ta có quy định, không phận sự không được nịnh bợ chủ nhân, ta thấy ngươi chẳng khác gì hồ ly tinh, có phải muốn quyến rũ Quốc công gia để trèo lên giường của ngài không hả?” Tôn ma ma ra sức nhéo má Thanh Hề một cái, nói tiếp: “Cứ nằm mơ đi, cũng không biết nhìn lại bản thân mình, ngữ ngươi ấy à, đến xách dép cho phu nhân quốc công còn không xứng!”

Thanh Hề bị Tôn ma ma véo má, hét toáng lên.

Nghe thấy tiếng hét, quản sự nhà bếp là Lưu ma ma vội vàng chạy đến, vừa nhìn thấy Thanh Hề, bà ta liền vỗ vào đùi, kêu: “Hồngбет rồi!” Lưu ma ma chạy tới kéo tay Tôn ma ma ra, nói: “Tôn ma ma, người mau buông tay ra!”

Sau đó Lưu ma ma quỳ xuống trước mặt Thanh Hề, khóc nói: “Ôi chao, phu nhân của tôi, phu nhân của tôi...”

Đến lúc này, những người có mặt trong bếp mới sực nhận ra người mới đến không phải ai khác chính là phu nhân quốc công.

Tôn ma ma cũng biết mình đã gây họa, lập tức quỳ xuống, luôn tay vào miệng mình, vừa cầu vừa véo, khiến cả khuôn mặt trắng xức tả tơi.

Thanh Hề sức tỉnh từ con đau, nhìn thấy cảnh tượng đó thì không khỏi mềm lòng, nói: “Thôi, được rồi, đừng lại đi, từ nay về sau người không được bắt nạt a hoàn như thế nữa. Lulu ma ma, bà phải quản lý mụ ta cho tử tế, sao lại để một mụ la sát ở trong phủ như thế được.”

Dàn xếp xong xuôi, Thanh Hề cấm người hầu bếp tiết lộ chuyện này ra ngoài, sau đó mặc kệ má còn đau nhức, nàng bảo Lulu ma ma dạy mình gói bánh chèo.

Thái phu nhân rất thích ăn bánh chèo.

Chỉ có điều gói bánh chèo rất tốn công, trước tiên phải làm nhân, sau đó nhào bột, cán vỏ bánh. Thanh Hề sức yếu không nhào bột được, cuối cùng phải sai người to khỏe là Tôn ma ma làm, coi như lấy công chuộc tội. Làm xong, Thanh Hề nhào thêm hai cái, coi như bản thân đã cố gắng.

Nhân bánh là do Thanh Hề tự tay lựa chọn, củ sen trộn với củ mã thầy, vừa giòn vừa thanh mát, chắc chắn thái phu nhân sẽ thích.

Đến khâu gói bánh, sau khi làm hỏng hai, ba chục cái, cuối cùng Thanh Hề cũng gói được một đĩa bánh chèo đạt yêu cầu, luộc xong không bị vỡ.

Chính vì vậy mà Thanh Hề mất tích một lúc lâu.

Nàng chẳng còn thời gian mà để ý đến vết thương trên mặt, bận rộn một hồi quên cả đau, đến lúc thái phu nhân hỏi, nàng mới sức nhớ ra.

Thái phu nhân truy hỏi mấy câu, bảo bồi bà ngâm trong miệng còn sợ tan giờ lại bị thương, tất nhiên bà phải hỏi cho ra lẽ. Phong Lulu ngồi một bên, tuy không nói gì nhưng cũng muốn biết rõ ngọn nguồn. Thanh Hề chỉ còn cách kể lại qua loa, niềm vui bất ngờ biến thành nỗi lo bất ngờ.

Thái phu nhân không nhắc đến Tôn ma ma, nhưng vừa nghe Thanh Hề nói là tự tay làm bánh chèo cho mình, bà liền mừng rỡ nước mắt, ôm lấy nàng, luôn miệng gọi: “Con ngoan, con ngoan của mẹ.”

Một phen lo lắng hãi hùng cuối cùng cũng qua đi, cả nhà đều thở phào nhẹ nhõm, lục tục kéo nhau về. Người hầu dọn cơm, thái phu nhân bảo Phong Lulu ở lại cùng ăn. Có lẽ vì lo lắng nên giờ thấy đói, cũng có thể vì bị tấm lòng hiếu thảo của Thanh Hề làm cảm động mà thái phu nhân ăn liền một mạch mười cái bánh chèo, còn sai người cất phần còn lại đi, sáng mai hấp lại ăn.

“Con bé này, sao chẳng nói chẳng rằng đã chạy xuống bếp làm bánh chèo, động dao động thớt, nhờ bị thương thì làm thế nào. Từ nay về sau không cho phép con xuống bếp nữa.” Thái phu nhân trách mắng Thanh Hề.

“Vâng, cũng vì mấy ngày nay thấy mẹ không thiết ăn uống, con mới muốn mang đến một niềm vui bất ngờ cho mẹ, đâu ngờ lại khiến mẹ lo lắng như vậy.” Thanh Hề áy náy nói.

Thái phu nhân vuốt má Thanh Hề, bảo: “Cũng may không rách da chảy máu, nếu không ta sẽ đánh chết mụ la sát họ Tôn kia.”

Nhờ chuyện này mà thái phu nhân cũng nguôi ngoai buồn bực đối với chuyện của Phong Nhạc, bệnh cũng khỏi được bảy, tám phần. Chắc hẳn cũng vì mấy năm nay Thanh Hề luôn gây họa mà sức chịu đựng của thái phu nhân càng được tôi luyện đến mức dẻo dai.

Tối hôm đó, thái phu nhân giữ Thanh Hề lại ngủ cùng mình, hai hôm sau mới thả cho về. Kết quả, nàng bị Phong Lulu tóm được, nắn cho một trận nên thân.

Ngày mùng Tám Tết, Trường Công chúa Hòa Huệ bày tiệc ở phủ, thái phu nhân không thể từ chối, đành dẫn Thanh Hề và Hân Thư Nhi, Mi Thư Nhi đi dự tiệc. Uyên Thư Nhi còn nhỏ, lại hay ốm đau giống mẹ nên lần này không phải đi.

Khách đến dự tiệc không phải hoàng thân quốc thích thì cũng là danh gia vọng tộc, đều là con cái thế gia trăm năm hưng thịnh, thi thư cự tộc, nếu so sánh, ngay cả đến phủ Tề Quốc công cũng không thể coi là nổi trội hơn người.

Thanh Hề theo thái phu nhân, tuy ngôn hành cẩn thận, không mắc lỗi gì nhưng cũng không thể coi là tiến bộ. Dù năm ngoài nàng đã học lại lễ nghi, quy tắc nhưng cũng chỉ đạt tiêu chuẩn, vẫn thiếu phần duyên dáng, đoan trang.

Chẳng nói đâu xa, chỉ lấy con gái của Quận chúa Phúc Gia, con dâu Trung Cẩn Hầu ra cũng đủ khiến Thanh Hề tâm phục khẩu phục.

Thực ra Hoa nhị thiếu phu nhân cũng không hẳn là xinh đẹp, xiêm y trang sức cũng không hẳn là lộng lẫy, nhưng bù lại, khí chất và dáng vẻ của cô ta rất nho nhã, ung dung, về mặt này thì Thanh Hề không bì được. Chưa hết, mỗi lần cô ta quay đầu lại mỉm cười, đều khiến mọi người bất ngờ vì trên đời này lại có một người con gái dễ thương, quyền rũ nhường vậy, đừng nói đàn ông, ngay cả Thanh Hề trông thấy cũng phải mê mẩn.

Nhưng cũng may là thái phu nhân không chê trách Thanh Hề điều gì. Nếu đặt lên bàn cân thì tuy Thanh Hề xinh đẹp hơn người nhưng phong thái lại không bằng những cô nương xuất thân thư hương danh giá kia.

Ngược lại, Hân Thư Nhi mới chín tuổi lại vô cùng nổi bật. Vì xuất thân thấp kém nên nhị phu nhân đặc biệt coi trọng việc giáo dục Hân Thư Nhi, mời không ít thầy giáo nổi tiếng kinh thành về dạy cho cô bé, để Hân Thư Nhi từ khi còn nhỏ đã xuất sắc hơn người, bất kể dung mạo, khí chất hay là phong thái đều vượt trội so với những đứa trẻ cùng trang lứa. Ngay cả đến Trường Công chúa Hòa Huệ cũng phải nhìn Hân Thư Nhi bằng con mắt khác, mấy lần nói bóng gió rằng muốn cưới Hân Thư Nhi cho con trai mình, nhưng thái phu nhân không tiếp lời.

Hôm nay, phu nhân Đình Viên Bá không tới nhưng dâu trưởng và dâu thứ thì đều tới. Thanh Hê vốn tưởng họ sẽ hỏi tội mẹ con nàng, không ngờ khi nhìn thấy nàng và thái phu nhân, họ lại cười tươi vui vẻ, luôn miệng nói Đỗ Tình Lam không hiểu chuyện, mong thái phu nhân đừng trách tội cô ta.

Thanh Hê thầm thắc mắc nhưng rất nhanh đã hiểu ra một điều, con gái lấy chồng như bát nước đổ đi. Đỗ Tình Lam cứ ngỡ mình vẫn như xưa, là viên ngọc trong tay cha mẹ, là người em gái được anh trai và chị dâu thương yêu, nhưng thực ra thì không phải. Nghĩ đến đây, Thanh Hê không khỏi nhớ đến thái độ của người nhà khi nàng bị đưa đến chùa Từ Ân, bất giác thấy đồng cảm với Đỗ Tình Lam.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Nhạn Quay Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Cứu vãn (1)

Type: thienyet98

Lúc về phủ, Thanh Hê xoắn xít bám lấy thái phu nhân, trèo lên xe của bà, cân nhắc nên nói chuyện của Đỗ Tình Lam như thế nào.

“Sao, nhớ Đỗ ti ti của con rồi?” Thái phu nhân là người từng trải, trong khi Thanh Hê lại ruột để ngoài da, bà sao có thể không đoán ra tâm sự chất chứa trong lòng nàng.

“Mẹ, lẽ nào cứ mặc kệ Đỗ ti ti và tam ca như thế sao?”

“Không mặc kệ thì biết làm gì? Nếu nó không chịu đổi tính thì dù ta có trói Phong Nhạc đưa về bên nó, sớm muộn gì cũng sẽ lại có chuyện thôi. Nó không đáng để ta làm tổn thương Phong Nhạc. Nếu nó còn u mê không chịu hiểu, con cứ coi như không có người chị em dâu này.”

“Nghe nói ngày trước mẹ không tán thành hôn sự giữa tam ca và Đỗ ti ti, chính mẹ đẻ của tam ca khi lâm chung đã quỳ xuống xin mẹ quyết định như thế, có đúng không?” Thanh Hê bỗng nhiên đổi chủ đề, cười hì hì ngồi sát vào thái phu nhân.

Nói đến đây, thái phu nhân không thể không đặc ý vì con mắt nhìn xa trông rộng của mình. Phải nói là người vợ lẽ họ Hà của lão Quốc công có tầm nhìn hạn hẹp, luôn cho rằng cưới một người vợ quyền quý cho con trai là tốt nhất.

“Con bé này, lại nịnh nọt cái gì đấy?” Thái phu nhân cười, đánh yêu Thanh Hê.

“Dâu có ạ. Chỉ là suy nghĩ cho cùng đó cũng là lời gài gắm trước khi đi Hà lâm chung, mẹ còn dự tính nào khác không?” Hà di nương (*) nguyên là a hoàn theo hầu thái phu nhân, khi thái phu nhân mang thai, bà ta được lão Quốc công ưu ái, sau đó bà ta tiếp tục hầu hạ thái phu nhân chu đáo nên quan hệ giữa hai người vẫn tốt đẹp như xưa.

(*) Di nương là cách gọi vợ lẽ trong xã hội phong kiến Trung Quốc

“Lần này con thông minh ra rồi đấy.” Thái phu nhân cười, nói.

“Ngu lâu dài cũng có lúc thông minh bất chợt chứ mẹ.” Thanh Hê không ngại hạ thấp bản thân.

“Đúng là đồ mặt dày. Nếu con cảm thấy Đỗ ti ti của mình vẫn còn cơ hội cứu vãn thì đi mà khuyên bảo nó một, hai câu, mẹ đây chịu đựng đủ rồi.”

Thanh Hê thấy thái phu nhân có vẻ chán nản thì cũng không nhắc lại chuyện này nữa, lảng sang chuyện khác: “Mẹ, phu nhân của thế tử Trung Cầm Hầu đúng là người đặc biệt, tuy không xinh đẹp lắm nhưng có thể thu hút mọi ánh nhìn. Bình thường con hay nghe mọi người kể chuyện cô ấy, hôm nay được gặp, quả nhiên không phải hạng tầm thường.”

Thái phu nhân nhéo gò má ửng hồng vì trời nóng của Thanh Hê, nói: “Con cũng biết ngưỡng mộ người khác cơ đấy. Hồi bé mời cho con bao nhiêu thầy giáo, bao nhiêu ma ma, đều bị con chọc tức phải bỏ đi, giờ lại ngưỡng mộ người khác thanh cao quý phái.”

Thanh Hê nũng nịu bĩu môi. “Hồi bé con chưa hiểu chuyện mà.”

“Con không cần phải ngưỡng mộ cô ta, đấy là con chưa được nhìn thấy mẹ con hồi còn sống thôi. Lúc cha con gặp mẹ con lần đầu tiên, phải nói là mắt không dời ra được. Chỉ tiếc là...” Thái phu nhân nhớ lại chuyện cũ.

Chỉ tiếc là mẹ nàng không sinh được một mụn con trai.

Nhắc đến chuyện đau lòng này, đương nhiên Thanh Hề phải đánh trống lảng. Nàng vội vã nói: “Nếu bây giờ con học lại từ đầu thì có kịp không?”

“Chẳng phải năm ngoái mới mời cho con hai vị ma ma sao?”

“Hai vị ma ma đó dạy toàn những thứ cứng nhắc khô khan, chẳng khác gì đào tạo người gỗ. Không biết Hoa nhị thiếu phu nhân học quy tắc ở đâu nhỉ?” Thanh Hề ngã vào lòng thái phu nhân làm nũng. “Bảo là mời thầy về dạy Mi Thư Nhi có được không mẹ?”

Thái phu nhân không thể không chiều nàng, nói: “Biết rồi, lần này nhất định sẽ tìm cho con một người thầy tốt.”

Có những chuyện đã quyết là không thể chần chừ, sau khi thăm dò ý tứ của thái phu nhân, ngay hôm sau, Thanh Hề liền đến phủ Định Viễn Bá.

Vì phu nhân Định Viễn Bá đang bệnh nằm liệt giường nên đại thiếu phu nhân và nhị thiếu phu nhân ra tiếp đón Thanh Hề.

“Thật vô cùng xin lỗi, vì chuyện của ngũ muội mà mẹ chồng tôi mất ăn mất ngủ mấy ngày trời, lo đến phát ôm.” Đại thiếu phu nhân Cung thị nói.

Nghe thấy lời này, Thanh Hề đương nhiên là phải tỏ ra quan tâm hỏi han: “Không biết có giúp gì được chẳng, năm ngoái son trang trên núi đưa đến rất nhiều thuốc, để xem loại nào tốt, ta sẽ bảo người hầu mang tới biểu phu nhân.” Tuy Thanh Hề nói như vậy nhưng những lời xỏ xiên của đại thiếu phu nhân Cung thị lại khiến nàng cảm thấy khó chịu, mà phu nhân Định Viễn Bá làm như vậy cũng là nể mặt phu nhân quốc công rồi.

“Vậy thì xin đa tạ phu nhân. Không biết hôm nay phu nhân ghé phủ là...”

“Hai ngày nữa, mẹ ta sẽ dẫn các con dâu đến son trang có suối nước nóng. Đồ tí ti vẫn luôn thích nơi đó nên ta tới để mời tí ấy đi cùng.” Thanh Hề giả vờ giả vịt không chịu nói mục đích chính.

“Vâng, tôi cũng nghe ngũ muội nói son trang đó của quý phủ rất tuyệt.” Nhị thiếu phu nhân nói chen vào, sau đó quay sang bảo người hầu đi mời Đỗ Tinh Lam.

Đại thiếu phu nhân lập tức trừng mắt lườm nhị thiếu phu nhân, ra điều không vừa lòng. “Chỉ sợ Tinh Lam không chịu đi thôi. Chẳng giấu gì phu nhân quốc công, lần này Tinh Lam về nhà, gào thét đòi bỏ chồng, mẹ tôi cũng vì chuyện này mà ngã bệnh. Âm ỉ đã lâu mà chẳng thấy tam gia bên đó có động tĩnh gì, chỉ e cũng có ý muốn ruộng rẫy Tinh Lam nhà chúng tôi rồi.”

Nhị thiếu phu nhân nghe thấy đại thiếu phu nhân bịa chuyện, định lên tiếng đính chính thì bị đại thiếu phu nhân nhanh nhẹn chặn lời: “Lúc mới biết chuyện, mẹ tôi cũng định đến quý phủ một chuyện, chúng tôi khuyên mãi, năm hết Tết đến, làm rùm beng lên thì xấu mặt cả hai nhà. Nói là như vậy nhưng chúng tôi cũng không thể tro mắt nhìn ngũ muội bị người ta ức hiếp được, chỉ sợ lần này, tam gia không gánh tiếng xấu sủng thiếp diệt thế không được rồi.” Đại thiếu phu nhân liền thoáng tuôn một tràng, không cần nghỉ lấy hơi.

Nếu đã muốn bỏ chồng thì hà tất phải dọa người ta gánh tiếng xấu, chưa biết chừng phủ Định Viễn Bá cũng không ủng hộ chuyện con gái bỏ chồng, chỉ là không chịu hạ sĩ diện thôi. Thanh Hề mỉm cười, nói: “Chuyện của tam thúc, ta không làm chủ nổi. Hôm nay đến đây cũng chỉ để mời Đồ tí ti đến suối nước nóng giải khuây thôi. Nhưng trong lòng ta biết hai vị đây rất yêu thương Đồ tí ti, thực ra mẹ ta cũng rất thương tí ấy, thế nên mới bảo ta đến mời tí ấy cùng đi.”

Cung thị thấy Thanh Hề ôn hòa mềm mỏng thì cũng không tỏ thái độ hùng hổ hăm dọa nữa.

Đúng lúc này, tiếng của Đỗ Tinh Lam vọng vào từ ngoài cửa: “Ta không đi.”

Sau câu nói này, không khí trong phòng nháy mắt liền hạ xuống không độ. Đại thiếu phu nhân Cung thị và nhị thiếu phu nhân Hoàng thị cùng thăm trách Đỗ Tinh Lam không biết điều. Phu nhân quốc công đích thân đến phủ đón, hai người họ đã nói mát nói mẽ cả một hồi mà người ta vẫn chịu nhẫn nhịn, đây chính là chữa cho Đỗ Tinh Lam một con đường lui, ai ngờ cô ta lại không biết tiến biết lùi như thế.

“Đồ tí ti, em nhớ chị chết đi được.” May mà da mặt Thanh Hề dày nên nàng mới có thể tươi cười mà đứng dậy, bước tới nắm tay Đỗ Tinh Lam.

“Không dám, thưa phu nhân quốc công.” Đỗ Tinh Lam giằng mạnh khỏi tay Thanh Hề.

“Tinh Lam, không được làm loạn.” Cung thị lên tiếng nhắc nhở.

“Tôi làm loạn?” Đỗ Tinh Lam trợn mắt nói. “Hai chị sợ cô em chồng này ở lại phủ, ăn không uống không của các chị chứ gì? Đừng nói cha mẹ vẫn còn, cho dù, hừ, tôi cũng không phiền các chị lo lắng, dù có bỏ chồng tôi vẫn còn của hồi môn, không thèm đụng đến đồ của các chị.”

“Cô... cô nói thế mà nghe được à?” Cung thị tức đến run người.

Nhìn thấy cảnh này, Thanh Hề cũng hiểu được tình hình ở phủ Định Viễn Bá, thậm chí nếu Đỗ Tinh Lam không chịu sửa cái tính bướng bỉnh này thì đừng nói phủ Tề Quốc công, e là ngay cả nhà mẹ đẻ cũng không chứa nổi cô ta.

Đỗ Tinh Lam nhìn thấy thái độ của Cung thị, cũng biết mình đã quá lời, suy cho cùng thì ăn nhờ ở đậu nhà người ta, cũng không thể ngang ngược, trong lòng có phần hối hận.

“Đồ tí ti, chẳng phải chị nói hoa mai ở quý phủ rất đẹp sao? Hôm nay em đến lần đầu, chị đưa em đi xem được không?”

Đỗ Tình Lam chỉ còn cách gặt đầu, ra ngoài trước.

Thanh Hề chào hai người Cung thị và Hoàng thị. Hai người họ vẫn còn chút ngượng ngùng, nghĩ tính khí Đỗ Tình Lam nhuy vậy, chẳng trách chồng không chịu được.

Thanh Hề đi theo Đỗ Tình Lam, đến một ngã rẽ thì thấy hai người đàn ông từ bên trái đi tới, đoán chắc là hai công tử nhà Định Viễn Bá, nàng liền nhanh nhẹn đi về phía đó.

Người tới đứng là con trai trưởng của Định Viễn Bá, chồng của Cung thị, tên Đỗ Tử Kỳ. Y cũng thoáng thấy bóng dáng Thanh Hề từ xa, chỉ cảm thấy nàng mặt hoa da phấn, mũi đỏ mũi cao, dáng người yếu điệu thướt ta, hương thơm vương vấn từng nhịp bước, quả là mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành mà hán chưa từng gặp bao giờ. Đến khi nhìn rõ mặt Thanh Hề thì Đỗ đại công tử ngậy ra một lúc mới sực tỉnh, bước đến hỏi người hầu mới biết nàng là phu nhân Tề Quốc công.

Lại nói Đỗ Tình Lam đi phía trước, quay lại thấy chớp mũi Thanh Hề đỏ ửng, liền biết phu nhân quốc công sợ nhất là lạnh, nếu để nàng bị cảm lạnh thì chỉ sợ thái phu nhân sẽ không tha cho cô ta. Thế là cô ta dừng bước, nói: “Trời lạnh, chỉ bằng đến phòng ta ngồi một lát.”

Thanh Hề tất nhiên là đồng ý vì dù sao nàng đến cũng không phải để ngắm hoa mai.

Bước vào phòng Đỗ Tình Lam, Thanh Hề vô thức liếc nhìn bốn phía. Đỗ Tình Lam cười khẩy, mĩa mai: “Phu nhân quốc công không cần nhìn làm gì, căn phòng đơn sơ này chỉ e không lọt được vào mắt người.”

Thanh Hề thực sự không có ý đó, nghe Đỗ Tình Lam nói vậy, nàng mới biết thì ra cô ta cũng không vừa lòng với căn phòng này. Đây không phải là phòng cũ trước khi lấy chồng của cô ta, mà sau khi cô ta dắt con về nhà mẹ rồi họ mới dọn dẹp cho mẹ con cô ta ở nên hơi sơ sài, một người lớn cộng thêm hai đứa trẻ thì đúng là có phần chật chội. Nhưng nhà Định Viễn Bá đông người nên cũng chẳng còn cách nào khác.

Người hầu bưng trà lên, Thanh Hề nhấp một ngụm trà, đang đắn đo không biết nên mở lời thế nào thì Đỗ Tình Lam đã lên tiếng trước. “Trà này sợ là không vừa miệng phu nhân quốc công.”

Từ trước tới giờ Đỗ Tình Lam vẫn luôn có tính soi mói mĩa như vậy, Thanh Hề cố gắng không để bụng nói: “Đỗ ti tì, em...”

“Cô không phải nói gì hết, ta tuyệt đối không quay về.” Đỗ Tình Lam nói một cách vô cùng kiên định, nhưng cái kiêu cương quyết thái quá này lại cho thấy trong lòng cô ta thực ra đang lo sợ. Cô ta nói tiếp: “Cô cũng đừng phí công khuyên nhủ ta, cô nào biết nỗi khổ trong lòng ta. Cô được nuông chiều từ nhỏ, mẹ chồng thương yêu như mẹ đẻ, thậm chí bà còn lo lắng cho cô hơn chính bản thân mình. Quốc công gia lại là người hiểu thuận bạc nhất, bao năm nay, đừng nói vợ lẽ hay nàng hầu, ngay cả một con muỗi cái cũng không thấy bóng dáng. Cô làm sao có thể hiểu được nỗi khổ tâm của ta.” Dứt lời, khước mắt Đỗ Tình Lam cũng hoe đỏ.

Thanh Hề bị những lời lẽ ngô chẳng ra ngô, khoai chẳng ra khoai của Đỗ Tình Lam của Đỗ Tình Lam chọc cho nửa tức nửa buồn cười, nhưng nàng vẫn nhẫn nhịn, nói: “Nếu Đỗ ti tì đã nói như vậy thì em cũng không khuyên nhủ gì nữa. Đợi cả nhà đi suối nước nóng trở về, chị hãy mời trưởng lão trong họ đến làm chủ, xem giải quyết như thế nào. Thái phu nhân vốn là người nhân hậu, nếu chị muốn nuôi Hiền Ca Nhi và Mĩ Thụ Nhi, chắc thái phu nhân cũng không nỡ làm khó chị đâu; đến khi các cháu dựng vợ gả chồng, phủ Tề Quốc ông cũng sẽ có trách nhiệm. Nếu chị muốn đi bước nữa, thiết nghĩ thái phu nhân và tam thúc cũng bằng lòng đón Hiền Ca Nhi và Mĩ Thụ Nhi về.”

Thanh Hề mới nói vài câu, Đỗ Tình Lam đã trừng mắt lườm nàng như muốn ăn tươi nuốt sống.

“Còn tam thúc, ắt không thiếu người chăm sóc, nếu lần lần này thúc ấy được thăng chức thì cần một chính thất, theo tình hình hiện tại thì có lẽ là Hường thị.”

Đỗ Tình Lam đứng phắt dậy ném chén trà của Thanh Hề xuống đất, nước mắt trào ra, chỉ tay ra cửa, quát: “Cút, cô cút ngay cho khuất mắt tôi.”

Thanh Hề nói câu nào là chạm đúng nọc Đỗ Tình Lam câu ấy. Cô ta không để tâm nhà cửa chật chội nhưng Hiền Ca Nhi còn phải cưới vợ, Mĩ Thụ Nhi cũng phải gả chồng, nếu cha mẹ bỏ nhau, sợ rằng chuyện hôn nhân của chúng sẽ bị lỡ dở. Huống hồ phải giương mắt nhìn Hường thị một bước lên làm vợ cả, đây là điều mà Đỗ Tình Lam không thể chấp nhận nổi.

Thanh Hề khề khàng đứng dậy, nhàn nhả chỉnh lại xiêm y, quay người bước ra cửa.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Nhạn Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Cứu vãn (2)

Đỗ Tình Lam mấp máy môi nhưng không biết phải nói gì. A hoàn theo hầu cô ta là Thúy Bình thì lại cuống hết cả lên, chạy tới quỳ dưới chân Thanh Hề, nói: “Quốc công phu nhân đại nhân đại lượng, chi vì phu nhân con đau lòng, suốt ruột quá nên mới nói những lời khó nghe đó, xin phu nhân đừng để bụng.” Thúy Bình nói rồi dập đầu côm cốp.

Thanh Hề nhìn Đỗ Tình Lam, nghĩ bụng cô ta còn không biết điều bằng một con a hoàn, đã ra nông nổi này vẫn không chịu hối cải, ương bướng thì có tác dụng gì.

Sự oai phong ban nãy của Đỗ Tình Lam cũng biến đi đâu hết, hai vai xụi xuống, cô ta lấy khăn tay lau nước mắt, nói: “Thúy Bình, người không cần cầu xin cô ta. Phủ Tề Quốc công chỉ giỏi bắt nạt đám đàn bà con gái yếu ớt chúng ta, bệnh vực tên khốn kiếp kia.”

Thanh Hề bị những lời này của Đỗ Tình Lam làm cho tức điên lên, lạnh lùng nói: “Nói như vậy tức là nhà ta có lỗi với tam đệ muội rồi. Mấy năm nay, thái phu nhân đối xử với cô thế nào, trong lòng cô biết rõ, tuy thái phu nhân có thiên vị ta thật đấy nhưng cũng chưa từng bạc đãi cô, phàm trong phủ có thứ gì, các nhà đều không thiếu, có khi nào ta được phần hơn? Lúc cô sinh Hiên Ca Nhi, thai nhi bị lệch, nếu không phải thái phu nhân mất dầy năn nỉ quý nhân trong cung để mời ma ma về giúp cô thì liệu cô còn có nỗi Mi Thư Nhi không? Cô và tam thúc năm ngày ba trận cãi nhau, nếu không có thái phu nhân ngăn cản thì hẳn đã lấy vợ lẽ từ khi còn ở kinh thành rồi, còn chờ cô làm mình làm mẩy thế này sao? Cô năm lần bảy lượt trách giận thái phu nhân, lần này còn khiến bà tức mà ngã bệnh, cô không kính trọng mẹ chồng đã đành, lại còn nói được những lời trách móc cơ đây.”

Thanh Hề nghi lấy hơi một lát, lại nói: “Còn chuyện của Hường thị, cả nhà đều biết rõ mười mươi. Nếu ban đầu cô chịu theo tam thúc đi nhậm chức thì Hường thị nào chen ngang được? Cô cũng giỏi thật đấy, không giữ được chồng lại đi oán hận mẹ chồng. Đừng nói tam thúc không phải con đẻ của thái phu nhân, cho dù có là con đẻ thì chẳng lẽ ngày nào cũng phải lòi hủ vào phòng cô rồi đứng canh ở cửa, không cho hủ ra thì mới gọi là không ức hiếp cô?”

Đừng nói là Đỗ Tình Lam, ngay cả Thúy Bình đứng bên cạnh khi nghe thấy những lời của Thanh Hề cũng thấy xấu hổ đỏ cả mặt.

Đỗ Tình Lam òa khóc nức nở, kêu gào khản cả giọng, không cãi được câu nào.

Thấy Đỗ Tình Lam khóc cũng được một lúc lâu rồi, Thanh Hề mới ôn hòa nói: “Thái phu nhân không hề biết chuyện ta đến đây hôm nay, tại ta thấy mẹ vì chuyện của vợ chồng cô mà tức đến nỗi ăn không ngon ngủ không yên nên mới tự ý tới phủ. Đỗ ti ti, nếu chị xác định là bỏ chồng thì hãy coi như hôm nay ta chưa tới.”

Đỗ Tình Lam nghẹn ngào nhìn nàng, hồi lâu mới lên tiếng: “Mẹ có khỏe không, mời đại phu chưa, uống thuốc gì rồi?”

“Bây giờ chị mới quan tâm thì có ích gì?” Thanh Hề lại tỏ vẻ bức bối, nói.

Đỗ Tình Lam vẫn chưa nín khóc, nói: “Tôi còn cách nào khác đây? Lẽ nào chịu để Hường thị đè đầu cưỡi cổ, chính thật là tôi còn sống sờ sờ đây mà cô ta đã tự xưng là phu nhân, cô bảo tôi làm sao nhịn được cục tức này. Tam ca của cô đúng là vô lương tâm, chẳng niệm tình ta sinh Hiên Ca Nhi và Mi Thư Nhi cho hủ, chỉ giỏi bao che cho con tiện nhân kia.” Đỗ Tình Lam càng nói càng hận, không ngừng vằn vằn chiếc khăn tay.

Thực ra Thanh Hề chẳng ưa Đỗ Tình Lam một chút nào, cũng không thích Hường thị; nhưng nàng là phu nhân quốc công nên trong lòng đương nhiên sẽ thiên vị chính thật là Đỗ Tình Lam hơn. Chưa kể thái phu nhân còn vì chuyện này mà tức giận sâu sảo, thế nên nàng mới tự ý dàn xếp khúc mắc này. “Thiết nghĩ chị ở nhà cũng được nuông chiều từ nhỏ, phu nhân Định Viễn Bá không dạy chị chiều trò gì; nhưng mấy vị di nương của phủ đều ngoan ngoãn nghe lời như vậy, chắc chắn phu nhân Định Viễn Bá cũng phải có bản lĩnh gì đó.” Ý tứ rất rõ ràng, Thanh Hề cũng không tiếp tục chủ đề này nữa. “Hôm nay, em đến cũng chỉ để hỏi Đỗ ti ti có muốn đi suối nước nóng cùng phủ Tề Quốc công hay là thực sự muốn bỏ chồng.” Thanh Hề nói với vẻ nghiêm túc.

“Ta... ta...” Đỗ Tình Lam có vẻ khó mở lời, tuy nói như chém đinh chặt sắt nhưng trong lòng cô ta cũng tự hiểu không thể ở lại phủ Định Viễn Bá lâu dài. Hai người chị dâu của cô ta đã bắt đầu oán trách cô em chồng ỷ nhờ ở đậu, còn nói cô ta hủy hoại thanh danh của phủ Định Viễn Bá, sau này con gái họ khó lấy được chồng. Cha mẹ cô ta tuổi đã cao, một khi nhắm mắt xuôi tay thì sợ rằng ba mẹ con cô ta sẽ phải chịu khổ.

“Nếu ta về nhà, chỉ sợ tam ca của cô lại càng coi thường ta.” Đỗ Tình Lam nói lời thật lòng.

“Vợ chồng với nhau, so đo gì chuyện ấy. Đỗ ti ti không cần lo lắng, nghe ý tứ của tam thúc thì hình như vẫn muốn nhậm chức nơi xa lần nữa. Em nghĩ có hai con đường. Nếu chị thực sự không muốn ở cùng tam thúc thì cứ để thúc ấy mang theo Hường thị đi nhậm chức, chị đương nhiên vẫn là tam phu nhân của phủ quốc công. Hường thị có tài giỏi đến mấy thì vẫn là vợ lẽ, không làm phiền được chị.”

Đỗ Tình Lam chau mày, có lẽ vẫn không đành lòng thả chồng mình cho kẻ khác. Thanh Hề đi guốc trong bụng cô ta, liền nói: “Nếu Đỗ ti ti vẫn muốn ở bên tam thúc thì còn cách thứ hai. Vừa hay Hường thị đang mang thai, ta và thái phu nhân sẽ giữ cô ta lại kinh thành dưỡng thai. Đợi đến khi Hường thị sinh xong khỏe lại, sẽ đưa cô ta đến chỗ tam thúc, có lẽ lúc đó cũng phải một, hai năm sau rồi. Trong thời gian này, chỉ cần chị cùng tam thúc sống những ngày tháng êm đềm vui vẻ thì tự khắc thúc ấy sẽ nghiêng về bên chị, Hường thị kia còn có thể tạo ra sóng gió gì. Chị thấy thế nào?”

Mắt Đỗ Tình Lam sáng bừng lên, quả nhiên là cách hay.

“Đỗ ti ti thấy có được không?”

Đỗ Tình Lam thu nước mắt, nói: “Cô nói thế nào thì làm thế ấy đi. Nếu không vì nghĩ cho Hiên Ca Nhi và Mi Thư Nhi thì đời nào tôi chịu đi tìm hủ.”

Thanh Hề già điếc, không vạch mặt Đỗ Tình Lam, nói: “Vây thì tốt, có điều thái phu nhân vẫn đang đợi chị đến nhận lỗi kia. Chị xem ngày nào được thì về, có như vậy chúng ta mới tiện thương lượng.”

“Không cần, chọn ngày không bằng gặp ngày, hôm nay ta cùng cô về phủ luôn.” Vừa dứt lời, Đỗ Tình Lam chợt nhận ra đáng về sốt sáng này chẳng khác gì tự mình và mình, liền đỏ mặt nói: “Ta cũng lo cho bệnh tình của mẹ, muốn về làm tròn chữ hiếu.”

Lần này đến lượt Thanh Hề thấy khó chịu, cái cô Đỗ Tình Lam này cũng thật khéo tính toán. Hôm nay về thì có khác gì phu nhân quốc công là nàng đây đích thân đến đón cô ta về, vừa có lí do lại vừa có thể diện. Nhưng ngộ nhờ Đỗ Tình Lam vẫn dữ dằn như sư tử Hà Đông thì chỉ e Phong Nhạc và Hường thị sẽ hận nàng tận xương tủy mất, mà thái phu nhân cũng sẽ trách nàng lo chuyện bao đồng.

Thanh Hề không tát nước theo mưa, nói: “Đỗ tí ti khéo tính toán quá! Chỉ mong về phủ rồi chị hãy suy tính sống cho hòa thuận, nếu còn vì những chuyện còn con mà làm âm ỉ nhà cửa, bỏ về nhà mẹ đẻ, bỏ chồng bỏ con thì em không dám đến khuyên nữa đâu.”

“Cô yên tâm, mấy hôm nay mẹ ta cũng răn dạy ta không ít, ta sẽ không ngốc nghếch như vậy nữa, sẽ không làm cô phải khó xử đâu.” Đỗ Tình Lam tự tin nói.

Thái phu nhân thấy Đỗ Tình Lam cùng Thanh Hề về phủ thì vô cùng kinh ngạc. Tuy sáng nay bà đã biết Thanh Hề đến phủ Định Viễn Bá nhưng không ngờ Đỗ Tình Lam lại chịu về thật.

Đợi đến khi chỉ còn lại hai mẹ con, thái phu nhân mới hỏi Thanh Hề đầu đuôi sự việc.

“Con đúng là khéo ăn khéo nói, nhưng việc gì phải đến tận nơi đón nó, sớm muộn gì nó chẳng về. Lần này, ta mặc kệ là muốn dạy nó một bài học, nếu không sợ sau này nó còn làm loạn nhà cửa.” Thái phu nhân ấn vào trán Thanh Hề, nói.

Thanh Hề nũng nịu cười, đáp: “Tất nhiên là con biết. Nhưng cứ làm căng thì người ngoài đều sẽ biết chuyện, không có lợi cho tam thúc. Tháng Hai, nha môn khai án là bắt đầu đánh giá công tác rồi. Hơn nữa, con lo lắng cho bệnh tình của mẹ, trong khi Đỗ tí ti lại là người trọng sĩ diện, chẳng biết đến ngày tháng năm nào mới chịu hiểu ra, àm cho dù có hiểu thì chỉ sợ trong lòng vẫn ầm ứ. Chị em dâu như con cũng không thể không đoái hoài.”

“Được rồi, được rồi, con nói gì cũng đúng hết.” Thái phu nhân vuốt tóc Thanh Hề, nói: “Chỉ sợ Phong Nhạc không cảm kích lòng tốt của con.”

Nói đến đây, Thanh Hề có chút lo lắng, bèn nói với thái phu nhân dự định của mình và Đỗ Tình Lam. Thái phu nhân đồng tình coi cách thứ hai hơn, bụng Hường thị ngày một to, không thích hợp dài dẫu mưa nắng.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Nhạn Quay Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Suối nước nóng

Type: thienyet98

Ngày Mười hai tháng Giêng, theo lệ, Phong Lưu mời thái phu nhân đến sơn trang có suối nước nóng. Nhị phu nhân ở lại trông coi nhà cửa. Vì bụng mang dạ chửa không thích hợp ngâm nước nóng nên Hường thị không đi, tam gia Phong Nhạc xin thái phu nhân cho ở lại phủ chăm sóc cô ta. Một mình Đỗ Tình Lam đưa Hiên Ca Nhi và Mi Thụ Nhi đi, đỡ phải nhìn thấy cảnh nhức mắt. Tứ phu nhân Thương Nhược Văn lại ốm nên lần này chẳng có mấy người đi.

Vì từ Tết tới giờ, sức khỏe của thái phu nhân luôn không tốt, ốm lên ốm xuống nên Thanh Hề xin đi cùng xe với bà để tiện chăm sóc. Thực ra trong lòng nàng vẫn kiêng dè chuyện xảy ra trên xe lần trước.

Tuy bình thường Phong Lưu có vẻ oai phong, nghiêm túc nhưng trong chuyện vợ chồng thì lại có nhu cầu rất cao, sở thích rất đa dạng, thế nên Thanh Hề mới né tránh ngồi cùng xe với hắn. Chỉ sợ năm ngoái phu xe nghe thấy gì đó rồi kể lung tung.

Đến Linh Từ sơn trang, Thanh Hề suốt ngày bám lấy thái phu nhân, hiếm hoi lắm mới dẫn Hiên Ca Nhi và Mi Thụ Nhi đi chơi. Đã mấy lần thái phu nhân bảo nàng đi thăm Phong Lưu nhưng nàng đều không chịu.

Sau vụ Thanh Hề mất tích khiến thái phu nhân lo lắng cả ngày trời, Phong Lưu đã mắng nàng một trận tơi tả, vô cùng nghiêm khắc, bảo nàng không chịu lớn, chỉ biết làm người khác buồn phiền, tuy không nhắc lại tội lỗi cũ nhưng câu nào câu nấy đều ám chỉ chuyện đó. Hôm ấy, Thanh Hề bị mắng đến phát khóc, đèn giờ vẫn còn để bụng.

Thanh Hề có cảm giác cả đời này Phong Lưu sẽ không tha thứ cho tội lỗi năm đó của nàng, hiện giờ chẳng qua là nể mặt thái phu nhân nên hắn mới nhẫn nhịn nàng, ngày nào đó thái phu nhân không còn nữa, chỉ sợ hắn sẽ càng ngày càng căm ghét nàng. Còn về chuyện hắn thường xuyên đòi hỏi, Thanh Hề chỉ đơn giản nghĩ đó là do tính háo sắc của đàn ông. Cũng như đám đàn ông thường xuyên đến chốn lầu xanh tìm hoa hồng liễu, lẽ nào là vì yêu

thương kĩ nữ, chẳng qua là để thỏa mãn nhu cầu sinh lí thôi.

Đối với Thanh Hề mà nói, tội lỗi kia không lúc nào là không như cái gai cắm chặt vào tim, có lẽ người khác có thể tha thứ nhưng bản thân nàng lại không thể tha thứ cho chính mình. Tiếc là khi nàng sống lại, chuyện đó đã xảy ra rồi, không còn cơ hội cứu vãn. Sau đó tuy Phong Cẩm và Thương Nhục Văn đã cắt đứt cơ hội sinh nở của nàng, nhưng nàng chưa từng hận bọn họ, chỉ cảm thấy đây là một sự trả giá. Cũng chính vì suy nghĩ như vậy nên Thanh Hề mới đặc biệt giận dữ với Phong Lưu.

Vì lần này người đi không đông, Phong Lưu sợ thái phu nhân cảm thấy buồn nên ngày nào cũng đến ăn cơm cùng bà. Về phần Đỗ Tinh Lam, thái phu nhân nói đều là người một nhà, sống với nhau đã gần ấy năm, không cần phải né tránh nên cô ta cũng ăn cơm cùng luôn.

Lúc ăn cơm, Phong Lưu cũng chuyện trò vài câu với Thanh Hề. Dường như ngoài làm chuyện vợ chồng, những khi gặp nàng, nếu hán không nghiêm khắc dạy dỗ thì cũng chỉ lạnh nhạt, dửng dưng như với tất cả mọi người. Việc đó khiến Thanh Hề dù có kiên cường đến mấy cũng thấy ảm ức, thoát nóng thoát lạnh khiến người ta bị tổn thương sâu sắc.

Ăn cơm xong, như thường lệ, Thanh Hề tiễn Phong Lưu. Nàng lặng lẽ đi sau hán, chỉ tiễn ra khỏi cửa. Cần Thu thấy Phong Lưu đi ra vội vàng chạy đến đón, đưa áo khoác cho hán. Phong Lưu cảm áo tự mặc, từ trước tới nay hán đều không thích để người khác hầu hạ chuyện này.

“Tuyết vừa rơi, Quốc công gia đi cẩn thận.” Thanh Hề cúi đầu chào nột câu lấy lệ. Thực ra ngày nào nàng cũng phải nói với hán câu này, có khác chăng chỉ ở về trước, ví dụ “đường trơn” hoặc là “trời tối”...

Nhưng hôm nay, sau khi nghe thấy câu này, Phong Lưu quay lại, hỏi: “Nàng vẫn còn giận ta à?” Mỗi khi làm nũng nhờ vả hán, Thanh Hề đều gọi hán là Đình Trực ca ca, chỉ có những lúc giận dữ hay cố ý lạnh nhạt thì mới gọi là Quốc công gia.

Thanh Hề quay mặt đi, vờ như không nghe thấy, dặn dò Cần Thu: “Người bảo Thính Tuyên cầm đèn cẩn thận một chút, tối nay Quốc công gia có uống rượu.” Nói rồi, Thanh Hề cúi chào rồi đi vào nhà.

Sau khi Đỗ Tinh Lam dẫn hai đứa con đi, thái phu nhân mới giữ Thanh Hề lại, hỏi: “Con với Phong Lưu lại giận dữ gì đó?”

Trong phòng đều là người của thái phu nhân, câu hỏi ban nãy của Phong Lưu đã được a hoàn truyền đến tai thái phu nhân từ sớm. Thanh Hề cũng không giấu thái phu nhân, bĩu môi, nói: “Vi chuyện con giấu mọi người làm bánh chèo cho mẹ mà Quốc công gia mắng con một trận toi bời.”

“Đáng đời con!” Thái phu nhân chọc vào trán Thanh Hề, nói: “Con ý thế ta không nỡ mắng con, bây giờ có Phong Lưu dạy dỗ, ta càng bớt lo.”

“Mẹ...” Thanh Hề dài giọng nũng nịu.

“Chẳng lẽ Phong Lưu mắng oan con? Chính vì con không mang theo người hầu nên mới ra ngoài một lúc đã bị người ta nhéo cho sưng mặt, nếu chẳng may xảy ra chuyện gì, con bảo ta làm sao sống nổi?”

Thanh Hề cũng biết mình làm thế là sai, bèn nói: “Lần sau con không dám nữa.”

Đến lúc này, thái phu nhân mới tạm vừa lòng, nói: “Vậy con mau đi tìm Phong Lưu đi, đừng vì chuyện nhỏ nhặt này mà giận dữ, hơn nữa vốn dĩ là con sai mà. Tuy con làm thế là xuất phát từ lòng hiếu thảo nhưng trong lòng mẹ, chỉ cần con bình an vô sự, vui vẻ hạnh phúc là đã có hiếu với mẹ rồi.”

Những lời chân tình của thái phu nhân làm Thanh Hề cảm động đỏ hoe mắt, nàng bả cổ thái phu nhân, nói: “Con cũng chỉ mong mẹ vui vẻ sống lâu.”

Thái phu nhân vén lại tóc mai cho Thanh Hề, nói: “Ta biết con là đứa con ngoan. Thôi, mau đi xin lỗi Phong Lưu đi.”

Thanh Hề không thoái thác được, đành đứng dậy, ngấp ngừng giây lát, đỏ mặt hỏi: “Con biết lấy cớ gì để tìm Quốc công gia bây giờ?”

Thái phu nhân thấy thế bật cười, nói: “Lấy cớ cái gì chứ, vợ chồng gặp nhau chẳng lẽ phải có lí do?”

“Mẹ.” Thanh Hề ngượng ngùng giậm chân.

Thanh Hề và Phong Lưu, tiếng là vợ chồng nhưng không ở cùng phòng nên khi rơi vào hoàn cảnh này, không khỏi có chút bối rối. Bình thường, nếu không có việc gì, hai người cũng chẳng gặp riêng nhau, trước đây Thanh Hề đến Tứ Tĩnh Cư cũng là vì Phong Lưu muốn kiểm tra bài vở của nàng thôi. Chính vì thế, vô duyên vô cớ đi tìm Phong Lưu khiến Thanh Hề cảm thấy rất ngại, chưa kể phút trước nàng còn giận dữ hán, phút sau đã tìm đến xin lỗi, thật là mặt mặt. Thái phu nhân biết tâm sự phức tạp của Thanh Hề, liền cười nói: “Thôi được rồi, bảo là ta sai con mang dưa cho nó.”

Đến lúc này, Thanh Hề mới dẫn theo Lâm Lang đến Canh Căn Cư.

“Quốc công gia đang ngâm nước nóng, mời phu nhân đợi một chút.” Cần Thu thấy Thanh Hề đến lập tức ra đón.

“Thái phu nhân bảo ta mang dưa đến cho Quốc công gia.” Thanh Hề thấy tốt xấu gì đây cũng là một cái cớ, tránh để người khác nghĩ rằng nàng thiếu đàn ông thì không sống nổi, lúc nào cũng muốn gần gũi.

“Vâng. Nô tì đi báo Thính Tuyên thông báo phu nhân tới.” Cần Thu đỡ đĩa dưa, nói.

Thanh Hề vội nói: “Ta đến cũng chẳng có việc gì, còn phải về hầu hạ thái phu nhân nghỉ ngơi, chẳng qua cũng chỉ là một đĩa dưa, chờ lát nữa Quốc công

gia tắm xong, người thông báo một tiếng là được rồi.”

Dứt lời, Thanh Hề đang định quay người đi thì thấy Thính Tuyền đứng ở cửa nhìn ra. Thấy Thanh Hề, Thính Tuyền chào rồi nói: “Quốc công gia mời phu nhân vào hậu phòng.”

Hậu phòng là căn phòng phía sau bể nước nóng ở Canh Cẩn Cư, ngấm mình xong, Phong Lư thường thích đến đó nghỉ ngơi.

Thanh Hề không tiện đi về, đành phải theo Thính Tuyền vào trong.

Trước giờ đều là Thính Tuyền hầu hạ Phong Lư ngâm nước nóng, không mượn đến tay bọn hầu gái nên Cẩn Thư chỉ đứng ở ngoài chờ sai bảo. Hôm nay, chốc chốc Thính Tuyền lại chạy ra ngoài cửa ngóng, trong lòng Cẩn Thư liền cảm thấy kì quái, đến bây giờ nhìn thấy phu nhân quốc công đến, Cẩn Thư liền hiểu ngay, hóa ra Thính Tuyền chờ phu nhân. Cẩn Thư chỉ cảm thấy lạ là sao Quốc công gia có thể liệu việc như thần, mấy ngày nay không thấy phu nhân xuất hiện, hôm nay quả nhiên tới tìm rồi.

Thế nhưng Cẩn Thư cũng không nghĩ ngợi gì nhiều, xưa nay Quốc công gia không hỏi chuyện trong phủ, chỉ lo duy nhất chuyện của phu nhân, cho nên đương nhiên phải hiểu nằng. Cẩn Thư hầu hạ Phong Lư đã lâu, thỉnh thoảng cũng kể chuyện trong phủ cho hần nghe, quá nửa Phong Lư không để tâm, chỉ khi nói đến phu nhân quốc công mới thấy hần lắng nghe vô cùng chăm chú. Lần nào về phủ, câu đầu tiên của hần cũng là “Hôm nay trong phủ có việc gì không?”, thực ra hần chỉ muốn hỏi phu nhân quốc công có chuyện gì không mà thôi.

Lúc Thanh Hề đến hậu phòng, Phong Lư vừa mới ra khỏi bể nước nóng, đang khoan khoái khoác chiếc áo choàng màu xanh đậm thêu hoa văn lá liễu bằng chỉ vàng lên người. Nói thực lòng, Thanh Hề chưa bao giờ nhìn thấy Phong Lư trong dáng vẻ ấy, mấy sợi tóc ướt rũ trước trán khiến hần trông có vẻ biếng nhác, mất đi vài phần lạnh lùng, nghiêm nghị của ngày thường, thay vào đó là sự phóng túng của các công tử nhà giàu. Vạt áo trước ngực không cài chặt, để lộ nửa vàng ngực màu đồng cổ, vừa nhìn đã có cảm giác khỏe khoắn, mạnh mẽ, khiến người đối diện phải đỏ mặt.

Phong Lư thấy Thanh Hề vừa đến liền cúi gằm mặt không dám ngẩng lên nhìn. Hôm nay, nằng mặc áo màu vàng nhạt, váy màu xanh lơ, thắt chiếc đai màu xanh ngọc, giản dị mà toát lên vẻ ngây thơ, hoạt bát của thiếu nữ.

Thính Tuyền được ra hiệu, đã lui ra ngoài từ lâu, trong phòng chỉ còn lại Phong Lư và Thanh Hề. Hơi nước bốc lên từ bể nước nóng phía sau lưng Phong Lư len qua tấm rèm phả vào người Thanh Hề, khiến tim nằng đập mạnh như muốn nhảy khỏi lồng ngực.

“Vết thương cũ lại tái phát, nằng giúp ta xoa bóp, được không?” Âm cuối, Phong Lư còn cố tình lên giọng. Câu hỏi chẳng có gì sai nhưng Thanh Hề lại cảm giác ngột ngột, chẳng biết có phải là nghĩ quá lên không nhưng nằng có chút nghi ngại, lẽ nào bản thân mình lại bị ham muốn thúc giục.

Phong Lư nằm lên giường, Thanh Hề nhẹ nhàng bước đến.

“Giúp ta cởi áo, sức nằng yếu, mặc vào chẳng có cảm giác gì.”

“Hay là thiếp gọi Thính Tuyền vào nhé?” Thanh Hề bất mãn nói, thầm mắng Phong Lư đã nhờ người ta xoa bóp còn chê sức yếu.

Phong Lư im lặng vài giây rồi nói: “Không cần, nằng gọi Cẩn Thư vào đây.”

Vì Phong Lư không nhìn thấy nên Thanh Hề mới dám không chút ngại ngần nào làm động tác bóp cổ, lẽ lười làm mặt xấu sau lưng hần, sau đó hậm hực tiến đến cởi áo cho hần. Tuy Cẩn Thư không giống Cẩn Hòa nhưng chỗ này là suối nước nóng ẩm ướt, nhờ cúi khô bên lửa thì Thanh Hề làm sao chịu nổi.

Tuy ôm một bụng bất mãn nhưng khi nhìn thấy vết sẹo do trúng tên trên lưng Phong Lư, Thanh Hề vẫn nhẹ nhàng, cẩn thận xoa bóp cho hần, tuy không thoải mái bằng khi có Thính Tuyền nhưng đối với Phong Lư, đây vẫn là một sự hưởng thụ dễ chịu. Một lúc sau, Phong Lư cảm thấy lực tay của Thanh Hề yếu dần, liền biết nằng đã thấm mệt, hần xoay người kéo tay nằng, ngồi dậy, hỏi: “Còn giận ta ư?” Hần chạm vào đôi môi hơi cong lên của Thanh Hề, dưới làn hơi nóng, môi nằng càng trở nên mọng đỏ như đoá hoa đào mùa xuân.

“Thiếp không dám.” Thanh Hề cúi đầu nói.

Phong Lư đứng dậy, kéo Thanh Hề đến ngồi trên chiếc ghế cẩm thạch bên cạnh. Hai người ngồi sát vào nhau, Phong Lư khẽ khàng xoa tay cho Thanh Hề để nằng bớt mỏi.

“Không dám? Ta thấy chẳng có chuyện gì là nằng không dám.” Tuy ngữ điệu của Phong Lư có vẻ nặng nề nhưng động tác thì vẫn rất dịu dàng.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Nhạn Quay Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Giữa song nước dập dềnh

Type: Hồng Anh

Người nói vô tâm người nghe hữu ý, Thanh Hề có cảm giác Phong Lư đang ám chỉ tội lỗi mà nàng đã gây ra cho Thương Nhục Văn.

"Thiếp ..." Thanh Hề tự thấy không còn lời nào để biện bạch, dồn sức muốn rút tay ra.

Phong Lư không cho phép, lại nói những lời tận đáy lòng bằng ngữ điệu dịu dàng: "Thành Hề, nàng không còn là trẻ con nữa, việc gì cũng phải suy nghĩ thấu đáo rồi hẵng làm. Hôm đó nàng không mang theo ai, nhờ xảy ra chuyện thì biết làm thế nào? Phũ ta tuy yên bình nhưng đám người hầu thì tốt xấu lẫn lộn, Tôn ma ma kia vì không biết thân phận của nàng nên mới ức hiếp nàng, nếu chẳng may gặp kẻ hung ác hơn thì nàng làm thế nào? Nàng mà có mệnh hệ gì, nàng bảo ta phải chịu đựng thế nào, thái phu nhân phải chịu đựng thế nào?"

"Thiếp biết lỗi rồi." Thanh Hề ập ứng nói, có mỗi lỗi nhỏ mà Phong Lư cứ nhai đi nhai lại.

Phong Lư vuốt má Thanh Hề, hỏi: "Còn đau không?"

"Hết đau từ lâu rồi."

Tuy nắng mỗ nàng nhưng ngay sau hôm Thanh Hề bị đánh, Phong Lư đã sai Càn Thư mang đến cho nàng một lọ Tuyết Dung Cao đặc chế từ trong cung. Loại cao này chỉ có quý nhân trong cung mới được dùng, cũng không biết hắt lấy từ đâu ra, mới bôi hai ngày, vết bầm tím trên má Thanh Hề đã tan hết, nàng không cần dùng phấn che nữa.

"Còn giận ta không?" Giọng của Phong Lư càng trầm ấm dịu dàng, Thanh Hề sao có thể không hiểu ẩn ý trong đó.

Để lúc này mà còn làm mình làm mẩy thì đúng là phá hỏng không khí lãng mạn, Thanh Hề liền ngẩng đầu khẽ nói: "Đình Trục ca ca cho thiếp cắn hai cái là thiếp hết giận liền." Tiếng nói mềm mại ngọt ngào, trong vắt như sương đọng đầu hồi khiến người nghe ngây ngất. Phong Lư không thể không thừa nhận Thanh Hề càng lớn càng xinh đẹp, quyến rũ, khiến người ta không thể không yêu, đúng là một báu vật trời sinh.

Hắn ôm Thanh Hề vào lòng, nói: "Vậy nàng cắn đi."

Thanh Hề cũng không khách sáo, vươn người, vùi đầu vào bả vai Phong Lư, hơi thở phả ra từ làn môi mềm, đầu lưỡi nhẹ nhàng lướt xuống khiến cổ họng Phong Lư không chuyển động. Trong mắt Thanh Hề ánh lên ý cười quyến rũ mà chính nàng cũng không nhận ra, rồi nàng khẽ cắn vào cổ Phong Lư.

Phong Lư không chịu được nữa, bế Thanh hề đi về phía bể nước nóng.

Sau đó tất nhiên là một màn ân ái giữa song nước dập dềnh. Thanh Hề bị Phong Lư đặt lên phiến đá trắng trong bể, trêu chọc một phen cũng hết nữa canh giờ, đến lúc đó nàng mới được nghỉ.

Trong khi Thanh Hề mềm nhũn cả người thì Phong Lư vẫn tỉnh táo, nhanh nhẹn như thường. Hắn lại muốn đổi một tư thế khác, Thanh Hề liền cuống cuống xin tha: "Đình Trục ca ca, lần này không dẫn theo Đào ma ma đâu."

Phong Lư khựng lại, cắn vào môi Thanh Hề rồi nói: "Ta bế nàng ra đài sen nằm một lát."

Đài sen đặt ở mé trái bể, là một chiếc lá sen được tạc từ ngọc bích nguyên khối, chìm sâu dưới mặt nước khoảng một gang tay nên người nằm ở trên không bị khó chịu bởi sức ép của nước, lại có thể tận hưởng từng đợt sóng nước ấm áp vỗ về, vô cùng thoải mái dễ chịu.

Thanh Hề ngượng ngùng với lấy dải yếm trên thành bể che người, tuy nó đã bị ướt hết, mặc cũng như không nhưng chỉ ít nàng vẫn thấy trong lòng dễ chịu hơn.

Phong Lư dựa vào thành bể nghỉ ngơi, lát sau đứng dậy, khoác áo gọi Càn Thư mang rượu vào, Thanh Hề ngửi thấy mùi rượu liền tỉnh táo trở lại, đó là rượu hoa sen mà nàng thích nhất. Hương thơm ngọt ngào lan tỏa, Thanh Hề chun mũi, hít thật mạnh, mở mắt ra thì thấy Phong Lư đang lười nhác tựa vào đài sen, rượu hoa sen được rót vào chén sứ trắng tinh, đặt trong chậu gỗ bập bênh trên mặt nước, trông thật tiêu điều tự tại.

"Không nên ngâm mình lâu quá kéo bị mất nước." Phong Lư nheo mắt nhìn Thanh Hề, làn da trắng nõn mịn màng trong hơi nước mờ mịt gần như trở nên trong suốt, nàng nằm trên đài sen trông như đóa phù dung mới nở, thơm ngát đến mê hồn.

Phong Lư đỡ Thanh Hề dậy, mớm cho nàng ngụm rượu, thấy mắt nàng khép hờ, uống như mèo, mặt đỏ ửng lên, toàn thân tỏa ra mùi hoa sen thơm mát, cho dù Đào ma ma có tới hay không hắn cũng mặc kệ, chỉ có điều vẫn phải kiềm chế lực đạo một chút.

Ngày hôm sau, Thanh Hề ngủ quên, trễ cả giờ thỉnh an buổi sáng. Đến trưa, nàng đến chỗ thái phu nhân ăn cơm, liền bị bà nhìn chằm chằm một hồi rồi cười, nói: "Thanh Hề nhà ta lớn thật rồi."

"Đúng vậy, phu nhân còn đẹp hơn ánh nhật hà trong phủ nữa." Viên ma ma đứng bên cạnh góp lời.

Ánh nhật hà là giống hoa sen có một không hai của phủ Tề Quốc công, bình thường chỉ có màu trắng nhả nhện, không có gì bắt mắt, nhưng dưới ánh tà

đương, những cánh hoa trắng đồng loạt chuyển sang màu hồng mờ ảo như được phủ một tầng son, rực rỡ lấp lánh, vô cùng kì diệu.

Nghe thấy lời này, Thanh Hề ngược chín mặt, là vợ chồng nhưng nàng và Phong Lưu lại ở khác phòng, hết lần này đến lần khác tìm tới chỗ Phong Lưu sẽ khiến người ta nghĩ nàng dễ dãi. Chính vì thế, tối hôm ấy, mặt kệ ánh mắt trêu chọc của thái phu nhân, Thanh Hề lên giường đi ngủ từ sớm.

Cho đến ngày Hai mươi tháng Giêng về kinh, Thanh Hề không đến Canh Cẩn Cư một lần nào nữa. Trên đường về phủ, nàng bắt đầu tính toán. Cứ đà này nàng và Phong Lưu không ở chung không được, suy cho cùng hẳn vẫn là đàn ông, cho dù không bị người đàn bà khác quyến rũ thì vẫn có ham muốn, mà lần nào cũng là nàng đến Tứ Tĩnh Cư thì còn ra thể thống gì nữa.

Về đến phủ, Phong Lưu đi thẳng đến Tứ Tĩnh Cư, hình như chẳng có ý muốn chuyển về Lan Huân Viện. Thanh Hề thầm thở dài một tiếng, nếu còn chủ động đến Tứ Tĩnh Cư thì có khác gì dê dâng vào miệng cọp, cuối cùng vẫn là nàng ôm bụng chịu đau thôi. Lần này nàng phải hạ quyết tâm mới được.

Ngày hôm sau, Minh Ngọc Nhi đến phủ Tề Quốc công, thật là vừa khéo. Tối hôm trước đã nhận được tin, sáng sớm Thanh Hề liền cho người ra cổng đón.

Xe ngựa của Minh Ngọc Nhi vào phủ, vừa xuống xe liền gặp người quen. "Noãn Nhân?"

"Không ngờ biểu tiểu thư vẫn nhớ nô tì." Người được gọi là Noãn Nhân cười, tiến đến đỡ một bên tay của Minh Ngọc Nhi. Mấy năm trước, Minh Ngọc Nhi có đến phủ Tề Quốc Công, người hầu hạ cô ta khi đó chính là Noãn Nhân.

"Bây giờ phải sửa thành vợ Tường Lâm rồi." Minh Ngọc Nhi cười, nói. Chuyện của Noãn Nhân, Thôi Xán đã kể cho Minh Ngọc Nhi nghe từ trước.

"Biểu tiểu thư cứ gọi nô tì là Noãn Nhân cũng được. Phu nhân nói lần này biểu tiểu thư lên kinh, không mang theo người hầu trưởng thành nào, nên bảo nô tì đến hầu hạ cô."

Minh Ngọc Nhi cười, gật đầu.

Người hầu đỡ Minh Ngọc Nhi lên kiệu, đi đến cổng Thụy Hoa, rồi lại dìu cô ta đi vào. Bên trong, các ma ma, quán sự của phủ đã chờ sẵn, ai cũng tươi cười chào đón, vây quanh Minh Ngọc Nhi như tinh tú vây quanh mặt trăng, đưa cô ta đến chỗ thái phu nhân.

"Minh Ngọc Nhi." Thái phu nhân vừa nhìn thấy cháu gái họ liền đứng dậy gọi. Bao năm không gặp, nhớ đến dáng vẻ ngoan ngoãn của cháu gái khi còn nhỏ, cảm xúc liền dâng trào.

Minh Ngọc Nhi hai mắt cũng đỏ hoe, khẩu đầu lay thái phu nhân, sau đó được Viên ma ma đỡ đến ngồi cạnh bà.

Hỏi thăm cháu gái xong, thái phu nhân mới chỉ vào Thanh Hề ở bên cạnh, hỏi: "Minh Ngọc Nhi có nhận ra ai đây không?"

Thanh Hề đã đứng dậy từ lúc này, giờ mới ngọt ngào gọi: "Ngọc Nhi biểu tì."

Minh Ngọc Nhi nhớ đến sự thu xếp chu đáo suốt dọc đường đi của Thanh Hề và sự chăm sóc của Thôi Xán, liền cảm động đáp: "Thanh Hề muội muội."

Sau đó, Minh Ngọc Nhi lần lượt chào nhị phu nhân, phu nhân và tứ phu nhân, rồi mới ngồi xuống. Các cháu trai và cháu gái của thái phu nhân được ma ma dẫn đến lần lượt chào hỏi Minh Ngọc Nhi.

Minh Ngọc Nhi mười phần cảm động, nếu không có tình cảm sâu sắc thì không thể có chuyện cô ta vừa vào phủ, thái phu nhân đã gọi các cháu đến chào hỏi cô ta như thế này.

"Dì thật xinh đẹp." Mi Thụy Nhi nhìn Minh Ngọc Nhi bằng ánh mắt ngưỡng mộ.

Minh Ngọc Nhi bật cười, nói với Mi Thụy Nhi: "Mi Thụy Nhi cũng rất xinh đẹp mà."

"Đúng vậy, bình thường cứ tưởng chỉ có các vị phu nhân của phủ quốc công đẹp như mỹ nữ trong tranh, thì ra biểu tiểu thư cũng là mỹ nữ từ trong tranh bước ra, sao người đẹp nào cũng xuất thân từ nhà thái phu nhân vậy nhỉ." Vạn ma ma nói, bà ta cũng là người hầu có máu mặt bên cạnh thái phu nhân. Câu này không chỉ khen mình Minh Ngọc Nhi mà còn khen cả thái phu nhân và Thanh Hề, hai người có vẻ đẹp nổi trội nhất phủ.

Mọi người cùng cười rộ lên, thái phu nhân hỏi thăm tình hình người nhà của Minh Ngọc Nhi, rồi lại tình trạng sức khỏe của cô ta, sau đó mới quay sang hỏi nhị phu nhân: "Đã sắp xếp chỗ ở cho Minh Ngọc Nhi chưa?"

Nhị phu nhân mấp máy môi, không biết trả lời thế nào, đúng lúc này, Thanh Hề nùng nịu nói: "Mẹ, để chị Ngọc Nhi ở cùng con đi, chị em con đã lâu không được gặp nhau mà."

Thái phu nhân sững người, sau đó cười, nói: "Cũng được, chỗ con rộng rãi ấm áp, nhưng mà này, không được bắt nạt chị Ngọc Nhi của con đâu đây."

"Mẹ nói cái gì vậy, chẳng mấy khi có chị họ đến ở cùng, con cầu còn chẳng được nữa là, sao có thể bắt nạt chị ấy chứ."

Thái phu nhân biết quan hệ giữa Thanh Hề và các chị em ruột lạnh nhạt từ xưa, nàng lớn lên cùng các anh họ, cũng chẳng có chị em họ nào, nay Minh Ngọc Nhi đã đến, Thanh Hề cũng khôn lớn hiểu chuyện rồi, chắc chắn sẽ khác hồi bé.

"Minh Ngọc Nhi đi đường vất vả, chắc cũng mệt rồi, nghe nói bệnh còn chưa khỏi hẳn, con phải chăm sóc chu đáo đấy." Thái phu nhân lại dặn dò.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Nhạn Quay Về* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Nét chữ nét người

Type: Hồng Anh

Thanh Hề đi tới kéo tay Minh Ngọc Nhi, nói: "Con đưa chị Ngọc Nhi đến Lan Huân Viện trước. Lúc này con đã sai người đi lĩnh thẻ bài mời Vương thái y đến bắt mạch cho chị Ngọc Nhi, có khi chỉ lát nữa là tới."

"Vẫn là Thanh Hề suy nghĩ chu đáo." Thái phu nhân yên tâm nói.

Thanh Hề dẫn Minh Ngọc Nhi ra khỏi phòng, nói: "Chị Ngọc Nhi, em mong chị dài cả cổ rồi đây này. Từ khi nhận được thư của dưỡng vào năm ngoái, em ngày ngày ngóng trông."

"Chị cũng muốn cảm tạ em, nếu em không cho Thôi Xán đến đón, chẳng biết chị có thể..." Minh Ngọc Nhi cảm động không nói nên lời.

"Chúng ta là chị em, cần gì nói những lời đó. Chị cũng biết đấy, em gần như chẳng qua lại với chị em ruột, từ nhỏ đã mong có một người chị để bầu bạn. Lần trước chị đến, là do em không hiểu chuyện, chị trách em nhé."

"Chẳng phải em nói chúng ta là chị em, không cần nói những lời này sao?" Minh Ngọc Nhi cười, nắm tay Thanh Hề.

Khả Nhân theo Minh Ngọc Nhi đi vào Lan Huân Viện, mặc dù đã bị khí thế của phủ Tể Quốc công làm cho choáng ngợp, nhưng sự phú quý, xa hoa của Lan Huân Viện mới thực sự khiến Khả Nhân kinh ngạc gấp bội. Nói thái phu nhân thương yêu phủ nhân quốc công thực chẳng sai, có lẽ bảo bối của cả phủ đều tập trung tại đây.

Tuy đã sang xuân, nhưng mẫu đơn, thược dược vẫn cần nuôi dưỡng trong nhà ấm, vậy mà ngay trong sân Lan Huân Viện lại có hai thảm hoa mẫu đơn và thược dược khoe sắc, mỗi ngày đổi một lần, chỉ tính riêng chi phí cho hai thảm hoa này cũng đã là một con số lớn.

Thanh Hề thu xếp để Minh Ngọc Nhi ở chái phía tây, tất cả đồ đạc, cách bài trí đều theo quy cách ở chỗ thái phu nhân. Khả Nhân sờ tấm rèm ngăn làm từ hà ảnh sa(*) nhẹ như một vật mây mà chép miệng. Loại lụa này, tiểu thư của cô ta muốn dùng để may áo còn không mua nổi, thế mà ở đây lại đem đi may rèm.

(*) Lụa mỏng có màu hồng cam như ánh mây chiều.

Minh Ngọc Nhi suy cho cùng cũng là người từng trải, vừa vào phòng nhìn thấy đồ đạc bài trí, cô ta liền biết Thanh Hề đã bỏ ra không ít tâm tư, hơn nữa còn đặc biệt coi trọng mình, thế là cô ta càng cảm kích. Ông nội Minh Ngọc Nhi đắc tội với tân Hoàng đế, bị miễn chức, liên lụy đến cha cô ta, cảnh nhà ngày một sa sút. Cô ta đã sớm quen với sự nóng lạnh của nhân tình thế thái, lần này lên kinh cũng chỉ mang theo một người hầu, vậy mà phủ Tể Quốc công không một ai khinh thương cô ta, ai nấy cũng kính trọng gọi cô ta là biểu tiểu thư, có thể thấy thái phu nhân và Thanh Hề đã phải tốn rất nhiều tâm sức.

"Chị xem có cần gì nữa thì đừng khách sáo, cứ nói với Noãn Nhân một tiếng là được, cô ấy là người rất được việc." Thanh Hề dắt Minh Ngọc Nhi vào phòng, nói. Noãn Nhân là vợ của Tường Lâm, con trai Viên ma ma, sao có thể không được việc.

Ở cùng nhau mấy ngày, Thanh Hề mới phát hiện người chị họ Ngọc Nhi của mình quả thực có chỗ hơn người, chẳng trách chú dưỡng nàng muốn đưa cô ta vào cung. Từ cách đối nhân xử thế cho đến tài hoa đức hạnh, phong thái dung mạo, Thanh Hề đều học hỏi được không ít từ Minh Ngọc Nhi. Ban đầu còn là cùng nhau thảo luận, sau đó hoàn toàn là Thanh Hề xin chỉ dạy, mà Minh Ngọc Nhi cũng không hề giấu giếm, hai người đối xử với nhau rất tốt.

"Chị Ngọc Nhi, mừng Hai tháng Hai có hội, chị có muốn đến chùa Bảo Quốc xem xiếc không?" Thanh Hề ngẩng đầu, nhìn Minh Ngọc Nhi bằng ánh mắt ngập tràn mong đợi.

Minh Ngọc Nhi ngập ngừng giây lát, trong lòng muốn đi nhưng lại ngại không dám đòi hỏi. Có điều các gánh xiếc nổi tiếng cả nước đều sẽ đến chùa Bảo Quốc biểu diễn, vì nếu được khen thì mới có thể coi là có tiếng tăm, đi khắp thiên hạ đều được nể mặt. Đó là nơi ra mắt các nghệ sĩ mới và các tiết mục mới, chỉ hai điểm này thôi đã đủ khiến người ta háo hức muốn xem.

Thanh Hề biết chị họ của mình làm việc gì cũng suy nghĩ thấu đáo, liền nói thẳng: "Em cực kì muốn đi chỉ sợ mẹ không cho phép, nếu có chị đi cùng, mẹ biết tính chị xưa nay chu đáo, chắc chắn sẽ đồng ý. Chị..." Thanh Hề nũng nịu kéo tay áo Minh Ngọc Nhi.

Minh Ngọc Nhi dù sao cũng chỉ là một cô nương chưa đến mười tám, vẫn còn ham chơi. Cô ta liền hỏi: "Chỉ có hai chúng ta đi thôi à?" Minh Ngọc Nhi biết chuyện hồi nhỏ Thanh Hề rất xinh xắn dễ thương, có một lần ra ngoài xem hội hoa đăng, suýt nữa bị kẻ xấu bắt cóc, khiến thái phu nhân sợ hãi một

phen, từ đó về sau nàng không được tự do ra khỏi phủ nữa. Giờ lớn rồi, Thanh Hề lại là một nữ nhân nghiêng nước nghiêng thành, thái phu nhân đương nhiên không yên tâm.

"Không, Đình Trục ca ca đã đồng ý dẫn em đi." Thanh Hề đã tính toán đầu ra đấy, lần trước Phong Lưu nói như vậy kèm theo một điều kiện, tuy nàng đã có câu trả lời nhưng vẫn sợ sai, thế nên mới lấy Minh Ngọc Nhi làm cái cớ hồng khiến hấn mềm lòng.

"Vậy phải nói với dì thế nào?"

Thanh Hề thấy Minh Ngọc Nhi đã dao động, liền vỗ ngực, nói: "Một mình em nói là được rồi, chị chỉ cần nhận lời đi cùng em thôi."

Cách làm của Thanh Hề càng khiến Minh Ngọc Nhi cảm động, cô ta chỉ là cháu gái đến ăn nhờ ở đậu, sao dám mở miệng đòi thái phu nhân cho đi xem hội.

Sau khi tạm biệt Minh Ngọc Nhi, Thanh Hề không đến chỗ thái phu nhân mà chờ ăn tối xong, liền đến Tứ Tĩnh Cư. Cũng không biết phải diễn tả thế nào, nếu thái phu nhân đã đồng ý thì ắt sẽ sai người hầu đưa nàng cùng Minh Ngọc Nhi đi xem hội, nhưng nàng vẫn muốn được Phong Lưu đưa đi hơn.

Ra khỏi cửa, Thanh Hề nhìn về phía tây, Hân Thụ Nhi mời Minh Ngọc Nhi sang dạy về đến giờ vẫn chưa về. Thanh Hề nghĩ ngợi rồi gọi a hoàn trông nhà tên Nhã Nhân đến, nói: "Đi tìm cho ta vài tờ luyện chữ của biểu tiểu thư."

Thanh Hề biết Minh Ngọc Nhi viết được kiểu chữ của Vệ phu nhân, không chỉ giống mà còn có nét thanh tao, đẹp mắt riêng, Thanh Hề có phi ngựa đuổi theo cũng không kịp. Bình thường, nếu mang chữ của Minh Ngọc Nhi đi lừa Phong Lưu, chắc chắn không thể qua được mắt hấn, nhưng lần trước hấn bảo nàng luyện chữ của Vệ phu nhân, nói không chừng mấy tờ luyện chữ này có thể lừa được hấn.

Vì cái trò khôn vặt này, Thanh Hề có chút thấp thóm và phản kích khó lòng giấu giếm.

Thấy Thanh Hề bước vào phòng, Phong Lưu không có vẻ gì là ngạc nhiên cả, khoe miệng khẽ nhếch lên thành một nụ cười mỉm. Hai a hoàn mới đến là Lương Thần và Mỹ Cảnh nhanh nhẹn mang lò sưởi vào, Mẹ Càn Thụ đã xin thái phu nhân gia ân cho nó về nhà lấy chồng, thái phu nhân đã đồng ý và đưa hai người hầu mới đến chỗ Phong Lưu.

"Đình Trục ca ca, thiếp mới luyện viết kiểu chữ mới nên mang đến cho chàng xem." Thanh Hề đưa mấy tờ luyện chữ của Minh Ngọc Nhi cho Phong Lưu.

Phong Lưu nhướng mày cầm lấy, xem một lúc lâu, khiến tim Thanh Hề đập thình thịch. Mãi sau hấn mới nói: "Người xưa có câu: Nét chữ nét người, tức là nhìn chữ viết có thể đoán biết người viết là một cô gái xinh đẹp duyên dáng, đẹp người đẹp nét hay không. Đã lâu rồi ta chưa thấy ai viết chữ Vệ thể đẹp thế này, nét ngang như áng mây ngàn dặm, nét chấm như núi cao sừng sững, nét phẩy như sừng tê giác, nét sổ như cỏ thụ ngàn năm, nét móc như sóng dâng chớp giật, nét cong như cây cung vững chãi, nét móc như lưỡi câu sắc nhọn."

Phong Lưu phân tích đầu ra đấy khiến Thanh Hề càng nghe càng tái mặt, trong lòng trào dâng cảm giác chua xót giống như năm đó khi nhìn thấy bài thơ của Thương Nhục Văn trong căn phòng này, chỉ hận không thể xé nát bài thơ đó.

Phong Lưu ngắm nghía tờ luyện chữ một hồi, dường như không nỡ rời tay, cuối cùng quay sang nhìn Thanh Hề, nói: "Nếu nàng có thể viết chữ đẹp thế này thì bảo ta ngày ngày đưa nàng đến chùa Báo Quốc xem hội cũng được."

Thanh Hề đã biết tờ luyện chữ này không lừa nổi Phong Lưu nhưng không ngờ là ngay cả tâm tư trong bụng nàng hấn cũng đoán ra được. "Đây là chữ Ngọc Nhi biểu ti viết, chị ấy cũng muốn đến chùa Báo Quốc xem hội."

"Ồ, chữ cô ấy viết rất đẹp, quả thực khiến người ta phải ngạc nhiên." Phong Lưu hồ hững nói, không hề động đến vẻ sau trong câu nói của Thanh Hề.

Sở dĩ Phong Lưu nói chữ của Minh Ngọc Nhi khiến người ta phải kinh ngạc là vì cô ấy luôn khiêm tốn, không bao giờ cô ấy khoe tài. Khi đến phủ quốc công, Minh Ngọc Nhi sợ mình sẽ giành mất vàng hào quang của Thanh Hề, khiến nàng không vui nên luôn cẩn trọng giữ ý, khiêm tốn nhún nhường, phải nói là nét chữ nổi bật hơn con người.

Cuối cùng, Phong Lưu còn bồi thêm một câu: "Chữ của nàng cũng xấu thậm tệ đến mức khiến người khác phải kinh ngạc."

Thanh Hề thẹn đỏ mặt, gặm chân, nói: "Đình trục ca ca."

"Minh Ngọc Nhi là chữ đẹp hơn người, còn nàng thì là người đẹp hơn chữ."

Thanh Hề nghe thấy trong lời này có chút tán tỉnh ve vãn thì mặt mũi càng đỏ, đến cả tai, cổ cũng đỏ bừng. Nàng ngượng ngùng không muốn tiếp tục chủ đề này, chỉ còn cách lảng sang chuyện khác: "Đình Trục ca ca, mừng Hai tháng Hai này..."

Phong Lưu không đáp lời mà vẫy tay về phía Thanh Hề ý bảo nàng lại gần. Thanh Hề chậm chạp đi đến, hấn kéo nàng ngồi vào lòng, vén tóc mai của nàng, nói: "Chuyện sổ sách lần trước, nàng đã tìm ra đáp án chưa?"

"Thiếp đoán là..." Thanh Hề đang nói bỗng nhiên im bặt, đó là vì bàn tay của Phong Lưu đang ôm eo nàng không chịu yên phận, ngón cái đưa lên vuốt trước ngực nàng. Nàng ở gần Phong Lưu đã lâu như vậy, sao có thể không hiểu hàm ý của hành động này.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Nhạn Quay Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Ngượng ngùng

Type: Hồng Anh

Thanh Hề hít một hơi, nói: "Thiếp đoán chương quây đó tự mở một cửa tiệm khác, sau đó bán hàng của chúng ta cho tiệm của ông ta với giá thấp, còn nói dối thiếp là tình hình buôn bán ế ẩm, có đúng không?"

Phong Lư cắn vào vành tai Thanh Hề, mới mấy ngày không gặp mà hân đã có vẻ gấp gáp như vậy rồi. "Nàng đoán không sai, nhưng chỉ dựa vào suy đoán thôi thì không ổn. Ta đã mời về hai kẻ toán mới từ Giang Tô và An Huy để kiểm tra lại sổ sách cuối mỗi quý. Nàng bảo hai người báo cáo riêng rẽ, sẽ tránh được một số chuyện không hay."

Thanh Hề gật đầu.

Chuyện chính đã nói xong, tất nhiên nên nói chuyện thân mật. Phong Lư không kìm được ôm chặt lấy Thanh Hề.

Nào ngờ Thanh Hề xoay người liền thoát khỏi vòng tay của hân, chạy đi, trước khi ra khỏi cửa, nàng còn quay đầu lại, chớp chớp mắt, cười nói: "Nếu thế thì cuộc hẹn ngày mừng Hai tháng Hai, Đình Trục ca ca đừng quên đấy, chị Ngọc Nhi cũng đi cùng. Thiếp về trước đây, nhất định là chị Ngọc Nhi đang đợi thiếp."

Nói rồi nàng chạy biến đi. Nếu Phong Lư muốn đuổi theo thì chắc chắn Thanh Hề chạy không thoát nhưng hân vốn là người nghiêm nghị lạnh lùng, nghĩ bụng chạy đuổi theo nàng thì mất mặt quá nên thôi.

Nghe nói Phong Lư sẽ đưa mình và Thanh Hề đi xem hội, Minh Ngọc Nhi mừng rỡ vô cùng, có Quốc công gia hộ tống, cho dù chùa Bảo Quốc có là nơi vàng thau lẫn lộn thì cũng không sợ bị bọn lưu manh chọc ghẹo.

Đến ngày mừng Hai tháng Hai, Phong Lư làm việc đến trưa thì về phủ, Thanh Hề và Minh Ngọc Nhi ăn vội ăn vàng cho xong bữa rồi giục xe ngựa lên đường.

Trùng hợp thay, hôm đó có một gánh hát Côn Khúc từ miền Nam đến, nàng hoa đán đóng vai Đỗ Lệ Nương trong trích đoạn Du Viên vừa múa dẻo lại vừa hát hay, chỉ một câu hát thôi đã đưa người xem đến vùng sông nước Giang Nam hùng vĩ. Minh Ngọc Nhi nghe say sưa đến nỗi hai chân không buồn nhúc nhích.

(*) Một trích đoạn trong vở Mẫu đơn đình.

Thanh Hề trước giờ không thích xem hát, nàng đến chùa Bảo Quốc chỉ vì những màn biểu diễn xiếc hấp dẫn ngoài cổng chùa, nhưng thấy Minh Ngọc Nhi ngày ngày xem hát thì cũng phải dừng lại nhìn.

Phong Lư thấy Thanh Hề rõ ràng là không có kiên nhẫn xem hát nhưng vẫn không đành lòng làm mất hứng của Minh Ngọc Nhi thì thầm khen ngợi nàng đã hiểu chuyện rồi. Nhưng đồng thời hân cũng thấy tội nghiệp cho nàng, khó khăn lắm mới được ra ngoại chơi, vậy mà lại phải xem thứ mình không thích. Thế là hân dặn dò Thính Tuyên vài câu rồi để Thính Tuyên và mấy gia đình lại bảo vệ Minh Ngọc Nhi, còn mình thì dẫn Thanh Hề đi về phía diễn xiếc. Một cô gái đang biểu diễn tiết mục đi trên dây, Thanh Hề đã liếc nhìn về phía đó mấy lần rồi.

Tuy được xem đã mắt nhưng cả Minh Ngọc Nhi và Thanh Hề đều phải đứng đến đau cả chân. Kịch ở chùa Bảo Quốc rất hay, xiếc cũng rất đặc sắc, chỉ có một điểm không tốt, đó là không bán chỗ ngồi, tất cả khán giả đều phải đứng xem.

Phong Lư dẫn hai người đến một quán ăn bên đường. Hân cởi áo khoác của mình ra, phủ lên chiếc ghế dài dính vết dầu mỡ của cửa tiệm rồi mới để Thanh Hề ngồi xuống đó.

Chủ tiệm nhìn thấy hân quần áo là vải vóc thượng hạng, khí chất bất phàm, biết là quý nhân không thể sơ suất, bèn vội vàng niềm nở bưng sữa đậu nành, lòng bò luộc, gan xào và Lạp xưởng lên.

Vì ít khi được ăn mấy món này nên Thanh Hề ăn rất ngon miệng, rồi quán lấy Phong Lư đòi sau này lại đến nữa.

Về phủ. Thanh Hề liền đến chỗ thái phu nhân, khoa chân múa tay kể lại những vở kịch, những tiết mục xiếc mình được xem hôm nay cho ba nghe, kể đến đoạn một đứa bé leo lên dây thừng để hái đào tiên trên trời thì ai nấy đều ngẩn người ra nghe.

Nói đến chuyện ăn, Thanh Hề bảo sáng mai không cần ăn nữa rồi nhờ thái phu nhân xoa bụng hộ nàng.

Minh Ngọc Nhi ngồi một bên uống trà, nhìn Thanh Hề và mỉm cười, tận đáy lòng khó tránh khỏi trào dâng một cảm giác ngưỡng mộ. Dưới gầm trời

này, những người phụ nữ có cuộc sống ung dung tự tại như Thanh Hề liệu có được mấy người. Hoặc là nhà chồng nghèo khó, hoặc là mẹ chồng ghê gớm, luôn có những việc không được như ý mình. Bất giác, Minh Ngọc Nhi không khỏi cảm thương cho chính bản thân mình, chẳng biết tương lai trong hoàng cung của cô ta có được sáng sủa hay không, chỉ chắc chắn một điều là sẽ không có ai trải áo khoác xuống cho cô ta ngồi.

Thượng tuần tháng Hai, cuối cùng thì Thích cô cô, cung nữ đã xuất cung mà thái phu nhân đặc biệt mời tới để dạy quy tắc cho Minh Ngọc Nhi, đã đến phủ Tế Quốc công. Quy tắc trong cung cấm không giống với quy tắc của thế gia vọng tộc, trong cung đề cao yêu cầu trung thành hầu hạ bề trên, còn các gia đình chỉ chú trọng nữ công gia chánh. Minh Ngọc Nhi muốn trúng tuyển nữ quan thì phải thông hiểu các quy tắc trong cung cấm.

Thái phu nhân đã phải nhờ đến không ít mối quan hệ mới có thể mời vị Thích cô cô thông thạo thâm cung này về Thích cô cô quả nhiên danh bất hư truyền, dạy dỗ vô cùng tận tâm. Ngay đến Thanh Hề chỉ ngồi một bên dự thỉnh cũng không dám lơ là.

Đại khái là để cảm ơn tấm thịnh tình của thái phu nhân, Thích cô cô cũng bỏ chút thời gian để uốn nắn hành vi, cử chỉ cho Thanh Hề, ngoài việc thể hiện phong thái ung dung của con nhà gia thế, còn phải chú ý lời ăn tiếng nói, nhất cử nhất động đều phải duyên dáng yêu kiều. Thanh Hề tự nhủ, chẳng trách Thích cô cô dung mạo bình thường nhưng toàn thân lại toát ra phong thái đẹp đẽ khiến người ta không thể rời mắt được như thế, nếu có nhan sắc hơn người thì bà ấy được làm quý phi cũng không phải chuyện lạ.

Nhắc đến quý phi, Thanh Hề liền nhớ ngay đến Đào ma ma. Mặc dù Phong Lưu thương Thanh Hề, vẫn luôn kiềm chế để tránh làm đau nàng nhưng Thanh Hề vẫn giữ Đào ma ma ở lại phủ. Bà ta thường nấu canh dưỡng thể cho Thanh Hề, uống vào giúp da dẻ trơn mịn, mềm mại như cánh hoa hồng.

Không giống Thích cô cô, Đào ma ma tinh tường chuyện nam nữ hơn.

Tối hôm đó, Thanh Hề sai Lâm Lang bí mật mời Đào ma ma đến bằng lối cửa gác.

Đội Đào ma ma vào phòng rồi, Lâm Lang liền dâng trà. Thanh Hề đuổi hết người hầu ra ngoài, chỉ để lại Minh Ngọc Nhi, nàng và Đào ma ma.

Minh Ngọc Nhi nhìn thấy Đào ma ma phong thái quyến rũ có chút khó hiểu, nhưng cũng kháng dám hỏi.

Thanh Hề kéo tay Đào ma ma, thân thiết rồi nói: “Ma ma đây là Ngọc Nhi biểu tì của ta. Tháng Tư chị ấy sẽ dự tuyển nữ quan, xin ma ma hãy chỉ bảo cho chị ấy vài chuyện trong cung.”

Đào ma ma gật đầu, hạ giọng bắt đầu từ chuyện vệ sinh hàng ngày của phụ nữ, nói nếu không giữ cơ thể sạch sẽ thì dễ bị đau bụng, sau đó nói đến chuyện làm thế nào để giảm bớt đau đớn trong lần đầu tiên, ngoài ra còn nói đến phương pháp giữ gìn vẻ thanh xuân, vân vân, đều là những phương thức bí truyền không có trong sách vở.

Thanh Hề tuy đã có chồng, cũng thường xuyên áp dụng những biện pháp này nhưng giờ nghe kể cũng khó tránh khỏi đỏ mặt ngượng ngùng. Minh Ngọc Nhi thì lại càng ngồi không yên, thăm thẳm trách móc Thanh Hề rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Thanh Hề hốt hoảng đuổi theo.

“Chị Ngọc Nhi, chị giận em à?” Thanh Hề đuổi theo hỏi, Minh Ngọc Nhi liền trốn vào phòng mình, tránh mặt Thanh Hề.

“Chị tốt của em, em cũng biết làm thế là quá đà, chỉ vì em nghĩ lần này chị tiến cung, với sắc đẹp và tài năng của chị, được ân sủng là chuyện khó tránh khỏi, thế nên mới...”

“Em thật là... Đã là gái có chồng mà còn dám nghe nói những chuyện ấy” Minh Ngọc Nhi vừa tức vừa thẹn, gõ vào trán Thanh Hề.

“Chị tốt của em, mong chị hiểu cho lòng em. Trong cung hàng ngàn mỹ nữ, có thể nổi bật lên cũng chỉ được mấy người, em cũng vì nghĩ cho chị thôi mà. Em biết chị không có tham vọng tranh sủng, nhưng chỉ nghe chuyện trong cung cũng biết đó là nơi người dập lên người mà sống, huống hồ chị vào cung cũng là vì được.”

Lời này của Thanh Hề đã nói trúng tim đen của Minh Ngọc Nhi. Cha cô ta đưa con gái vào cung tất nhiên không hi vọng cô ta chỉ làm chức nữ quan nhỏ nhoi mà con mong cô ta đắc sủng, quay về chấn hưng gia tộc. Chỉ có điều Minh Ngọc Nhi là hoàng hoa khuê nữ, da mặt mỏng, sao dám nghe những chuyện kia.

“Nếu chị thấy em ngồi đó không tiện thì lần sau em sẽ để chị nói chuyện riêng với Đào ma ma, được không?” Thanh Hề thấy Minh Ngọc Nhi đã bớt giận, liền đề nghị.

“Em nói linh tinh cái gì thế? Ta không nghe cùng em mà nghe một mình làm gì?” Minh Ngọc Nhi nhéo má Thanh Hề, cười nói: “Chẳng trách Quốc công gia yêu chiều em như thế, coi cái mặt em này, búng ra sữa.”

Thanh Hề đau quá, luôn miệng xin tha.

Chương 46: Hoa và mật

Type: Hồng Anh

Minh Ngọc Nhi hỏi lai lịch của Đào ma ma, Thanh Hề kể lại tỉ mỉ, đến lúc đó Minh Ngọc Nhi mới gật đầu, cô ta cũng biết chuyện quý phi được sủng ái của tiên hoàng.

"Ma ma đó là do di mồi về cho em sao?"

Thanh Hề ập a ập ứng nửa ngày mới đáp: "Không, là Đình Trục ca ca mồi."

Minh Ngọc Nhi nhướn mày về tình nghịch.

Thanh Hề ngượng chín mặt, chủ động kết thúc chủ đề này: "Sau này chị sẽ biết."

Nói rồi, hai người cùng cười rộ lên. Ngày hôm sau, Thanh Hề lại mời Đào ma ma tới, lần này tuy Minh Ngọc Nhi vẫn còn ngại ngùng nhưng đã chịu ngồi xuống nghe. Đào ma ma bề ngoài là chỉ bảo cho Thanh Hề nhưng thỉnh thoảng cũng nhắc đến chuyện tiên hoàng và quý phi, nhân tiện nói về cách chọn xiêm y của Thanh Hề, trong đó ngầm mang ý trách móc, vì cách ăn mặc của nàng chẳng khác gì các cô nương chưa chồng.

Áo váy mặc ngoài đương nhiên vẫn phải lịch sự, nho nhã, nhưng bộ phận quyến rũ nhất trên cơ thể người phụ nữ là bộ ngực, mặc thế nào để có thể khoe một cách kín đáo mới là nghệ thuật. Lại nói quý phi tiền triều dù ba mươi tuổi nhưng vẫn giữ được đáng vẻ trẻ trung như thiếu nữ mười tám, tất nhiên là phải nhờ rất nhiều bí quyết, chỉ riêng Đào ma ma không nhớ được hết.

Cứ như vậy, nửa tháng trôi qua trong chớp mắt.

Đến đầu tháng Ba, cảnh xuân tươi đẹp như thiếu nữ chớm yêu, rục rờ yêu kiều mà vẫn có vẻ e thẹn ngượng ngùng.

Sáng sớm, Thanh Hề cầm giỏ tre cùng Minh Ngọc Nhi, Lâm Lang và Thôi Xán ra vườn hái hoa. Đào ma ma muốn dạy họ cách làm son, dặn dò kĩ càng là phải lấy những cánh hoa còn đọng sương, mà phải là hoa mới nở, có như vậy thì màu son mới càng đậm đà, mềm mại.

Thanh Hề mãi mê hái hoa, không để ý dần dần tách nhóm, may mà là trong vườn nhà nên mọi người cũng không lo lắng.

Thanh Hề nhớ đến bụi tường vì gần Tứ Tĩnh Cư, giờ này chắc hoa đã nở, liền đi về hướng đó, đúng lúc nhìn thấy Phong Lưu đi ra. Tính ra thì hai người không gặp nhau đã hơn một tháng rồi.

"Thanh Hề" Phong Lưu nhìn thấy nàng từ xa, liền chuyển hướng đi về phía nàng, hỏi: "Sáng sớm nàng làm gì ở đây?"

Thanh Hề đứng đưa giỏ trúc trong tay, đáp: "Thiếp đến hái hoa làm son."

Dưới ánh ban mai, Thanh Hề mặc bộ xiêm y như màu phấn hồng mới may năm ngoái, chất lụa mỏng mềm mại ôm lấy thân thể nàng, tôn lên những đường cong đẹp đẽ như bình họa. Cô áo trẻ nài để lộ một góc trắng, thoát ẩn thoát hiện theo từng động tác cử nàng, khiến người đối diện ngứa ngáy trong lòng. Ngang hông nàng là thắt lưng tơ tằm màu tím, hai bên hông là hai túi thơm có tua rua thêu tay, vô cùng bắt mắt khiến Phong Lưu không khỏi nhớ đến đôi chân thon dài ẩn dưới lớp váy kia.

Không hiểu sao, Phong Lưu cảm thấy Thanh Hề đã đổi khác, trong nét ngây thơ hồn nhiên của thiếu nữ có thêm vẻ quyến rũ, thướt tha, dịu dàng của phụ nữ.

Đội Thanh Hề đến gần, Phong Lưu liền ngửi thấy mùi hoa quả ngọt ngào trên người nàng. Nàng vốn thích dùng hương hoa quả để xông quần áo, khiến người ta chỉ hận không thể cắn một miếng, để hương vị ngọt ngào lan tỏa trong miệng.

"Đình Trục ca ca phải ra ngoài à?"

Phong Lưu gật đầu, ánh mắt dán chặt vào đôi môi anh đào của Thanh Hề, yét hầu chuyển động lên xuống. "Buổi sáng trời hơi lạnh, sao nàng không mặc thêm áo khoác?"

"Thiếp sợ vướng víu." Đúng lúc này, Thanh Hề nhìn thấy một bông hoa rất đẹp, không kìm được bước lên hái nó, không may váy của nàng bị mắc vào một cái gai tường vi, "soạt" một tiếng, rách mất một nửa.

Nàng kêu lên một tiếng, cuống cuống ôm mảnh váy bị rách lên, vừa xấu hổ vừa lúng túng không biết làm thế nào.

"Chân có bị thương không?" Phong Lưu hỏi, định vén váy Thanh Hề lên xem.

Thanh Hề lững lờ đi về phía bụi hoa tường vi. Trong bụi hoa có đặt một cái bàn đá và hai chiếc ghế đá, nhưng vì cành lá rậm rạp quá nên bình thường không nhìn thấy.

"Không bị thương." Thanh Hề đẩy tay Phong Lư ra.

Tuy Thanh Hề nói thế nhưng Phong Lư vẫn vén váy của nàng lên, nhìn thấy lớp quần bên trong không bị rách mới yên tâm, thế nhưng bàn tay to lớn vẫn đặt trên đùi Thanh Hề, nhen lên một ngọn lửa mờ ám.

Không biết bắt đầu như thế nào, hai người hôn nhau say đắm. Phong Lư siết chặt lấy eo Thanh Hề, ép nàng tựa vào mặt bàn đá.

Khi hơi thở của cả hai đã trở nên dồn dập, họ mới buông nhau ra. Phong Lư cắn nhẹ môi Thanh Hề, hỏi: "Tối nay nàng có nên mang tờ luyện chữ đến cho ta xem không?"

Trải qua mấy lần, việc luyện chữ nghiêm túc đã trở thành ám hiệu giữa hai người.

Thanh Hề xấu hổ, cười dỗ dành: "Chị Ngọc Nhi sắp phải tiến cung rồi, thiếp muốn ở cùng chị ấy thêm mấy ngày, thế nên đạo này không luyện chữ."

Phong Lư cũng không hỏi nhiều, chỉ nhay cắn môi Thanh Hề đến khi nàng rên lên mới thôi.

Bàn tay Phong Lư vẫn đặt trên đùi Thanh Hề, bờ môi lướt xuống phía dưới. Thanh Hề bần rần chân tay đứng cũng không vững, dần dần bị hất đặt lên trên mặt bàn đá, không thể cựa quậy.

Thấy tay Phong Lư không an phận, Thanh Hề vội vàng nói trong hơi thở dồn dập: "Đinh Trục ca ca."

Chỉ có điều bàn tay kia qua xảo quyết khiến nàng vừa muốn hấn dừng lại, lại sợ hấn dừng lại.

Giữa thanh thiên bạch nhật, lại ở ngoài phòng càng khiến người ta run lên vì sợ.

Trong lúc hai người đang chìm đắm trong mê mị thì bên ngoài bụi hoa, Lâm Lang đợi mãi không thấy Thanh Hề đến, liền chạy đi tìm. Nghe thấy trong bụi tường vi có tiếng động, một lúc sau lại nghe thấy tiếng Thanh Hề khẽ gọi "Đinh Trục ca ca", Lâm Lang bối rối đỏ mặt, lùi lại bảy, tám bước.

Đợi tiếng động trong bụi hoa lắng xuống, Lâm Lang mới thở phào một hơi, lánh ra xa, coi như canh gác cho chủ nhân.

Rất lâu sau, Phong Lư chỉnh trang lại y phục, bước ra khỏi bụi tường vi, nhìn thấy Lâm Lang, hấn liền bảo nó về lấy một bộ quần áo mới cho Thanh Hề. Sau đó, cũng không cần Lâm Lang hầu hạ. Phong Lư đích thân mang quần áo vào cho Thanh Hề. Một lát sau, Thanh Hề bước ra ngoài, quần áo gọn gàng, chỉ có tóc tai hơi rối và cặp môi hơi sưng đỏ trông như cánh hoa hồng động sương, hai má đỏ ửng. Nàng không dám nhìn thẳng vào Lâm Lang, chỉ vội vã đi trước.

Về đến Lan Huân Viện, Lâm Lang chải lại tóc cho Thanh Hề. Nó không dám hỏi nhiều, nhưng trong lòng thì không khỏi trách cứ, vợ chồng thiếu gì chỗ gặp nhau đằng hoàng mà cứ phải lén lút lúc lú, làm gì mà vội đến mức Tứ Tĩnh Cư cách có mấy bước chân cũng không đợi được, may mà không bị ai phát hiện.

Mấy ngày liền, Thanh Hề không dám nhìn mặt Lâm Lang, hai người cùng tránh mặt nhau khiến Thôi Xám chẳng hiểu ra làm sao, còn tưởng rằng chủ tế sinh hiềm khích, bèn hết lời dẫn hòa.

Đến khi Phong Lư đi công cán ở Sơn Đông, Thanh Hề mới thấy đỡ ngượng.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Nhạn Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Cái gai trong mắt

Type: Hồng Anh

Mấy ngày sau, tam gia Phong Nhạc được thăng chức làm tri phủ Vĩnh An, tỉnh Tứ Xuyên. Thanh Hề giữ lời, khuyên thái phu nhân giữ Hường thị ở lại kinh thành dưỡng thai, tam phu nhân Đỗ Tĩnh Lam vội vàng chuẩn bị hành lý cùng chồng đi nhận chức, gấp gáp đến mức nhìn Hường thị lúc nào là đau mắt lúc ấy. Hường thị tất nhiên là khóc lóc một trận, nhưng thái phu nhân cũng là có ý tốt, cô ta bụng mang dạ chửa, làm sao chịu được vất vả trên đường.

Nhà tam gia đi rồi, ngày nào Thanh Hề cũng cùng Minh Ngọc Nhi đánh cờ, vẽ tranh để giết thời gian. Bỗng một hôm, thái phu nhân sai Hà Ngôn đến mời nàng và Minh Ngọc Nhi đến. Vừa đến nơi, Thanh Hề liền nhìn thấy một người con gái lạ mặt đang ngồi phía dưới chỗ thái phu nhân, thì thầm trò chuyện cùng bà. Nhìn thấy Thanh Hề và Minh Ngọc Nhi, cô gái đó bẽn lẽn đứng dậy chào, dáng vẻ xinh đẹp kiều sa như đoá ngọc lan mới nở, phong thái nho nhã đoan trang khiến người ta không khỏi xuýt xoa đứng là một mỹ nhân tuyệt sắc.

"Thanh Hề, đến chào chị Nhượng Lan của con đi." Thái phu nhân giới thiệu.

Thanh Hề bước lên hai bước, liếc nhìn người con gái có tên là Nhượng Lan kia một lượt từ đầu đến chân, không hề có ấn tượng về người này. Cô gái kia hành lễ chào Thanh Hề, nhỏ nhẹ nói: "Phu nhân mạnh khỏe." Tiếng nói êm dịu như nước. Cô gái này, từ dung mạo cho đến lời nói đều nhất mực đoan trang, tạo cho người khác một thiện cảm.

"Đây là em họ của vợ Phong Cẩm, gia đình đang gặp con khốn đốn, lần này Phong Lưu đi Sơn Đông, trùng hợp lại gặp nên đưa về đây. Con hãy đối xử với con bé như chị em trong nhà." Thái phu nhân nói một câu khiến Thanh Hề tròn mắt ngạc nhiên.

Có năm mơ Thanh Hề cũng không ngờ sẽ gặp Thương Nhượng Lan trong tình cảnh này. Kiếp trước, Phong Lưu bỏ nàng rồi tục huyền với một cô gái họ Thương. Nàng còn nhớ kiếp trước bị nhà chồng sau ngược đãi, nàng bỏ trốn về kinh thành, đứng ở am Lan An, nàng đã nhìn thấy vị Thương phu nhân này ở đằng xa, phong thái ung dung, khí chất cao quý, lúc đó cô ta còn dẫn theo một đứa con gái ngây thơ đáng yêu, khiến nàng vừa ngưỡng mộ vừa chua xót.

Đối với lời chào hỏi của Thương Nhượng Lan và câu nói "đối xử như chị em một nhà" của thái phu nhân Thanh Hề tỏ vẻ như không nghe thấy, chỉ ngậm làm thinh.

Thương Nhượng Văn ngồi bên cạnh nở nụ cười nhạt nói: "Đa tạ mẹ đã thu nhận em con. Cô ấy cũng là một người số khổ, nay đến nhà mình, có thể giúp được điều gì con sẽ giúp, di con ở trên trời cũng được yên tâm."

Thanh Hề bĩu môi, nói: "Lan cô nương sao lại không ở nhà họ Thương?" Xét về thân phận, Thương Nhượng Lan chính là tình địch của Thanh Hề, nàng không thể đón tiếp cô ta bằng thái độ niềm nở được. Nhớ lại kiếp trước cô ta cùng Phong Lưu sinh con đẻ cái, lại được tiếng vợ chồng thuận hòa, Thanh Hề tức mà không có chỗ trút.

Thái phu nhân trừng mắt lườm Thanh Hề, có ý trách cứ thái độ của nàng.

Thương Nhượng Văn nghe thế lại chỉ cười, nói với Thanh Hề: "Lan muội muội có sở trường làm món ăn chữa bệnh, trong khi sức khỏe của ta lại yếu, mẹ thông cảm cho ta nên mới để Lan muội muội ở cạnh chăm sóc ta."

Đã lâu rồi Thanh Hề không nói chuyện với Thương Nhượng Văn. Từ sau vụ việc kia, cô ta cứ như người tàng hình nếu có gặp nàng thì cũng mặt nặng mày nhẹ, đến hôm nay lại mặt mũi tươi cười, chủ động giải thích, đúng là một chuyện lạ đời. Trực giác Thanh Hề rất không thích nụ cười ấy.

Thái phu nhân lại lườm Thanh Hề kéo tay Thương Nhượng Lan, nói: "Con bé này chỉ nhỏ hơn con một tháng thôi nhưng từ nhỏ đã bị ta chiều thành hư, con đừng để bụng nhé, Cứ yên tâm ở lại đây, lẽ nào nhà họ Thương vắng con không được. Thực ra Thanh Hề là người rất tốt, ở cùng nó lâu rồi con sẽ biết thôi."

Thương Nhượng Lan bị những lời nói của Thanh Hề làm cho tự ái, nhưng được thái phu nhân vỗ về cô ta cũng bỏ qua, cười khổ, nói: "Cũng tại số Nhượng Lan hẩm hiu."

Nụ cười khiến người ta thương cảm hơn cả nước mắt đó quả nhiên đã khơi dậy lòng từ bi của thái phu nhân. Bà quay sang nói với nhị phu nhân: "Ta coi Nhượng Lan như con gái, chi tiêu hàng tháng chiếu theo mức của tiểu thư, quần áo đồ dùng đều không được sơ suất."

Nhi phu nhân vâng lời.

Thương Nhượng Lan rớt mấy giọt nước mắt, tuy nhận sự thương hại của người khác chẳng dễ chịu gì nhưng trước tấm lòng chân thành của thái phu nhân, lòng tự tôn của cô ta cũng giảm bớt. Thái phu nhân đánh giá cao sự tự tôn của cô ta, thấy cô ta không phải loại người tranh thủ lòng thương hại của người khác nên mới dành cho cô ta nhiều thiện cảm như thế.

Đội Thương Nhượng Văn và Thương Nhượng Lan đi rồi thái phu nhân mới kéo Thanh Hề đến gần, hỏi:

"Con bé này, sao hôm nay lại ăn nói như thế? Có Nhượng Lan đến chăm sóc, khuyên giải vợ Phong Cẩm, chẳng phải tốt hơn sao? Ta cũng chỉ vì nghĩ cho con thôi, chẳng lẽ con định bằng mặt không bằng lòng với vợ Phong Cẩm cả đời?"

"Con không thích Lan cô nương." Thanh Hề bĩu môi nói.

"Con không thích con bé, nó cũng có động chạm gì đến con đâu, chẳng qua là đến ở nhờ nhà mình. Cùng lắm thì khi nó lấy chồng, chúng ta tặng nó một ít của hồi môn, kể ra con bé cũng tội nghiệp." Thái phu nhân có vẻ giận Thanh Hề không hiểu chuyện.

Thanh Hề hỏi chuyện nhà Thương Nhượng Lan mới biết, thì ra cha cô ta là chủ quầy một tiệm thuốc ở Dung Thành, Tế Nam, vì bốc nhầm thuốc, khiến một bệnh nhân là con nhà quyền thế ở đó chết oan nên bị phán tội tử hình, qua mùa thu sẽ thi hành án. Mẹ của cô ta mất sớm, hai cha con nương tựa vào nhau, giờ lại mất cha, cô ta sợ hãi không nơi nương tựa, đúng là rất đáng thương.

Lần này Phong Lưu đi công cán ở Sơn Đông, Thương Nhượng Văn liền nhờ cậy hần đưa cô em họ mồ côi về kinh thành.

Vốn dĩ Thương Nhượng Lan đã định sẵn hôn sự, nhưng sau khi cha cô ta gặp nạn, nhà trai liền vội vàng rút lui, hôn sự vì thế mà lỡ dở. Chính vì vậy nên thái phu nhân càng thương xót cô ta hơn.

Thanh Hề buồn bực cùng Minh Ngọc Nhi rời khỏi chỗ thái phu nhân, trên đường đi lầm lũi không nói không rằng. Minh Ngọc Nhi đành lên tiếng khuyên nhủ: "Thật đáng tiếc cho một người xinh đẹp như Lan cô nương, sinh nhầm nhà, số mệnh khổ cực." Minh Ngọc Nhi nhấn mạnh vào tình cảnh thảm thương của Thương Nhục Lan hồng làm Thanh Hề thương cảm mà bỏ qua.

Thanh Hề thở dài, than: "Mọi người làm sáo mà hiểu được."

Dứt lời, nàng bỏ Minh Ngọc Nhi ở lại, đi về trước. Minh Ngọc Nhi chỉ cười, cho rằng tính khí trẻ con của Thanh Hề lại tái phát, nàng ghen tị với sắc đẹp của Thương Nhục Lan.

Vừa về đến Lan Huân Viện, thấy hai hầu gái đang khiêng một chiếc rương đến phòng phía tây, Thanh Hề liền hỏi: "Cái gì vậy?"

Nhã Nhân đáp: "Đây là đặc sản Quốc công gia mang về từ Sơn Đông, tặng cho biểu tiểu thư."

Thanh Hề gật đầu, đi về phòng phía đông của mình, nhưng lại chẳng thấy thứ gì. Nàng hỏi Lâm Lang: "Quà Quốc công gia tặng ta đâu?"

Lâm Lang ngây người một lúc rồi nói: "Từ sáng tới giờ, nô tì không thấy ai mang quà đến."

Thanh Hề lập tức giận điên người đi ra ngoài, Lâm Lang hoảng hốt gọi với theo: "Phu nhân đi đâu vậy?"

Thanh Hề không thèm trả lời, hùng hổ chạy đến Tứ Tịnh Cư, mặt mũi cau có đáng sợ đến nỗi Lương Thần và Mỹ Cảnh không dám ngăn cản, đành để nàng đi thẳng vào thư phòng.

Phong Lưu đang tìm sách trên giá, nghe thấy tiếng bước chân, quay lại nhìn đã thấy Thanh Hề nhăn nhó đứng đó, nếu máo ra về âm ức lắm.

"Sao thế ai dám chọc giận nàng?"

Dáng vẻ thân nhiên của Phong Lưu khiến lửa giận trong lòng Thanh Hề càng bùng lên dữ dội, cứ như chỉ có mình nàng để ý đến chuyện này. Nàng tức đến nổi thở phì phò nhưng vẫn nhất quyết không chịu hé răng nói nửa lời.

Phong Lưu thấy nàng tức đến sắp phát hỏa, mới thôi không trêu chọc. "Được rồi, quà cho nàng ta để ở phòng trong ấy, nàng tự vào mà xem."

Đến lúc này Thanh Hề mới bình tĩnh lại, có chút lúng túng, nói: "Thiếp không thèm..." Câu này chắc chắn là nghĩ một đằng nói một nẻo, nàng rõ ràng là rất để ý.

Trong phòng ngủ của Phong Lưu có hai chiếc rương màu đỏ. Thanh Hề mở ra xem, thấy bên trong là mấy loại thuốc quý như A Giao, Tuyết Cáp, thế nhưng cũng không phải là thứ quý hiếm lắm. Trong chiếc rương còn lại là một con điều hình bướm bướm, màu sắc sặc sỡ sống động, lớn gấp mấy lần những con điều bình thường, có khi nhắc được cả người lên, quả thực là vô cùng độc đáo.

"Con điều to thế này, bao nhiêu người mới tha nổi?" Thanh Hề kinh ngạc hỏi.

"Hôm nào rảnh rồi ta sẽ đưa nàng ra biển thả điều, ở đó có gió to." Hình như đây là lần đầu tiên Phong Lưu chịu dành thời gian đưa Thanh Hề đi chơi.

Con giận của Thanh Hề bay biến, nàng ngượng ngịu hỏi: "Lan cô nương đó là do Đình Trục ca ca đưa về sao?"

Phong Lưu nghe xong liền sững người, nhú mảy suy nghĩ giây lát mới hỏi lại: "À, nàng hỏi em họ của tứ đệ muội phải không?"

"Đúng vậy, Lan cô nương và tứ đệ muội trông khá giống nhau, nhưng cô ấy còn đẹp hơn tứ đệ muội một chút đúng không?" Thanh Hề cố tình gài bẫy.

Phong Lưu nhú mảy, đáp: "Ta không để ý, ta là đàn ông đã có vợ, nhìn chăm chăm con gái nhà người ta làm gì, chẳng qua đã nhận lời nhờ vả của tứ đệ muội nên thuận đường đưa cô ấy về kính thôi."

"Thế nếu chưa có vợ, Đình Trục ca ca sẽ nhìn cô ấy chăm chăm chứ gì?" Thanh Hề hỏi tiếp.

"Đừng nói bậy, chỉ giỏi hỏi linh tinh" Trái tim đàn ông làm sao hiểu được khúc mắc trong lòng Thanh Hề lúc này, nàng chẳng qua chỉ muốn bóng gió hỏi một câu xem nếu không có nàng, phải chăng Phong Lưu sẽ chọn Thương Nhục Lan làm vợ.

Phong Lưu quay lại ôm Thanh Hề, nói: "Lần trước Vương thái y bắt mạch cho nàng, nói nàng bị thiếu máu, chỗ A Giao này là cho nàng hết đấy, bảo Lâm Lang sắc với rượu hoàng tửu, sáng tối mỗi ngày uống một chén."

Thanh Hề gật đầu.

Một lúc sau, lại nghe Phong Lưu dịu dàng nói: "Lần trước ở bụi tường vì, đúng là ta đã quá lỗ mãng, nàng có bị đau không?"

Không nhắc thì thôi, vừa nhắc tới Thanh Hề liền xấu hổ đến nỗi hận không thể một đao chém chết Phong Lưu. Nàng hậm hực nói: "Sao lại không đau chứ, chẳng biết mắc cái chứng gì nữa!"

Sau lần đó, Thanh Hề đau mất mấy ngày, không hiểu sao hôm đó Phong Lưu lại mạnh bạo thế.

Phong Lưu khẽ cười, thì thầm vào tai Thanh Hề câu gì đó khiến nàng ngượng chín mặt, sau đó chuyển thành rên rĩ. Hắn để nàng tựa vào giá áo, vẫn là gần gũi một phen.

Xong việc, Phong Lưu chỉnh lại xiêm y cho Thanh Hề rồi ôm nàng vào lòng, nói: "Đợi qua sinh nhật nàng, ta sẽ chuyển về Lan Huân Viện."

Thanh Hề kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Phong Lưu, không hiểu sao bỗng dưng hắn lại nhắc đến chuyện này.

"Trước đây ta đã nói với mẹ rồi, đợi nàng đủ lớn rồi sinh con cũng được. Năm nay nàng mười tám tuổi rồi, đủ trưởng thành để làm mẹ."

Trong nháy mắt, toàn thân Thanh Hề cứng đờ, nàng ấp úng nói: "Đình Trục ca ca, ngộ nhớ... ngộ nhớ... thiệp... ý thiệp là ngộ nhờ thiệp không sinh được con thì làm thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Đôi Nhạn Quay Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Cảnh sắc tươi đẹp

Type: Anh Thư

Lúc hỏi câu này, Thanh Hề không dám nhìn Phong Lưu.

"Đừng nói những lời ngốc nghếch ấy." Phong Lưu vuốt lại tóc cho Thanh Hề, nói.

"Nhưng nếu ngộ nhớ?" Thanh Hề quay lại gặng hỏi.

Phong Lưu thờ dãi một tiếng, như muốn nói Thanh Hề sao lại có lăm thứ "nếu như" đến vậy. "Ta nghe Vương thái y nói, nam giới cũng có liên quan đến việc sinh con, nếu chúng ta không sinh được con, cũng không nhất định là lỗi của nàng."

Phong Lưu an ủi đến mức đó, Thanh Hề chỉ biết cảm động vui đầu vào lòng hắn, da thịt gần nhau lại châm lên một ngọn lửa, mãi một lúc lâu mới dàn xếp xong. Thanh Hề mệt đến nỗi không mở nổi hai mắt, thế là cũng chẳng còn hơi sức mà hỏi han nữa.

Từ sau hôm đó, Thanh Hề chẳng ngó ngang gì đến Thương Nhựt Lan. Ngày Minh Ngọc Nhi tiến cung đã gần kề, Thanh Hề bận rộn đồ trang điểm, xiêm y cho cô ta, từ nước bạc hà súc miệng buổi sáng đến túi thơm có mùi hoa hồng, sau đó nàng còn đưa cho Minh Ngọc Nhi một túi tiền nhỏ nhét đầy bạc mới thôi. Có lẽ mẹ ruột đưa con gái đi thi tuyển cũng chỉ chuẩn bị được đến thế là cùng.

Không ngoài dự liệu, Minh Ngọc Nhi đã trúng tuyển, khi cô ta về phủ, mọi người vừa vui lại vừa buồn, nhất là Thanh Hề. Minh Ngọc Nhi làm việc chu đáo, nhân cách cũng tốt đẹp, dung mạo cốt cách hơn người nhưng không hề mang đến cảm giác uy hiếp cho Thanh Hề. Hai người thân thiết như chị em, rất hợp tính nhau, ngay đến thái phu nhân cũng hết lần này đến lần khác trêu hai người chẳng khác gì chị em sinh đôi.

Thanh Hề không có chị em thân thiết. Nàng gần gũi Minh Ngọc Nhi, tuy mục đích ban đầu là vì biết cô ta sẽ là phượng hoàng bay cao, nhưng lâu dần, nàng lại thích sự dịu dàng, hào phóng của cô ta. Minh Ngọc Nhi vừa đi, Thanh Hề liền òa khóc, đến khi trong cung sai người đến đón, hai mắt nàng đã sưng như hai quả đào, không dám ra gặp mọi người.

"Chị Ngọc Nhi, lần này chị đi, không biết đến bao giờ chúng ta mới gặp lại nhau. Trong cung chẳng thiếu thứ gì, em cũng chẳng có gì tặng chị, số bạc lẻ này chị hãy cất kỹ, em đã bảo Lâm Lang khâu vào trong áo chị ba ngàn lượng ngân phiếu, trong đó có một ngàn lượng là ngân phiếu trị giá nhỏ, chị hãy cất cẩn thận phòng khi cần đến còn có mà tiêu. Nếu có chuyện gì, nhất định phải nhờ người đến báo cho em một câu." Thanh Hề vừa lau nước mắt, vừa nói.

"Sao em đưa cho chị nhiều bạc thế, di đã cho chị rồi." Minh Ngọc Nhi hai mắt đỏ hoe không chịu nhận. Cô ta cũng không nỡ lòng rời xa Thanh Hề, rời xa phủ Tề Quốc công.

"Em làm gì có nhiều tiền thế này, Đình Trục ca ca bảo em đưa cho chị đây." Nói đến đây bên ngoài lại có người thúc giục. Đến lúc này, Minh Ngọc Nhi mới chịu nhận bạc, lên xe vào cung.

Minh Ngọc Nhi vừa đi, Thanh Hề liền cảm thấy buồn chán vì không có người bầu bạn, ngày nào cũng ủ rũ ngồi một chỗ, đến cơm cũng không buồn ăn.

"Nhớ chị Ngọc Nhi của con à?" Thái phu nhân thấy Thanh Hề buồn bã, trong lòng cũng chẳng dễ chịu gì.

Thanh Hề gật đầu, gẩy từng hạt com trong bát, chẳng nói chẳng rằng.

"Không được nghịch thức ăn như thế, chẳng phải Đình Trục ca ca của con đã dạy rằng "mỗi hạt gạo là một hạt ngọc trời" sao?"

Thanh Hè thở dài thườn thượt, nói: “Con thể này có tính là mắc bệnh tương tư không mẹ?” Ngày thường dù là luyện chữ, vẽ tranh, thêu thùa hay à tính toán sổ sách, đều có người bầu bạn, bây giờ tri kỉ đã đi rồi, tất nhiên là Thanh Hè thấy rất khó chịu.

Thái phu nhân buồn cười, nói: “Con bé này, nói linh tinh cái gì đấy! Nếu con cần một người bầu bạn thì có thể tìm Nhượng Lan trò chuyện, cho dù con bé không thể sánh bằng chị Ngọc Nhi của con nhưng cũng là một chín một mười. Ta thấy lời ăn tiếng nói, hành vi cử chỉ của con bé đều không tồi, các con thân với nhau một chút cũng tốt.” Thái phu nhân một lòng muốn tháo gỡ hiềm khích giữa Thanh Hè và Thương Nhượng Văn, vì dù sao thì Phong Lưu và Phong Cẩm cũng là do một mẹ sinh ra, vợ của hai người không nhìn mặt nhau, về lâu dài không phải là chuyện tốt.

Vừa nghe đến cái tên Thương Nhượng Lan, Thanh Hè liền thấy ngán ngẩm, không ngờ chỉ sau có mấy ngày mà cô ta đã lấy được lòng thái phu nhân rồi. Điều này khiến Thanh Hè không khỏi khó chịu, nàng bĩu môi, nói: “Mẹ thương cô ta, không thương con nữa chứ gì.”

“Lớn bằng ngần này rồi còn ghen tị, ta chỉ thương hại con bé ấy thôi, gia cảnh thảm thương lại...”

Thanh Hè thấy thái phu nhân lại sắp bắt đầu bài ca muôn thưở, liền chuyển đề tài.

Tháng Tư, trời nóng như đổ lửa, ngồi trong nhà mà cũng toát cả mồ hôi. Người xưa có câu: Trời nóng không gì thích bằng đi ngủ, Thanh Hè càng được thể lười biếng.

Hôm đó vừa chải đầu xong, Lâm Lang đồ ngon đồ ngọt mới ép được Thanh Hè ăn nửa bát cháo, bỗng nghe thấy tiếng một a hoàn ở bên ngoài hỏi vọng vào: “Chị Lâm Lang có đó không?”

Lâm Lang vén rèm lên nhìn, thấy một hầu gái lạ mặt, bèn hỏi: “Ngươi là người hầu ở đâu, ai sai ngươi tới?”

Con a hoàn kiễng chân thì thầm vào tai Lâm Lang. Lâm Lang liền đi vào lấy một xâu tiền thưởng cho nó. Con a hoàn mừng rỡ ra về, Lâm Lang nói với Thanh Hè: “Quốc công gia đang chờ phu nhân ở cửa ngách trong hoa viên.”

Thanh Hè có chút kinh ngạc, hỏi: “Có biết là chuyện gì không?”

“Không thấy nói, chỉ dặn phu nhân chuẩn bị mấy bộ quần áo.”

Thanh Hè không đoán được Phong Lưu rốt cuộc muốn làm gì nhưng hẳn nói gì thì nàng sẽ làm y như thế. “Vậy ngươi mau chuẩn bị quần áo, sau đó đi cùng ta, bảo Thôi Xán ở lại trông nhà là được rồi.”

Ra đến cửa ngách, Thanh Hè và Lâm Lang liền nhìn thấy một cỗ xe ngựa rèm xanh chờ sẵn ở cổng. Thính Tuyên đứng bên cạnh xe, vừa nhìn thấy Thanh Hè, liền tiến tới chào. Lâm Lang đỡ Thanh Hè lên xe.

Thanh Hè vén rèm bước vào xe, thấy Phong Lưu đang ngồi trong đó, nhắm mắt dưỡng thần. Lúc đó mới vừa qua trưa, ngay đến chim chóc cũng tìm chỗ bóng râm để nghỉ ngơi, đường phố vắng hoe vắng hoắt, xe ngựa lặng yên lăn bánh.

“Định Trục ca ca, chúng ta đi đâu vậy?” Thanh Hè hỏi.

Phong Lưu mở mắt ra, kéo Thanh Hè vào lòng, nói: “Lần trước chẳng phải đã nói nếu rảnh rồi sẽ đưa nàng đi thả diều đó sao. Hôm nay, ta vừa mới dâng biểu báo cáo công việc, được nghỉ mấy ngày, chúng ta đến biệt trang ven hồ nghỉ ngơi.”

“Mẹ...”

“Ta nói với mẹ rồi.”

Thực ra là thái phu nhân thấy Thanh Hè buồn đến nỗi mất ăn mất ngủ, liền kể với Phong Lưu, thế nên hẳn mới muốn đưa nàng đi chơi cho khuây khỏa. Hơn nữa câu đùa “mắc bệnh tương tư” của Thanh Hè khiến Phong Lưu phật lòng, nào có người vợ nào lại nhớ nhung chị họ như thế, ngay đến hẳn còn chưa được hưởng sự đãi ngộ này nữa là.

Bên hồ Ly Minh, dưới chân núi Tú Sơn, ở ngoại ô phía đông bắc kinh thành có một biệt trang của phủ Tề Quốc công, được bao bọc bởi đồng ruộng xanh tươi. Rau xanh của phủ đa phần là do sơn trang này cung cấp, nhưng đây là lần đầu tiên Thanh Hè đến nơi này.

Ngồi trong Cảnh Minh Các, có thể nhìn ngắm toàn cảnh hồ Ly Minh và núi Tú Sơn, phía đông hồ là bãi cỏ xanh mơn mơn, rừng cây rập rập, ngăn cách hồ Ly Minh với kinh thành phồn hoa náo nhiệt, khiến người ta có cảm giác tĩnh mịch yên ả. Phía tây hồ là một thảm cỏ, phía bắc là một biển hoa, quả nhiên là một nơi phong cảnh nên thơ.

Ngồi chưa nóng chỗ, Thanh Hè đã kêu gào đòi đi thả diều. Phong Lưu thấy mặt trời đã ngã về tây, nắng không còn gắt, liền gật đầu, sai người hầu dắt ngựa, khiêng chiếc rương đựng diều đến phía tây bờ hồ.

Thanh Hè ngồi xuống một gốc cây hòe, nhìn Phong Lưu bận rộn lấy diều ra, ghép từng bộ phận một, nào là thân, cánh, đuôi. Rất nhanh một con diều hình bướm bướm sắc sỡ đã thành hình, nhìn dáng vẻ của Phong Lưu thì hẳn không lạ lắm gì chuyện này.

“Định Trục ca ca đã từng thả loại diều này ư?” Thanh Hè không có kìm ức về việc Phong Lưu đã từng chơi trò này.

Có lẽ đang trong kì nghỉ nên vẻ mặt của Phong Lưu trở nên dịu dàng một cách hiếm hoi. Hắn nói: “Không chỉ có ta mà nàng cũng từng chơi rồi. Có một lần, nhị thúc về kinh, cho ta và nàng mỗi người một con điều. Lúc đó nàng vẫn còn nhỏ, mới lên một tuổi, lẫm chẫm biết đi. Người hầu muốn giúp nàng thả điều, nàng nhất quyết không cho, nàng chưa biết chạy, con điều không bay lên được, thế là khóc mãi không thôi.” Phong Lưu nhớ tới dáng vẻ của Thanh Hề khi đó, chân ngắn lùn cùn chạy trên bãi cỏ, bất giác bật cười.

Thanh Hề cũng không nhịn được cười, nói: “Bây giờ thì thiếp thừa sức chạy được.”

Sự thực chứng minh Thanh Hề chỉ mạnh miệng, đến nâng con điều còn vật vờ mãi. Con điều này rất lớn, nặng ít nhất mười cân, đặt một đứa trẻ con vào ngồi cũng không thành vấn đề. Thanh Hề vừa kéo dây điều vừa chạy, vậy mà con điều vẫn không nhấc nổi mình lên, chọc Phong Lưu phía sau ngồi cười ngặt nghẽo.

Hắn gọi người hầu mang ngựa tới, nói: “Đừng nói nàng, ngay cả ta cũng chưa chắc thả được nó. Chúng ta cưỡi ngựa, bảo Thỉnh Tuyền cầm con điều chạy theo, có như vậy mới đón được gió.”

Nói rồi, Phong Lưu đặt cuộn dây vào tay Thanh Hề, bế nàng lên ngựa trước, sau đó hắn mới nhảy lên, thúc ngựa đi. Gió hồ thổi lồng lộng, con điều chậm rãi bay lên, Thanh Hề hào hứng hoan hô. Chờ đến khi con điều đã ổn định trên không trung, Phong Lưu mới dừng ngựa, bế Thanh Hề xuống.

Thanh Hề không có nhiều kinh nghiệm thả điều nên Phong Lưu phải đứng bên cạnh hướng dẫn, tay nắm tay dạy nàng lúc nào cần nắm chặt, lúc nào cần thả lỏng dây điều để con điều bay cao, bay xa mà không bị đứt dây.

Thấy Thanh Hề nắm được cách thả điều, Phong Lưu mới buông tay để nàng tự điều khiển, còn hắn đến bên hồ, ngồi xuống một tảng đá.

Thanh Hề say sưa thả điều, mặt trời dần lặn xuống, gió thổi càng lúc càng mạnh, lúc này không phải là Thanh Hề thả điều nữa mà là điều thả nàng. Con điều quá lớn, nàng không thể không chạy theo nó để tránh làm đứt dây. Gió thổi vấy áo của nàng bay phấp phới, như thể minh họa cho câu thơ “Ta muốn cưỡi gió bay lên vút” trong bài Thủy điệu ca đầu của Tô Đông Pha(*). Phong Lưu nhìn ngắm Thanh Hề vừa cười, vừa chạy nhảy ở đằng xa, những tiếng cười trong veo như tiếng chuông bạc của nàng bay theo gió, khiến trái tim ai đó xốn xang.

(*) Tô Đông Pha (tên thật là Tô Thúc) là nhà thơ, nhà thư pháp nổi tiếng thời Tống, Trung Quốc. Câu thơ trên trích từ bản dịch của Nguyễn Hiến Lê.

“Đỉnh Trục ca ca, thiếp cảm thấy mình sắp bay lên rồi.” Trong gió truyền lời giọng nói của Thanh Hề.

Phong Lưu trầm ngâm nhìn, thấy chân Thanh Hề gần như đã không chạm đất, giày trắng thêu hoa hồng phấn nhạt, gấu váy thêu những dây hoa màu tím bay phấp phới sau lưng vô cùng sống động, khiến nàng như tiên nữ giáng trần, yêu kiều quyến rũ.

Một lúc lâu sau, Thanh Hề nhân lúc gió ngớt kéo con điều về, thở hổn hển chạy đến đưa cuộn dây cho Phong Lưu, nói: “Đỉnh Trục ca ca, mau giúp thiếp thu điều đi, mai thiếp lại đến đây thả tiếp, đừng để nó bay mất.”

Phong Lưu nhìn hai gò má ửng hồng, ánh mắt long lanh ướt át hơn cả nước hồ Ly Minh, bầu ngực phập phồng của Thanh Hề như muốn thoát khỏi sự trói buộc của xiêm áo, yết hầu hắn bỗng giãn giãn. Hắn vội nhìn đi chỗ khác, đứng dậy thu điều hộ Thanh Hề.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Nhạn Quay Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Ngang ngược uy hiếp

Type: Anh Thư

Đội điều được thu lại gọn gàng rồi, Thanh Hề mới ngả đầu vào vai Phong Lưu ngồi nghỉ, trăng đã lên, gió đêm thổi mát rượi, chim chóc bay về tổ, khói bếp vẩn vút bay lên từ những thôn làng gần đó, cảnh sắc tuyệt đẹp trước mặt khiến cả hai đều không nỡ ra về. Phong Lưu trải áo choàng xuống đất, để Thanh Hề ngồi lên đó rồi đưa tay ôm nàng vào lòng, hắn sợ nàng bị lạnh.

Thanh Hề điều chỉnh lại tư thế, dựa vào Phong Lưu ngắm hồ nước, không biết những ngày tháng êm đềm này sẽ kéo dài được bao lâu. Nàng ôm eo Phong Lưu, hi vọng cả đời này được người đàn ông bên cạnh đưa đi thả điều. Nàng dần dần không dám tưởng tượng đến cảnh sẽ có một người đàn bà khác xuất hiện trong cuộc sống của hai người và sinh con đẻ cái cho Phong Lưu.

Lần đầu tiên, trong lòng nàng nhen lên cảm giác hối hận vì quyết định bỏ bột khi xưa. Tại sao nàng lại uống bát thuốc đó, tại sao nàng lại ngu ngốc khiến cho Thương Nhục Văn khó sinh chứ?

Thanh Hề ngược nhìn sườn mặt của Phong Lưu, sống mũi cao thẳng cho thấy hắn là một người có bản lĩnh và trách nhiệm, nếu có con, nhất định đứa bé

cũng sẽ tuần tú và kiên nghị như hấn. Thanh Hề hi vọng mình có thể sinh một đứa con cho hấn xiết bao. Nghĩ đến đây, sống mũi của nàng bắt gặp cay cay.

Đúng lúc này, Phong Lư cũng cúi xuống nhìn người con gái trong lòng mình. Thanh Hề ngược nhìn hấn bằng đôi mắt long lanh như hồ nước mùa thu, ngập tràn tình ý, vừa ngưỡng mộ lại vừa say đắm, khiến hấn không nhận được cúi xuống ngậm lấy bờ môi nàng.

Sự hưởng ứng của Thanh Hề khiến Phong Lư có đôi chút mất kiểm chế, người hầu đứng quanh đó đều biết ý mà tránh ra xa. Thanh Hề bị buộc phải ngẩng đầu lên, hai tay chống ra sau, bị những hòn đá cuội trên bãi cỏ đâm vào đầu nhói. Nàng ngượng ngùng vùi đầu vào ngực Phong Lư, khẽ gọi: “Đình Trục ca ca!”

Phong Lư nhắm nháp làn môi anh đào, dường như không thể dừng lại được, đôi mắt như bị phủ một màn sương mỏng, trở nên mờ mịt. Thanh Hề đành phải đẩy vai hấn ra, khẽ nói: “Đình Trục ca ca, chu kì của thiếp vẫn chưa hết.”

Đến lúc này, Phong Lư mới miễn cưỡng ngồi thẳng lên, chỉnh lại quần áo cho Thanh Hề, sau đó bế nàng lên ngựa về sơn trang. Cả tối hôm đó, Thanh Hề có thể cảm nhận được sự bức bối của Phong Lư và ánh mắt nhìn àng đầy vẻ bất mãn.

Cuối cùng, nàng không đành lòng, thì thầm vào tai hấn: “Ngày mai sẽ hết.” Người nào đó nghe thấy vậy mới hài lòng, quay lại ôm nàng chìm vào giấc ngủ.

Hôm sau, khi Thanh Hề thức dậy, Phong Lư đã tập quyền về và tắm rửa sạch sẽ rồi.

Thanh Hề có tật ngủ nướng, nàng dụi dụi cặp mắt vẫn còn đang mơ màng vì ngái ngủ, ướ ỏai hỏi: “Đình Trục ca ca, hôm nay chúng ta đi đâu vậy?”

Phong Lư mặc áo choàng màu xanh lam thêu hoa cúc chỉ vàng, tay áo buộc gọn gàng, chân đi đôi giày da dê màu nâu xám, không giống với dáng vẻ thường ngày.

“Hôm nay ta đưa nàng lên núi đi săn.”

Thanh Hề vỗ tay, nhảy phắt xuống giường, gọi Lâm Lang vào chuẩn bị quần áo. Nàng đã có một đôi giày da hươu rất thời thượng, nhưng quần áo lại không có bộ nào phù hợp. Bình thường nàng thích mặc áo có tay rộng, váy đuôi dài thướt tha nên Lâm Lang không chuẩn bị bộ nào có tay áo nhỏ cho nàng cả.

Thanh Hề vừa bảo Phong Lư đợi nàng vừa giục Lâm Lang lấy kim chỉ khâu tay áo lại, khiến nó giống như một cái đèn lồng, nhưng trông cũng khá đẹp.

Nàng sợ búi tóc cưỡi ngựa sẽ bị xô, bèn tết tóc thành hai chiếc đuôi sam thả xuống vai, cài thêm mấy cây trâm hoa rất nhỏ, khiến nàng trông như một cô nương mười bốn, mười lăm tuổi vẫn chưa lấy chồng.

Tuy Thanh Hề ăn mặc có vẻ rất oai phong nhưng cuộc săn bắn của nàng thực chất chỉ như một chuyến dã ngoại. Vì chỉ là đi chơi nên Phong Lư không mang theo chim ưng và chó săn, chỉ mang cung và ba bó tên. Lâm Lang đã chuẩn bị bữa trưa cho Thanh Hề, buộc mình bên ngựa. Phong Lư còn mang theo một cái áo choàng rồi mới đưa nàng đi.

Đến nơi, Phong Lư bảo mọi người tự do đi săn, còn mình và Thanh Hề thì cưỡi ngựa lên đỉnh núi. Trên đường đi, Phong Lư bắn hạ một con chim trĩ, vì Thanh Hề khen lông chim trĩ đẹp, muốn dùng làm cầu chơi.

Chính vì thế, tiếng là đi săn nhưng phải nói là hai người đang du ngoạn sơn thủy thì đúng hơn.

Đến trưa, Phong Lư dừng ngựa bên cạnh một dòng suối, trái tắm tắm mà Lâm Lang đã chuẩn bị lên bãi cỏ, sau đó bày đồ ăn, ôm Thanh Hề vào lòng, đút cho nàng từng miếng một.

Thanh Hề cưỡi ngựa lâu nên mệt mỏi, bèn gối đầu lên đùi Phong Lư, khoong buồn cựa quậy.

Ăn xong, Phong Lư bóc một quả cam, tách múi đưa sát vào miệng Thanh Hề. Nàng cắn một miếng nhỏ, hấn liền bỏ phần còn lại của múi cam vào miệng, sau đó lại đưa cho nàng múi khác. Nhìn nàng chậm chậm nhai miếng cam, nước cam ứa ra khóe miệng, Phong Lư liền đưa lưỡi ra liếm.

Thanh Hề nhắm mắt nghỉ ngơi, kiếp trước Phong Lư đưa nàng đến chùa Từ Ân xong liền bỏ mặc nàng, sau đó đi nàng mất, Phong Lư hận nàng đến tận xương tủy, viết thư bỏ nàng. Nàng bị người nhà gả bán cho kẻ khác, hấn cũng chạcharemfngó ngang tới.

Vậy mà kiếp này, hấn lại đối xử với nàng rất tốt, vừa trân trọng vừa cẩn thận, dịu dàng: phải chăng tự đáy lòng hấn cũng có chút tình cảm với nàng?

Có nhiều lúc Thanh Hề thực sự muốn hỏi, sao năm xưa Phong Lư lại nhẫn tâm với nàng như vậy, hấn có biết chùa Từ Ân kia là nơi như thế nào không.

Chỉ có điều khi phụ nữ phiền muộn về chuyện tình cảm thì đàn ông lại chỉ có một suy nghĩ trong đầu.

Thanh Hề nghe thấy Phong Lư thì thầm vào tai nàng thì hồn dỗi nói: “Thiếp chưa hết.”

Phong Lư không tin, đưa tay sờ bụng Thanh Hề, nói: “Để ta kiểm tra.”

Thanh Hề xấu hổ, đưa hai tay giữ chặt thắt lưng, nhưng làm sao có thể ngăn cản được Phong Lư.

Chim chóc trong rừng cũng xấu hổ không dám bay đến gần đó.

Thanh Hề có cảm giác, khi gần gũi ở ngoài, Phong Lư tỏ ra đặc biệt mạnh bạo. Nhớ lại lần trước trong bụi tường vì, hắn làm nàng đau mất mấy ngày, hôm nay cũng buồn rầu hết cả chân tay.

Đội Thanh Hề ngủ say rồi, Phong Lư mới bế nàng lên ngựa, sau đó mặc áo choàng, bọc Thanh Hề vào trong áo, cuối cùng thúc ngựa xuống núi. Đường núi gập ghềnh, khó tránh khỏi đụng chạm da thịt, một hồi kia sao có thể khiến Phong Lư thỏa mãn, nhưng hắn vẫn phải kiềm chế vì sợ đá cuội trên bãi cỏ làm đau lưng Thanh Hề.

Bóng tối buông xuống, người hầu thấp đèn lồng ra đón Phong Lư và Thanh Hề, nhìn thấy một đôi chân mềm oặt buông xuống mình ngựa, mãi sau mới phát hiện thì ra là Thanh Hề được bọc trong áo choàng của Phong Lư. Ban đầu ai cũng thấy lạ vì không nhìn thấy phu nhân quốc công.

Phong Lư bế Thanh Hề về phòng. Nàng lại giờ chứng những nhẽo, không chịu ăn cơm tối cùng hắn.

“Đang yên đang lành, sao phu nhân lại làm mình làm mẩy với Quốc công gia?” Lâm Lang khuyên nhủ. Vừa nãy nhìn thấy Thanh Hề giận dỗi đuổi Phong Lư ra khỏi phòng, Lâm Lang sợ đến mức tim suýt nhảy ra khỏi lồng ngực.

Thanh Hề bực tức nói: “Không được nhắc đến hắn.”

“Phu nhân, không phải nói gì trách móc người, nhưng nếu không phải là Quốc công gia tốt bụng chịu nhường nhịn thì lúc này, đôi là người khác, đã...”

“Đã nói không được nhắc đến hắn rồi cơ mà. Huống hồ nếu là người khác, làm gì có ai như hắn...” Thanh Hề tức đến nỗi không nói nên lời. “Chuẩn bị nước nóng cho ta, ta không ăn cơm”

Lâm Lang thấy Thanh Hề nổi trận lôi đình thì không dám khuyên nữa, cun cút đi chuẩn bị nước nóng. Thanh Hề cũng không khiến Lâm Lang hầu hạ nàng tắm, đến khi nàng đã mặc xong quần áo, tập tễnh đi ra, Lâm Lang mới phát hiện điểm lạ lùng, hỏi: “Phu nhân, người bị thương ư?”

Thanh Hề chối đây đẩy: “Không có, ta mệt rồi, muốn đi ngủ.” Nói rồi, àng nằm lên giường, quay lưng về phía Lâm Lang.

Lâm Lang thở dài một tiếng, tắt đèn, chỉ để lại một ngọn đèn nhỏ ở góc phòng, khép cửa đi ra.

Một lúc sau, Thanh Hề nghe thấy tiếng bước chân khê khàng lại gần, nàng không buồn quay lại, nói: “Ngài ra ngoài đi, thiếp không muốn thấy mặt ngài.”

Phong Lư vừa buồn cười vừa áy náy, cõi giày trèo lên giường, ôm lấy Thanh Hề, đưa tay xoa bụng nàng, nói: “Vừa nãy làm nàng đau phải không, ta cười ngựa vào trấn mua thuốc.”

Thanh Hề nghe xong càng tức muốn xị khói, quay lại trừng mắt lườm Phong Lư, nói: “Ngài còn không biết xấu hổ đi mua thuốc ư, thiếp thì chẳng còn mặt mũi nào sống tiếp nữa.” Dứt lời, nàng tìm cách đạp Phong Lư xuống giường.

Nhưng bàn chân nhỏ nhắn của nàng lại bị Phong Lư tóm được. Hắn dỗ dành: “Được, được, là lỗi của ta, để ta bồi thuốc cho nàng đã nhé. Ta thấy hình như gót chân nàng bị trầy da.”

“Chẳng phải tại ngài ư? Đã bảo là đừng làm mà ngài cứ...”

Phong Lư nhìn thấy Thanh Hề khiêu căng ngang bướng, tự nhiên lại có sức hấp dẫn riêng, hai má phồng lên vì tức giận, đôi mắt ngân ngấn nước, đôi môi nhỏ xinh cong lên, khiến người ta chỉ muốn cắn một miếng. Hắn lại thở dài một tiếng, thấp giọng nói: “Đều tại ta hết, đường núi gập ghềnh, ta lại không thể kiềm chế khiến nàng bị thương, lần sau ta sẽ nhẹ nhàng hơn.”

“Cái gì, còn có lần sau?” Thanh Hề trợn mắt nói.

Phong Lư bật cười, nhìn Thanh Hề, không đáp lời, chỉ bôi thuốc cho nàng. Thanh Hề thấy hắn không chịu nhường bộ, chỉ còn cách quay người đi, mắt không thấy tâm không phiền, một lúc sau bỗng vang lên tiếng “bốp”, hóa ra Thanh Hề đánh vào tay Phong Lư. “Không được sờ soạng, người ta còn đang đau bụng đây này, ngài cũng quá...”

Phong Lư hôn vào môi Thanh Hề, nói: “Có đói không, ta đi lấy cho nàng bát cháo. Không được bỏ bữa, trưa nay nàng mới ăn qua loa.”

Hiếm khi thấy Phong Lư chịu hạ mình lấy lòng, Thanh Hề cũng không nỡ giận dỗi nữa, chịu đựng sự quấy rối của hắn mà ăn hết một bát cơm đầy.

“Đình Trục các thực quá nhần tâm, đau thế này làm sao thiếp xuống giường được.” Nghĩ đến việc ngày mai phải về phủ, đối mặt với Thương Nhục Lan, Thanh Hề liền quyết định thay đổi cách trừng phạt.

Phong Lư bối rối cười trừ.

“Chắc chắn là ngài chẳng quan tâm đến chuyện đó, về phủ rồi ngài lại về Tứ Tịnh Cư, lặn mất tăm mất tích, chẳng màng đến sự sống chết của thiếp, thế nên hôm nay mới giày vò thiếp như vậy.” Thanh Hề lại than thở, khiến Phong Lư vừa áy náy, vừa buồn cười.

“Nàng trách oan ta rồi.”

“Thế ư, được, vậy thì ngày mai ngài phải đến Lan Huân Viện thăm thiếp, chỉ được đi một mình, không được để người khác phát hiện” Thanh Hề nũng nịu nói.

Điều này quả thực là làm khó “ông chú đạo mạo” Phong Luru.

“Ngài không chịu thì thôi, thiếp không muốn nhìn thấy ngài nữa.” Thanh Hề quay người đi, trùm chăn kín đầu.

Phong Luru vất vả lắm mới kéo được cái chăn xuống, nói: “Sang hè rồi, nàng làm thế cẩn thận bị mực dấy.”

“Vậy là ngài nhận lời rồi?” Thanh Hề nhìn Phong Luru, mắt sáng như sao.

Đáp án liệu có thể khác?

Bạn đang đọc truyện *Đôi Nhạn Quay Về* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Tiếp cận

Type: Anh Thư

Ngày hôm sau về phủ, Thanh Hề và Phong Luru đi thỉnh an thái phu nhân, sau đó, vì có khách đến tìm, Phong Luru tới thư phòng, còn Thanh Hề ở lại ăn cơm tối với thái phu nhân.

Thái phu nhân nhìn kĩ Thanh Hề một lượt từ đầu đến chân, hỏi: “Sao con có vẻ mệt mỏi thế?”

Thanh Hề bĩu môi, nghĩ bụng không mệt mới là lạ, nhưng nàng vẫn cố tươi tỉnh, nói: “Con đỡ hơn nhiều rồi, hôm kia Đinh Trục ca ca còn đưa con đi thả diều nữa.”

Thái phu nhân nghe xong thì cười, nói: “Giờ con đã chịu thái điều rồi cơ à, ngày trước con còn bé, không thả được diều, liền gào khóc ăn vạ không cho Phong Luru và Phong Cẩm chơi trò đó. Sau đó, Phong Cẩm còn phải trốn con đi thả diều, vì nếu con mà bắt gặp thì thế nào cũng ăn vạ.”

Thanh Hề ngạc nhiên, không ngờ nàng mới hơn một tuổi mà đã ghê gớm đến thế rồi.

“Đinh Trục ca ca cũng cười con vì chuyện đó.” Thanh Hề sáp vào thái phu nhân, kể chuyện hai ngày vừa qua, còn khen trái cây ở sơn trang vô cùng thơm ngọt. Rồi nàng chợt nhớ ra điều gì đó, ngồi thẳng dậy, hỏi: “Con có mang một ít hoa quả về đây, đều là tự tay con hái, còn có cả phần của Viên ma ma nữa. Sao con không thấy bà ấy đâu?”

Viên ma ma có nhà riêng bên ngoài phủ, đó là nhờ con trai bà ấy có tài, lại được Phong Luru cất nhắc nên dần dần tích cóp được tiền mua nhà. Thế nhưng Viên ma ma ở nhà nhàn rồi nên ngày nào cũng vào phủ bầu bạn với thái phu nhân.

“Ồ, hôm qua trời mưa, chân bà ấy lại đau. Nhượng Lan đang đắp ngài cứu cho bà ấy.”

Vừa dứt lời thì thấy Viên ma ma từ căn phòng phía tây đi tới. “Quốc công gia về phủ, tôi phải đến thỉnh an mới phải, khổ nỗi đang đắp ngài cứu, tôi đành cậy mình nhiều tuổi mà lười biếng vậy.”

“Chân ma ma khỏe chưa?” Thanh Hề quan tâm hỏi. Viên ma ma bị đau chân đã lâu, tuổi già vừa đến, mỗi khi trời mưa lại đau đến mức không đi đứng nổi.

“Nhờ có phương thuốc của Lan cô nương, may mà cô ấy không ngại phiền phức, nếu không hai ngày nay tôi chỉ có thể ngồi một chỗ chịu đau.” Viên ma ma nói câu nào câu nấy đều đầy ắp vẻ hài lòng về Lan cô nương.

Một lát say, Thương Nhượng Lan dọn dẹp xong cũng đến chỗ thái phu nhân thỉnh an bà và Thanh Hề.

“Con bé này, khách sáo quá đấy, ta đã nói con cứ coi đây là nhà, không cần khách khí cơ mà.” Thái phu nhân hòa nhã kéo tay Thương Nhượng Lan.

“Đừng vậy đấy. Nhà người ta đều thích con trai, chỉ có thái phu nhân nhà chúng ta là thích con gái, không tin cô cứ nhìn phu nhân quốc công thì biết.” Viên ma ma cũng vui vẻ góp lời.

Thanh Hề từ nãy tới giờ chỉ lạnh nhạt ngồi nhìn, nhưng trong lòng thì như có lửa đốt. Viên ma ma đi theo thái phu nhân mấy chục năm, cũng được coi là người tinh tường, không dễ lấy lòng, không ngờ bà ấy đối với Thương Nhượng Lan lại có thái độ coi trọng như vậy.

Đang chuyện phiếm thì nhị phu nhân và Thương Nhượng Vân dắt tay nhau cùng tới, Uyển Thư Nhi cũng được nhũ mẫu bế lên, vừa vào nhà đã sà vào

lòng thái phu nhân, khiến Thanh Hề bị đẩy sang một bên.

“Ôi chào, mới mấy hôm không gặp mà Uyên Thư Nhi đã cao lên rồi.” Thái phu nhân nựng Uyên Thư Nhi, nhưng thấy Uyên Thư Nhi chỉ vào Thương Nhựt Lan, nói: “Dì, ngon.”

Thương Nhựt Văn cười, giải thích: “Con muốn nói đồ ăn dì Lan làm rất ngon, đúng không Uyên Nhi?”

Thương Nhựt Văn bước đến, thái phu nhân cũng liếc nhìn cô ta, thấy sắc mặt đã hồng hào hơn trước, môi cũng không còn nhợt nhạt, bèn hỏi: “Con đã khỏe hơn chưa?”

“Khỏe hơn nhiều rồi ạ. May mà có biểu muội, nhà cô ấy có nghề bán thuốc, từ nhỏ cô ấy đã theo cha học không ít kiến thức y lý. Đợt này, được cô ấy chăm sóc một thời gian, khẩu vị của con được cải thiện không ít, sức khỏe cũng dần tốt lên.”

Nghe Thương Nhựt Văn nói thế, thái phu nhân càng phấn khởi. Nhưng Thương Nhựt Lan đứng bên cạnh lại có vẻ ngại ngùng, cười nói: “Chị quá lời rồi, em cũng chỉ hiểu biết sơ sơ, xét đến cùng vẫn là nhờ đại phu của quý phủ cao tay. Em theo cha trông hiệu thuốc từng ấy năm, tuy nói nhà giàu không tiếc tiền nhưng cũng chưa từng thấy mẹ chồng nào bỏ tiền ra mua những hươu cho con dâu cả, chỉ có thái phu nhân nhà chúng ta mới có tấm lòng Bồ Tát ấy thôi.”

“Mong là sau này em cũng gặp được người mẹ chồng có tấm lòng Bồ Tát như vậy.” Thương Nhựt Văn và Thương Nhựt Lan kẻ tung người hứng, cộng thêm Uyên Thư Nhi ngây thơ đáng yêu, thoáng chốc đã làm cho căn phòng rộn rã hẳn lên, xem ra Thanh Hề đã thành người thừa rồi.

Thái phu nhân kéo tay Thương Nhựt Lan, nói: “Con ngoan, ta biết tâm tư của con, chuyện hôn nhân ta sẽ lo liệu cho con.”

Thương Nhựt Văn vội nói: “Vậy con thay mặt biểu muội cảm ơn mẹ.”

Nói rồi, thái phu nhân và Thương Nhựt Văn cùng cười, còn Thương Nhựt Lan thì đỏ mặt ngượng ngùng.

Nhị phu nhân thấy vậy bèn kéo Thương Nhựt Lan sang một bên thì thầm to nhỏ gì đó, nghe không rõ, thế nhưng Thanh Hề chẳng cần đoán cũng biết chắc chắn là nhị phu nhân có chỗ nào đó không khỏe, muốn nhờ Thương Nhựt Lan xem hộ.

Ăn cơm xong, Thanh Hề về Lan Huân Viện, tỉ mỉ hỏi Thôi Xán xem mấy hôm nay ở phủ có chuyện gì đặc biệt không, sau đó chải đầu đi ngủ sớm.

Trời còn chưa sáng, khi Lan Huân Viện vẫn còn tĩnh lặng chìm trong mộng đẹp, chỉ có Thanh Hề nhìn chăm chăm ra cửa sổ, đến khi có một bóng đen xuất hiện ở đó, khẽ gõ cửa. Thanh Hề dậy mở cửa sổ, Phong Lư liền nhảy vào phòng nhưng mặt đầy vẻ mệt mỏi, còn đút tay lên che miệng ho khan.

Thanh Hề vội vàng đưa ngón trỏ lên miệng, ra hiệu cho hắn nói nhỏ thôi. “Thôi Xán ngủ ở gian ngoài.”

Phong Lư nghe xong, càng nhìn Thanh Hề với vẻ bất đắc dĩ, nhưng dần dần ánh mắt của hắn có sự thay đổi, khóe miệng nhếch lên thành một nụ cười. Vì đang là mùa hè nên Thanh Hề chỉ mặc một chiếc yếm màu trắng ngà thêu hoa phù dung màu hồng phấn, buộc lên cổ bằng một sợi dây màu vàng kim, dưới là quần flongr màu hồng ohaan, vừa mát mẻ, nhẹ nhàng lại vừa quyến rũ.

Thanh Hề không để ý đến sự thay đổi trong tâm tư Phong Lư, lấy một lọ thuốc sra nhét vào tay hắn, nói với vẻ hờn dỗi: “Đây là thuốc Đào ma ma bào chế, nếu còn có lần sau, thiếp cũng không còn mặt mũi nào đi xin bà ấy nữa đâu.” Nói rồi nàng quay người nằm lên giường, đưa lưng về phía Phong Lư.

Phong Lư bối rối cười khò, thế mà hắn còn tưởng Thanh Hề muốn bắt chước mấy trò hẹn hò tâm sự dưới trăng trong các vở kịch.

Phong Lư tiến đến ôm Thanh Hề từ phía sau, đưa tay cời y phục của nàng, thấy nàng vui đầu vào vai mình, đến cả ngón chân cũng đỏ lên vì ngượng thì cảm thấy thật đáng yêu.

Thanh Hề đá đá chân. “Đình Trục ca ca.”

Phong Lư cúi xuống thấy nàng đang rất xấu hổ, đầu mày cuối mắt lúng liếng đưa tình, bàn tay hắn liền trượt lên ngực nàng.

“Đình Trục ca ca, vẫn còn đau mà.” Thanh Hề tóm lấy tay Phong Lư.

Cuối cùng, đến khi nhìn thấy vết sưng đỏ trên thân Thanh Hề, Phong Lư mới thu lại ý định, hối hận vì hôm qua đã quá lỗ mãng. Hắn lập tức quay về với mục đích chính của mình khi đến đây.

Thanh Hề ngượng ngùng để Phong Lư bôi thuốc cho, sau đó vội vã chui vào chăn, quay sang nói với hắn: “Đình Trục ca ca xoa lưng cho thiếp đi, thiếp đau không ngủ nổi.”

Nàng hết nũng nịu lại đòi hỏi, không màng đến việc Phong Lư đang thờ đờn đập, không màng đến việc hắn có mệt hay không, chiri biết bản thân mình bị đau.

Vậy mà từ tận đáy lòng, Phong Lư lại không hề có ý chống lại yêu cầu của Thanh Hề, hắn không sợ nàng nũng nịu đòi hỏi, chỉ sợ nàng tức giận không muốn gặp hắn. Nếu không phải vì sợ điều ấy thì sao hắn lại chịu làm kẻ nửa đêm trộm hương như thế này.

Bàn tay to lớn của Phong Lư nhẹ nhàng phủ lên lưng Thanh Hề, xoa từng chút một. Hồi nhỏ, Thanh Hề thường xuyên đau ốm, luôn đòi thái phu nhân phải xoa lưng cho mình mới đi ngủ, đến bây giờ vẫn vậy, chỉ khác là đã thay bằng Phong Lư.

Dần dần, bàn tay của Phong Lư không nở rời xa tấm lưng mịn màng trắng như ngọc ấy. Hắn hít vào một hơi, cúi xuống cắn vào thùy tai Thanh Hề, nghe thấy nàng lẩm lẩm nói gì đó nhưng vẫn nhắm mắt chìm trong giấc ngủ, nhịp thở đều đều.

Cuối cùng, Phong Lư bối rối một lúc lâu, tự hỏi không biết từ lúc nào bản thân đã suy đồi đến mức phải nhảy qua cửa sổ vào phòng vợ mình như thế, rồi chỉ cời quần áo, lên giường đắp chăn, cả đêm không làm gì.

Hôm sau, Thôi Xán vào gọi Thanh Hề, bỗng thấy Phong Lư thản nhiên bước từ trên giường xuống, trong khi chủ nhân của mình vẫn đang say sưa giấc nồng ở bên cạnh thì có chút bất ngờ, trở tay không kịp. Thế nhưng Thôi Xán cũng không dám nhiều lời, may thay Phong Lư không bắt nó hầu hạ mà tự mặc quần áo.

“Đình Trục ca ca, sao chàng lại ở đây?” Thanh Hề bị tiếng động đánh thức, kinh ngạc nhìn Phong Lư, hỏi.

Phong Lư không buồn trả lời, chỉ đặt cây lược vào tay nàng, nói: “Chải đầu cho ta.”

Thanh Hề khoác tạm một cái áo lên người, vâng lời chải đầu cho Phong Lư, trước tiên là búi tóc lên đỉnh đầu, rồi lấy một cái mũ ngọc đội lên, sau đó nàng chọn một cây trâm ngọc trong hộp trang sức của mình cài lên cho hóm.

Đây chỉ là một chuyện đơn giản nhưng Phong Lư lại có vẻ vô cùng hài lòng. Hắn chăm chú nhìn Thanh Hề, lần đầu tiên có cảm giác tuy tính khí nàng vẫn còn trẻ con nhưng nhiều lúc cũng ra dáng một người vợ rồi.

Phong Lư đứng dậy, ôm lấy Thanh Hề, hôn một cái vào trán nàng và nói: “ta có việc bận ra ngoài, tối nay thế tử của Khang Vương hẹn ta bàn công chuyện.”

Thanh Hề không còn băn khoăn chuyện tại sao Phong Lư vẫn ở trong phòng nàng đến sáng nữa, chỉ cảm thấy hơi lạ, hình như Phong Lư đang báo cáo hành tung của mình với nàng.

Tiền Phong Lư đi rồi, Thanh Hề liền đi thỉnh an thái phu nhân, lúc đến nơi đã thấy Thương Nhục Văn và Thương Nhục Lan ngồi sẵn ở đó, Uyển Thư Nhi vẫn còn ngái ngủ nhưng đã biết sà vào lòng thái phu nhân làm nũng rồi.

Trước cảnh này, Thanh Hề liền cảm thấy gai mắt một cách khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Nhạn Quay Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Bóng hình trong mộng

Type: Mai Sophie

Lúc bước vào, Thanh Hề nghe thấy Thương Nhục Văn nói: “Con cũng chỉ mong mình khỏe mạnh đẻ sinh cho tứ gia một đứa con trai, có như vậy mới không phụ lòng thương yêu của mẹ dành cho con.”

“Các con còn trẻ, không cần phải vội. Cũng tại con suy nghĩ quá nhiều nên mới ốm đau liên miên, người không rời thuốc như thế.”

“Dạo này đã không phải uống thuốc nữa rồi ạ, đều nhờ những món ăn bài thuốc của Nhục Lan, ăn vào còn hiệu quả hơn cả uống thuốc.”

“Đúng đấy. Mấy hôm trước, Lan cô nương cũng cho tôi một phương thuốc, tôi về bảo vợ Thuận Nhi làm theo mà ăn, nó bảo rất hữu hiệu, đêm ngủ không bị giật mình nữa.” Vợ Thuận Nhi là con dâu cả của Viên ma ma, một năm trước sinh con, mắc phải chứng nửa đêm kinh phong, uống bao nhiêu thuốc cũng không đỡ, không ngờ một món ăn của Lan cô nương đã chữa khỏi được.

Thanh Hề nghe xong chỉ bĩu môi, nghĩ bụng sắp thành Lan thần tiên rồi.

Thái phu nhân thấy Thanh Hề đến mà không nói không rằng, vốn biết nàng không ưa Thương Nhục Lan, bà liền vẫy tay gọi nàng, kéo đến bên cạnh, vuốt má nàng, nói: “Xem ra tối hôm qua con ngủ rất ngon.”

“Vâng ạ.” Đến lúc này Thanh Hề mới cười cười, hỏi: “Vừa nãy mẹ và tứ đệ muội nói chuyện gì mà vui vẻ vậy?” Thương Nhục Văn cố ý chọc vào vết thương lòng của nàng, nàng cũng không ngại mở nó ra cho người khác thấy.

Thái phu nhân tái mặt, nói: “Nói chuyện hôn nhân của Nhục Lan ấy mà. Sắp tới là lễ mừng thọ của lão thái thái nhà Vũ Huân Hầu, ta muốn đưa Nhục Lan đi cùng.”

“Như thế cũng tốt, nhưng lão thái thái nhà Vũ Huân Hầu hay soi mói lắm.” Thanh Hề nhẫn nhịn nói.

Thái phu nhân tức giận nhéo mũi Thanh Hề.

Một lát sau, thái phu nhân báo nhị phu nhân và Thương Nhượng Văn về chỗ mình ăn sáng, giữ Thanh Hề và Thương Nhượng Lan lại ăn cùng mình. Nói thế nào Thương Nhượng Lan cũng không chịu ngồi xuống, đến khi thái phu nhân giả vờ tức giận, cô ta mới khẽ khàng ngồi xuống.

“Đã bảo con cứ coi đây là nhà mình rồi mà, Nhượng Lan, nếu còn khách sáo thì sau này con đừng đến chỗ ta nữa.” Thái phu nhân giả vờ tức giận, nói.

Thương Nhượng Lan hai mắt đỏ hoe, nói: “Lan Nhi biết thái phu nhân thương con, chỉ là nhớ đến cha con giờ này vẫn đang ở trong ngục...”

“Con đừng khóc, chuyện của cha con, ta đã nói với Phong Lưu rồi, nó sẽ lo liệu chu tất, con cứ yên tâm. Thánh thượng trước giờ vẫn tiếc mạng người.”

Thanh Hề thấy Thương Nhượng Lan khóc lóc thảm thương, cũng không nói gì, chỉ đưa khăn tay của mình cho cô ta.

Buổi chiều, Thanh Hề ngủ trưa ở chỗ thái phu nhân. Thái phu nhân kéo nàng đến bảo: “Hôm nay con làm thế là đúng đấy. Nhượng Lan mồ côi mẹ, một thân một mình đến ở nhà chúng ta, nếu đối xử không tốt với nó, khó tránh bị kẻ khác gièm pha, huống hồ nó còn là em họ của Nhượng Văn. Nếu con hòa thuận được với con bé, quan hệ giữa con với Nhượng Văn...”

Thanh Hề cắn môi, nói: “Con biết là mình có lỗi với tứ đệ muội, nhưng con...”

Vừa nghĩ tới chuyện đó, thái phu nhân đã buồn nẫu ruột, bèn xoa đầu Thanh Hề, nói: “Được rồi, được rồi, con bé này, cả đời này chỉ làm ta lo lắng thôi.” Thái phu nhân bắt giác nghĩ, mai này bà nhắm mắt xuôi tay, chắc hai anh em sẽ ra ở riêng thôi.

Sau đó, thái phu nhân lại nói: “Phong Lưu nói với ta là đợi qua sinh nhật con, nó sẽ chuyển về Lan Huân Viện.”

Thanh Hề ngượng ngùng cười, nói: “Chuyện của Đình Trục ca ca, con làm sao quản nổi.”

“Ta chỉ muốn nhắc nhở con, khi nó dọn về, đừng có những nhẽo như khi ở với ta. Đàn ông chẳng có ai tinh tế, thấu hiểu được lòng đàn bà.”

“Vâng, nhưng nếu Đình Trục ca ca bắt nạt con thì mẹ phải bênh vực con đấy nhé.” Thanh Hề còn làm nũng thái phu nhân một lúc nữa, kể cho bà nghe những chuyện thú vị ở kinh thành, sau đó mới ngủ.

Trời ngày càng nóng, thái phu nhân chỉ sợ Thanh Hề bị nực, bèn sai Hà Ngôn đứng quạt mát nhân tiện đuổi muỗi cho nàng. Thái phu nhân nằm bên cạnh thì lại trần trọc mãi, nhìn hai hàng lông mi dài của Thanh Hề in bóng xuống mặt, trông như hai chiếc quạt, trong lòng bỗng trào lên một niềm tiếc nuối. Không thể phủ nhận, Thương Nhượng Văn dẫn theo Uyển Thư Nhi đến thỉnh an mấy ngày liền đã khiến bà dao động.

Thái phu nhân đã từng nghĩ, nếu Thanh Hề và Phong Lưu có con thì đứa bé sẽ đáng yêu như thế nào, bất kể giống cha hay giống mẹ, chắc chắn nó sẽ là đứa trẻ xinh đẹp nhất thế gian.

Nghĩ rồi, thái phu nhân vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của Thanh Hề, trong lòng có chút lo lắng.

Cùng lúc đó, có hai người nữa cũng đang sốt ruột.

Tối hôm đó, Phong Lưu đi dự tiệc về, có phần chênh choảng, được ... Tuyên diu về Tứ Tĩnh Cư. Hai hầu gái là Lương Thần và Mỹ Cảnh vội vàng chạy đến hầu hạ.

“Chuẩn bị nước nóng cho ta.” Chính Phong Lưu cũng không chịu nổi mùi rượu trên người mình.

Vì Lương Thần và Mỹ Cảnh không phải là nàng hầu nên Phong Lưu không để họ hầu hạ tắm rửa, chỉ sai một thằng hầu. Khi Phong Lưu ra khỏi nhà tắm, Lương Thần và Mỹ Cảnh đã trải giường xong xuôi, đang đứng một bên chờ lệnh.

Phong Lưu xua tay bao hai nàng hầu gái ra ngoài, sau đó lên giường đi ngủ.

Lương Thần tắt đèn, đưa mắt nhìn Mỹ Cảnh. Cả hai đều im lặng nhưng không ai có ý rời đi.

Cần Thư và Cần Họa là hai a hoàn cũ của Phong Lưu, đều đã lớn tuổi mà không được hán thụ làm nàng hầu; Cần Họa vì phạm lỗi mà bị đuổi đi, còn Cần Thư thì được thái phu nhân gia ân cho về nhà lấy chồng. Lương Thần và Mỹ Cảnh là hai hầu gái mới mà thái phu nhân cất công tuyển chọn rồi đưa đến hầu hạ Phong Lưu.

Lương Thần, Mỹ Cảnh, hai cái tên này tuy là đặt theo phong cảnh ở Tứ Tĩnh Cư nhưng đúng là có phần mỹ miều hơn tên của những người hầu khác trong phủ. Tên do thái phu nhân ban, không ai dám đổi, mà hai cô hầu gái này cũng xinh như hoa như ngọc, một người thanh tú dịu dàng, một người yêu kiều quyến rũ. Người đẹp khó tránh có tham vọng, huống hồ trước khi đến đây, Viên ma ma đã nói bóng gió rằng chỉ cần hai người có con với Quốc công gia, sẽ được đưa lên làm thiếp của hán thụ lập tức.

Tuy cả Lương Thần và Mỹ Cảnh đều không tin có thể gặp được vận may ấy nhưng rồi không tin cũng thành tin. Phu nhân quốc công về phủ đã ba năm mà vẫn chưa cho tin vui, thái phu nhân sốt ruột cũng là lẽ đương nhiên, chính vì thế lời của Viên ma ma càng đáng tin cậy. Chỉ có điều, lúc đầu, thấy

Quốc công gia và phu nhân ở riêng, Lương Thần và Mỹ Cảnh còn tưởng hai người không hòa thuận và mình sẽ có cơ hội. Nào ngờ đến hầu hạ Phong Lư gần nửa năm rồi mà hấn cũng chưa bao giờ thực sự liếc mắt nhìn họ lấy một cái.

Hai người lại nghe tên sai vặt của Phong Lư nói, qua mùa thu, hấn sẽ dọn về Lan Huân Viện, đến lúc đó thì có muốn quyến rũ hấn cũng không còn cơ hội nữa, vẫn là ở Tứ Tĩnh Cư này để hành sự hơn. Chính vì thế, cả hai đều có chút nôn nóng.

Hôm nay, Phong Lư uống rượu say, đứng là cơ hội hiếm có mà cả Lương Thần lẫn Mỹ Cảnh đều không muốn để vuột mất. Nhìn thấy sự chắc chắn trong mắt đối phương, cả hai cùng hạ quyết tâm, cởi bỏ quần áo treo lên giường nằm sát vào Phong Lư.

Lúc này, Phong Lư đang say sưa giấc nồng, mơ thấy Thanh Hề nhìn hấn, ngọt ngào gọi một tiếng: “Đình Trục ca ca.” Phong Lư liền tiến tới hỏi: “Bụng nàng còn đau không?”

“Hết đau từ lâu rồi. Mấy hôm nay, sao chàng không tới thăm thiếp?” Nói rồi, Thanh Hề cầm tay Phong Lư áp lên bầu ngực đầy đặn của mình, cảm giác ấm áp mềm mại ấy khiến hấn không kim được xoa nhẹ.

Đến khi ngẩng đầu lên, Phong Lư đã thấy Thanh Hề còi hết xiêm y tự lúc nào, đôi chân dài trắng mịn như ngọc quấn quanh người hấn.

“Sao hôm nay nàng lại bạo dạn thế?” Phong Lư cười, hỏi.

Thanh Hề kéo hấn vào bụi tường vì, thê thọt nói: “Ca ca tốt của thiếp, chàng không thích sao?” Rồi nàng bấu môi, then thùng liếc nhìn hấn, khiến máu huyết toàn thân hấn như sôi lên sùng sục.

Sao có thể không thích được chứ? Phong Lư đầy Thanh Hề ngã xuống, một màn mưa hoa tuôn rơi, Thanh Hề nằm trên tấm đệm hoa đầy mềm mại, màu hồng phấn của hoa đào làm cho tấm thân nõn nà như ngọc càng nổi bật, khiến Phong Lư không thể kiềm chế.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Nhạn Quay Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Chết vấn

Type: Mai Sophie

Phong Lư cúi xuống cẩn nhẹ vào cổ Thanh Hề, hôn nàng, nói: “Nàng đổi nước hoa à?”

Vừa dứt lời, Phong Lư liền giật mình kinh hãi, nhìn thấy Thanh Hề biến thành hai con rắn quấn chặt lấy hấn. Hấn giật mình tỉnh giấc, căng mắt ra nhìn thì thấy Lương Thần đang nằm trong lòng mình, sau lưng còn có một thân hình mềm mại khác.

Sáng sớm hôm đó, Thanh Hề còn chưa kịp đi thỉnh an thái phu nhân thì đã bị tiểu đồng ở Tứ Tĩnh Cư đến mời đi.

Trên đường đi, Thanh Hề thấp thỏm không yên. “Người có biết Quốc công gia tìm ta sớm thế này có việc gì không?”

Tiểu đồng mới tám, chín tuổi, hỏi gì cũng không biết, Thanh Hề chỉ có thể tiếp tục lo lắng. Đến Tứ Tĩnh Cư, nàng không thấy Lương Thần và Mỹ Cảnh ra đón, bèn vén rèm bước vào, chỉ thấy Phong Lư đầu tóc ướt rượt, đang ngồi dựa vào chiếc ghế dài cạnh cửa sổ phía nam, dáng vẻ mệt mỏi cứ như say rượu chưa tỉnh.

“Đình Trục ca ca, chàng mới về ư?” Sờ dĩ Thanh Hề hỏi như vậy là vì nàng tưởng Phong Lư mới về phủ, vừa tắm xong nên sớm như vậy đã tìm nàng.

Nhìn thấy Thanh Hề, Phong Lư mới bỏ bàn tay đang day trán xuống, gọi: “Nàng lại đây.”

Thanh Hề thấy thần sắc Phong Lư vô cùng mệt mỏi, lông mày nhíu tịt lại, bèn thận trọng tiến đến trước mặt, lập tức bị hấn kéo đến ngồi trong lòng.

Phong Lư ôm chặt lấy Thanh Hề, ghé sát mũi vào người nàng ngửi. Hấn có vẻ rất thỏa mãn, hai mắt nhắm lại một lúc lâu.

Thanh Hề cho rằng hấn gặp phải chuyện khó giải quyết ở bên ngoài, bản thân nàng chẳng giúp gì được, chỉ có thể thương xót hấn. Nàng liền nhồm người dậy, day huyết thái dương cho hấn. Cảm thấy thoải mái, lông mày Phong Lư dần giãn ra.

Rất lâu sau, Phong Lư mới nắm lấy tay Thanh Hề, ôm nàng vào lòng, nhìn thấy nàng xinh đẹp như hoa, hai má ửng hồng như cánh hoa đào, hấn bất chợt nhớ lại giấc mơ đêm qua. Không biết nếu Thanh Hề thực sự ngã lên một thảm hoa thì sẽ diễm lệ đến mức nào.

Nhớ đến chuyện đó lại thấy không vui, Phong Lư lại nhíu mày, nói: “Không thể giữ lại hai hầu gái bên cạnh ta nữa, nàng xem chỗ nào thích hợp thì đưa chúng đi.”

Thanh Hề giật mình. Lương Thần và Mỹ Cảnh là hai hầu gái do đích thân thái phu nhân phá tới, điều này Thanh Hề biết vì ban đầu chính là thái phu nhân

và nàng cùng chọn.

“Sao thế, hai đứa ấy hầu hạ không chu đáo ư?” Thanh Hề dè dặt hỏi.

Phong Lư thấy Thanh Hề vẫn lơ mơ không hiểu thì thầm thở dài một tiếng, nghĩ bụng may mà không gả nàng vào nhà khác, nếu không hẳn không hiểu nàng sẽ bị người ta qua mặt đến mức nào. “Sau này khi ta chuyển về Lan Huân Viện, cũng không cần a hoàn hầu hạ. Đã có nàng chăm sóc, ta không cần người khác.” Không hiểu sao Phong Lư lại không muốn nói thẳng chuyện hôm qua với Thanh Hề, thế nên hắn chỉ nói qua loa cho xong chuyện.

Thực ra trong lòng Thanh Hề hiểu rất rõ, Phong Lư là người nhân hậu, nếu không có chuyện gì thì tuyệt đối không đuổi người hầu đi, có điều nàng không ngờ Phong Lư lại đối xử với Lương Thần và Mỹ Cảnh như vậy. Là hắn không thèm ăn vụng hay muốn ăn vụng mà không thành? Thanh Hề có chút bối rối, không dám chắc, suy cho cùng thì tối hôm qua hắn cũng say rượu.

Thế rồi nàng lại nghiêm túc nhìn hắn, hỏi: “Tối qua, hai người đó hầu hạ Đĩnh Trục ca ca không chu đáo?”

Phong Lư thấy Thanh Hề nước mắt lưng tròng, ánh nhìn xen lẫn thăm dò và nghi ngờ thì biết nàng đã hiểu, sẵn con giận chưa có chỗ trút, hắn liền phát vào móng nàng một cái, mắng: “Nàng nghĩ lung tung đi đằng nào vậy?”

Thanh Hề kêu lên một tiếng, nhăn nhó xoa móng, nói: “Đại nhân bớt giận, đại nhân bớt giận.”

Phong Lư bị nàng chọc cười, nhưng ngay lập tức đã lấy lại vẻ nghiêm nghị, nói: “Quy tắc trong phủ không thể bỏ, ở đâu ra loại a hoàn tùy tiện trèo lên giường chủ như thế! Nàng là chủ nhân, những chuyện này nên quản cho chặt, lần này ta ra mặt đuổi chúng đi, lần sau sẽ là nàng, thế nên ta mới bảo tiểu đồng gọi nàng tới.”

Thanh Hề nhìn Phong Lư, không biết là nên vui hay nên buồn. Nàng biết Phong Lư là người chính trực ngay thẳng, không có tật trăng hoa ong bướm, nhưng nếu hắn cứ thế này thì đến bao giờ mới có con nối dõi. Bất chợt, nàng nhớ đến Thương Nhục Lan, nếu để cô ta làm thiếp của Phong Lư, Thanh Hề thì chấp nhận Lương Thần và Mỹ Cảnh còn hơn.

“Thiếp thấy hai người họ không tồi, xuất thân cũng trong sạch, trước giờ Đĩnh Trục ca ca không có nàng hầu, sau này về Lan Huân Viện cũng không có a hoàn nào đặc lực hầu hạ, nếu đã vậy thì...” Thanh Hề thận trọng thăm dò.

Phong Lư thấy Thanh Hề có vẻ ngập ngừng thì nhướn mày, có chút nghi ngờ. Đây tuyệt đối không thể là thái độ mà một người vợ như Thanh Hề sẽ có, thế là sau một hồi nghi hoặc, hắn hỏi: “Có phải nàng lại phạm lỗi gì?”

Hỏi thế là có ý gì, Thanh Hề lớn tiếng kêu oan: “Sao Đĩnh Trục ca ca lại hỏi thế?”

Không phải là Phong Lư đa nghi mà là vì hành động của thái phu nhân và Thanh Hề đều có chút kì lạ. Không thể phủ nhận Lương Thần và Mỹ Cảnh đều rất ưa nhìn, thậm chí là có phần quá xinh đẹp đối với một hầu gái, đưa hai con hầu xinh đẹp như vậy đến chỗ con trai tuyệt đối không phải là việc mà thái phu nhân thường làm, chưa kể vợ hắn lại là Thanh Hề, thái phu nhân không thể làm việc khiến nàng bị ám ức như thế được. Nếu nói là do thái phu nhân lo lắng chuyện hương hỏa thì còn hiểu được, nhưng thái độ của Thanh Hề thì quá khả nghi.

“Có phải nàng lại hồ đồ phạm lỗi rồi?” Ngờ kìa của Phong Lư có vài phần khẳng định, hơn nữa, hắn còn gần như chắc chắn Thanh Hề đã phạm một tội tày trời. Lần trước, vì hắn cất giữ mấy bài thơ của Thương Nhục Văn mà Thanh Hề đã hại cô ta bị khó sinh, khiến đứa bé kia bị chết ngạt; bây giờ Lương Thần và Mỹ Cảnh làm chuyện thế này nàng lại bỏ qua. Đây không còn là chuyện yêu hay không yêu mà có liên quan đến tính cách của Thanh Hề, nàng không bao giờ cho phép kẻ khác động vào đồ đạc hay người của nàng, Phong Lư nhìn nàng lớn lên, sao có thể không hiểu nàng.

Thanh Hề vừa oan ức vừa tủi thân, nàng cảm thấy Phong Lư chưa từng tin tưởng nàng, lúc nào hắn cũng coi nàng là một đứa trẻ ngang ngược.

Thấy Thanh Hề không nói gì, Phong Lư liền nghiêm mặt, nắm lấy càm Thanh Hề, bắt nàng nhìn thẳng vào mặt hắn, đánh giọng nói: “Nếu nàng làm sai chuyện gì thì tốt nhất kể rõ cho ta nghe, ta còn có thể tha thứ cho nàng, nhục bằng giấu giếm, đừng trách ta đưa nàng đến chùa sám hối.”

Nghe thấy những lời lạnh lùng này của Phong Lư, Thanh Hề lại càng khó chịu. Nàng nằm vật ra ghế, òa khóc. “Đĩnh Trục ca ca lại muốn đưa thiếp đến chùa Từ Ân sao? Ca ca biết đó là nơi như thế nào, vậy mà vẫn nhẫn tâm đưa thiếp đến đó ư?”

Chùa Từ Ân? Phong Lư nghe có vẻ lạ tai, sau đó mới nhớ ra lần trước vì chuyện của Thương Nhục Văn, hắn đã từng có ý định đưa Thanh Hề đến đó. Hắn chỉ đại khái biết là nơi nhiều phụ nữ nhà danh gia vọng tộc phạm lỗi bị đưa đến để tu dưỡng tâm tính, cụ thể là thế nào thì hắn cũng không rõ lắm. Ai rảnh rỗi mà đi tìm hiểu mấy nơi đó, huống chi Phong Lư mười lăm tuổi đã tòng quân nơi biên cương, ngày nào cũng lo lắng chuyện quốc gia đại sự, chùa Từ Ân kia chẳng qua là hắn tình cờ nghe thấy người ta nhắc đến thôi.

Phong Lư thấy Thanh Hề khóc lóc thảm thiết, ghen ngào đến mức không thở được thì thực sự không đành lòng, nhưng cũng không ỉt an ủi nàng thế nào. Hắn sợ mình mà mềm lòng thì tức là đã dung túng cho thói ngang bướng của nàng, khiến nàng phạm lỗi không biết hối cải, thế nên chỉ cầm khăn tay lau nước mắt cho nàng.

Thanh Hề vùng vằng giật chiếc khăn tay từ tay Phong Lư. “Nói đi nói lại vẫn là Quốc công gia không chịu tin thiếp, nhưng thiếp nào có phạm lỗi gì, dạo này đến cả tiền cũng chẳng dám tiêu hoang.” Thanh Hề ầm ức nói.

Phong Lư nghe thấy Thanh Hề gọi mình là Quốc công gia thì bỗng thấy tự ái một cách khó hiểu. “Được, vậy là nàng thực lòng muốn ta thu nhận Lương Thần và Mỹ Cảnh làm nàng hầu?”

Thanh Hề vẫn vò chiếc khăn tay, nàng nào có thật lòng muốn thế, nàng còn hận không thể tặng cho mỗi đứa một cái bạt tai nữa kia. Nàng ôm đầu khóc. “Nhưng thiếp không còn cách nào khác.”

Phong Lư vuốt lưng Thanh Hề, xoa đầu nàng, hỏi: “Có phải vì chuyện con cái không?”

Thanh Hề kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Phong Lư, nghĩ bụng chẳng lẽ hắn đã iết chuyện đó rồi.

Phong Lư nhìn ánh mắt của Thanh Hề, liền biết mình đã đoán trúng, hắn thở dài, nói: “Nàng hà tất phải lo lắng chuyện này, chúng ta ở riêng lâu như vậy, nàng sinh được con mới là lạ. Ta vốn định chờ nàng lớn thêm một chút mới sinh con, như vậy sẽ tốt hơn cho sức khỏe của nàng, không ngờ lại khiến nàng lo lắng như thế.”

“Nhưng nhờ... nhờ thiếp không sinh được con thì sao?” Thanh Hề như chết đuối vớ được cọc, bám lấy Phong Lư, hỏi.

Đây là lần thứ hai Phong Lư nghe thấy Thanh Hề hỏi như vậy, nghĩ bụng nàng thực sự đã lo lắng quá mức rồi, thế là hắn liền cười, vuốt tóc nàng, nói: “Cho dù nàng không sinh được con thì con của nhị đệ, tam đệ và tứ đệ, có đứa nào không thể nhận làm con được, chẳng phải đều mang họ Phong sao?”

Thanh Hề không ngờ Phong Lư lại có suy nghĩ đó, cứ như nhìn thấy tia sáng le lói ở phía cuối đường hầm, nàng cảm động hôn chụt một cái lên má Phong Lư. Phong Lư chỉ cười tính khí trẻ con của Thanh Hề. Hắn đã từng nghe nhiều người lớn tuổi nói về chuyện phụ nữ sinh con, ai cũng bảo càng mong ngóng thì lại càng khó có tin mừng, thế nên hắn không muốn Thanh Hề phải chịu quá nhiều áp lực.

Cuối cùng, Thanh Hề khó xử nói: “Nhưng mà Lương Thần, Mỹ Cảnh đều do mẹ đưa tới, thiếp...” Thanh Hề thực sự không muốn bị thái phu nhân hiểu lầm nàng không chấp nhận Lương Thần và Mỹ Cảnh, vì nếu không phải bọn họ thì cũng sẽ có Lương Thần, Mỹ Cảnh thứ hai, thứ ba khác.

Về chuyện sinh con nói dỗi, Phong Lư cũng không rõ ý tứ của thái phu nhân, dù sao cũng là người thừa kế tước vị Tề Quốc công, hắn đương nhiên hiểu được chỗ khó của Thanh Hề, sợ tình cảm giữa thái phu nhân và nàng sẽ xảy ra rạn nứt. Phong Lư nói: “Vậy thì cứ giữ chúng lại Tứ Tĩnh Cư, nhưng nàng hãy tìm nhị đệ muội chọn hai a hoàn khác, tuổi tác đừng lớn quá, sau này không để Lương Thần và Mỹ Cảnh hầu hạ trong phòng nữa là được.”

Quả nhiên là một biện pháp thỏa đáng, Thanh Hề liền gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Nhạn Quay Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Đố kị

Type: Mai Sophie

Đến ngày đại thọ sáu mươi tuổi của lão thái thái nhà Vũ Huân Hầu, thái phu nhân dẫn Thanh Hề, Thương Nhục Văn và Thương Nhục Lan đến hầu phủ. Lão thái thái tuổi tác đã cao, thái phu nhân không câu nệ thân phận, đích thân đến phòng của thái thái chúc thọ.

Khúc lão thái thái mặc áo khoác tím đậm thêu từng hạt diên niên, váy rộng màu tím nhạt, trên trán quấn một dải băng bằng lụa màu nâu thêu hoa cúc vàng, chính giữa đính một viên ngọc màu trắng ngà. Có lẽ là việc vui hiếm có trong đời nên hôm nay lão thái thái có vẻ hân hoan phấn khởi khác thường, nhìn thấy Thanh Hề, bà liền kéo nàng đến gần, xoa tay nàng, nói: “Theo ta thấy, trong đám tiểu bối, phu nhân Tề Quốc công là xinh đẹp nhất, trông rất có phúc.”

Lời này nếu là người khác nói ra thì có lẽ sẽ làm méch lòng rất nhiều tiểu bối, nhưng cháu gái của Khúc lão thái thái là quý phi đường triều nên mọi người chỉ có thể tát nước theo mưa, gạt gù tán đồng. Bất chợt Thanh Hề trở thành tiêu điểm của buổi tiệc, vô cùng nổi bật.

Đại thiếu phu nhân của Hoàng Ngự sử kéo Thương Nhục Văn sang một bên nói chuyện, Thương Nhục Lan đứng bên cạnh chỉ mỉm cười nhả nhận, không vì bị bỏ rơi mà cau kinh không vui, chỉ có điều hai mắt cứ dán chặt vào đôi khuyên tai ngọc trai Nam Hải to bằng hai hạt nhãn của Thanh Hề.

Chào hỏi xong, Khúc lão thái thái vốn ưa yên tĩnh nên chỉ giữ những người cùng độ tuổi với mình ở lại nói chuyện, còn Liên phu nhân, vợ của Vũ Huân Hầu và đại thiếu phu nhân của hầu phủ dẫn đám tiểu bối Thanh Hề đến phòng khách chơi.

Thương Nhục Lan lặng lẽ đứng một bên, tựa một đóa hoa lan trầm tĩnh. Một cô gái nhã nhặn, hiền lành như vậy chắc chắn không khiến người ta chán ghét, chưa kể cô ta lại đi cùng phu nhân và thái phu nhân của phủ Tề Quốc công, xiêm y cũng thuộc hàng thượng đẳng, chính vì thế, các phu nhân có con cháu trong nhà chưa đính hôn rất dễ mắt tới cô ta, nhiệt tình kéo cô ta lại hỏi han.

Liên thiếu phu nhân có một người em trai, năm nay mười bảy tuổi, vẫn chưa đính hôn. Cô ta kể tai hỏi nhỏ Thanh Hề: “Thương cô nương có lai lịch như thế nào?”

“Cô ấy là em họ của tứ đệ muội nhà ta.”

Nghe nói đó là em họ của Thương Nhục Văn, thái độ của Liên thiếu phu nhân bỗng nhạt đi đôi ba phần. Nhà họ Thương chẳng có mấy của cải, đương

nhien không thể lọt vào mắt xanh của chị dâu quý phi.

Nhưng người có yêu cầu cao như Liên thiếu phu nhân không nhiều, đa phần chỉ coi trọng hai yếu tố dung mạo và phẩm hạnh, năm xưa, thái phu nhân cưới Thương Nhượng Văn cho Phong Cẩm cũng là vì ưng ý dung mạo và phẩm hạnh của cô ta. Chính vì thế, Thương Nhượng Lan nhất thời được quan tâm đặc biệt, có mấy người còn tỏ ý mời cô ta đến nhà chơi.

Thái phu nhân biết chuyện thì tỏ ra rất vui, bỏ tiền túi ra bảo nhị phu nhân gọi thợ may may thêm cho Thương Nhượng Lan mấy bộ xiêm y mới để đi làm khách.

Nhắc đến chuyện may áo, thái phu nhân lại nhìn TN, nói: “Năm nay con may ít váy áo mùa hè, nhân dịp này may thêm mấy bộ đi.”

“Con còn mấy bộ may từ hè năm ngoái, vẫn chưa mặc lần nào.” Thanh Hề lắc đầu, nói.

“Làm gì có ai ngại nhiều quần áo, hỏi ta bằng tuổi con, chỉ hận không có mười bộ quần áo mới để thay mỗi khi chuyển mùa, huống hồ mỗi năm lại có xu hướng khác.” Dứt lời, thái phu nhân quay sang bảo Hà Ngôn: “Mở hòm lấy mấy cây vải màu sắc tươi sáng đến đây cho Thanh Hề và Nhượng Lan chọn.”

Vải của thái phu nhân đương nhiên đều là hàng cực phẩm, nào là hà ảnh sa, bích ba sa (*), thu hương la (**)... cứ gọi là hoa hết cả mắt.

(*) Lụa có màu xanh biếc như nước hồ.

(**) Lụa có mùi thơm như mùa thu.

Thanh Hề nhường Thương Nhượng Lan chọn trước, Thương Nhượng Lan lại năm lần bảy lượt nhường lại cho nàng, sau đó thái phu nhân và Thanh Hề cùng khuyên nhủ mãi, cô ta mới đành chọn trước, phân vân không biết nên lấy bích ba sa hay thu hương la. Hai cây vải này cô ta đều rất thích, hơn nữa cũng không quá đắt tiền, phù hợp với thân phận của cô ta.

Thanh Hề thấy Thương Nhượng Lan hết nhìn cây vải này lại nhìn cây vải kia, bèn nói: “Bích ba sa nhẹ nhàng, thu hương la thanh nhã, đều rất hợp với Lan cô nương.”

Thái phu nhân cười, nói: “Cứ lấy hai cây vải này, dặn họ may cho Lan cô nương trước.”

Thương Nhượng Lan luôn miệng cảm ơn.

Đến lúc này, thái phu nhân mới kéo Thanh Hề đến chọn vải. trước tiên, bà uớ m thử một mảnh vải đỏ in hoa lên người nàng, nói: “Màu này rất tôn da con.”

Sau đó, bà lại lấy một mảnh màu xanh da trời đính kim sa và một mảnh dệt chìm chỉ bạc, nói: “Hai mảnh này phối được với nhau, mảnh dệt chỉ bạc ở trong, còn mảnh màu xanh này trùm ra ngoài, màu xanh mát mắt, rất hợp mặc mùa hè.”

Làm đẹp cho con gái là niềm vui của tất cả những người mẹ, thái phu nhân cũng không phải ngoại lệ. Bà chọn liền một lúc bốn, năm cây vải cho Thanh Hề, nào là vải sa dệt hoa văn đám mây màu hồng phấn, phù dung sa; vải bóng nhuộm màu khói tiêu uyên ương, thiên tịnh sa; vải lụa in mây hạc và hoa mẫu đơn... Sau đó, bà lại cùng Thanh Hề bàn bạc xem may kiểu gì thì đẹp, cả buổi sáng chỉ để chọn vải và may áo.

Khi Thương Nhượng Lan kể chuyện này cho chị họ nghe, Thương Nhượng Văn chỉ bĩu môi, chẳng nói chẳng rằng, còn Thương Nhượng Lan thì thầm thở dài, nghĩ bụng: Nếu mình cũng có một người mẹ chồng như vậy thì chết cũng không hối tiếc.

Xiêm y đã may xong mà thiệp mời vẫn chần chừ chưa tới, thỉnh thoảng có tiệc tùng, thái phu nhân đều dẫn theo Thương Nhượng Lan, nhưng thái độ của các phu nhân kia đã thay đổi rất nhiều.

Trong khi đó, Thanh Hề vẫn được yêu quý như trước, vì nàng vốn tính hoạt bát, lại rất khéo miệng nên làm thân được với không ít phu nhân và thiếu phu nhân cùng độ tuổi. Thương Nhượng Lan chẳng được ai đoái hoài tới, thỉnh thoảng cũng có người dành một ánh mắt thiện cảm cho cô ta, nhưng đa phần là thương hại, khiến cô ta bất chợt nhớ đến người cha chờ hành quyết của mình.

Sự đối lập mãnh liệt đó khiến Thương Nhượng Lan dù có được dạy dỗ, tu dưỡng tốt đến mấy đi chăng nữa cũng không khỏi chạnh lòng, nghĩ rằng nếu mình được làm phu nhân quốc công, trên có mẹ chồng yêu thương, dưới được Quốc công gia coi trọng, có khi còn được mọi người yêu quý hơn cả Mộ Thanh Hề cũng nên. Thương Nhượng Lan vô cùng tự tin về điểm này, mấy ngày nay cô ta đứng một bên quan sát, cảm thấy vị phu nhân quốc công được ngàn vạn sủng ái này thực chẳng có gì tốt; lòng dạ độc ác hại chết con của người khác chưa nói, thường ngày cũng chỉ biết chơi bời nhõng nhẽo, nịnh nọt mẹ chồng, nữ công gia chánh không thông, quản lý nhà cửa không thạo; loại người như thế mà lại được yêu quý, thực sự khiến người khác không phục.

Dự tiệc trở về, thái phu nhân càng hết lời an ủi Thương Nhượng Lan, nói là qua mùa thu, vụ án của cha cô ta được đưa ra xét xử là sẽ sáng tỏ.

Tết Đoan Ngọ mừng Năm tháng Năm, thiên hạ thái bình, Thánh thượng đặc biệt tổ chức hội đua thuyền rồng ở hồ Kim Nhạn, ngoại ô kinh thành. Mười hai đội đua dân gian cùng ba đội đua từ danh gia vọng tộc và một đội đua của thị vệ hoàng cung cùng tranh tài.

Tin tức về hội đua thuyền tết Đoan Ngọ khiến ai nấy đều xôn xao, người nào không biết chi tiết về các đội thi đấu thì không dám ra khỏi cửa. Đến ngày đó, hoàng thân quốc thích đều nhận hoàng ân, dựng lều bên bờ hồ Kim Nhạn để cho gia quyến của mình nghỉ chân xem hội.

Trên núi trên cây xung quanh đó, dân chúng chen chúc đến xem cảnh nhộn nhịp, quán hàng rong nhiều không đếm xuể, ai cũng muốn mượn dịp này để

Kiểm thêm ít tiền.

Tề Quốc công Phong Lư cùng nhị gia Phong Dương và tứ gia Phong Cẩm cưỡi ngựa hộ tống đoàn xe của thái phu nhân, Thanh Hề, nhị phu nhân, tứ phu nhân cùng các cháu trai cháu gái đến hồ Kim Nhạn. Nữ quyền vừa xuống xe thì phía sau đã có một đoàn xe khác tới, sau màn chào hỏi huyền ảo, mọi người cùng dắt tay nhau đi.

Lúc này, thuyền rồng đã được tập kết dưới hồ, chiếc nào chiếc nấy màu sắc sặc sỡ, tỏa sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời, tiếng cười ầm ĩ, khung cảnh vô cùng náo nhiệt.

Thanh Hề điu thái phu nhân đi đầu, Thương Nhục Văn và Thương Nhục Lan theo sau. Đúng lúc này lại có một đoàn xe ngựa đi tới, chính là người nah2 của Trương Công chúa cùng đoàn tùy tùng khí thế hùng hân, lấy thịt đè người dọn đường giúp chủ nhân. Thương Nhục Lan bị đám người này đẩy xiêu dây vẹo, cô ta đi ngoài cùng, ngay sát mép hồ, bên hồ lại không có lan can nên suýt ngã xuống nước, may có Phong Lư nhanh tay kéo lại.

Thương Nhục Lan đỏ mặt rút tay về, vội vàng cảm tạ. Phong Lư chỉ cúi người đáp lễ rồi đi về phía trước. Tình huống nguy hiểm vừa rồi đã thu hút không ít ánh nhìn, Thanh Hề cũng vén rèm mũ lên xem, bất gặp Thương Nhục Lan đang ngán ngạo nhìn theo Phong Lư.

Phong Lư đi đến chỗ Thanh Hề, hạ rèm mũ của nàng xuống, nói: “Điụ mẹ vào trong đi, đừng đến gần hồ quá.”

Lều của phủ Tề Quốc công cách ngự đài nơi Hoàng đế ngồi xem đua thuyền không xa lắm, bên trong đã chuẩn bị sẵn trà, hoa quả và bánh điểm tâm. Thái phu nhân ngồi trên ghế bành giữa lều, Thanh Hề ngồi phía bên phải bà. Cuộc đua vẫn chưa bắt đầu, nữ quyền các nhà qua lại giữa các lều như con thoi, cười nói vui vẻ.

Thanh Hề đã xem đua thuyền rồng không ít lần, năm nào cũng vậy chẳng có gì mới, Ngũ thiếu phu nhân chạy đến bắt chuyện với nàng, nàng chỉ đáp câu được câu chăng, có vẻ mệt mỏi.

Đến khi Lâm Lang đến gọi nàng, nói là Quốc công gia có việc muốn nói thì nàng mới thoát được khỏi vụ công kích bằng nước bọt của Ngũ thiếu phu nhân.

“Một lúc nữa, cuộc đua mới bắt đầu, nhân lúc nắng chưa gắt, ta đưa nàng đi dạo, kéo nàng lại thấy chán.” Phong Lư đưa chiếc mũ rộng vành có rèm che cho Thanh Hề, nói.

“Sao chàng biết thiếp đang chán?” Thanh Hề cho rằng biểu cảm của mình vẫn rất đúng mực.

“Hề buồn chán là hai chân nàng lại không chịu yên, cứ đưa ngang đưa dọc.”

Thanh Hề đỏ mặt ngượng ngùng. “Ôi dào, hôm nay trời nóng lắm, thiếp còn phải tiếp chuyện một đồng người kia kìa.”

“Đi thôi, ta đã nói với mẹ rồi.” Dứt lời, Phong Lư nắm lấy khuỷu tay Thanh Hề, hai người đi lối cửa sau ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Nhạn Quay Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Lư luyện không rời

Type: Luong holly

Đến khi cuộc đua thuyền rồng sắp bắt đầu, mới thấy Phong Lư và Thanh Hề dắt nhau về. Thái phu nhân hỏi: “Các con đi đâu vậy?”

Phong Lư đang xách một chiếc giỏ tre, bên trong đựng đầy các loại đồ chơi nhỏ, nghe thấy thái phu nhân hỏi, hần liền đưa chiếc giỏ cho Thanh Hề.

Trán Thanh Hề lấm tấm mồ hôi, thái phu nhân liền kéo nàng lại, lau mồ hôi cho nàng. Thanh Hề đặt chiếc giỏ tre lên trên chiếc đôn cao bên cạnh, nói: “Đình Trục ca ca dẫn con đi một vòng các quán hàng rong, con đã mua rất nhiều đồ chơi độc đáo.” Rồi nàng lấy một bông hoa hồng được đan từ những sợi lát mỏng ra, nói: “Mẹ, mẹ nhìn này, so với hoa hồng làm bằng lụa của nhà ta cũng không kém đúng không, vừa đẹp lại vừa rẻ.”

Ngoài hoa hồng ra, trong giỏ còn rất nhiều con vật làm từ mây tre đan, nào là châu chấu, nhện, còn có ống bút tre, chong chóng.

“Cái này là cho Tấn Ca Nhi, Hiên Ca Nhi chơi, chắc chắn chúng sẽ rất thích.” Thanh Hề hào hứng lấy từng món đồ chơi ra khoe thái phu nhân.

“Con ra chỗ đó làm gì, trời thì nóng, người thì đông, con không sợ bị người ta xô đẩy ư?” Thái phu nhân mắng nàng, sau đó lại quay sang nói với Phong Lư: “Con cũng vậy, sao lại chiều vợ không phải lối như thế, nếu xảy ra chuyện gì thì biết tính sao, cũng chẳng thềm dặn người hầu một tiếng.

Phong Lư cười khẽ, im lặng nghe thái phu nhân mắng.

“Đình Trục ca ca không chiều hư con đâu.” Thanh Hề lắc lắc cánh tay thái phu nhân, nàng không muốn Phong Lư bị mẹ mắng trước mặt bàn dân thiên hạ, liền ghé sát tai thái phu nhân, thì thầm: “Vừa nãy con khát nước, nhìn thấy bên đường có hàng bánh đúc lạnh, nài nỉ mãi mà Đình Trục ca ca không đồng ý, nói là ăn vào dễ bị đau bụng.”

“Đáng đời con lắm!” Thái phu nhân nhéo má Thanh Hề, sau đó bảo người hầu mau mang trà lên. Hà Ngôn và Hà Ngữ đã chuẩn bị đầy đủ, còn dùng hộp gỗ hai tầng để đựng đá, làm cho Thanh Hề một bát đá bào.

Đến khi cuộc đua thuyền rồng kết thúc thì mặt trời đã lên ba con sào, mọi người lục tục về phủ.

Buổi tối hôm đó, Thanh Hề ngồi trước dàn hoa tử đằng trước nhà chính hóng mát, tay phe phẩy chiếc quạt tròn bằng ngà voi điểm chỉ vàng vẽ hình mỹ nhân đọc sách dưới trăng, trong đầu vẫn nhớ món bánh đúc lạnh mà ban ngày chưa được ăn.

“Chưa ngủ ư?”

Nghe thấy tiếng nói, Thanh Hề liền quay đầu lại, thấy Phong Lư đang đứng ở hành lang có vẻ đi vào từ cửa ngách. Dưới ánh trăng, hắn mặc một chiếc áo choàng màu trắng ở nhà thêu trúc xanh, càng tôn thêm phong thái như ngọc.

Thanh Hề vội vàng đứng dậy, chỉnh lại vạt áo trước, nói: “Muộn thế này, sao Đình Trục ca ca lại tới đây?”

Vì nóng bức nên cửa dẫn vào Lan Huân Viện đã được khóa từ sớm, người ngoài không thể đi vào, do đó Thanh Hề cũng ăn mặc thoải mái hơn, vừa tắm xong nên nàng vẫn búi tóc, mặc yếm màu trắng ngà thêu bướm bướm vờn hoa và quần mỏng màu xanh ngọc, bên ngoài chỉ khoác một chiếc áo mỏng cùng màu, vì vừa rồi nằm trên ghế xích đu nên quần áo có hơi xộc xệch. Nhìn thấy Phong Lư tới, nàng tất nhiên ngại ngùng.

Phong Lư đưa tay lên, Thanh Hề nhìn thấy trong tay hắn là một hộp thức ăn. Sau khi vào nhà, Phong Lư để chiếc hộp lên bàn, Lâm Lang liền mở hộp, lấy ra một bát bánh đúc lạnh trắng như tuyết, bên trên còn rưới nước đường đỏ, hương thơm ngào ngạt, khiến người ta thèm nhỏ dãi.

Lâm Lang đi lấy hai chiếc thìa bạc, Phong Lư lại sai nó lấy thêm một bình rượu hoa sen.

Bánh ít đi, bánh quy lại, Thanh Hề liền nhỏ nhẹ nói: “Lâm Lang, người chuẩn bị thêm hai món để nhắm rượu.”

“Không cần, muộn rồi ta không ăn đâu, uống rượu ngắm trăng là được rồi.” Phong Lư nhìn thanh hề, chậm rãi nói.

Ngước nhìn mảnh trăng mỏng dính trên cao, Lâm Lang nghĩ bụng, chỉ sợ không phải ngắm trăng mà là ngắm người. Lời này tất nhiên không dám nói ra, Lâm Lang lặng lẽ lui xuống, bảo tất cả người hầu về phòng, không được bén mảng vào sân.

“Thiếp đang nghĩ đến món này thì Đình Trục ca ca đã mang tới.”

Phong Lư nằm lên chiếc xích đu mà Thanh Hề vừa nằm lúc nãy, nhắm mắt dưỡng thần, nói: “Không mua cho nàng, thì nàng lại nhớ nhưng khôn người, bây giờ muộn rồi, ăn một cái thôi.”

Thanh Hề vâng dạ, xắn một miếng ăn, quả nhiên thơm ngọt vô cùng, tự nhiên lại ứa nước mắt, cũng may nàng quay lưng về phía Phong Lư.

Lúc yên ổn nhớ đến ngày gian nguy, bây giờ Thanh Hề có thể nói là muốn gió được gió, muốn mưa có mưa, nhưng trong lòng nàng biết rõ, phúc hường lúc này chưa chắc sẽ kéo dài mãi mãi, bất chợt nghĩ đến ngày thái phu nhân nhắm mắt xuôi tay, chẳng mấy chốc nàng sẽ già cả xuống sắc, cho dù Phong Lư có thể niệm chút tình cảm từ thuở nhỏ nhưng nàng không con không cái, tương lai chưa chắc đã tốt đẹp. Hoặc giả nàng nuôi con của vợ lẽ, nhưng suy cho cùng chẳng phải máu mủ ruột rà. Phụ nữ không con cũng chỉ giống như cánh bèo nổi trôi trên mặt nước...

“Không ngon sao?” Không biết từ lúc nào Phong Lư đã ngồi dậy sau lưng Thanh Hề, thấy cái thìa trong tay nàng không nhúc nhích, hắn liền hỏi.

“Ngon, ngọt mà không ngấy, lại rất mát, nhưng nghĩ đến bánh do Đình Trục ca ca mang tới, thiếp không nỡ ăn.”

Phong Lư hôn lên má nàng, ôm nàng vào lòng cùng ngồi trên xích đu, nói: “Chờ ta về lại mua bánh cho nàng ăn.”

“Chàng phải đi xa sao?” Thanh Hề kinh ngạc ngẩng đầu hỏi.

“Ta phải đi Giang Nam một chuyến, mấy hôm nữa sẽ khởi hành, nhưng mà không lâu đâu, ta sẽ tranh thủ về trước sinh nhật nàng.” Phong Lư vừa nói vừa xoa ngực Thanh Hề.

Cả người Thanh Hề mềm nhũn, trước đây không nhận ra, bây giờ nàng càng ngày càng thấm thía Phong Lư cũng là một kẻ háo sắc. Buổi sáng, khi đi dạo chợ, hắn còn lén véo vào eo nàng mấy cái.

“Nàng muốn quà gì?” Phong Lư dụi cằm vào bờ vai Thanh Hề, hỏi.

Thanh Hề bị hắn trêu chọc đến đầu óc hỗn loạn, tim đập thình thịch, nào nghĩ ngợi được gì, chỉ biết lắc đầu.

“Ngày mai nàng đến Tứ Tịnh Cư giúp ta chuẩn bị hành lý, được không?”

Thanh Hề mơ màng gật đầu. Phong Lư ngậm một ngụm rượu hoa sen, mớm cho Thanh Hề, hai bờ môi vừa chạm, hơi nóng như khiến mặt đất bốc hơi.

“Đừng ở trong sân.” Thanh Hề quay người đi.

Đến lúc này, Phong Lư mới tách ra, cất giọng trầm khàn: “Sang năm hoa đào nở, ta sẽ đưa nàng đi Tây Sơn chơi vài ngày.”

Thanh Hề nghe câu nói không đầu không cuối đó, tròn mắt kinh ngạc. Phong Lư chỉ cười, nụ cười rạng rỡ như ánh dương, vô cùng hiếm thấy.

Sau đó, Phong Lư bế Thanh Hề vào nhà, tắm màn bằng lụa ánh trắng bị kéo xuống, che lấp cảnh xuân.

Chiều hôm sau, Thanh Hề nhịn đau đi đến Tứ Tĩnh Cư. Hôm qua bị Phong Lư không chút thương hoa tiếc ngọc dầy vò đến tận nửa đêm, nàng không khỏi bức bối, nhưng vì hân sắp phải đi xa nên chỉ còn cách nhẫn nhịn.

Vào phòng, Thanh Hề sai hầu gái mới tầm mười một, mười hai tuổi chuẩn bị hành lý cho Phong Lư, trước tiên là quần lót. Đây là lần đầu tiên nàng chuẩn bị hành lý cho hân nên trong lòng không khỏi có phần kích động, chỉ sợ làm không chu đáo, khiến trên đường đi hân không thoải mái. Ngay đến số tất chân, Thanh Hề cũng đếm đi đếm lại những mấy lần, nghĩ bụng Phong Lư ưa sạch sẽ, ngày nào cũng phải thay, nàng nhẩm tính bao nhiêu đôi mới đủ dùng.

Ngoài những thứ thay mặc hàng ngày, khi Phong Lư về phủ, nàng còn hỏi hân: “Đình Trục ca ca có muốn mang mấy cuốn sách đọc dọc đường không?”

“Mấy cuốn trên giá ta đang xem dở, nàng bỏ vào đi.” Phong Lư thay quần áo xong mới ra xem đồ đạc Thanh Hề chuẩn bị cho mình.

“Thiếp nghĩ nên chuẩn bị mấy món ăn đường, để được lâu một chút, đề phòng món ăn trên đường không hợp khẩu vị, chàng cũng có thể sai người hầu mượn bếp hâm lại, ăn tạm một hai bữa.”

Phong Lư ôm Thanh Hề từ phía sau, cười nói: “Nàng thật chu đáo.” Thanh Hề càng ngày càng ra dáng một người vợ, khiến Phong Lư cảm thấy thật ấm lòng.

“Giang Nam là nơi sơn thủy hữu tình, chỉ hiềm lần này đi vội quá, lần sau nếu có dịp, hoặc là ta sẽ xin nghỉ phép để đưa nàng đến đó chơi.”

Thanh Hề vui sướng quay người lại, hỏi: “Thật không?” Nghĩ đến việc được cùng Phong Lư ngồi trên con thuyền nhỏ, ngoạn du sông nước Giang Nam, thật là một việc khiến người ta mong đợi.

“Sang năm, sang năm nhất định ta sẽ tìm cơ hội đưa nàng đi du ngoạn.” Phong Lư cắn thùy tai Thanh Hề, nói: “Eo nàng còn đau không?”

Thanh Hề nhay cảm xoay người, né tránh Phong Lư, đáp: “Tất nhiên là đau rồi.”

“Cũng tốt, chờ ta đi rồi nàng chịu khó tĩnh dưỡng cho khỏe.” Phong Lư giữ chặt lấy eo Thanh Hề, xoay người nàng lại.

“Thiếp vẫn chưa ăn tối.” Thanh Hề khê trách.

“Đợi lát nữa ăn khuya luôn một thể.” Phong Lư tất nhiên không tha cho Thanh Hề.

Sau khi Phong Lư đi, Đào ma ma cũng chào từ biệt Thanh Hề. Một là bà ta cảm thấy có ở lại thì cũng chẳng giúp được nàng việc gì, hai là muốn về thăm quê. Thanh Hề hết lần này đến lần khác giữ chân mà không được, chỉ đành chuẩn bị cho bà ta một số tiền hậu hĩnh, đồng thời dặn gia đình đưa bà ta lên tận thuyền mới yên tâm.

Chỉ trong mấy ngày, nỗi buồn li biệt đã bủa vây Thanh Hề, ngày hè oi ả càng thêm buồn bã. May mà chỗ nhị phu nhân Tạ thị lại truyền đến tin vui.

“Vợ Phong Dương lại có thai ư?” Thái phu nhân có chút ngạc nhiên, nhẩm tính nhị phu nhân sinh Tần Ca Nhi cũng được bảy, tám năm rồi mà chưa thấy động tĩnh mới, giờ bất ngờ lại có thai, sao có thể không kinh ngạc vui mừng.

Nhị phu nhân có chút xấu hổ, cười cười. Ngần này tuổi rồi còn có thai, ngay cả cô ta còn có chút bất ngờ. “Con cũng tưởng sẽ không mang thai được nữa, có lẽ vì hôm trước, Lan muội muội bắt mạch cho con, kê mấy phương thuốc, không ngờ...”

Từ Lan cô nương biến thành Lan muội muội, tình cảm đã nâng lên một tầm cao mới.

Thái phu nhân vui mừng nắm tay Thương Nhục Lan, nói: “Thật không ngờ con còn có bản lĩnh này.”

Thương Nhục Lan ngại ngùng cười. “Mấy năm nay con theo cha học chút kiến thức, cũng chỉ là tay mơ thôi, lần trước con thấy nhị phu nhân có vẻ thiếu nguyên khí nên mới dám múa rìu qua mắt thợ, cũng nhờ nhị phu nhân có số thêm một ca nhi nữa, chứ con thì có bản lĩnh gì đáng kể.”

“Sao lại không đáng kể, chứng chảy máu cam của Phong Cẩm chẳng phải cũng nhờ con trị khỏi đấy thôi.” Thái phu nhân thấy Thương Nhục Lan khiêm tốn thì càng yêu mến.

“Mẹ, hôm nay con dâu có chuyện muốn thưa với mẹ. Lần này khó khăn lắm mới lại mang thai, nhị gia cũng coi trọng, con vốn yếu ớt, ghéng ngấm mệt nhọc, chỉ sợ quản lý nhà cửa không được chu đáo, thế nên con muốn nhờ các chị em dâu giúp đỡ.” Nhị phu nhân một tay xoa bụng, không dấu nổi vẻ hạnh phúc mãn nguyện vì lại sắp có con trai.

Chương 55: Tai họa bắt đầu

Type: Luong holly

Thái phu nhân nhìn Thanh Hề, lại nhìn sang Thương Nhựt Vãn, hỏi: “Nhựt Vãn đã khỏe hơn chưa?”

Dạo này, Thương Nhựt Vãn có vẻ hồng hào hơn, hình như còn béo lên, càng có vẻ hoạt bát nhanh nhẹn, so với một năm rưỡi trước như thể hai người khác nhau. “Khỏe hơn nhiều rồi ạ, ngày nào Nhựt Lan cũng kéo con ra vườn đi dạo, muốn lười cũng không được, như vậy sao có thể không khỏe lên.”

Thái phu nhân trầm tư một lát rồi nói: “Vợ Phong Dương cứ nghỉ ngơi đi, việc trong phủ sẽ do Nhựt Vãn tạm thời quản lý.” Sau đó bà lại nói với Thương Nhựt Vãn: “Nhưng cũng không thể bắt con lao lực quá, vườn tược giao cho Thanh Hề quản lý đi.”

So với việc quản lý ăn uống mặc ở, khách khứa thăm hỏi của cả phủ thì quản lý vườn hoa vẫn được coi là nhẹ nhàng nhất, vừa không có áp lực lại có thể tranh thủ kiếm chút tiền tiêu vặt.

Thanh Hề cũng không thoái thác, khó khăn lắm thái phu nhân mới cho nàng cơ hội này, nàng không thể để nó vuột mất.

Thương Nhựt Vãn nói: “Cảm ơn mẹ đã thông cảm, nhưng con còn con mọn, sức khỏe không đủ, có một số việc không biết có thể nhờ Nhựt Lan giúp con trông nom không?”

“Chuyện này thì có gì mà không được. Hai con tự bàn bạc với nhau là được rồi, nếu có người hầu nào không phục thì bảo nó tự trói mình đến gặp ta.” Thái phu nhân lên tiếng bênh vực Thương Nhựt Lan và Thương Nhựt Vãn.

“Cuối cùng vẫn là mẹ thương chúng con nhất.” Thương Nhựt Vãn cười nói.

Thái phu nhân thở dài một tiếng, kéo tay Thương Nhựt Vãn, khẽ nói: “Con cũng đừng gắng sức quá, mau chóng sinh thêm một đứa cháu trai cho ta.”

Lời này khiến cho hai mắt Thương Nhựt Vãn bỗng nhiên đỏ hoe, cô ta cúi đầu không đáp.

Nhị phu nhân vội vã an ủi Thương Nhựt Vãn, nói cô ta hẵng còn trẻ, vợ chồng tình cảm mặn nồng, sớm muộn gì cũng sẽ lại mang thai.

Cả đám người, chỉ có Thanh Hề là có nỗi khổ khó nói, muốn khóc cũng phải nuốt nước mắt vào trong, cuối cùng Thương Nhựt Vãn còn quay đầu nhìn Thanh Hề chăm chăm, khiến những người không biết chân tướng đều thấy khó hiểu.

Chuyện Thương Nhựt Vãn sinh ra một đứa bé đã chết ngạt, nhị phu nhân đương nhiên cũng biết, lúc đó Thanh Hề vẫn đang quản lý phủ. Tuy sau đó không xảy ra chuyện gì nữa, nhưng nhìn thái độ hôm nay của Thương Nhựt Vãn, hình như bên trong còn có uẩn khúc nào mà nhị phu nhân không biết.

Đợi đến khi mọi người đều về rồi, thái phu nhân giữ Thanh Hề lại, ôm nàng vào lòng, không nói câu nào. Nước mắt Thanh Hề thấm ướt nửa bờ vai của thái phu nhân, đến khi bình tĩnh trở lại, nàng vội sai Hà Ngôn, Hà Nữ thay áo cho bà.

Thấy Thanh Hề đau khổ như vậy, thái phu nhân sao có thể không đau lòng, nhưng bà cũng chỉ có thể bó tay thở dài, nói: “Tháng nào cũng mời thái y đến bắt mạch cho con, thái y vẫn nói bắt thuốc đó không mạnh lắm, nếu con chịu khó điều dưỡng cho tốt, chưa chắc đã không thể...”

Thanh Hề biết thái phu nhân nói thế để an ủi mình, nàng và Phong Lưu chẳng phải đã gần gũi nhau đấy thôi, vậy mà chẳng có động tĩnh gì, chưa kể nàng lại ghét uống thuốc, thường xuyên bữa đực bữa cái, lúc nào nản lòng thì lại lên đồ thuốc đi.

“Được rồi, không nói chuyện này nữa. Lương Thân, Mỹ Cảnh ở chỗ Phong Lưu lại có chuyện gì vậy?”

“Đem đó, Đình Trục ca ca uống say, nói là hai đứa chúng nó không biết xấu hổ, dám dụ dỗ chủ nhân.” Đình Trục ca ca định đuổi chúng nó đi, con sợ mẹ giận...” Thanh Hề thành thật kể lại.

“Haizz... Đúng là nghiệp chướng, không có ai lọt được vào mắt nó.” Thái phu nhân kêu lên. “Nếu Phong Lưu chuyển về Lan Huân Viện mà con lại chẳng có động tĩnh thì biết ăn nói với nó thế nào?”

“Chỉ mong chuyển đi tới Giang Nam lần này, Đình Trục ca ca có thể kiếm được một người thiếp ưng ý.” Tuy không biết Phong Lưu làm quan thế nào nhưng hẳn có thân phận cao quý, lại được thánh thượng coi trọng, các quan viên ở Giang Nam chắc chắn sẽ muốn nịnh bợ hắn. Biện pháp nịnh bợ quanh đi quẩn lại cũng chỉ có hai loại, một là tiền, hai là sắc. Con gái Giang Nam thì khỏi phải nói, dịu dàng yêu kiều nước tiếng thiên hạ.

Thanh Hề từng nghe các phu nhân nhà khác kể rằng trong nhà môn tuân phủ và tổng đốc hai tỉnh Tô, Hàng có nuôi rất nhiều mỹ nữ tài mạo song toàn, chuyên để tặng cho thượng cấp.

1. Tô Châu và Hàng Châu.

Thái phu nhân cũng hết cách, con nhà người ta háo sắc dâm dật, cha mẹ lo lắng đã đành, đây con trai bà không ham nữ sắc, lại khiến bà mất ăn mất ngủ hơn.

Từ sau khi Thương Nhượng Văn quản lý nhà cửa, rất nhiều chuyện lại do Thương Nhượng Lan ra mặt xử lý, vì cô ta mềm mỏng hào phóng, làm việc linh hoạt, không bao giờ tùy tiện đưa ra quyết định, một khi đã ra tay thì đều khiến cho kẻ trên người dưới trong phủ không ai không tâm phục khẩu phục, thậm chí khen Lan cô nương giỏi giang tháo vát, ngay cả nhóm ma ma khó tính nhất cũng khen cô ta không tiếc lời.

Chỉ có một việc khiến Thương Nhượng Lan không hài lòng, đó là chuyện hôn nhân của cô ta.

Thái phu nhân từng dò hỏi mấy phu nhân có con cháu đến tuổi thành thân, ai cũng nói là đã có mối sẵn để từ chối khéo thái phu nhân.

Một hôm, mới sáng ra, Thương Nhượng Lan đã hai mắt đỏ hoe, quỳ trước thái phu nhân, nói: “Xin thái phu nhân đừng vì Nhượng Lan mà chịu ảm ức nữa, việc này thực sự khiến con không đành lòng. Nhượng Lan đã nghĩ kỹ rồi, chờ vụ án của cha con kết thúc, con sẽ xuống tóc làm ni cô, ngày ngày cầu phúc cho thái phu nhân.” Nói rồi Thương Nhượng Lan đập đầu ba cái thật mạnh.

“Con bé này, con đang làm cái gì thế, mau đứng dậy đi!” Thái phu nhân vội vàng bảo Viên ma ma đỡ Thương Nhượng Lan dậy.

“Nhượng Lan bắt tài vô phúc, không xứng với thế gia công tử chốn kinh kì, con cũng chẳng có mong muốn gì hơn là vụ án của cha con được làm rõ, thái phu nhân sống lâu trăm tuổi.” Thương Nhượng Lan vừa khóc vừa nói, không chịu đứng dậy.

Thái phu nhân ngẩng đầu nhìn Thương Nhượng Văn. Thương Nhượng Văn tiến tới thì thầm gì đó vào tai bà, hóa ra là hôm qua, cô ta dẫn Thương Nhượng Lan đến phủ tướng quân làm khách. Thiên kim nhà Lý tướng quân nói nhiều câu khó nghe, khiến Thương Nhượng Lan vừa tức vừa thẹn, đến nỗi chỉ muốn chui xuống lỗ nê trốn.

“Haizz... cái con bé này, kẻ nào coi thường con là nhà đó vô phúc, nếu biết rõ nhân phẩm của con, chỉ sợ tranh cướp còn không kịp.”

Thương Nhượng Lan hết khóc lại cười, một trong những ưu điểm của cô ta đó chính là tính cách lạc quan, không than thân trách phận, đây cũng là điều khiến thái phu nhân yêu thích cô ta nhất.

Thái phu nhân thấy cô ta cười, liền nói: “Sau này không được nói muốn làm ni cô nữa.”

Thương Nhượng Lan cuối đầu không nói.

Thương Nhượng Văn ở bên cạnh lại bảo: “Con cũng nói với cô ấy là không được phép nói những lời cá giận mất khôn như thế. Con cũng từng hỏi, cô ấy nói là chỉ muốn gả cho một người có nhân cách tốt, có chí tiến thủ, dù nhà nghèo cũng không sao, quan trọng nhất là có một người mẹ chồng hiền từ như mẹ.”

Nhị phu nhân cũng ở đó, liền tiếp lời: “Quá đúng còn gì, tuy nói là thuyền theo lái, gái theo chồng, nhưng phụ nữ chúng ta cả ngày chỉ ở trong nhà, tiếp xúc với mẹ chồng còn nhiều hơn với chồng, chính vì thế có hợp với mẹ chồng hay không là điều quan trọng nhất.”

Thái phu nhân cười, hỏi: “Có phải con cũng kén chồng cho Hân Thư Nhi theo tiêu chuẩn ấy không?”

Nhị phu nhân đáp: “Đúng vậy ạ, Lan muội muội nói rất chí lý, nhà nghèo cũng không sao, chỉ cần mẹ chồng tốt.”

Thương Nhượng Lan đỏ mặt ngượng ngùng, có chút tủi thân nói: “Một người con gái từng bị từ hôn, có cha vướng vào vòng lao lý như con, chỉ sợ ngay đến những người nhà nghèo nhưng gia thế trong sạch cũng chẳng coi ra gì.”

“Chẳng coi ra gì là thế nào! Một người xinh đẹp tốt bụng như em, chị còn không nỡ gả cho nhà nghèo để chịu khổ kìa.” Thương Nhượng Văn nói một cách cứng rắn.

Thái phu nhân nghĩ thấy cũng phải, Thương Nhượng Lan xinh đẹp như hoa, nếu thực bị gả cho một nhà nghèo thì chưa chắc đã được chăm sóc chu đáo, chỉ có điều với hoàn cảnh cô ta, gả vào một nhà quyền quý đúng là rất khó.

“Nhượng Lan, em cũng đừng cả nghĩ, cho dù em có ở lại phủ này cả đời thì cũng chẳng có kẻ nào dám nói ra nói vào.” Nhị phu nhân góp lời.

Thương Nhượng Lan ngẩng đầu, bất ngờ nhìn về phía Thanh Hề nãy giờ chỉ ngồi một bên mà không nói gì.

Đến lúc này, Thanh Hề buộc phải bày tỏ thái độ. Cuộc chuyện trò ban nãy, lúc đầu thì không sao, nhưng càng nghe Thanh Hề càng có cảm giác họ đang nhắm vào mình. Chuyện nàng không thể sinh con, Thương Nhượng Văn chắc chắn rõ như lòng bàn tay, đến giờ Thương Nhượng Lan thấp không vừa cao chưa tới chẳng phải là ứng viên sáng giá để nạp thiếp cho Phong Lưu sao, nàng cũng phục cô ta không biết xấu hổ, tự nhận thấp hèn.

Thanh Hề dịu dàng nói: “Lan cô nương không cần phải tự làm khổ mình, kinh thành chẳng thiếu tiểu thư nhà giàu không tìm được đối tượng thích hợp, ở vậy cả đời. Cô cứ yên tâm ở lại phủ, nếu có kẻ hèn người hạ nào gièm pha, cô cứ nói với thái phu nhân hoặc tôi là được.”

“Đa tạ phu nhân quốc công.” Thương Nhượng Lan nói.

Từ đó, Thương Nhượng Lan hầu hạ thái phu nhân càng tận tâm hơn, ngày nào cũng đến từ rất sớm, thậm chí còn chăm chỉ hơn cả các con dâu, mà cô ta thực sự cũng có chút bản lĩnh, ngày nào cũng nấu mấy món bổ dưỡng cho thái phu nhân, khiến chứng mất ngủ của bà đỡ được bốn năm phần. Vì thế, thái phu nhân lại càng coi trọng cô ta, sau đó hề gặp chuyện gì khó giải quyết, người hầu trong phủ lại đến tìm cô ta xin ý kiến.

Rồi Hường thị, tiểu thiếp của tam gia sinh con, ngôi thai bị lệch, suýt nữa mất mạng, cũng nhờ Thương Nhượng Văn tới đỡ đẻ, mới có thể vượt qua nguy hiểm, sinh ra một ca nhi khỏe mạnh. Thái phu nhân sai người báo tin mừng cho tam gia, bảo hắn đặt tên cho con. Sinh con xong, Hường thị bị băng huyết, Thương Nhượng Lan bắt kể ngày đêm chăm sóc cô ta liên ba ngày, thế mới đưa được Hường thị từ quỷ môn quan trở về. Cuối cùng, lại đến lượt Thương Nhượng Lan một quả ngã bệnh.

Thương Nhượng Lan ngã bệnh khiến cả phủ náo loạn, rất nhiều việc bị đình trệ, phải chờ cô ta phân công mới có thể tiến hành. Người đến thăm bệnh ra vào không ngớt, từ sáng sớm cho tới lúc khóa cửa, không ngừng nghỉ phút nào. Ai cũng nói chưa thấy nhân vật nào được lòng người như vậy, nhắc đến Thương Nhượng Lan, không ai không gợn ngóng cái khen ngợi.

So với sự bận rộn của Thương Nhượng Lan, Thanh Hề lại nhàn nhã hơn rất nhiều, vì nàng chỉ có việc trông coi vườn hoa. Trước kia, Thanh Hề mù mà mù mờ, chưa từng nghĩ đến chuyện quản lý nhà cửa như thế nào, nhưng bây giờ tình cảm giữa nàng và Phong Lưu ngày càng sâu sắc, dần dần đã có ý thức của một nữ chủ nhân chứ không còn như cô tiểu thư vô lo vô nghĩ nữa.

Thanh Hề nhận nhiệm vụ trông coi vườn hoa, thế nên ngày nào cũng đến đó dạo một vòng, tìm hiểu mọi việc rồi tự mình cân nhắc. Nàng chia người hầu làm vườn thành bốn nhóm, nhóm quét dọn, nhóm canh cửa, nhóm trồng hoa và nhóm trông nom vườn hoa, mỗi nhóm có một ma ma quản sự, phân trách nhiệm rõ ràng để tránh đùn đẩy cho nhau.

Thanh Hề lại cho quây góc vườn lộn xộn ở phía tây nam lại bằng hàng rào tre, trồng lục đằng cho leo lên hàng rào, đặt tên là Điền Viên Cự, dựng một ngôi nhà tranh để cất giữ nông cụ. Nàng đã biến góc vườn thành một mảnh ruộng, trồng các loại rau xanh hoa quả, tự cung tự cấp nguồn thực phẩm.

Thái phu nhân khen nàng làm rất tốt, thỉnh thoảng còn đích thân đến tưới nước, coi như vận động gân cốt, bà còn nói chờ quả chín sẽ dẫn các con dâu đi hái, hoa quả tự mình trồng mới thật là thơm ngọt.

Thanh Hề lại dính lấy thái phu nhân, nói muốn làm mấy căn nhà kính trồng hoa, ai cũng nói thợ mộc của phủ Tề Quốc công tay nghề giỏi, đương nhiên không thể lãng phí nhân tài, mà mang hoa đẹp tặng người ta cũng được mát mắt, đôi khi một chậu hoa quý còn khiến người khác cảm động hơn cả ngàn lượng bạc.

Có việc để làm, thời gian thấm thoát trôi đi, nháy mắt đã tới trung tuần tháng tám, ngày Phong Lưu về phủ đã gần kề.

Về đến phủ, Phong Lưu đi thẳng tới chỗ thái phu nhân, trong phòng có nhị phu nhân, tứ phu nhân và cả Thương Nhượng Lan, chỉ không thấy bóng dáng Thanh Hề. Thư báo tin của hắn chắc chắn đã về đến phủ trước mấy ngày.

“Thanh Hề đến phủ Mậu Quốc công rồi, hôm nay nhà họ gả chồng cho con gái, nhưng con bé nói sẽ về sớm.” Thái phu nhân nói rồi hỏi chuyện đi đường của Phong Lưu. Phong Lưu nhún vai trả lời, sau đó nói có mang về ít đặc sản làm quà, đã sai Thính Tuyền đưa đến các nhà.

Đang nói chợt nghe tiếng ngọc bội leng keng và tiếng bước chân đi tới, Phong Lưu liền nhíu mày.

Người bước vào không ai khác ngoài Thanh Hề.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Nhạn Quay Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Nỗi lòng nữ

Type: Luong holly

Tính ra thì hai người đã không gặp nhau ba tháng, Phong Lưu ngắm kỹ Thanh Hề, bỗng nhiên có cảm giác xa lạ.

Vì hôm nay phải đi làm khách nên Thanh Hề ăn mặc trang điểm lộng lẫy hơn bình thường, xiêm y màu vàng nhạt in hình trâm con bướm vờn hoa bằng chỉ kim tuyến, váy bằng lụa phi bóng màu xanh ngọc bích, thắt lưng treo hai dây tua kết hoa bằng chỉ kim tuyến, lồng vào hai chiếc vòng ngọc màu trắng ngà. Hôm nay, nàng vẫn tóc kiểu phi tiên kết 1, cài trâm ngũ phượng quải châu khảm hồng ngọc, được người hầu điều vào, tựa như tiên nữ giáng trần, nhất thời khiến người ta ngỡ ngàng kinh ngạc.

1. Kiểu tóc thịnh hành của phụ nữ Trung Quốc thời xưa, chia tóc thành hai phần đều nhau, quấn thành hình vòng tròn.

Nhất là làn da trắng nõn, lúm đồng tiền nhỏ xinh như hoa, bờ môi anh đào, vòng eo thon nhỏ, bộ ngực đầy đặn, hàng lông mày phong tình quyến rũ, đôi

mắt long lanh ướt át, đúng là xinh hơn Tây thi, đẹp hơn Vương Tường.

Thái phu nhân thấy Phong Lưu ngây người nhìn Thanh Hề thì chỉ thấy buồn cười, nói: “Con về đúng lúc lắm, Phong Lưu cũng vừa về tới, con hầu hạ nó thay quần áo đi.”

Thanh Hề vâng lời, Phong Lưu đứng dậy đi ra ngoài, nàng theo sau, đến chỗ ngã rẽ, hần không về Tứ Tĩnh Cư mà đưa Thanh Hề về Lan Huân Viện.

“Đình Trục ca ca không về Tứ Tĩnh Cư sao?”

“Ở Lan Huân Viện không có quần áo của ta sao?” Phong Lưu hỏi ngược lại.

“Tất nhiên là có.” Thanh Hề lẩm bẩm.

Về đến nơi, Phong Lưu muốn đi tắm, thấy Thính Tuyên đã đưa quà đến Lan Huân Viện, hần liền dặn dò nàng: “Chờ ta trở lại rồi nàng hãy mở hòm ra xem.”

Thanh Hề ngạc nhiên không hiểu ý của Phong Lưu, nàng thực sự không kiểm được muốn mở ra xem ngay lập tức, nhưng Phong Lưu đã nói như vậy, nàng chỉ có thể nhẫn nại. Lâm Lang, Thôi Xán bưng nước vào cho Thanh Hề rửa mặt.

Lâm Lang kê miếng lụa trắng dưới cằm Thanh Hề, nhỏ vào chậu nước hai giọt tinh dầu hoa tường vi và năm giọt tinh dầu bạc hà. Sau đó, Thanh Hề mới vốc nước rửa mặt. Thôi Xán mở hũ mực hai thìa sáp thơm đậu xanh thoa mặt đỏ vào tay Thanh Hề để nàng tẩy trang. Rửa mặt xong, Thanh Hề tháo trâm cài đầu, rũ tóc, mát xa da đầu, nói: “Chải kiểu nào đơn giản thôi.”

Đến khi Thanh Hề thay quần áo xong xuôi, Phong Lưu cũng đã tắm xong. Hần thấy Thanh Hề đã tẩy hết son phấn, cài một cây trâm hình quạt bằng bạch ngọc, mặt trên khắc mười hai bông hoa mẫu đơn dát vàng, ngoài ra không còn gì khác. Nàng cũng đã thay một bộ váy mỏng màu xanh thiên thanh, gấu váy khê bay, gợi nhớ hình ảnh tiên nữ thả điều bên hồ ngày nào, khiến người ta không khỏi nhớ đến một câu thơ: “Nhật phán nồng son, thủy tuyết vôi.”¹

1. Nguyên văn tiếng Hán Việt: “Đạm trang nùng mặt tống tương nghi”, trích trong bài Âm hồ thượng sơ tình hậu vũ của Tô Đông Pha. Câu thơ trên trích từ bản dịch của Nam Trân

Phong Lưu ôm eo Thanh Hề, hài lòng ôm vào cổ nàng, nói: “Sao nàng gầy đi vậy, có phải lại kén ăn không, mẹ lúc nào cũng chiều theo ý nàng.” Nghe những lời này, hình như Phong Lưu có chút bất mãn với mẹ mình.

“Xem Đình Trục ca ca mang quà gì về trước đã.” Thanh Hề có phần sốt ruột, Phong Lưu nhìn đáng vẻ kích động của nàng mà buồn cười, nếu không phải vì muốn thấy biểu cảm này thì việc gì hần phải giao hẹn đợi hần tắm xong mới được mở.

Lần trước Thanh Hề rất thích chiếc hộp của Tây dương, phấn son và các loại xà phòng thơm nên lần này tất nhiên phải có. Ngoài ra còn có mấy chiếc quạt, quạt xếp bằng ngà voi vài kim tuyến, quạt tròn bằng tơ mỏng thêu kim tuyến, kì lạ nhất là một chiếc quạt tròn của Tây dương, nan quạt được làm từ gỗ đàn hương, mặt quạt được làm bằng vải ren họa tiết hoa có màu trắng, vô cùng độc đáo.

Ngoài ra còn có rất nhiều đồ chơi, Thanh Hề chết mê chết mệt hộp nhạc với giai điệu thánh thót.

Rương còn lại đựng đầy vải tuyết quang sa.

“Sao toàn là tuyết quang sa vậy?” Đây là loại sa mới được dệt ở phương Nam, mỏng như cánh ve, sáng bóng như băng, mặc lên vô cùng nhẹ nhàng thoải mái. Thanh Hề rất thích loại sa này nhưng năm ngoái không mua được bao nhiêu.

“Hè năm nay, ta thấy nàng mặc bộ váy bằng tuyết quang sa hai lần nên nghĩ là nàng thích. Nàng chẳng thiếu thứ gì, thế nên ta bảo người hầu mua hần một rương tuyết quang sa.”

Thanh Hề hoàn toàn không ngờ từ một bộ váy áo nàng mặc mấy lần, Phong Lưu cũng có thể nhìn ra manh mối, trong lòng bỗng trào dâng cảm giác ngọt ngào, tưởng như uống thuốc cũng không cần nhậm kẹo nữa. Nàng quay lại thơm một cái vào má Phong Lưu.

Phong Lưu lặng người, người hầu bên cạnh biết ý đã lui xuống trước, còn không quên đóng cửa phòng. Phong Lưu cười, nói: “Người hầu của nàng cũng hiểu ý chủ đây.”

Thanh Hề bị Phong Lưu đè xuống ghế dài, nũng nịu nói: “Thiếp lại thấy chúng nó chẳng hiểu ý chủ gì cả.”

Mấy lời hờn dỗi đưa đẩy này chỉ như lửa đổ thêm dầu. Phong Lưu cởi quần áo của Thanh Hề ra, vùi vào ngực nàng, khẽ nói: “Ta nhớ nàng chết mất.”

Thanh Hề bị hần khiêu khích dữ dội, chỉ có thể để mặc hần muốn làm gì thì làm, câu tiểu biệt thảng tân hôn thật chẳng sai, Thanh Hề chỉ cảm thấy hần còn cuồng nhiệt hơn cả hôm trước khi lên đường, ép nàng phải gọi không biết bao nhiêu tiếng “ca ca tốt” mới buông tha.

Cuối cùng, Phong Lưu ôm nàng, nói: “Xem ra nàng đã khỏi hần rồi, như vừa rồi có thấy nàng kêu đau đâu.”

Cả người Thanh Hề đỏ như con tôm luộc, không đáp lời, giả vờ tai không nghe lòng không bận.

“Ta định hai ngày tới sẽ dọn về.” Phong Lưu vừa xoa ngực Thanh Hề vừa nói.

“Đợi thêm hai ngày nữa đi, căn phòng cũ của chị Ngọc Nhi vẫn chưa được dọn dẹp, thiếp định bố trí chỗ đó làm thư phòng cho chàng, rảnh rồi tới đó đọc sách cũng tốt.”

Giọng nói Thanh Hề trở nên run rẩy dưới bàn tay treu ghẹo của Phong Lư, sau đó nàng mới gấp gáp nói: “Còn phía đông sẽ để cho chàng cất sách và tranh chữ.”

“Sao nàng không nhân lúc ta đi Giang Nam mà dọn dẹp?” Phong Lư cắn vào thùy tai Thanh Hề, hỏi.

“Như thế khác nào bảo với thiên hạ thiếp sốt sắng, nóng ruột.” Thanh Hề giận dỗi oán trách.

“Thế nàng không nóng lòng ư?” Phong Lư hỏi vặn Thanh Hề, lại một phen sóng gió quay cuồng.

Mãi đến khi thái phu nhân cho người gọi sang ăn tối, Thanh Hề mới có thể ngồi đây.

Tết trung thu rất nhanh đã đến, trong phủ chẳng đèn kết hoa. Hôm đó, thái phu nhân đích thân dẫn các con dâu ra vườn hoa ngắm trăng, còn bày tiệc ở Tê Phương Các.

Phong Lư cùng Phong Dương, Phong Cẩm ngồi ở bàn hướng đông, thái phu nhân và Thanh Hề, nhị phu nhân, Thương Nhục Văn, Thương Nhục Lan ngồi riêng một bàn. Trung thu là tết đoàn viên, thái phu nhân còn đặc cách để Hà Ngôn, Hà Ngữ, Lâm Lang, Thôi Xán, các người hầu khác ngồi một bàn. Chớp mắt, Tê Phương Các đã tràn ngập không khí náo nhiệt.

“Có rượu mà thiếu từ lệnh sao được, chúng ta chơi trò từ lệnh đi.” Thương Nhục Văn cười, khởi xướng. Đạo này cô ta có vẻ vui hơn nhiều.

“Cũng được, con nói xem chơi như thế nào?” Thái phu nhân cũng có hứng thú góp vui.

“Hôm nay không chơi trò từ lệnh bình thường nữa. Mấy hôm trước, con và Nhục Lan rảnh rỗi đã nghĩ ra một trò từ lệnh mới cho Trung thu năm nay. Hôm nay chúng ta chơi từ lệnh kiểu rút thăm, Nhục Lan đã chuẩn bị sẵn cây thăm rồi.”

“Tứ phu nhân, đừng chơi từ lệnh nào khó quá, bọn người hầu chúng em không biết chơi đâu.” Hà Ngôn là a hoàn đắc lực của thái phu nhân nên nói chuyện với tứ phu nhân cũng có vẻ thoải mái hơn.

“Sang hèn cũng thương thức, nếu không làm được thì tự phạt ba li là được rồi. Ai muốn làm quản lệnh?” Thương Nhục Văn hỏi.

Hà Ngữ không am hiểu thơ phú, liền xung phong làm quản lệnh. Một người hầu đã đi lấy ống thăm mà Thương Nhục Lan làm tới, đó là một ống tre khắc hình núi non, đựng khoảng hai, ba mươi cây thăm.

Hà Ngữ lấy xúc xắc cho thái phu nhân gieo, được ba con lục, ai cũng nói là điềm báo tốt. Đếm từ thái phu nhân đến chỗ nhị phu nhân là vừa hết. Nhị phu nhân rút một cây thăm.

Hà Ngữ đọc đồng dục: “Ai rút được thăm này là hoa quế trên trăng, hoa quế rụng giữa thảng, hương thơm lan tỏa, tất cả đàn ông ở đây đều phải chúc một li rượu.”

Nhị phu nhân cười, nói: “Quả nhiên thú vị, ta còn đang đau đầu không biết là câu hỏi hóc búa gì, không ngờ lại được phạt rượu người khác.”

Đến lượt nhị phu nhân gieo xúc xắc, đếm đến Thương Nhục Lan. Cô ta rút một cây thăm, Hà Ngữ đọc: “Thẻ này rất hay. Ai rút được thẻ này là thiên thần cung trăng, phải làm một bài thơ vịnh trăng, giới hạn trong bảy bước, không làm được phạt ba li.”

“Thẻ này có vẻ khó đấy.” Nhị gia Phong Dương lên tiếng.

Thương Nhục Lan uyển chuyển đứng dậy, nói: “Tôi đành cố hết sức thôi.” Nói rồi cô ta rời khỏi chỗ ngồi, không ít không nhiều đi đúng bảy bước rồi cất tiếng đọc: “Hạo phách đương không bảo kính thăng, vân giang tiên lại tịch vô thanh; bình phân thu sắc nhất luân mãn, trường bạn vân cù thiên lý minh.”

1

1. Tạm dịch: “Vàng vạc trên cao một vàng gương, lặng lẽ đi về giữa gió tiên; Trung Thu thêm sắc tròn vành vạnh, ngàn dặm đường mây cùng sáng soi.”

“Hay, chỉ trong thời gian ngắn như vậy mà đã làm được một bài thơ, đúng là tài nữ, vừa khéo hôm nay là trung thu, ‘ngàn dặm đường mây cùng sáng soi’, hay cho câu ‘ngàn dặm đường mây cùng sáng soi’ Nhị gia Phong Dương nhắc lại hai, ba lần, có vẻ rất tâm đắc, ‘đúng là rất có tài’

Thương Nhục Lan ngại ngừng cười: “Để mọi người chê cười rồi!”

“Đại ca thấy thế nào?” Phong Cẩm quay sang hỏi Phong Lư.

“Đúng cảnh đúng vật, bảy bước thành thơ, đàn ông mà có tài như vậy e là cũng không nhiều.” Phong Lư bình thản nhận xét.

Thế rồi mọi người hợp lại chúc Thương Nhục Lan một li rượu.

Đến canh ba, khi ai nấy đều đỏ mặt tía tai mới lục tục kéo nhau về.

Phong Lư đưa Thanh Hề đi, đến ngã rẽ một bên dẫn đến Tứ Tĩnh Cư, một bên dẫn đến Lan Huân Viện, hần liền dừng bước, quay đầu đợi nàng. “Hôm nay trăng đẹp, có muốn cùng ta đến Tứ Tĩnh Cư ngắm trăng không?”

Thanh Hề bảo Lâm Lang và Thôi Xán đứng đợi, một mình bước đến bên Phong Lư nói: “Thiếp chẳng có bản lĩnh nhìn trăng bảy bước làm thơ, bắt tài vô đức, không hầu nổi Quốc công gia ngắm trăng.”

Phong Lư sao có thể không hiểu Thanh Hề lại đang làm mình làm mẩy, hần nắm lấy tay nàng, nói: “Tự mình không học làm thơ, lại cấm người khác làm sao?”

Thanh Hề càng nghe càng tức, vùng vằng một hồi mà không sao thoát nổi bàn tay của Phong Lư, bị hần nửa kéo nửa đẩy đến Tứ Tĩnh Cư.

“Hừ!” Thù cũ chưa xong nợ mới đã tới, Thanh Hề lại nhớ tới bài thơ của Thương Nhục Văn, sao mà cả chị cả em đều là tài nữ.

Vào phòng, Thanh Hề liền quay đầu đi, không thèm để ý đến Phong Lư. “Chàng đi tìm mấy người biết làm thơ ấy, lời thiếp tới đây làm gì?”

“Ta tìm người biết làm thơ làm gì, muốn tìm người thật sự biết làm thơ, chẳng phải là xuống suối vàng tìm Lý Dịch An?” Nếu là trước kia, Phong Lư chắc chắn đã cho Thanh Hề một trận, nhưng bây giờ, hần lại thấy tính khí trẻ con của nàng rất thú vị.

“Việc gì phải bỏ gần cầu xa, chẳng phải chàng vẫn giữ mấy bài thơ của người ta đấy sao, không có chị thì đã có em, chẳng hợp ý chàng quá còn gì?” Thanh Hề mĩa mai.

Phong Lư thấy Thanh Hề càng nói càng quá đáng thì nhéo mũi nàng, nghiêm nghị nói: “Nàng nói linh tinh chị em em gì thế, lời này mà nàng cũng nói được sao?”

Vừa nói xong, Thanh Hề đã biết mình quá lời, sao có thể gắn ghép Phong Lư với em dâu của mình được, nhưng vì quá tức giận nên nàng không kiềm chế được. “Thế chàng giữ thơ của cô ấy làm gì?”

Phong Lư ôm Thanh Hề vào lòng, “Chẳng phải đã nói với nàng rồi sao? Ta cất giữ thơ của tứ đệ muội cũng vì coi cô ấy là người nhà, không chừng sau này có thể sưu tầm tất cả thơ do người trong phủ chúng ta làm để đóng thành một quyển tập, in ra cho mọi người thưởng thức, đó cũng là một việc phong nhã.”

Thanh Hề nửa tin nửa ngờ nhưng cũng hiểu nếu tiếp tục làm loạn lên thì chỉ tổ hỏng việc, biết dừng đúng lúc mới là khôn ngoan. Thế là nàng nói: “Vậy hôm nay chẳng phải lại có thơ để sưu tầm ư?”

Phong Lư lại nhéo má nàng, nói: “Lan cô nương làm thơ vịnh trăng chỉ nói đến trăng, vẫn thiếu một phần cảnh giới.”

Không hiểu sao, khi nghe Phong Lư nói như vậy, Thanh Hề liền thấy phấn chấn hẳn lên. “Vậy cũng coi là có tài rồi.”

“Mỗi người đều có sở trường sở đoản, không cần thiết phải ganh tị.”

“Vậy sở trường của thiếp là gì?” Thanh Hề hỏi.

Câu hỏi này có vẻ đã làm khó Phong Lư.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Nhạn Quay Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 57: Âm mưu

Type: Thảo Anh

“Chẳng phải người xưa có câu phụ nữ bất tài mới có đức sao?” Phong Lư cười, nói.

“Định Trục ca ca, chàng nữ nói thiếp như vậy ư?” Thanh Hề tự ái, ngồi dậy đánh Phong Lư.

Bên ngoài, Lâm Lang và Thôi Xán nghe thấy tiếng cười vọng ra, đều thở vào nhẹ nhõm.

Qua tết Trung Thu, Thanh Hề vốn định thu dọn hai căn phòng phía đông và phía tây, không ngờ lại nghe được một tin tức động trời từ chỗ thái phu nhân: Minh Ngọc Nhi đắc tội với Huệ Phi, bị nhốt vào Vĩnh Hạng.

“Vĩnh Hạng là chỗ nào vậy mẹ?” Thanh Hề có phần lo lắng, hỏi.

“Là nơi giam cầm những phi tần và cung nữ có tội ở trong cung.”

“Không biết chị Ngọc Nhi đắc tội gì với Huệ Phi nương nương, một người hiền lành lương thiện như chị ấy sao có thể đắc tội với quý nhân chứ?” Câu này Thanh Hề không phải hỏi thái phu nhân mà là hỏi chính mình. Chuyện tranh giành đấu đá trong cung đâu cần biết là có thực sự phạm lỗi hay không, nó chỉ có thể chứng minh Minh Ngọc Nhi là mối uy hiếp với Huệ Phi, thế nên Huệ Phi mới ra tay diệt trừ trước.

“Chúng ta có thể giúp được gì cho chị Ngọc Nhi không, không thể trơ mắt đứng nhìn chị ấy bị nhốt trong Vĩnh Hạng cả đời được.”

Thái phu nhân trầm ngâm không nói. Huệ Phi đang đắc sủng, lại sinh được hai hoàng tử, ai dám chắc hoàng đế kể vị không phải là một trong hai người con của cô ta, huống chi triều đình có luật quan lại không được kết thân với người trong cung, muốn giúp Minh Ngọc Nhi quả thực rất khó.

“Đề ta dò hỏi tin tức xem sao đã.” Thái phu nhân thờ dài, nói.

Cuối cùng thì cũng có tin tức, quả nhiên Minh Ngọc Nhi bị khép tội “có lẽ có” (1), không có bằng chứng, chỉ nói là làm hỏng bộ triều bào của Huệ Phi nương nương.

(1). Tội danh không có căn cứ.

“Đình Trục ca ca có cách nào giúp chị Ngọc Nhi không?” Vì chuyện này mà Thanh Hề chủ động chạy đến Tứ Tịnh Cư.

“Chỗ nào lo lót được ta đề lo lót rồi, cô ấy sẽ không phải chịu khổ cực đâu, nhưng có ra được hay không còn phải xem số phận của cô ấy.” Họ hàng gần gũi gặp nạn, Phong Lư đương nhiên cũng quan tâm.

“Có thể đưa chút đồ cho chị ấy không, nghe nói đó là nơi giam giữ phạm nhân, cũng không biết có chăn đệm gì không, trời thì ngày càng lạnh.”

Phong Lư nghĩ ngợi rồi nói: “Hoàng công công ở Nội thị giám và ta cũng coi như chỗ quen biết, nhưng không thể nhờ cậy nhiều, nàng chuẩn bị đồ đi, ta sẽ nhờ ông ấy đưa cho Minh Ngọc Nhi.” Phong Lư tuy khó xử nhưng vì biết tình cảm thân thiết giữa Thanh Hề và Minh Ngọc Nhi nên cũng tận lực giúp đỡ cô ta.

Thanh Hề thờ phào một hơi, cười nói: “Thiếp chuẩn bị ngay đây.”

Phong Lư nhìn theo Thanh Hề, cũng thờ phào một hơi, mỉm cười vì cuối cùng nàng cũng đã biết hành sự cẩn trọng, vững vàng. Những gì Thanh Hề gửi cho Minh Ngọc Nhi cũng chỉ có hai chiếc chăn bông đã có phần sờn cũ, công công có máu mặt trong cung tất nhiên không thèm để mắt tới, ngoài ra còn có hai hộp thuốc cao hôi rình, cũng không có tên tuổi lắm.”

“Nàng có giấu gì trong chăn không đấy? Khi mang vào chỉ sợ đề bị mở ra kiểm tra.” Phong Lư nhắc nhở Thanh Hề.

Thanh Hề vốn định giấu một ít ngân phiếu vào trong chăn, nhưng nghĩ thấy chắc chắn sẽ bị kiểm tra nên không giấu nữa. “Không giấu gì cả, tất cả đều sạch sẽ. Thiếp chỉ muốn đề chị Ngọc Nhi biết ngoài cung còn có chúng ta nhớ đến chị ấy, cũng muốn nói với chị ấy rằng đừng nên cam chịu bỏ cuộc.”

Phong Lư xoa đầu Thanh Hề, nói: “Cô ấy sẽ hiểu.”

Khi đồ đạc được đưa đến tay Minh Ngọc Nhi, hai chiếc chăn đều bị giữ tung ra nên trông hơi lộn xộn, nhưng vẫn có thể chống rét. Bản thân Minh Ngọc Nhi cũng biết mình đắc tội với Huệ Phi, Thanh Hề có thể gửi những thứ này vào đã vô cùng khó khăn.

“Phu nhân Tề Quốc công gửi hai hộp cao này vào làm gì nhỉ?” Cùng Minh Ngọc Nhi gặp nạn còn có cung nữ hầu hạ cô ta.

Minh Ngọc Nhi cười, nói: “Đây là thuốc cao mà hồi đầu năm ta cùng cô ấy điều chế theo một công thức cổ, chữa nẻ rất hiệu quả, đừng thấy nó nặng mùi mà khinh thường, bôi lên tay rất mềm mại.”

“Sao tự dưng cô ấy lại gửi thứ này?” Cô cung nữ vẫn thấy khó hiểu.

Nhưng Minh Ngọc Nhi thì hiểu, trong tình cảnh này, Thanh Hề vẫn muốn nhắc cô ta không quên giữ gìn nhan sắc, cũng chính là khuyên cô ta đừng nản lòng bỏ cuộc.

Trong khi Thanh Hề đang phiền não khôn nguôi vì chuyện của Minh Ngọc Nhi thì Thương Nhượng Lan lại nhận được tin vui. Hằng năm, Hoàng thượng đều tra án và ân xá cho một vài phạm nhân, cha cô ta được miễn tội chết, đổi thành lưu đầy hai ngàn dặm, đến Chương Nam làm lao dịch.

Vào hôm nhận được tin mừng, Thương Nhượng Lan liền đến cáo từ thái phu nhân, vừa vào cửa đã quỳ xuống, dập đầu ba cái, nói: “Đại ân đại đức của thái phu nhân đối với Nhượng Lan, Nhượng Lan đành để kiếp sau làm trâu làm ngựa đền đáp vậy, cha con nay đã tuổi cao sức yếu mà vẫn phải đến Chương Nam làm lao dịch, Nhượng Lan muốn đi cùng để đọc đường còn chăm sóc cha.”

“Sao thế được, Chương Nam là nơi hoang vu cần cổ, con mà đến đó, ngộ nhờ gặp phải kẻ xấu thì không chỉ hại mình mà e rằng ngay cả tính mạng của cha con cũng khó giữ nổi.” Thái phu nhân không tán thành.

“Nhưng phận làm con, sao có thể đắn đo những chuyện đó.” Thương Nhượng Lan nước mắt ngấn nước mắt dài nói.

“Con đã nói hết nước hết cái mà cô ấy không chịu nghe, nhất quyết đòi đi bằng được. Mấy ngày nay cô ấy chăm sóc Hường Thị, người đã sắp là đi rồi

còn đòi đi cùng dưỡng. Đừng nói là chăm sóc dưỡng, chỉ sợ đến thân mình còn không lo nổi.” Thương Nhượng Văn ngồi một bên cũng lo lắng không yên.

“Chứ còn gì nữa. Nhượng Lan, con hãy nghe ta nói, thiết nghĩ cha con cũng không muốn con đi theo ông ấy chịu khổ đâu, nếu con không đành lòng thì hãy mua mấy hầu gái đi theo hầu hạ ông ấy, cứ gì phải tự mình làm, đúng không? Chưa kể con cũng nhiều tuổi rồi, nếu đi theo cha con đến Chương Nam chẳng phải càng lỡ dở hạnh phúc cả đời hay sao?”

“Sao cơ, Lan muội muội muốn đi ư?” Nhị phu nhân vừa vào phòng nghe thấy lời của thái phu nhân, liền cất tiếng hỏi.

“Đúng đấy, chị khuyên cô ấy hộ em đi, cô ấy sống chết đòi đi theo dưỡng em đến Chương Nam.” Thương Nhượng Văn cũng rút nước mắt cùng Thương Nhượng Lan.

“Không được đâu, em liễu yếu đào tơ thế này, làm sao chịu nổi gió cát vùng hoang mạc?” Nhị phu nhân nhìn Thương Nhượng Lan với vẻ quan tâm.

“Nhượng Lan biết thái phu nhân và nhị phu nhân đều muốn tốt cho con, nhưng ý con đã quyết...”

Nhị phu nhân và Thương Nhượng Văn đều nhìn thái phu nhân với vẻ mong chờ, thái phu nhân cũng khó xử, nói: “Muốn đi thì cũng phải đợi thân thể khỏe lại rồi hẵng đi, con cứ nghe lời ta, mua mấy đứa hầu đi theo chăm sóc cha con trước, ta cũng sẽ sai hai gia đình đi cùng, đợi cha con tới đó ổn định nơi ăn chốn ở rồi, ta sẽ sai người đưa con đi, được không?”

“Đúng đấy, đừng nói những thứ khác, ngay cả chi cũng không nỡ xa em, chưa kể nếu không có em chăm sóc, chỉ sợ thân thể của Hường thị sẽ để lại di chứng, sau này tam thúc về, chẳng phải sẽ trách chúng ta không chăm sóc cô ta chu đáo sao?” Nhị phu nhân lấy Hường thị làm có, khiến Thương Nhượng Lan không thể không ở lại.

Sau chuyện này, Thương Nhượng Lan càng hầu hạ thái phu nhân chu đáo tận tình, bất kể lúc nào cũng có thể thấy mặt cô ta ở chỗ thái phu nhân, ngay cả tất của bà cũng là cô ta tự tay khâu, có thể nói là hiếu thuận hơn cả các con cháu.

Buổi trưa, các con cháu đều về chỗ của mình, chỉ có Thương Nhượng Lan vẫn còn ở lại hầu hạ thái phu nhân, tự tay múc một bát canh đương quy hải sâm bồi bổ khí huyết cho bà, nói: “Hải sâm bổ thận lợi huyết ích khí, không chỉ có đàn ông mà phụ nữ cũng cần bổ thận, vì nếu thận khí không đủ thì sẽ dễ bị nám da.” Thương Nhượng Lan vừa bày thức ăn vừa nói.

“Món canh này đàn ông ăn vào cũng rất tốt, Quốc công gia bận rộn việc nước, nhị gia và tứ gia cũng bận không ngơi tay, con đã nấu nhiều một chút, lát nữa bảo người hầu mang đến cho họ.”

“Con thật là chu đáo.” Thái phu nhân khen ngợi.

“Đúng đấy, không biết sau này ai có phúc lấy được Lan cô nương.” Viên ma ma cũng hòa vào khen.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Nhạn Quay Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Tin dữ

Type: Thảo Anh

Thái phu nhân thấy Thương Nhượng Lan vì một chuyện nhỏ như vậy cũng đau lòng thì lại càng yêu quý cô ta, bất giác nhớ đến tính tình ngang bướng những nhẽo của Thanh Hề, tuy rằng nàng được người khác yêu chiều nhưng tự thân vẫn chưa biết thương yêu, nghĩ đến người khác, trong khi Phong Lưu lại là người lo việc nước việc nhà bận không ngơi tay, rất cần một người biết thương yêu chăm sóc ở bên cạnh. Tự thấy mình vẫn có chút kém chu đáo với Phong Lưu, thái phu nhân thầm thở dài.

Nửa tháng sau, Thương Nhượng Văn không mặc kệ Thương Nhượng Lan, tự đến chỗ thái phu nhân kể khổ. “Mẹ, mẹ phải khuyên Nhượng Lan giúp con, cô ấy vừa khỏe lại đã muốn đi rồi.”

“Đó là đạo hiếu mà nó nên làm, chúng ta có muốn ngăn cũng không được, thật đáng tiếc cho một cô gái tốt như thế.”

“Tôi thấy Lan cô nương thực là người tốt, đến phủ chúng ta, trên dưới lớn nhỏ không ai không thích cô ấy, các phu nhân, tiểu thư trong phủ có chỗ nào không khỏe, cô ấy đều tận tình chăm sóc, ngay đến bà già này cũng là nhờ phúc cô ấy thì chân răng mới đỡ hơn. Haizz... thật không nhẫn tâm nhìn cô ấy chịu khổ.”

Viên ma ma nghe nói Thương Nhượng Lan muốn đi, cũng cảm thấy xót ruột.

“Không có cách nào giữ cô ấy được ư?” Thương Nhượng Văn nhìn thái phu nhân với vẻ mong chờ.

“Thuyền theo lái, gái theo chồng, nếu có thể tìm cho Lan cô nương một nhà chồng tương xứng, chẳng phải vẹn cả đôi đường hay sao.” Viên ma ma thở dài, nói.

“Đúng đấy. Hôm kia, con đi thăm dưỡng, dưỡng cũng nhờ con khuyên Nhượng Lan đừng theo ông đến Chương Nam, hãy tìm cho cô ấy một người chồng tốt. Chỉ có điều dưỡng con không muốn cô ấy bị gả vào nhà nghèo khó, nói là không muốn sau này cô ấy bị nhà quyền thế ức hiếp.” Thương Nhượng Văn nói đến mức hai mắt đỏ hoe.

Nức nở một hồi, cô ta lại nói tiếp: “Dưỡng con cũng biết mẹ là người nhân hậu, nên bảo con xin mẹ hãy giữ Nhượng Lan ở lại phủ, tiện thể chị em con cũng chăm sóc lẫn nhau được. Di con mất sớm, dưỡng con lại ra nông nỗi này, Nhượng Lan bơ vơ không có ai che chở, nếu thực sự bị gả vào nhà nghèo, con sợ rằng cô ấy phải chịu ảm ức.”

Giữ lại, giữ lại bằng cách nào bây giờ? Bốn người con trai của thái phu nhân đều đã có vợ, lẽ nào giữ Thương Nhượng Lan lại làm thiếp cho một người?

Thái phu nhân sực nảy ra một ý, nhưng dường như cũng đã nghĩ đến từ lâu, liền hỏi: “Nếu ta cưới Nhượng Lan cho Phong Lưu thì sao? Dù sao ha Nhượng Lan cũng đã có lời, không sợ người ta nói chúng ta ức hiếp cô nhi.”

Viên ma ma sững sờ giây lát mới nói: “Nhưng còn Thanh Hề...”

Thực ra, cả ba người đều hiểu rõ tình hình, cũng biết vì sao thái phu nhân lại nói như vậy. “Thanh Hề cũng là đứa hiểu chuyện, tuy nó có chút ngang bướng, ích kỉ nhưng thời gian qua, ta thấy nó đã thay đổi nhiều. Bà cũng không phải lo Nhượng Lan sẽ chịu khổ, bây giờ chỉ còn chờ xem ý nó thế nào thôi.” Thái phu nhân nói.

“Một cô gái sao dám tự nói những chuyện này.” Viên ma ma bần khoản.

“Con biết tính Nhượng Lan không bao giờ tranh giành với người khác, cô ấy cũng từng nói với con, người khác coi thường cô ấy đã đành, bản thân cô ấy cũng chưa chắc đã coi đám công tử nhà giàu ấy ra gì, cô ấy chỉ muốn ở bên chăm sóc để đền ơn đáp nghĩa của mẹ.” Thương Nhượng Văn rõ ràng là đã dò hỏi trước ý tứ của Thương Nhượng Lan.

“Lan cô nương trước giờ làm việc rất thoả đáng, nếu có thể giữ lại phủ ta đương nhiên là không có gì tốt bằng.”

Bần khoản lớn nhất trong lòng thái phu nhân coi như đã được giải quyết, Phong Lưu không ưng bọn người hầu, bây giờ cưới Thương Nhượng Lan cho hẳn, đúng là không chê vào đâu được. Có một người ở bên chăm sóc Phong Lưu, thái phu nhân cũng coi như đã bù đắp được cho hẳn.

Sau đó, thái phu nhân nói gần nói xa dò hỏi Thương Nhượng Lan, cô ta chỉ đỏ mặt, đáng vẻ muốn khóc nhưng cũng không lắc đầu phản đối. “Nhượng Lan không cần gì hơn, chỉ mong được hầu hạ bên cạnh thái phu nhân.”

Chuyện này cứ thế được định đoạt.

Hôm nay, thái phu nhân giữ một mình Thanh Hề lại để nói chuyện này với nàng.

“Con thấy Nhượng Lan có được không?”

Thanh Hề chỉ cảm thấy trong lòng nặng trĩu như bị một ngọn núi đè lên, ban đầu, nghe thái phu nhân nói muốn nạp thiếp cho Phong Lưu, nàng đã biết chuyện này không thể thoái thác, nhưng cái tên Thương Nhượng Lan khiến Thanh Hề cảm thấy ghê tởm như nuốt phải ruồi bọ, thờ không ra hơi.

“Nhất định phải là Lan cô nương sao, dù sao cô ấy cũng là con gái nhà lành, lại là em họ của cửa tứ đệ muội, cũng coi như họ hàng với nhà ta. Sau này, người ngoài sẽ nhìn nhà ta và nhà họ Thương thế nào đây?” Thanh Hề không trả lời mà hỏi ngược lại thái phu nhân.

“Haizz... Ta cũng cảm thấy khó xử chứ, chỉ có điều cha Nhượng Lan đã có lời nhờ cậy, chưa kể con cũng biết tính Phong Lưu rồi đấy, người bình thường sao lọt được vào mắt nó. Mấy năm nay, chọn đi chọn lại vẫn chẳng được ai vừa ý nó, trong khi tuổi tác của nó cũng không còn ít nữa...” Thái phu nhân không nói hết câu nhưng Thanh Hề vẫn hiểu rõ ý của bà. Con cái thế gia bằng tuổi hẳn, đa phần đều đã có con lớn gần mười tuổi rồi.

“Mẹ nói được thì là được.” Thanh Hề có phần buồn bã nói.

Thái phu nhân sao có thể không hiểu lòng Thanh Hề. “Con cũng đừng để bụng chuyện này, con của Nhượng Lan tất nhiên sẽ nhận con làm mẹ, tuy vẫn là quan hệ máu mủ ruột rà nhưng con bé chỉ là phận lẽ mọn, địa vị phải rõ ràng. Con à, cũng chẳng còn bé bỏng gì nữa, chuyện trong phủ phải để tâm đi, từ nay về sau theo ta học quản lý nhà cửa.” Thái phu nhân tính toán như vậy là vì một khi Thương Nhượng Lan trở thành thiếp của Phong Lưu, sẽ không thể trợ giúp tứ phu nhân quản lý nhà cửa được nữa, mà quyền hạn trong tay Thương Nhượng Văn sớm muộn gì cũng phải trở về tay Thanh Hề.

“Vâng, lần này con nhất định sẽ nghiêm túc học hỏi.” Thanh Hề xáp vào thái phu nhân, vùi đầu vào lòng bà, hồi lâu không lên tiếng.

“Chuyện này, vẫn nên để mẹ nói với Đình Trực ca ca.” Thanh Hề ngẩng đầu nói với thái phu nhân.

Thái phu nhân vuốt tóc nàng, đáp: “Ừ”

Phong Lưu về phủ, việc đầu tiên là đến chào thái phu nhân, khi đi ra, trên mặt hẳn có vẻ lo lắng.

Bí mật nhỏ Phong Lư cất giữ trong lòng tuy có thể giấu được Thanh Hề nhưng lại không thể qua mắt thái phu nhân.

Hắn nhớ lại lời của mẹ: “Mẹ biết năm xưa bắt con cưới Thanh Hề là đã mắc nợ con.”

Thái phu nhân vốn có ý cưới Thanh Hề cho Phong Cẩm. Năm đó, Phong Lư trở về từ biên ải, thái phu nhân dự định lấy vợ cho Phong Lư xong sẽ làm đám cưới cho Phong Cẩm và Thanh Hề.

Thương Nhượng Văn vốn là nàng dâu thái phu nhân chăm cho Phong Lư, nhưng vì muốn đưa con trai từ nhỏ đã gánh vác trọng trách mà trở nên hà khắc của mình lấy được một người vợ như ý, thái phu nhân đã kín đáo sắp xếp cho Phong Lư xem mặt Thương Nhượng Văn.

Phong Lư vẫn còn nhớ lần đầu tiên nhìn thấy Thương Nhượng Văn ở hội hoa đăng. Nhìn từ xa, Thương Nhượng Văn có vẻ rất đoan trang đứng đắn, xem ra là một người con gái dịu dàng hiền thực. Đúng lúc đó, hắn lại nhìn thấy cô ta đề một bài thơ lên đèn lồng, ý thơ tao nhã, đúng là một người con gái tài mạo song toàn, lại là người mà mẹ hắn ưng ý, thế là hắn liền gật đầu.

Thế nhưng, càng lớn Thanh Hề càng ngang bướng khó bảo, trong khi Phong Cẩm lại không phải người chịu cúi mình nhún nhường, y sống chết không chịu lấy Thanh Hề làm vợ. Hồi đó, thái phu nhân lo đến mức ăn mức ngủ, một là không nỡ ép buộc Phong Cẩm, hai là không nỡ gả Thanh Hề vào nhà khác, vì với tính khí đó, nàng chắc chắn sẽ phải chịu khổ. Nghĩ tới nghĩ lui, thái phu nhân không thể không đề nghị Phong Lư cưới Thanh Hề. Đưa con này, thái phu nhân hiểu rất rõ, hắn chắc chắn sẽ không trái lời bà.

Vì chuyện này mà thái phu nhân luôn cảm thấy mình mắc nợ Phong Lư, sau đó khi Phong Lư chuyển ra khỏi Lan Huân Viện, thái phu nhân cũng không nhiều lời, đó cũng coi như một sự bù đắp.

Bây giờ, sở dĩ thái phu nhân muốn cưới Thương Nhượng Văn làm thiếp cho Phong Lư, thực ra còn vì một mục đích khác. Thương Nhượng Văn và Thương Nhượng Lan là hai chị em họ, ngoại hình, tính cách đều có năm, sáu phần giống nhau.

“Luận nhân cách, dung mạo, Nhượng Lan đều không thua kém từ đệ muội của con, sẽ không khiến con bị thiệt thòi.” Thái phu nhân nói.

Phong Lư có chút tức giận, không hiểu sao ngay đến thái phu nhân cũng nghĩ là hắn có ý tò mò em dâu, nhưng những chuyện thế này, càng chối càng chứng tỏ muốn lấp liếm, thế nên hắn cũng không nói gì.

Bây giờ, Phong Lư càng nghĩ lại càng thấy lạ lùng. Lúc đó hắn đã đáp lời thái phu nhân: “Lan cô nương tài mạo song toàn, việc gì phải chịu đựng thiệt thòi làm vợ lẽ, huống hồ con cũng không hề có ý định nạp thiếp. Từ nhỏ con đã thấy mẹ hao tâm tổn trí với đám tiểu thiếp của cha, mẹ đẻ của Thanh Hề cũng vì... Con chưa từng nghĩ đến chuyện nạp thiếp.”

Thái phu nhân nghe hắn nói vậy thì có chút cảm động, cũng có phần lo lắng. “Bên cạnh con cũng cần một người biết yêu thương săn sóc, Thanh Hề tuy tốt tính nhưng vẫn có chỗ chưa chu đáo, sau này có Nhượng Lan chăm sóc con, ta cũng yên tâm.”

Phong Lư cười, nói: “Nàng ấy đã tiến bộ nhiều rồi, thường ngày đều chải đầu cho con, con đi xa cũng là nàng ấy chuẩn bị hành lý, việc gì cũng ổn thỏa chu đáo, mẹ cứ yên tâm, thỉnh thoảng nhắc nhở nàng ấy là được rồi.”

“Nhưng mà...” Thái phu nhân vẫn muốn khuyên tiếp.

“Có phải Thanh Hề phạm lỗi khiến mẹ tức giận?” Phong Lư ngắt lời thái phu nhân.

Thái độ của thái phu nhân khiến Phong Lư có chút lo lắng.

“Không, làm sao có chuyện đó được. Sau việc lần trước, nó không phạm lỗi gì nữa. Chỉ có điều con cũng không còn nhỏ nữa, bằng tuổi con người ta đã có con bầy, tám tuổi rồi, bảo mẹ không sốt ruột sao được?”

“Con cái là lộc trời cho, mẹ cũng không cần sốt ruột.” Phong Lư cũng biết thái phu nhân lo lắng chuyện sinh con nối dõi của hắn. Hai năm nay, bà không nói ra tất nhiên là vì thương Thanh Hề, vậy mà bây giờ cũng phải sốt ruột rồi.

“Ta không sốt ruột làm sao được...” Thái phu nhân nhũn mày, than. “Ta đã nhờ người xem giúp rồi, ai cũng nói đáng đáp Nhượng Lan để sinh con...”

Theo Phong Lư thấy thì đáng đáp Thanh Hề mới là dễ sinh con, da dẻ mềm mướt, thắt đáy lưng ong, ngực nở eo thon...

Dễ sinh con? Phong Lư chợt dừng bước, dường như mẹ hắn không mấy tin tưởng vào việc Thanh Hề có thể sinh con nên mới không ngừng gán ghép hắn với người khác, trước khi Thương Nhượng Lan đến, bà cũng đã nhiều lần nhắc hắn tìm một, hai cô nương vừa ý ở Giang Nam, rồi đến Cần Hoa, cuối cùng là Lương Thần và Mỹ Cảnh...

